MERAL KIR

YOLUM AŞKA DÜŞTÜ

"Bir daha dünyaya gelirse âşık olacağı adamı insan ırkından seçmeye karar veren, şaşkın akademisyen Sena Tekin ve önce Sena'yı öpüp sonra, "Pardon, ben senin ağabeyin sayılırım," diyen Ahmet Sancaktar'dan soluksuz okuyacağınız bir roman…

AŞK, ZOR OYUNLARI SEVERDİ AMA BU BİR OYUN DEĞİLDİ; BU, TUTKUYA YENİK DÜŞENLER İLE YOLU AŞKA DÜŞENLERİN SAVAŞIYDI.

Severek yaptığı bir işe, harika bir nişanlıya ve güzel dostlara sahip olan Sena'nın tüm hayatı televizyonda izlediği bir haberle alt üst olur. Özenle kurduğu dünyası yavaş yavaş yıkılırken, hayatını geri alacağına dair tüm umutlarını kaybetmenin eşiğine gelir. Ancak Sena'yı asıl korkutansa, yıllardır âşık olduğu Ahmet Sancaktar'ın onu korumak için her şeyi göze almasıdır. Çünkü artık genç kızın hem hayatı hem de kalbi tehlikededir…

Ünlü ve zengin Sancaktar Ailesi'nin hırçın, asabi ve ukala olarak tanınan üyesi Ahmet Sancaktar'ın sevdikleri için yapamayacağı şey yoktur. Ancak girdiği amansız kovalamacanın içinde Sena'yı korumak için yaptıkları kendisini bile şaşırtırken, Ahmet'i asıl korkutan şey ise ayağına dolanan aşktır. Karanlıktaki düşmanla savaşmak mı, yoksa aşka karşı gelmek mi daha zordu? Yaşayıp görmekten başka şansı yoktu…

"İyi olduğunu, kısa süre sonra döneceğini ve gerekirse her şeyi o zaman anlatacağını söylediği telefon konuşmasından sonra bir daha aramadı."

Hızla banyoya dalan adamın peşinden gitmek için ayaklanan Sena, dolandığı çarşafı da peşinden sürükledi. Küvete girip suyu açan Ahmet'i izlerken diğer yandan da lavaboya yaslandı. "Acaba aşık mı oldu," diye düşünceleri nin arasından seçtiği en mantıklı soruyu sordu.

"Sanmam!"

"Neden?"

"Uzun hikaye başka zaman anlatırım."

Suyun keyfini bile çıkarmaya fırsatı olmayan Ahmet'in acele ettiğini görünce Sena, bu konuyu başka bir zaman gündeme getirmeyi aklına not ederek diğer konuya geçti. "Peki, Serra'nın durumu ne olacak? Ben hiçbir şey anlamadım."

"Olur da bir ara anlarsan bana da anlat çünkü o kadar karmaşık ki, o üçgeni ben de çözemedim."

Holdinge gidip, patron koltuğunu doldurmak için acele eden Ahmet'in daha fazla ayağına dolanmaması gerektiğini anlayan Sena pes etti.

"Kahvaltı yapacak vaktin var mı?"

"Hayır, ama bir kahve mükemmel olurdu."

"Tamam ama söz, yarın erken uyanıp sana kahvaltı hazırlayacağım," diyen Sena adamın isteğini yerine getirmek için banyodan çıktı.

"Kabul et, ev işleri sana göre değil bir yardımcı tutalım."

"Öğrenmeye çalışıyorum, ayrıca kapısı ve odası olmayan bir evde yabancı birini istemiyorum."

Suyun altından çıkıp beline doladığı havlunun düşmemesi için ucunu sıkıştıran Ahmet, iki uzun adımla genç

kadına yetişti. Islaklığına aldırmadan dudaklarını öptü ve "Bence yıldırım nikahıyla kimseye haber vermeden evlenelim ve kendimize yaşayacak güzel bir ev bulalım, ne dersin?"

Adamın beklenmedik andaki ani teklifiyle şaşkına dönüp, "Ben... Ben..." diye kekeleyen Sena'yı yeniden öpen Ahmet, "Yine takıldın ama sorun değil ben seni bu halinle de çok seviyorum," dedi ve aynı içtenlikle devam etti. "Kötü bir fikirse vazgeçerim."

"Hayır, olur yani güzel olur, değil mi?"

"Güzel mi? Bence harika olur. Sonra istersen düğünde yaparız."

"Hıhı!"

"Tamam, bugün sana bir emlakçı yönlendiririm. Onunla, hem ev hem de okul için bina bakarsın. Bu arada bende resmi işlemleri hallederim. Mehmet geldiğinde de evleniriz ve yeni işin için hazırlıklarımızı hızlandırırız."

Ne diyeceğini bilemeyen Sena olduğu yerden uzunca bir süre kıpırdayamadı. Eğer döktüğünüz gözyaşları için pişmanlık duymak yerine sevmeye devam ediyorsanız bu mutluluğu sonuna kadar hak ettiniz demektir. Çünkü aşk korkakların değil, cesurca sevmeyi bilenlerin işidir.

Ve aslında bu hikaye, yolu aşka düşen herkesin hikayesidir. Her kalbe yakışan aşka şekil vermekse sevilenin değil sevenin işidir.

SON

yatağa bırakıp kolunu Sena'ya doladı. "Kalbimin ritmini bozuyorsun," dedi hissettiğinin aksine, "Sonum olacaksın."

"Yoksa Ahmet Sancaktar yaşlanıyor mu? Neler duyuyorum."

Gülüşü gözlerine yansıyan Ahmet tabii ki bunun altında kalmayacaktı. "Mütemadiyen yatakta olduğumuz için tembel bir adama dönüştüm diyelim."

Bu anın doğru an olduğunu düşünen Sena, aniden ciddileşip Ahmet'le yüz yüze gelene kadar başını adamın omuzundan kaldırdı. "Ben de seninle bununla ilgili konuşmak istiyordum."

"Ne? Hayır! Benim buna itirazım yok."

"Ya! Ben ciddiyim!"

"Kesinlikle ben de ciddiyim. Hatta yatakta daha fazla kalmak için mutfağı buraya taşımak gibi birkaç alternatifim var," diyen Ahmet yerinden doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı. "Ama sen gerçekten ciddisin. Ne oldu?"

"Ben artık çalışmak istiyorum."

"İzmir'e gitmekten vazgeçtiğini sanıyordum."

Aslında bu konuyu hiç açmamışlardı. Yaşanılan kötü bir nişan tecrübesi ve kabus gibi bir düğünden sonra ikisi de yeniden böyle bir sürecin içine girmeye hazır değildi.

"Tabii ki vazgeçtim," diyen Sena için İzmir'e dönmek bir seçenek bile değildi. Adamın kaşının üzerine düşen bir tutam saçı çekti ve, "Aklından benden kurtulmak gibi bir fikir geçiyorsa, onu hemen unutsan iyi edersin," dedi.

"Anlamadım neyi unutacaktım!"

"Akıllı çocuk," diye söze başlayan Sena da yerinden doğruldu. "Ailemden kalan parayla küçük bir üniversite açmak istiyorum. Uzunca bir araştırma yaptım, zor ama

imkansız değil. Bir sürü izin ve prosedürü var. Hepsinden önemlisi uygun bina bulmak bile başlı başına bir dert."

"Neyse ki ben varım da bunların hepsini senin için halledebileceğim."

"Bana yol göstermen yeterli, senden böyle bir şey isteyemem."

Bir süre hiç konuşmayan Ahmet, Sena'yı omuzlarından tutup kendinden uzaklaştırırken yüzü sert, bakışları ise anlamsızdı. "Bir daha böyle bir cümle sarf etmeden önce üç kere düşün," diyen Ahmet'in sesi hükmedici ve sertti. "Artık seni-beni olan cümleler istemiyorum. Geleceğe dair yaptığın planların içinde biz geçmiyorsa onu da duymak istemiyorum."

Ani bir rahatlama hissi Sena'nın içini doldurdu. "Bunca yıldan sonra böyle bir hayat benim için hayalden de öte. Ama sanırım buna alışabilirim."

"Zaten alışmaktan başka çaren de yok," diyen Ahmet'in yatağın kenarında duran saatine bir göz atmasıyla yerinden fırlaması bir oldu. Katılması gereken toplantıya sadece bir saat kaldığını gördüğünde tüm büyü bir anda dağıldı. "Lanet olsun geç kaldım."

Belinde duran çarşafı çenesine kadar çeken Sena ise arkasına yaslanıp tüm ihtişamıyla göz kamaştıran adamın koşuşturmasını seyretti.

"Geç kalman yeni bir şey değil ki!"

"Desteğin için teşekkür ederim."

"Üzgünüm!"

"Mehmet'i elime geçirirsem, ona neler yapacağımı hayal bile edemezsin."

"Sahi ne zaman dönecek ve nerede olduğu hâlâ bir sır mı?"

Uyuyan adamı rahatsız etmemek için çıplak bedenini yavaşça hareket ettirip sağ omzunun üzerine döndü. Bir kolunu ona dolamış olan Ahmet'in açıkta kalan üst bedenini süzdü.

Sevildiğini duymaya başkalarının ihtiyacı olabilirdi ama Sena'nın kesinlikle yoktu. Çünkü onun, elle tutulan ve gözle görülen gerçekleri vardı. Ahmet'in özellikle karın boşluğundaki ve göğsündeki izlerin her biri ayrı ayrı Sena'ya adamın onu ne kadar çok sevdiğini zaten haykırıyordu.

Sarı güneş ışığının altında parlayan çirkin izler, adamın savaş yaralarıydı. Üstelik Sena'nın uğruna girdiği savaşın bedeliydiler.

Okuduğu romanlarda ya da izlediği filmlerde kadınların ellerini, aşık oldukları adamların yaralarının üzerinde gezdirmesine o zamanlar bir anlam verememişti. Çirkin ve kötü görüntünün nasıl olur da bambaşka duygulara yol açtığını asla anlamamıştı. Oysa şimdi, tüm kudretiyle yanında uzanan adam ne çirkin ne de kötü görünüyordu.

İnce parmaklarıyla uzanıp Ahmet'in canını en çok yakanın o olduğuna inandığı uzun ve derin ize dokundu. Parmak uçlarından kalbine akan ve içini sızlatan o, adlandıramadığı duyguyu kaybetmemek için elini hiç çekmedi. Acıtmaktan korkarcasına yavaş ve nazik hareketlerle hepsine tek tek ve acele etmeden önce dokundu sonra öptü.

Fark etmediği gözyaşları, yanaklarından süzülüp adamın iki göğsünün arasındaki siyah tüylere dökülüp oradan da kendine yer bularak aşağıya doğru akmaya başladı. Bunlar mutluluğunun işareti yaşlardı, o nedenle onları durdurmak için uğraşmayıp akıp gitmelerine izin verdi.

Yaşadığı coşku seli artık içine sığmaz hal aldığında ye-

rinden doğrulup Ahmet'in üzerine doğru eğildi. Adamın kulak hizasındaki saçları birbirine karışmış, bronz teni uykunun verdiği rahatlığın altında aydınlanmıştı. Kendini daha fazla tutamayınca Ahmet'in yüzünü iki avucunun arasına alıp dudaklarını genç adamın hafif aralı dudaklarına değdirdi.

Niyeti orada çok fazla kalmak değildi. Ancak aniden kıpırdanmaya başlayan Ahmet, Sena'yı belinden yakaladığı gibi üstünden indirdi. Tek hareketle sırtüstü yatırdığı kadını altına alıp, "Bir erkeği baştan çıkarmaya utanmıyor musunuz küçük hanım," diye söze başladı. "Hem de yatakta ve sabahın bir vaktinde."

Kıkırdamasına engel olamayan Sena'nın gülüşü kahkahaya dönüştü. "Ama küçük bey, siz de baştan çıkarılmaya hazır bekliyorsunuz."

"Aslında haklısın, sen yanımdaysan ben zaten baştan çıkmışım demektir."

"Kendin söylüyorsun işte, o yüzden bırak beni," diyen Sena, sözlerinin aksine iyice adama sokuldu.

"Çıplaksın ve yataktayız, üstelik beni elliyorsun; bu da demek oluyor ki sen de baştan çıkmaya hazırsın."

"Buna itiraz edemeyeceğim."

Genç kadının teninde keşfe çıkan Ahmet, nasıl oluyor da ona her dokunduğunda ilk günkü gibi içinin titrediğini anlamıyordu. Ne kadar dokunursa dokunsun, ona asla doyamıyor ve daha çoğuna sahip olmak istiyordu. Üstelik Sena da onun işini hiç kolaylaştırmıyordu. Her defasında biraz daha cüretkâr davranıyor, aralarındaki duvarları hızla yıkıyordu. Ahmet'e kalansa geç kaldıklarını düşündüğü mutluluğun tadını çıkarmak oluyordu.

Doyuma ulaşmış ve nefes nefese kalmış Ahmet, sırtını

yır! Yani ilk sorun, teklifin yani..." demeye çalıştı. "Ona cevabım evet de, gitmek mi istiyorsun dedin ya, işte ona cevabım hayır."

"Bunu anlamıştım zaten."

Daha fazla ellerini Sena'dan uzak tutamayan Ahmet, Sena'nın güzel yüzünü avuçları arasına aldı ve dudaklarını genç kadının dudaklarıyla birleştiğinde onların haricindeki tüm dünya durdu. Nefesleri tükenene kadar birbirlerinde boğuldular.

Ahmet'in ondan uzaklaşmasını fırsat bilen Sena, ciğerlerini oksijenle doldurup başını adamın göğsüne yasladı ve "Bu hayal gibi," dedi.

Kollarını sıkıca genç kadına dolayan Ahmet ise, "Sen hayal kur ve onları gerçekleştirme işini bana bırak," diyerek Sena'yı hiç bırakmayacağının garantisini dokunuşlarıyla verdi.

2 AY SONRA

Sabahları seviyordu, aslında akşamları, geceyi ve gündüzü, kısaca hayatının her anını, yaşadığı her saniyeyi seviyordu. Fakat yanında Ahmet'le uyandığı saatlerin yeri bambaşkaydı. O zaman aldığı her nefesin ne kadar değerli olduğunu anlıyor ve Sena bunun için şükrediyordu.

Bitmeyen bir hayalin içinde en güzel rüyalarını yaşarken artık yalnız olmadığını bilmekten öte tüm kalbiyle hissediyordu. Ve bu duyguları ona yaşatan, aldığı tüm yanlış kararlara rağmen ondan vazgeçmeyen adama minnettardı.

Ahmet Sancaktar, kabul etmese de sevmek onun genlerinde fazlasıyla mevcuttu. Her ne kadar iki aylık beraberliklerinde hâlâ genç kadına onu sevdiğini söylememiş olsa da Sena'nın bunu duymaya zaten ihtiyacı yoktu.

Ahmet'in yatak odasının çatısından dışarıya açılan pencereyi aşıp içeri süzülen güneş ışığı tam üzerlerine vururken sanki bambaşka bir yerde, cennette gibiydi.

Sertçe nefesini boşaltan Sena, "Tamam, pes ediyorum, senin için geldim," dedi.

"Neden?"

"Yani, neden olacak, senin için işte! Seni görmeye."

Ahmet turnikeye yaklaşınca durdu ve "Eh, o zaman, gördüğüne göre artık gidebilirim," dedi ama kımıldamadı.

İleri doğru atılan Sena, onu ceketinin kolundan yakaladı. "Hayır, sana bir şey söylemem lazım."

"Dinliyorum."

"İşimi kolaylaştırmanı geçtim, iyice zorlaştırıyorsun."

Gözlerini yukarı doğru kaydıran Ahmet düşünür gibi yaptıktan sonra, "Peki, şöyle sorayım, beni sevdiğini mi söylemek istiyorsun?" dedi.

Yanakları al al olan Sena çenesini düz tutmaya çalıştı ve cevap verdi. "Evet!"

"Efendim, duyamadım?"

Bir gece vakti arkasına bakmadan kaçarken ardında bıraktığı mektuba yazdığı her kelimeden dolayı pişmanlık duyuyordu Sena. Kendine olan güvensizliğinin bedelini Ahmet'in omuzlarına yüklemiş ve ona hiç şans tanımamıştı. Yaptığı tüm yanlış seçimlere rağmen pes etmeyen ve ondan vazgeçmeyen Ahmet, tüm özürleri hak ediyordu.

Mutfak kapısında dikilirken duyduklarını da yanlış yorumladığına emin olan genç kadın nihayet Ahmet'ten önce kendine inanmayı başardı. Sırf onun için orada olan ve bir an olsun onu yalnız bırakmayan adamı ısrarla görmemeyi seçmişken şimdi sahne sırası Sena'nındı.

Kıvranarak, Ahmet'i daha fazla zevklendirmek istemiyor olsa da konuşmak tahmin ettiği kadar kolay değildi. Üstelik adam tüm özürleri hak etmişken ona hakkı olanı Sena'nın vermesi gerekiyordu.

Birkaç kere derin nefes alıp verdi. Sonucu öğrenmek için büyük bir istek duyan insan yarması adama baktı. Sonra Ahmet'in sevmekten hiç vazgeçmediği tapılası yüzünü inceledi, "Seni seviyorum ve beni affetmen için yalvarıyorum," dedi ağlamaklı sesiyle.

Ahmet'in bir an bocaladığını görür gibi de olsa, o an o kadar kısa sürmüştü ki gerçek olup olmadığını bile anlayamadı.

Kayıtsız kalmaya devam eden adam, hiçbir şey söylemeden turnikeyi geçti. Sena'nın sıcaklığını hissedip özlediğini kokusunu duyana kadar ilelerdi.

"Seni, tek bir şartla affederim."

"Tamam, ama senin de..."

"Efendim?"

"Tamam, kabul."

Aynı sertlik, aynı bakışlar ve aynı kendinden emin duruşla karşısında dikilen Ahmet, "Eğer benimle evlenmeyi kabul edersen, ben de seni affederim," diye buyurdu.

"Tamam, kabul!"

İlk defa gülümseyen Ahmet'in kıvrılan dudağıyla aklı başına gelen Sena bu defa da, "Ne?" diye çığırdı.

"Çok geç, kabul ettin."

"Ama... şey... yani..."

"Gelecek günlerimiz için beni korkutuyorsun; sıkılmaya hiç vaktim olmayacak değil mi," diye soran Ahmet'e şaşkınca bakmayı sürdüren Sena, ne yapacağını, ne demesi gerektiğini kesinlikle bilmiyordu.

"Sena, hâlâ burada mısın?"

"Maalesef, evet."

"Gitmek mi istiyorsun?"

Başını sertçe sağa sola döndüren geç kadın, "Hayır, ha-

İşaret parmağını ona doğru sallayan Sena, "Bana dokunursun sana taciz ve şiddet davası açarım," dedi.

"Kameralar var, hiçbir şey yapamazsınız."

"Öyle mi? Lekelenen adın bence sana yeter."

Adam yemi yutmuş ve kararsız kalmıştı. Eline geçen fırsatı yeniden değerlendirmek isteyen Sena yeniden, "Ahmet Sancaktar! Hemen! Buraya gel," diye bağırmaya başladı. Ne yazık boşuna çırpındığını anlamak için çok beklemesi gerekmedi.

Yeni bir plan yapmadan önce son bir umutla tekrar ağzını açtığında beklediği an gerçekleşti. Kahverengi takımının içinde cennetten kovulmuş gibi tehlikeli ve baştan çıkarıcı görünen Ahmet, geniş antrenin ortasında belirdiğinde Sena'nın nefesi boğazını tıkadı. Bu adam kadın ırkı için çok tehlikeliydi.

Sakalları yine uzamış, şakağındaki ve kaşındaki iz kaybolmuştu. Ama yüzünde anlaşılır herhangi bir ifade yoktu. Şaşkınlık, kızgınlık ya da sevinç. Hiçbiri yoktu.

"İki saattir seni çağırıyorum, hemen buraya gel," diyen Sena gardını düşürmemeye çalıştı.

"Bana bir daha emir kipiyle konuşma."

"Aynı kural, senin içinde geçerli!"

"Düşünürüm," diyen Ahmet ellerini ceketinin altından cebine sokup dik duruşunu hiç bozmadan Sena'ya doğru yürümeye başladı. "Senin ne işin var burada?"

"Sence ne işim olabilir, şapşal!"

"Bunu duymazlıktan geliyorum."

"Benim için fark etmez, duyabilirsin."

"Ne oldu sana böyle? Bambaşka biri gibi davranıyorsun."

"İçimdeki beni çıkardım diyelim ama sen de çok sen gibi davranmıyorsun."

"Mesela?"

Çenesiyle flamayı işaret eden Sena, "Herkese söylemiş ve kendi adını kullanmaya başlamışsın," dedi ve aynı üslupla devam etti. "Üstelik sergine aşklı, meşkli isimler vermişsin."

"Neyse, konumuza geri dönelim. Burada ne işin var?"

Ellerini göğsünde birleştiren Sena, "Sence ne işim olabilir?" diye sordu.

"Bilmem, sergiyi gezmek içinse tam zamanında geldin. Kokteyl yeni bitti."

Aslında Ahmet için gerçekten bitmişti ve neredeyse gidiyordu.

Galeriden ayrılmak için asansör önünde beklerken bağrışların arasında kendi adını duymuş ancak önemsememişti. Ta ki Asya, onu kolundan yakalayıp, "Bunu mutlaka görmelisin," diyene kadar. Onu çekiştirerek peşinden sürükleyen kardeşine sadece hamile olduğu ve bebeğe zarar vermekten korktuğu için itiraz etmemişti. Lakin çıkışa doğru yürümeye devam ettikçe tanıdık gelmeye başlayan ses Ahmet'i heyecanlandırmış ve adımlarını hızlandırmasına sebep olmuştu.

Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak tüm salonu boydan boya aşmıştı. Köşeyi dönüp geniş antreye ulaştığında ise Sena'yı hiç olmadığı şekilde karşısında gördüğü an hissettiği onca duygu arasında şaşkınlık en belirgin olanıydı. Ne yapması ve ne düşünmesi gerektiğine ise ilerleyen dakikalarda yön vereceğine karar verip Sena'nın yanına doğru yol alırken aslında istediği şeyin ne olduğunu çoktan bir sonuca bağlamıştı.

hlıkla kabul eden Ahmet, bu duyguyu sevmiş ve Bay Cömert olmaktan kurtulduğuna memnun kalmıştı. Büyük fedakârlık ve özveriyle yaptığı çalışmalarının karşılığını alırken bu saatten sonra ona düşen de göğsünü kabartıp ortalıklarda gezinmekti.

İkişer üçer metre aralıklarla yerleştirilmiş küçük standları yanındaki kalabalıkla gezmeye uzun süre devam etti.

Etrafındakilerin arasında dolanan Serra ve Asya'ya eklenen Mehmet'i başıyla selamlayıp sanat üzerine yapılan sohbete geri döndü. Çok kısa süre sonra herkes gibi onun da dikkatini dağıtan çığlığı duyana kadar keyfi gayet yerinde ve herhangi bir itirazı yoktuysa da yavaştan bunalmaya başlamıştı.

Fondaki hafif müzik haricinde Ahmet dahil herkes susup bağırışların nereden geldiğini ve kime ait olduğunu anlamaya çalıştı. İyice artan sesin giriş kapısından geldiği belli olunca Ahmet, yerinden kıpırdamama kararı aldı. Herhangi bir sebeple çıkmış olma ihtimali olan bir tartışmaya müdahale etmeye gönüllü değildi. Ancak konuklar onunla aynı fikri paylaşmıyor olacaktı ki sese doğru ilerleme başladılar.

Salonun değişen havasına garip ve anlaşılmaz bir gerginlik hakim olmuştu.

Ahmet de cam gibi parlayan mermer zeminde yürüyüp yüksek tavanlı salonda duvarlara çarpan uğultulara aldırmadan aksi istikamete, kardeşlerinin yanına yürümeye başladı. Artık tek amacı onlarla vedalaşıp hazır fırsatını bulmuşken bir an önce buradan uzaklaşmaktı. Her ne kadar kendi sergisinde gerinerek dolaşmaktan memnun olsa da bünyesi uzun süre buna katlanamıyordu.

***

Tüm yolları deneyen Sena'nın önünü kesen adamı geçemeyeceği belli olmuştu. Üstelik üzerine çevrilen gözler bağırmaya devam ettikçe daha da artmıştı. Adamın az da olsa onu dinlemeye niyeti vardıysa da yavaş yavaş artan kalabalıkla Sena'nın hiç şansı kalmamıştı. Son umut kırıntısı da meraklı kalabalığın kınayan uğultulu konuşmasıyla silinip gitti.

Tam şu anda bir yol ayrımının ortasındaydı.

Önce, başını hemen arkasındaki çıkış kapısına doğru çevirdi. Bu önündeki tek seçenekmiş gibi dursa da yapmak istediğini hiç sanmıyordu. Ahmet'i görmeden buradan ayrılmayacaktı. Ve ancak o git derse gidecekti ki aslında ona da o zaman karar verecekti. Eğer Ahmet'i ikna etmenin bir yolu olduğunu anlarsa sınırlarını sonuna kadar zorlayacaktı.

O nedenle diğer seçeneğine geçti. Kaya gibi önünde dikilen adamı geçmenin muhakkak bir yolu olmalıydı.

Gözünü kırpmadan onu seyreden adamın arkasına doğru bakıp ne kadar hızlı kaçabileceğini düşünürken, üzerinde, "YOLUM AŞKA DÜŞTÜ / AHMET SANCAKTAR" yazan flamayı gördü ve kahkaha attı. Tamam, eğer Ahmet değişebildiyse o da değişebilirdi.

Kararını vermişti.

Önce boğazını temizledi, sonra diyaframını ayarladı ve "Ahmet Sancaktar! Hemen! Buraya gel!" diye avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Ne olduğunu anlamayan ve şaşıran güvenlik görevlisi deli gibi bağırmaya başlayan kadını belinden tutup dışarı çıkarmak için hamle yaptı.

içine girip, gideceği katın düğmesine basmıktan sonra göz ucuyla asansörün ışık panelini takip etti.

Geldiğini işaret eden ışık yandığında omuzlarını olduğundan daha dik tuttu. Otoparkı galeriye bağlayan asansörün açılan kapısından içeri adım attığında ise Asya, yanında Serra ile birlikte önünde belirdi. Artık heyecanının yanına bir de endişe eklenmişti.

Ağzını açması için ona fırsat tanımayan Asya "Nerede kaldığını sorabilir miyim?" diye çıkıştı. Güzel ve aynı zamanda da saldırgan görünen genç kadının sesi meraktan ziyade stres yüklüydü.

"Sana da merhaba kardeşim, ben iyiyim sen nasılsın?"

"Lütfen, şimdi hiç sırası değil!"

Gülmemek için büyük mücadele veren adam asansörden uzaklaşıp yürümeye başladığında ellerini cebine soktu. Asya'nın niyetini bilse de anlamamış görünmeye çalıştı. "Neymiş o sırası olmayan?"

"Ben sana söyleyeyim başın dertte," diyerek araya giren Serra, uzanıp Ahmet'in yanaklarından öptü. "Seninle ilgili dehşet planları var."

Onu geride bırakan kardeşlerine yetişen Asya, genç adamın koluna girip misafirlerin arasına karışmadan önce Ahmet'e doğru eğildi. "Sevgili ağabeyciğim, sen ve bu yaptıkların harika, ben sadece senin hak ettiğin yerde olmanı istiyorum. Bu yüzden de işe, adına düzenlenmiş partiye erken gelmen gerektiğini anlamanı sağlamak için uğraşıyorum."

Aniden duran Ahmet, ellerini cebinden çıkarıp kız kardeşlerinin kıskacından kurtuldu. Kocaman açtığı gözlerini şaşkınlıkla Asya'ya dikip parmaklarını, ne olduğunu anlamaya çalışan genç kadının alnında gezdirdi.

"Bana ağabeyciğim mi dedi?" diye sorduğu Serra onu başıyla onaylayınca Ahmet aynı lakayıtlıkla devam etti. "Ateşi de yok ama biz yine de ambulans çağırsak mı? Kafasını bir yere çarpmış olabilir."

Birkaç defa konuşma teşebbüsünde bulunan Asya, çenesini havaya kaldırdı ve etraflarındaki kokteyllerini içip sohbet eden insanların da duyabilmesi için sesini yükseltti. "Bu harika eserlerin mimarı olan sana, her zamankinden çok daha fazla saygı duyuyorum," dedikten hemen sonra yeniden sadece yanındakilerinin duyabileceği şekilde konuşmasını sürdürdü. "O yüzden de bu sataşmana cevap vermiyorum."

"Ah tabii bu arada Asya, senin ürünlerini Cennet'te satmak istediğini ve senin menajerin olmaya gönüllü olduğunu söylemeye de çalışıyor olabilir."

Kaşlarını çatan Ahmet, artık kesinlikle eğlenmiyordu. "Haberin olsun, bir menajere ihtiyacım yok ve bu işi ticarete dökmeyi asla düşünmüyorum."

En sempatik haline bürünen Asya, "Ama ağabeyciğim bu büyük haksızlık, ayrıca asla, asla dememelisin," dedi ve Ahmet'in yeniden koluna girmeye çalıştı.

Onu kendinden uzaklaştıran Ahmet, hemen yakınında onunla konuşmak için bekleyen gurubun yanına gitmeden önce genç kadına döndü. "Lütfen bana bu şekilde hitap etmeye bir son ver."

"Olmaz! Hatalarımdan ders aldım, olması gereken bu."

"Çok itici, üstelik yapay ve Asya, şaka yapmıyorum!"

Asya'nın yeniden konuşmasına müsaade etmeyen Ahmet, birkaç adımla kızları geride bırakıp onu bekleyenlerin yanına geçti.

Her yaş gruptan insanın beğeni dolu sözlerini ağırbaş-

Sular durulmuş, herkesin keyfi tıpkı Ahmet'inki gibi yerine gelmişti. Tek pürüz, aldığı gitme kararının yarattığı olumsuz havaydı. Özellikle ailede ki kadınlar bir tatili hak ettiğine ama kısa süre sonra geri döneceğine inanıyordu. Aslında ortada inanmaktan daha fazlası vardı, sürekli taciz telefonu açıyor. Ahmet ustalıkla konuyu değiştirene kadar da kapatmıyorlardı. Neyse ki bu bile onun keyfini kaçırmak için yeterli değildi, nasılsa alışacaklarına inanıyordu.

Haziran ayının keskin güneşinden kendini korumak için taktığı koyu renk camlı gözlükleri, Ahmet'in gözlerindeki parıltıyı örtüyor olsa da dudaklarındaki tebessüm neşesini ele veriyordu. Hâlâ üzerini kapatamadığı derin bir boşluğa sahipti ama onun çaresinin ne olduğunu bilse de onunla ilgili yapabileceği bir şey olmadığı için hayatını kaldığı yerden yaşamayı sürdürüyordu.

Hiç unutmadığı gerçeği kendine hatırlatmak ister gibi iki parmağının arasındaki kesik izi görebilmek için elini göz hizasına kaldırdı. Yara, hâlâ çok çirkindi ve bulunduğu bölge hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. Bir santim genişliğindeki iz avucunun içinden başlayıp işaret parmağına varana kadar devam ediyordu. Hafif kabarmış ve derisinden en az iki ton daha açık renkteydi. Buna benzer şakağında ve vücudunda irili ufaklı birçok yara daha vardı. Fazla sıcak ve soğukla temas ettiklerinde varlıklarını hissettirseler de zamanla birçoğundan kurtulacak, kalanlarıyla da yaşamayı öğrenecekti.

Sahip olduğu yaralardan dolayı üzülmüyor olsa da keşkeleri vardı. Sena, onu hastane odasında bırakıp giderken ona kal diye bağırmadığı için pişmandı. Aynı derecede, onu bir gece yarısı yatakta çıplak bırakıp giden kadının mektubundaki satırlara tamah edip peşinden gitmediği

için kendine kızıyordu. Ya da en başta, Sena ile tanıştığı o yıllar öncesinde, küçük kızın gözlerine bakmaktan vazgeçtiği için öfkeliydi. Sıralama tersi de olabilirdi ama nasılsa sonucu değiştirmeyeceği için bununla ilgilenmedi.

Aslında hepsi için arkasına sığınabileceği çok geçerli bahaneleri vardı. Fakat Ahmet hiç birini umursamadı. Tek ve en önemli şey, mutlu olamamış Sena'nın ne istediğiydi. Ahmet, o nedenle ona dur dememiş, hastaneden çıktıktan sonra bile gidip karşısına dikilmemişti.

Kendince mutlu olacağı bir yaşam kurmaya çalışan genç kadının yolunu kesmeyecekti. O böyle daha iyi olacaksa Ahmet'e ona iyi dileklerini sunmaktan başka bir şey kalmıyordu. Ayrıca ona güvenmeyen bir kalbi, tüm o yaşananlardan sonra yanında zorla tutamazdı. Tıpkı herkes gibi güvenilmek istiyordu. Sena, gitmek ve karşısına çıkmamak için planlar yapıyorsa Ahmet daha fazlasını yapacak, çok daha uzağa gidecekti. Onsuz daha iyi olacağına inanan birisi için başka ne yapabilirdi ki? Üstelik Sena'nın mutlu olmasından başka bir şey istemiyorken! Çünkü öğrendiği iki şeyden bir diğeri de, aşk bazen sevdiğin için yine sevdiğinden vazgeçebilmekti.

Geçmişte yaşananları olduğu yerde bırakan Ahmet, hiç acele etmeden park ettiği arabasından çıktı. Aynı rahat tavırlarla yürümeye başladığında büyük gösteriye hazırdı. Bugün kendi adıyla açtığı ilk sergisinin kapanışı vardı. Sırasıyla diğer ikisini de tamamladıktan sonra hayalini kurduğu yolculuğuna çıkmak için önünde başka engel kalmıyordu. İşler yolunda giderse tam olarak haftaya bugün ilk durağına varmış olacaktı.

Bir çocuk gibi heyecanlıydı ancak o bu heyecanları seviyordu. Yine de sakinleşmek ve zamanı hızlandırmak için

"Davetiyeniz var mı?" diye soran adamın sesinde aşağılama vardı. Olmadığını biliyordu. İçerideki davetlilerden çok farklı görünen Sena'nın buraya ait olmadığına emindi.

"Bana bak bodyguard bozması, derhal beni içeri al!"

"Üslubunuzu düzeltirseniz, sevinirim."

"Sana tavsiyem o izlediğin Amerikan dizilerine bir son ver, her tarafından özenti akıyor."

Gerilen insan yarması, görüntüsünün aksine oldukça nazik olmaya çalışarak, "Hanımefendi, lütfen sorun çıkartmayın," dedi kibarca.

Yanlış taktik uyguladığını anlayan Sena, geri çekilip saçını ve eteğini düzeltti. Her zamanki mesafeli gülüşünü dudaklarına yerleştirip, "Maalesef, içeri girip onu görmem lazım. Bu bir ölüm kalım meselesi, yoksa hiç sizi rahatsız eder miyim?"

İkna olmayan adam, "Kimi görmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ahmet Sancaktar'ı." Turan Cömert demediği için pişman olan Sena geç kalmıştı.

Adamın duyduğu isimle birlikte tüm sabrı taştı. "Lütfen, bayan, artık gidin."

Önünü dikilen adamı geçemeyeceği belli olmuştu. Sena saatlerce kapıda Ahmet'in çıkmasını bekleyebileceğini bildiği gibi yapamayacağını da biliyordu. Değil bir saat, boşa geçirecek bir dakikası yoktu.

***

Tuhaf şekilde neşesi yerinde olan Ahmet, hayatından ve aldığı kararların sonucundan oldukça memnundu. Artık daha çok gülüyor ve öfkelenmeden önce dinliyordu.

Hepsinden önemlisi kendini duymayı sonra da anlamayı öğrenmiş, nihayetinde ise daha mutlu ve daha iyi bir adam olup çıkmıştı.

Hayatına yön vermeye çalışırken en büyük yardımcısı, yaşadığı ve tanıştığı yepyeni duygulardı. İnsan zamanla değil, yaşadıklarıyla büyüyor ve değişiyordu.

İki ay önce hastaneden çıkıp ailesinin yanına yerleşen Ahmet, kendi evine sadece çalışmak için uğramıştı. Uzun seyahati öncesinde, olabildiğince sevdikleriyle bir arada kalmayı amaçlamış ve bunda da başarıya ulaşmıştı.

Önünde uzayıp giden yola bakarken bir yılın sonunda geri dönüp dönmeyeceğini ya da nelerin değişeceğini merak etmeye başladığı esnada, önceden bilemeyeceği şeyler için tasalanmayı bir kenara bıraktı. Onları, o zaman geldiğinde düşünecekti. Şimdi, onu bekleyen yepyeni heyecanının tadını çıkarma vaktiydi.

Sırlardan nefret eden biri olarak onlardan kurtulduğuna, söyleyip rahatladığına memnundu. İşe, nasıl tepki vereceklerini hesaplamadan, kilden yaptığı kalp şeklindeki kuş yuvasını annesine hediye ederek başlamıştı. En zevklisi ise Asya'nın koca yanaklı ve göbekli minyatür heykelini ona verirken kardeşinin yaşadığı heyecanı ve tepkiyi izlemekti. Fakat en gurur verici olanı, Mehmet'in takdir ve beğeni dolu bakışlarına maruz kalmaktı.

Bunca yaşanan olaydan sonra öğrendiği iki önemli şeyden biri, başta ailen olmak üzere insanların seni olduğun gibi kabul etmelerini beklemen gerektiğiydi. Seni sevmeleri için farklı biri olmaya çalışmanın yararından çok zararı olurdu ki aile denilen şey, seni zaten olduğun gibi kabul eden tek birimdi. Aksi ise düşünülemez ve asla kabul edilemezdi.

ne, ailesine dikti. Parmak uçlarıyla nazikçe yanaklarını silip, burnunu çekti.

Filiz savurduğu saçlarını arkaya atıp alayla, "Hadi, durma, git artık," dedi ve ekledi. "Burada beklediğin her saniyeyi mutluluğundan çalıyorsun. Ahmet'in tanıdığımı sandığım adamdan çok farklı biri olduğunu anladığımda onun hüznünü de gördüm. O adam seni çok mutlu edecek."

Daha fazlasını duymaya ihtiyacı olmayan Sena, Filiz'i öptü ve "Seni gelişmelerden haberdar ederim," diyerek aynı hızla arabasına doğru varmak için patika yola çıktı.

"Sadece, iyi haberler istiyorum."

Filiz'e cevap vermek için bile durmayan Sena, koşmaya devam ederken kolunu kaldırıp ona el salladı. Anıları da acıları da kaybettiklerinin gam dolu boşluğu da taptazeydi. Unutmasının zaman alacağını da biliyordu ama sorun değildi. Artık güzel hatıralar biriktirmek ve hayallerinin gerçek olmasını istiyordu. Tanem'in ona ne anlatmaya çalıştığını ise şimdi anlıyordu. Peşinden koşmak, savaş yaraları almak dediği buydu. Vazgeçmemekti.

Bindiği gibi çalıştırdığı arabasını dönüş yoluna soktuğunda Ahmet'in nerede olduğunu bilmediğini hatırladı. Karamsarlık onu yakalamaya başladığında gururunu hiçe sayıp çantasının içinden telefonunu çıkardı. Ara yoldan azami hızla giderken öte yandan da Tanem'in numarasını bulup aradı.

"Gittin mi?" diye telefonu açan Tanem'in sorusunu hiçe sayıp, "Ahmet nerede," diyen Sena kendi acil sorusunu sordu.

"Balmumcudaki galerinin kapanışı var bugün, orada!"

"Teşekkür ederim!"

"Onun bu marifetinden haberin var mıydı?" diyen Tanem bilgi peşindeydi.

"Yeni öğrenmiştim."

"Harika, bir şey öyle değil mi? Ahmet ve sanat, hem de el becerisi ve yaptıkları... inanılmaz."

"Şimdi kapatmam lazım, seni sonra ararım."

"Sadece iyi haberler vermek için ara," diyen Tanem, ondan önce davranıp telefonu kapattı. Sözleşmiş gibi herkesin aynı şeyi söylemesinin bir sebebi olduğunu düşünen Sena, bu ayrıntılara takılmadan yoluna devam etti. Kalbi midesiyle yer değiştirmiş, nefesi tıkanmıştı. Uzayıp giden yolda varacağı adrese yaklaştıkça tüm vücudu titremeye başlarken, eğer olur da Ahmet ona sırtını dönerse, pes etmeyeceğine dair kendine söz verdi. Gerekirse adamın peşine takılıp dünyanın bir ucuna onunla beraber gidecekti. Bir saniye bile peşinden ayrılmayacaktı.

Yıllarca kendini saklamıştı. Artık ortaya çıkma zamanıydı.

Ana cadde üzerindeki galerinin önüne geldiğinde süratle araçtan indi. Ne telefonunu ne de çantasını aldı. Anahtarları valeye teslim edip girişe doğru koştu. "Keşke aynaya baksaydım," diye aklından geçen fikirle birkaç saniye durur gibi olduysa da yeniden hızlandı. Evden çıktığında iyi görünüyordu, sonrasında biraz dağılmış olabilirdi ki zaten Ahmet onun her halini görmüştü. Detaylarla vakit kaybedecek durumda değildi.

Kapının ağzındaki güvenlik turnikesine geldiği an başının dertte olduğunu anladı. Eteğini kaldırıp üzerinden atlamak için harekete geçemeden, siyah gözlük ve siyah takım elbise giyen geniş omuzlu ve uzun boylu adam önünü kesti.

nan kadının anne kokusunu içini çekti. Uzunca bir süre gözlerini açmadan dördünün el ele tutuşup yürüdüğünü, şarkılar söyleyip kahkahalar attıklarını hayal etti. Mümkün olsa, bir yolunu bulabilse sonsuza kadar orada kalabilirdi.

"Seni seviyorum annem..."

Ruhunu arındıran, kalbini besleyen Sena, dilindeki anne kelimesini yüreğinden söylemenin tadına varırken annesinin omuzlarında süzülen saçlarına yüzünü gömdü.

"Gerçekmiş gibi duruyor, öyle değil mi?" diye soran Filiz'in sesini duyana kadar ne elini çekti ne de yüzünü kaldırdı.

Ailesiyle geçirdiği kısacık zamanın gerçekliğinden bir süre kurtulamayan Sena, kendine geldiğinde koşarak Filiz'in kucağına sığındı.

"Bu, bu..."

"Şştt. Konuşmak zorunda değilsin."

"İyi ki, iyi ki sen varsın!"

"Ben ne yaparsam yapayım annenin yani, Aysel'in yerini alamayacağımı biliyorum. Böyle bir çabam da hiç olmadı."

Sarsılarak ağlamasını sürdüren genç kadın Filiz'e daha sıkı sarıldı. "Sen harikaydın, yanlış olan bendim."

Derin bir iç çeken Filiz istemeden olsa Sena'yı kendinden uzaklaştırdı.

"Bunları sonra uzun uzun konuşuruz," dedi. "Önce sana bu harika şeyi hediye eden adama git ve teşekkür et!"

"Kim? Kime..."

"Ahmet Sancaktar, bunu senin için yaptı."

"O, o mu yaptı?"

Şok üzerine şok yaşayan Sena, hangisine daha çok şaşırması gerektiğini bile bilmiyordu. Sadece balık gibi ağ-

zını açıp kapatırken, on saniye önce aklındakileri unutup yepyeni habere odaklandı ama belleği hepsini aynı anda kaldırabilecek kadar güçlü değildi.

"Bir hafta önce beni aradı ve izin istedi, önce şaşırdım sonra görünce inanamadım," diyen Filiz kafasını sağa eğdi. "Ona, seni aramasını ve bunu söylemesini istediğimde bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

"Nasılsa bir gün görecek, gördüğünde mutlu olması benim için yeterli dedi. İşte o zaman bütün takdirlerimi topladı, çünkü bunu seni etkilemek için değil, mutlu etmek için yaptı."

"Ama!"

"Tabii, haklısın ondan böyle zarif işlerin çıkacağını kimse düşünemezdi."

"Filiz Anne, ben ne yapmayalım," diyen Sena kollarını iki yana açtı. "Ben çok mutluyum, artık gitmek istediğime de emin değilim ve.."

"Ve kalbinin sesini dinle; aşk hatalarla yoğrulur. Bu onun kuralı, geçmişi geçmişte bırak. Yeni hüzünler ve yeni mutlulukların peşine düş, tabii eğer geç kalmadıysan."

"Bu da ne demek?"

"Sizdeki bu gitme sevdası ne, bilmiyorum ama bu hafta sergisi bitince uzun süreli bir seyahate çıkıyormuş."

Kendini tam bir yol ayırımında bulan Sena, vereceği kararın çok önemli olduğunun bilincindeydi. İki defa bırakıp gittiği Ahmet onu affeder miydi? Mutlu ve bir arada olmayı başarabilirler miydi?

Kafasının içinde deli gibi dönüp duran soruların cevabını yaşamadan bilemezdi.

Çenesini havaya kaldırıp gözlerini Ahmet'in hediyesi-

ben annenin de babanın da nasıl hasretle yandığını görüyordum. Kahroldular ama kaçmayı bırakmadılar." Donup kalan Sena'nın yüzünü okşamaya başlayan Filiz, genç kadının akıttığı yaşları sildi. "Şimdi sen de aynısını yaparken onlara kızmaya hakkın yok. Fakat seni anlıyorum, sonuçta bir parçası olduğun o insanlara benzemen çok normal, şimdi git ve yapabiliyorsan onlarla da vedalaş."

Sena'nın inandığı her şey yerle bir olurken sığındığı doğruları yok olup gitmişti.

"Bugüne kadar, bunları bana neden anlatmadın?"

"İnsan yaşamadığı sürece bir başkasının ne hissettiğini bilemez," diyen Filiz hüzünle devam etti. "Bencilliğimi yıkıp sana anlatmak istesem de dinler miydin? Üstelik başka bir zaman anlatsam bile anlar mıydın?"

"*Hayır,*" demeye bile gerek görmeyen Sena, kendini Filiz'den kurtarıp yüzünü yukarıya doğru çevirdi. Ağlıyordu ama mutluydu. Annesi, babası onu sevmiş ve kısa süreli de olsa aile olmayı başarmışlardı.

Filiz'i arkasında bırakan Sena, yürümekten çok süzülür gibi attı adımlarını. Bir tane, bir tane daha derken onları gördü. Gülümsedi ve yine ağladı. Buralar hiç değişmiyordu, daha kalabalık olsalar da her yer aslında aynıydı. Fakat Sena, bu defa çok bambaşka duygularla yürüyordu. Özlem, her bir yanını sarmışken acele etmeye başladı. Uzun uzun hasret giderecek olmanın, onlara kavuşmanın heyecanını taşıyordu.

Anne ve babasının ortasında yatan ablasının ne kadar şanslı olduğunu düşünmeye başlamışken her şey yarıda kaldı. Yürümeyi, düşünmeyi ve hissetmeyi bıraktı. Sadece on adım ötesindeki üç kişilik mezarlığın etrafı mermerle çevrilmiş, toprakları rengarenk çiçeklerle kaplanmıştı.

Cennet bahçesinin minik bir köşesi olan küçücük yer, Sena'nın tüm geçmişi, geleceği ve hayatıydı. Ancak onu bu kadar etkileyen şey, ailesine ait kabristanın başına yerleştirilmiş büyük heykeldi.

Sena, gözlerini taş yontudan ayırmadan tekrar yürümeye başladı. Yakından görmek ve dokunmak istiyordu.

Önüne geldiği heykelin dibinde durup kafasını kaldırdı. El ele tutuşmuş mutlu aile nefes alıyormuş gibi gülümseyerek bakıyordu ona.

Sena, elini uzatıp önce en baştaki babasının birebir kopyasına sevgiyle dokunup onun gücünü hissetti. Babasının canlı görüntüsü Sena'nın hafızasında belli belirsizdi ama şu an karşısındaki adamla tıpatıp aynıydı. Dudaklarını taştan yapılmış heykelin eline götürüp bir süre orada tutu. Sıcacıktı. Her an Sena'nın saçını okşayacakmış gibi gerçekti.

"Seni çok seviyorum," diyen Sena babasının yanındaki ablası Sema'ya yöneldi. Resimlerden tanıdığı Sema, çok sağlıklı ve huzurlu görünüyordu. "Çektiğin acılar için üzgünüm ama eminim şimdi onlarla çok mutlusundur, çünkü bu senin mükâfatın," dedi.

Artık ağlamayan Sena, ablasının yanında onunla aynı boyda ve aynı yaşlarda olduğu kendine baktı. Tıpkı şu andaki gibi hiçbir eksikliği, üzüntü ve acısı olmadan etrafına neşe saçıyordu. "Mutlusun değil mi? Sonunda!" dedi kendi küçük heykeline. Oysa ortalama altı yaşında olduğunu düşündüğü bu halindeyken dünyayı sırtına yüklemiş kadar yorgundu.

Minik parmaklarını tutan annesinin zarif eline dokundu. Avucuyla, birbirine kenetlenen elleri tutup sıktı. Annesinin şefkatini yüreğinde hissetti. Gözlerini kapatıp o anın tadını çıkardı. Aşkla, sevgi ve bağlılıkla ona doku-

yan Filiz, gözünü kırpmadan bakışlarını şaşkınlık içerisindeki Sena'ya dikti. "Annen onu giydirip, süsleyip ortalarda gezdirmeye bayılırdı. Ne yazık ki ablan, beşinci yaş doğum gününden yaklaşık bir ay sonra bir gece, ansızın ateşlendi. Uzun süre hastanede kaldı. Bir türlü düşmeyen ateşin ve küçük kızın sürekli kilo kaybına sebep olan şeyin ne olduğunu bulmaları on beş gün sürdü. Sema, lösemiydi ve o zamanlar biz bu hastalıkla yeni yeni tanışmaya başlamıştık. Tedavisi de yok sayılırdı."

"Bunu biliyorum zat-"

"Sözümü kesme!" diye çıkışan Filiz'in göz kenarından bir damla yaş aktı. "Doktorların beş ay yaşamaz dediği Sema'yı tam beş yıl daha yaşatmayı başardılar. O beş yıl boyunca çektikleri ıstırabın tarifi mümkün değil ve sana onların yaşadıklarını anlatacak gücüm yok. Her gün, her saniye ölüp yeniden doğdular. Çalmadıkları kapı, uygulamadıkları tedavi kalmadı. Sema ile güldüler, onunla ağladılar ve aslında onunla birlikte öldüler."

Filiz, hatıralarının yükü altında ezildi. İki büklüm oldu ve kollarını karnında birleştirip Sena'nın önünden uzaklaşıp yanına geçti. O da tıpkı merakla onu seyreden Sena gibi sırtını arabaya yasladı ve kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

"Sonra doktor, bir kardeşi olursa ondan alınacak ilikle iyileşebilir dediğinde hiç düşünmediler ve annen sana hamile kaldı. Aslında geçen sekiz ayda her şey mükemmeldi. Annenin yaşına rağmen hamileliği sorunsuzdu ve Sema'nın durumu iyiye gidiyordu. Ta ki o geceye kadar. Ablan seni bekleyemedi ve sen doğduktan yaklaşık altı saat sonra öldü. Artık iflah olmazlar sanmıştım ama sen onlara öyle iyi geldin ki kısa sürede toparlandılar. Seni hiç oturtmadılar hep kucaklarındaydın ve sırf bu yüzden çok geç yürüdün."

"O zaman, neden beni terk edip gittiler?" diyen Sena kendini ortaya attı. İki yana açtığı kollarını havaya kaldırdı. "Beni neden tek başıma bıraktılar o zaman?"

"Çünkü onlar da tıpkı senin şu an yaptığın gibi kaçtı!" Ağlamasını ve isyanını yarım kesen Sena, "Nasıl?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Sen, beş yaşına geldiğinde onların korktuğunu anlamıştım ve korktukları da başlarına gelmişti. Bir gece ateşlendin ve seni apar topar hastaneye götürdüler. Yirmi dört saatlik bekleyişin ardından sadece suçiçeği olduğunu öğrendik."

Birden konuşmasını kesen Filiz'e sorgulayarak bakan Sena kısılmış sesiyle, "Ne olmuş yani," dedi.

"Ne mi olmuş? O yirmi dört saatte ablanın onlara yaşattıklarını hatırladılar ya da onların ablana yaşattıklarını. Yirmi dört saatte geçmişe gömemedikleri her anıyı yeniden hatırladı ve yeniden yaşadılar, sonuç olarak da kendi kaderlerini suçladılar."

Yolun ortasında dikilen Sena'nın yanına ilerleyen Filiz onu omuzlarından tutup kendine çekti. "Bir daha aynı şeyleri yaşamamak için kaçtılar. Seni daha çok sevemezlerdi ama onlara göre sana daha çok bağlanabilirlerdi. Bir daha kaybetmeye güçleri yoktu ve annenle baban kendi kötü kaderlerinden dolayı senin de başına bir şey geleceğine emindiler. Kendilerini de seni de korumak adına gittiler. İlk gidişlerinde on gün diye yola çıktılar, beş gün sonra dayanamayıp geri geldiler ve bir ay kaldılar İstanbul'da. Zamanla kalış süreleri azalmaya fakat seyahat süreleri artmaya başladı. Nihayetinde istediklerini başardılar ama

sabahlarında hissettiği o boşluk, Sena'nın en büyük korkusu, en kötü kabusuydu.

Bir ses duyduğunu sanıp sıçrayarak uyandığı gecelerde yaşadığı kaygı değildi yalnızlık; aslında, sana tek başına olduğunu hatırlatan sessizliğin adıydı yalnızlık. Ve gerçek korku, hayatının geri kalanını da yalnız başına yaşayacağını bilmekti.

Sena, yıllarca bu endişeyle yaşamış ve nihayetinde başına gelmişti. Ve artık o, bu durumu kabullenmişti.

İnce kumaştan, kalın askılı, kırmızı mini elbisesiyle iyi göründüğüne emin olan genç kadın, uzayan saçlarını minik bir tokayla tepesinde toplamış ve arabasına atlayıp İzmir'e doğru yola çıkmaya hazırlanmıştı. Onu durduran şey ise, ona annelik yapan, üzerinde çok fazla emeği olan kadın, Filiz idi.

Sena'nın gidişini bir türlü kabullenememişti. Zaten Sena da öyle olmasını beklemiyordu. Lakin bu kadar zor olacağını da düşünmemişti.

Son alacaklarını da kutuya yerleştiren Sena'yı durduramayacağını anlayan Filiz, "Sadece bir saatliğine benimle gel," demişti ona. Gidişini daha da zorlaştırmamak adına ona karşı çıkmak istese de bu kadarının hakkı olduğunu düşündüğü Filiz'e tamam demiş ve arabasıyla peşine takılmıştı Sena.

Sıcak yaz gününde, yarım saattir yoldaydılar ve Sena az önce nereye gittiklerini anlamıştı. Önündeki araçta olan Filiz'e rağmen keskin bir U dönüşü yaparak kaçıp uzaklaşmak için duyduğu arzu çok güçlüydü ve Sena her an ona yenilebilirdi.

Son virajı da dönen Filiz'in peşinden aynısını yapan

Sena, artık çok geç kalmış. Emirgan Mezarlığı'na çıkan yokuşa girmişlerdi.

Ailesi ile vedalaşma ihtiyacı duymuyordu. Neden buraya geldiklerini merak etse de öğrenmek için yanıp tutuşmuyordu. On sekiz yaşına kadar, yine Filiz'in zoruyla geldiği mezarlığa son on yıldır hiç uğramamıştı. Onlara kızgın, küskün ve dargındı.

Mezarlığın önüne vardıklarında Filiz, arabasını park edip indi. Çalışan klimanın serinliğinden memnun olan Sena, sağa çekti ama yerinden kalkmadan penceresini yarıya kadar indirdi. Yüzüne çarpan sıcaklık onu rahatsız etse de burada olmaktan duyduğu kadar rahatsızlık kadar değildi.

"Neden beni buraya getirdin?"

"İn aşağıya!"

"Yaa, Filiz Abla, lütfen işimi daha da zorlaştırma."

"Tabi, işine gelince *anne*, gelmeyince *abla*," diyen Filiz hiddetle kapıyı açıp Sena'yı kolundan tuttu ve onu dışarı çıkana kadar çekiştirdi. "Bu konuşmayı artık yapmamız gerekiyor, küçük hanım."

"Kararımdan vazgeçmeyeceğim. Evimi tutup yerleştirdim bile."

"Umurumda değil." İncecik ve zarif vücuduyla yıllara meydan okuyan Filiz, bedeniyle arabanın arasına sıkıştırdığı Sena'nın omuzunu eliyle dürttü. "Ben sözümü bitirene kadar, soru sormak için bile olsa lafımı kesmeyeceksin, anlaşıldı mı?"

Filiz'i en son bu halde ne zaman gördüğünü hatırlamayan Sena, "Anladım, tamam," dedi.

"Ablan, yani Sema, çok güzel bir kız çocuğuydu. Sapsarı saçları ve masmavi gözleri vardı," diye anlatmaya başla-

HAZİRAN 2015

İzmir'deki tüm hazırlıklarını tamamlamış olan Sena son kez İstanbul'a gelmişti. Uzunca bir süre ayak basmayı düşünmediği şehirle ve içindekilerle vedalaşmak için kendine verdiği üç günlük sürenin sonuna gelmişti.

İki aydır kendinden uzak tuttuğu, ailem dediği dostları onunla kucaklaşırken bile kırgınlardı. Ne kadar uğraşsa da gidiş kararının onun için en iyisi olduğunu anlatamamıştı. Özellikle Asya son ana kadar, '*Biz senin yaralarını sararız*," demekten bir an olsun vazgeçmemişti. Sena'nın bundan hiç şüphesi yoktu. O, sadece kaybetmekten yorulmuş, acı üstüne acı biriktirmekten tükenmişti. Evet, kolay olanı, yani kaçmayı seçmişti. Her insanın çekip gitmek, kaçıp kurtulmak istediği zamanlar olurdu. Ne var ki yüreğinde biriktirdiklerinden kurtulamadığı sürece çok da uzağa gitmiş, özgür kalmış sayılmazdı.

Yetişkin olduğundan bu yana yalnız yaşamıştı Sena. Evde tek başına olmaktan, tek başına yemekten, tek başına uyumak ve uyanmaktan korkmazdı. İyi arkadaşların ve dostların bile bir ailenin eksikliğini kapatamadığı bayram

Ne kadar uğraşsa da, ihtiyacı olan gücü bulamayacağını anladığında yapması gereken tek bir şey kalmıştı; olduğu yerde dikilip durmak yerine, bir koca ve bir baba olarak gerçekler ne kadar acı da olsa onlarla yüzleşebilmek için içeri girmek.

Hiçbir şey düşünmeden bedenini hareket ettirdiğinde yürüdüğünün farkında bile değildi. Düşünmeyi bırakan beyninin yanı sıra tüm hisleri de onu terk etmişti.

Giriş kapısının yüksek ve uzun merdivenlerinin önüne geldiğinde, aynı şekilde devam ederse içeri girmeyi başarabileceğine inandı. Daha ilk basamağı tırmanamadan kızeninin kocası, aynı zamanda dostum dediği adamın ona doğru yaklaştığını gördü.

Kafasını çevirip gözlerini ondan kaçırdı. Adamın yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordu. Hangi haberi verecekti? Duymaya gücü yoktu.

Tam önüne kadar gelen enişteşini görmüyor ama ondan yayılan kötü haber enerjisini alabiliyordu. Hazır mıydı? Bu ne saçma bir soruydu. Hazır değildi ve duyacaklarına da yaşıyacaklarına da hazır olması beklenemezdi.

Omuzuna değen elle birlikte erkek olma çabaları tükendi. Her şey buraya kadardı.

"Lütfen en kötüsü olmasın," diye yalvarırken en kötüsünün hangisini olduğunu bilmekten çok uzaktaydı.

Başını çevirdiğinde enişteşinin ona acıyarak bakan gözleriyle karşılaşmak dizlerindeki son dermanını da tüketti.

O an, kendini yere bıraktığında yaşamak onun için anlamını kaybetmişti.

Ciğerlerini parçalayan haykırışın ardından gözlerini kapadığında gidenle gitmiş olmayı dilemesi boşa çırpınıştı. Dileklerinin kabul olmadığını anlamak içinse daha fazla şey yaşamaya ihtiyacı yoktu.

İSTANBUL

Yalnızlığını güzelliğiyle örten Konstantinopolis: aşkların, aşıkların, savaş ve ihtirasların şehri İstanbul!

Taşı toprağı altın; her taşı, her karış toprağı kanla yıkanmış, kaybettikleri, yaşayıp gördükleri, kimine yuva, kimine mezar olduklarıyla yaşayan tek şehirsin İstanbul...

Aşk, en güzel sende yaşanır İstanbul, aslında aşkın kendisi sensin İstanbul!

binasına kinini kusmaktı. Hem de hiçbir işe yaramayacağını bildiği halde.

On yaşındaki kızı, beş yıldır lösemi tedavisi görüyordu. Doktor, onlara hastalığı açıklarken, *"İnsanlığın yeni belası,"* demişti. Ve o günden bu ana kadar ne olduğunu bile bilmedikleri bir düşmanla savaşıyorlardı.

Elindeki tüm imkanlarını seferber etmiş, beş ay bile yaşamaz dedikleri sarı saçlı, ela gözlü meleğini beş yıldır yanlarında tutmayı başarmıştı.

Geçen yılların zorluğunu, beraberce tükenişlerini anlatmaya dahi gerek yoktu.

Zor yıllardı; yine de her biten günün ardından kızı, bir gün daha yanında kaldığı için Allah'a şükretmişti.

Son dumanını çektiği filtreli sigarasını ayağının altında ezerken her şeyin daha iyi olacağına dair umutlandığı zamanı, yani bir yıl önceyi hatırladı.

Amerikalı doktor, *"Doğacak kardeşten alınacak ilik kızınızı kurtarır,"* dediğinde yaşadıkları mutluluk, ifade edilemeyecek kadar yoğun ve tarifsizdi.

Doktorla yaptıkları görüşmeden, sadece üç ay sonra sevgili karısı hamile kalmıştı. Yaşı otuz beş idi. En başından beri riskli olduğunu bildikleri hamileliğinin oluşturacağı her türlü aksiliği kabul etmişlerdi.

Bulutların üzerinde geçirdikleri son bir yıl, kızlarının durağan devam eden hastalığıyla pekişirken bu lanet bina onların tek güvenli sığınaydı. Ta ki dün geceye kadar!

Oysaki o pembe günlerde besledikleri ümit, şimdi daha çok yıkılmalarına sebep olmuştu. Bunu ancak şimdi anlayabiliyordu.

Gül kokan kızlarını ateşler içinde buraya getirdiklerinde sona vardıklarını kendi kabullenmişti. Ancak aynı durum sevgili karısı için söz konusu bile değildi.

Yoğun bakım kapısında bekledikleri iki saatin ardından başını sağa sola sallayarak yanlarına gelen doktorun söyleyeceklerini ona göre duymaya gerek yoktu.

Tam tahmin ettiği gibi, "Artık elimizden bir şey gelmiyor," diyen doktor cümlesini tamamlayamadan kendinden geçen eşini yere düşmeden sadece iki saniye önce yakalamayı neyse ki başarabilmişti.

Yaşadığı strese daha fazla dayanamayan acılı kadının kanaması başlayınca da doğuma alınmış, sekiz ayını doldurmadan dünyaya gelen talihsiz bebek ise gözlerini açar açmaz kuvöze konulmuştu.

Aşırı kan kaybı yüzünden hayati tehlikesi hâlâ devam eden eşi, şu anda yoğun bakımdaydı ve onu oradan çıkarmak için ne gücü ne de umutları vardı. Dualarının da artık bir işe yaramadığını birkaç saat önce anlamıştı.

Üçüncü katta ölüm kalım savaşı veren kızıyla, ikinci katta yatan karısı arasında gidip gelirken yeni doğmuş bebeği Sena, aklına dahi gelmiyordu. Onunla ilgili hatırladığı tek şey doktora, "Karımı kurtarın," demiş olduğuydu.

Nasıl bir insan, nasıl bir baba olduğunu sorgulamaktan çok uzaktaydı şu anda. Kalbinden, önce kızına sonra sevgili eşine kavuşmak geçerken kurtarıcı bebeği Sena için maalesef yer kalmamıştı.

Kısa molasının bitmesi gerektiğini hissetti.

Elleri cebinde, omuzları önde birleşmiş halde adım atarken o iri cüssesi yarı yarıya küçülmüştü sanki. Tüm kudretine rağmen perişan ve yıkılmış görünmekten kurtulamıyor, itiraf edemese de bu halinin yenilgiyi kabul etmiş olmasının yan etkisi olduğunu biliyordu.

Karmakarışık duygularına rağmen onu yiyip bitiren şey, "Acaba hepsini birden mi kaybedeceğim?" sorusuydu. Ve bu sorunun olası cevabı nefesini kesmek için yeterliydi.

"Yanılıyorsun."

"Sen, beni düzeltip adam edersin, ben de seni mutlu ederim."

Sena'nın gözünden yeniden akmaya başlayan yaşlar Ahmet'in yanağına döküldü.

"Sen, çok iyi bir adamsın zaten ve ben bundan sonra mutlu olamam."

"Olabilirsin, olabiliriz! Ben bunun için her şeyi yapmaya hazırım."

"Ben, doğduğum gün, ölüm ve keder getirdim. O yüzden, sonradan pişman olacağın sözleri söylemeden önce iyi düşün."

"Düşünmeme gerek yok, ne olursa olsun gitmeni istemiyorum."

"Kalamam."

"O zaman ben de seninle geleyim."

"Bırak beni, Ahmet!"

Sesi titreyen Sena adamın canını yakacağını bilse de sertçe kolunu çekerken gücü tükenen Ahmet onu tutamadı. Durup, derin bir nefes aldı ve göğsü inip kalktı. Sonra burnunu çekti ve yanaklarından süzülen yaşlara meydan okumak için başını arkaya attı. Islak gözleriyle son bir kez daha arkasına bakan Sena, koşarak ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Aşk bazen de vazgeçmekti.

SENA'NIN DOĞUM GÜNÜ / 1987

Önünde uzanıp giden taş ve soğuk binaya duyduğu yalvarma isteği, az önce yerini bambaşka hislere bırakmıştı.

Nefret, kin ve acı.

Hayır, bu güçlü duygular bile hissettiklerinin tam karşılığı olamazdı.

Belki de ona küfürler edip tekmeler savurmalıydı. Böylece bedeninin alacağı darbelerin verdiği ağrı, içini sızlatan, yüreğini asit gibi yakan acıyı bir nebze de olsa hafifletirdi. Bu gerçekten mümkün olabilir miydi? Yoksa sadece saçmalıyor muydu?

Büyük kapısından içeriye adım attığı her an, kulağına umutlar fısıldayan bu kahrolası bina, şimdi ondan her şeyini almak üzereyken aklından geçenler için kimse onu delilikle suçlayamazdı.

Hava soğuk, gece karanlık ve tüm ümitlerini kaybetmiş bir adam olarak tek yapabildiği önünde dikildiği hastane

Ahmet'in alnından yüzüne doğru akan ter damlalarının büyüsüne ise çoktan kapılmış olan Sena, uzanıp onları silmemek için verdiği çabayı ellerini yumruk yapıp koltuğunun altına sıkıştırarak pekiştirdi.

Boğazına kadar çekili örtü şu an Sena'nın görmesini engellese de altında neler olduğunu biliyordu. Ahmet'in gücünün temsili her bir kas kütlesinin üzerinde, ne kadar hırpalandığı belli eden birden fazla yara ve morluk vardı.

Ahmet, onun kahramanı olmuştu. Onun için ölüme meydan okumuş, gözünü karartıp tehlikenin içine dalmış ve onu kurtarmıştı. Yazık ki Sena artık hayatında onu istemiyordu. Uzun yıllar boyunca Ahmet'i beklemişken şimdi böyle düşünüyor olması kötü bir şaka gibiydi. Fakat yapamazdı. Onur'a yaşattıklarından sonra hiçbir şey olmamış gibi Ahmet'le yoluna devam edemezdi. Zaten etrafındakilere beladan başka bir şey getirmiyordu. Genç adam onun için yeterince eziyet ve acı çekmişti. Onun da ölümüne ya da kaybolup gitmesine müsaade edemezdi.

Kirpiklerinden aşağıya süzülen yaşları serbest bırakan Sena, bir aşık olarak güvenmediği adama hayatını emanet edecek kadar çok inanıyordu. Ama kendine itimat etmiyordu. Ahmet'in hayatını da, tıpkı başkalarına yaptığı gibi cehenneme çevirmeyeceğine söz veremiyordu.

"Ölüyor muyum?"

"Efendim?"

"İlerleme var!"

Ahmet'in ne kadar süredir onu seyrettiğini bilmiyor olsa da ağladığını gördüğüne emindi. Yanaklarını silen Sena acele etmedi. Adamın, ne'lemelerine yaptığı göndermeye ise gülümsemeye çalışmadı.

"Peki, seni kırmayacağım. Ne?"

"Kesin ölüyorum, o zaman!"

"Bugün ölmeyeceğin kesin, sonrasını bilmiyorum."

"O halde, neden ağlıyorsun?"

Ahmet'in kıpırdayacak gücünün olmadığı belliydi. Yine de keyifli ve sağlıklı görünmeye çalışıyor, konuşurken fazla efor sarf ediyordu.

"Yaşadıklarımızı düşünüyordum."

"Ve?"

"Ve'si yok. Sadece düşünüyordum."

Dudaklarının arasından minik bir inilti dökülen Ahmet, "Bir karar vermiş ve onu bana söylemek için bekliyormuşsun gibi bir halin var," dedi. Cümle Ahmet'in durumundaki biri için çok uzundu ve adamın tüm enerjisini boşaltmıştı.

Başını evet anlamında sallayan Sena, hiç bekletmeden "Ben gidiyorum, yaptıklarından sonra bunu benden duyman gerektiğini düşündüm," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"İzmir'e yerleşeceğim."

"İzmir mi?"

Başıyla adamı doğrulayan Sena, "Evet," dedi ve ekledi. "Bu herkes için en iyisi."

"Kim, bu herkes?"

"Başta ben ve hepiniz için."

Yerinden doğrulmaya çalışan Ahmet'i durdurmak için ayağa kalktı ve onu omuzlarından tuttuğunda adam da sağlam olan sol eliyle Sena'yı bileğinden yakaladı. "Benim için böylesi iyi olmaz, şimdi git ve dinlenmene devam et, ben buradan çıkınca sana geleceğim," dedi çektiği acıyla.

"Şimdi böyle düşünüyorsun..."

"Hep böyle düşüneceğim."

havada, 'Boşver,' dercesine sallayan Mehmet devam etti. "Neyse, Efe onu kanıt olarak kullanmış ve o ikisine görüşmeye devam ederlerse mektubu Sena'ya vereceğini ve her şeyi anlatacağını söylemiş. Çünkü Efe zamanla Sena'yı çok sevmiş ve aldatılmayı hak etmediğini bağırmış. Hatta Onur'dan aldığı parayı gerekirse geri vereceğini söylemiş. Sonra yine tahminlerimize göre, Sevilay, Efe'yi rahatsız etmeye başlayınca da mektubu kendince en güvenli yere saklamış."

"Vay be!"

Omuzlarını düşüren Mehmet, "Kendini tekrarlıyorsun," dedi yorgunlukla ve konuyu değiştirdi. "Artık dinlenmelisin, çok hırpalandın."

"Yirmi dört saat uyumuşum."

"Uyumadın, ağrı kesicilerle uyutuldun. Kendi yüzünü görebilsen korkardın."

"Sen önce kendine bak!"

Kaşlarını yukarı kaldırıp indiren Mehmet, "Ben de uyumaya gidiyorum," dedi. "Fakat önce hemşireyi göndereceğim sana."

"Hayır, dur! Neden, Sena ile ilgili sorularıma cevap vermiyorsun? Benden ne saklıyorsun?"

Gözlerini kardeşinden kaçıran Mehmet, "Dedim ya evde, Filiz'in yanında," diye kestirip attı.

"Lütfen Mehmet, eğer kalkıp oraya gitmemi istemiyorsan bana ne olduğunu söyle."

Sıkıntıyla iç çeken Mehmet, "İfadelerimizi verip çıktıktan sonra onu bir daha görmedim. Sanırım kızları da aramamış," dedi ve devam etti. "Bir süre yalnız kalmak ve kimseyi görmek istemiyormuş."

Sena, iyiydi ve nihayet anne dediği kadının yanında güvendeydi. Bu kadarı şimdilik yeterliydi.

Ahmet iyi olduğu konusunda ısrar etse de aslında iyi olmadığını biliyordu. Nefes alırken bile yoruluyordu. Ağrısı olduğu kadar canı da yanıyor, göz kapaklarını açık tutmak için çaba sarf ediyor ve her şeye rağmen güçlü görünmeye çalışıyordu.

Sena'nın onu görmeye gelmek yerine neden kaçtığını ve aklından neler geçtiğini öğrenmek için hiç takati kalmayan adamın, öncelikle hastaneden çıkması gerekiyordu. Çünkü o zaman, ilk iş olarak gidip genç kadının kapısını çalacaktı. O gün çok geç kalmamış olmayı dileyen Ahmet ne kadar uğraşsa da uykuya teslim olmaktan kurtulamadı.

***

Kollarını göğsünde kavuşturan Sena, sandalyesinde her an kalkıp gidecekmiş gibi oturuyordu. Aslında gidecekti ama her an değil. Yakında!

Omuzlarında bunca insanın vebali varken bu şehirde kalamazdı. İnsanın cenneti de cehennemi de kendi içindeydi. Ne kadar uzağa giderse gitsin kalbini yanında taşıdıkça Sena hep arafta kalacaktı.

Çünkü Sena, cennetini geride bırakıp cehennemiyle birlikte gidecekti. Yandığı yerin önemi yoktu. O, tek başına yanmak, küle dönecekse de özgürce savrulmak istiyordu. O, başkalarını da ateşine çekmekten yorulmuştu.

Ay ışığının aydınlattığı hastane odasında şansı varken doyasıya Ahmet'e baktı. Adamın yüzü hâlâ bembeyazdı. Dudakları sıkıntıyla gerilmiş, kemikli yanakları yaşadıklarının etkisiyle ihtişamını kaybetmiş ve yer yer morluklar oluşmuştu yüzünde. Şakağındaki yaraya bir de çenesindeki eklenmişti.

"Nasıl?"

"Onur, ilişkileri ortaya çıkmasın diye olaylardan, özellikle Sevilay'dan uzak duruyormuş. Dediğine göre bizim Sena'yı kurtaracağımıza inanıyormuş. Ta ki kaçırılana daha doğrusu biz Sena'yı kaçırana kadar! Çünkü o, Sevilay'ın onu kaçırdığını sanmış ve panikleyip kıza ulaşmış," dedi Mehmet ve devam etti. "Aslında Sevilay'ın ona ulaşmasına izin vermiş. Ancak bu arada Sena teslim olmuştu zaten. Onur da, işte kendini Sevilay'dan, Sena'yı da hapisten kurtarmak için onu intihara zorlamış, bu beladan kurtulamayacaklarını, mutlu olmalarına izin vermeyeceklerini söyleyip öteki tarafta kavuşmayı teklif etmekle kalmamış ondan bir de mektup yazmasını istemiş. Kız da kabul etmiş ama bunu nasıl başardığını, ne gibi bir bahane öne sürdüğünü bilmiyoruz. Neyse, sonuç olarak Onur ilaçları Sevilay'a vermiş, önce sen, arkandan da ben geliyorum demiş ama tabii ki öyle bir şey yapmamış. İlaçları dilinin altında saklamış ve Sevilay kendinden geçene kadar beklemiş. Sonra da evden uzaklaşmış. İlk kuytu yerde bulduğu ankesörlü telefondan ihbar hattını aramış ve ona göre kurtulmuş."

"Vay be!"

"Aslında kendini kaybetmeseydi, başarmıştı da!"

"Aşk insana her şeyi yaptırır, diye boşuna dememişler."

"Aynen, Sena'yı kurtardı ama kendini kurtaramadı," diyen Mehmet aklına gelen yeni bir bilgiyi de hemen paylaştı. "Bu arada Sena'yla *gerçekten* intihar etmek için bir şırınga hazırlamış ama yapamamış."

"Ah, takdir ettim! Peki, Sena şu anda nerede?"

"Sena çok ağlayınca ona kıyamamış ve hazır olmanı bekleyeceğim demiş, ondan kısa süre sonra da sen oraya gitmişsin zaten," diye cevap veren Mehmet, Sena konusunu olabildiğince ertelemeye niyetliydi.

Onur'un Sena'yı sakinleştirmek için saçlarına dokunduğunu hayal eden Ahmet, sıktığı dişlerinin arasından küfür etti ve "Mektup için bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Son sorunu az önce cevapladım."

"Hayır, Sena ile ilgili sorumu her defasında es geçtiğinin farkındayım!"

"Sena, gayet iyi ve evinde!"

Ahmet, tatmin olmamıştı ancak yeniden Sena konusuna dönmek için doğru zamanı kollayacaktı. Mehmet'i bir şey saklamaya çalıştığında bunu anlayacak kadar tanıdığı gibi ne zaman ne yapıp yapmayacağını da biliyordu. Genç kadının iyi olduğu konusunda doğruyu söylediğine emindi fakat ondan ufak bir detayı sakladıklarının da Ahmet farkındaydı.

Bu konuya daha sonra yeniden dönmeye karar verip "Mektup için Onur, ne söyledi?" diye sordu.

"Sevilay mektubu Sena'nın odasına girip sınav kâğıtlarının arasına bırakmış."

"Bu imkansız! Kamera kayıtlarında hiç görünmedi, olsaydı odaya girdiğini yakalardık."

"Olaydan iki ay önce bırakmış, biz o kadar eskiye gitmedik, son on beş günün kayıtlarını inceledik," diyen Mehmet ayağa kalktı. "Sena'nın aynı odayı paylaştığı hocalardan biriyle görüşmek bahanesiyle girmiş ve mektubu bir şekilde bırakmış."

"Sonra?"

"Bundan sonrası bir tahmin, Sena farkında olmadan, evraklarının arasındaki mektubu diğer sınav kâğıtlarıyla birlikte eve götürmüş, Efe de evdeyken masanın üzerindeki mektubu bulmuş. Ya da aslında kendi sınav kâğıdını değiştirmek için ararken bulup almış da olabilir." Elini

"Neden, sen değil?"

"O anlatsa daha iyi olur."

"Sena nerede? Ona bir şey mi oldu?"

"Hayır, ona hiçbir şey olmadı. Durumu gayet iyi."

Nihayet rahatlayan Ahmet, "Ne zamandır uyuyorum?" diye sordu.

"Yaralarının çoğu açılmış ve çok kan kaybetmişsin, dinlenmeye ihtiyacın vardı."

"Uzatmadan Asya!"

"Yirmi dört saatten fazla oldu."

"Ne? O zaman, hemen Mehmet gelsin!"

"Geldim, küçük ve huysuz birader," diyen Mehmet tam zamanında kapıda belirmişti. "İyi dinlendin, seni kıskanmadım desem yalan olur."

Ahmet'in, onu son gördüğü anki halinden biraz daha iyi görünen Mehmet'in gerçekten uyumaya ihtiyacı varmış gibi duruyordu.

Diliyle dudaklarını ıslatan Ahmet, "Onur'un durumu nasıl? Ve Sena nerede?" diye sordu.

"Bayanlar, bizi kardeşimle yalnız bırakın, lütfen. Hatta, artık ayak altında dolaşmayın ve eve gidin."

Kadınların arasında yükselen homurtulara kulak asmayan Mehmet, bulduğu ilk boş koltuğa oturup onların Ahmet'le vedalaşıp odadan çıkmasını seyretti. Sona kalan annesi kapıyı üzerlerine kapamadan önce oğlunun yanına varıp Mehmet'i başının üstünden öptü.

"Sen de dinlenmelisin, bu yüzden birkaç saat sonra evde olmazsan seni almaya geleceğim," diyen kadın bu defa da Ahmet'e yöneldi. "Sen de yaramazlık yapma ve o yataktan doktorlar aksini söyleyene kadar çıkma."

Şükran, oğullarını geride bırakıp gözden kaybolduktan sonra Ahmet, "Yine takdirleri toplayan sen oldun," dedi.

"Çünkü ben, akıllı adamım, kendimi tetiği çekilmiş silahın üzerine atmıyorum."

"Tekrar ediyorum, Onur nasıl ve Sena nerede?"

"Onur'un kurşun yarası öldürücü olmamakla beraber genel durumu senden daha iyi, fakat akıl sağlığı için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Birkaç gün sonra akıl ve ruh sağlığı hastanesine sevk edilecek. Büyük ihtimalle cezai ehliyeti bulunmayacak ama yine de komiserin söylediğine göre uzun süre orada kalacak."

"Sevilay'la ilişkisi olduğunu itiraf etti mi?"

Başını sallayan Mehmet öne doğru eğildi. "Evet, dönem başında kısa süreli bir ilişkileri olmuş. Aslında sadece yatak partneriymişler, falan filan. Neyse, Efe Yılmaz bunları yakalayınca Onur'a şantaj yapıp para almış. Deli gibi Sena'yı seven Onur -*ki bu deli kısmı gerçek, mübalağa değil*- parayı ödeyip Sevilay'ı terk etmek istemiş. Sevilay da Efe'nin peşine düşüp onları ayırmakla suçluyor ve onu öldürüyor işte, gerisi bildiğin hikaye."

"Peki Esra... Onu neden öldürmüş?"

"Sevilay, tabii Serkan kılığındayken, Esra'yı seninle konuşurken görmüş ve Efe'nin ona neler anlattığını bilmediği için paniklemiş. Aslında ona gözdağı vermek istemiş, asıl amacı öldürmek değilmiş. Çünkü onun tek derdi, Efe'den ve Sena'dan kurtulup Onur'a kavuşmakmış yalnızca."

"Peki, neden intihar etmiş?"

"Bak, bu cevaplandıracağım son sorun, sonra hemşireyi çağırıyorum."

"Tamam, anlat."

"'Tamam anlat,' deme, yüzün bembeyaz."

"Hadi, Mehmet!"

"O pek de öyle intihar değilmiş."

oynayan kızlara kimi getirdiğini görmek için o tarafa döndü.

Filiz'in bir yanında kırmızı kafa Yağmur vardı, bu kız sırf çeneydi ve sadece gülüyordu. Diğer yanında ise başka bir kız çocuğu vardı. Onu tam olarak göremediğinden üst gövdesini geriye doğru iten Ahmet, merakını gidermek istedi. O esnada ürkekçe bir adım atıp öne çıkan küçük kız Ahmet'e gülümsedi. Gülüşü, gün ışığı gibi parlaktı. Yüzü, sade ve renksiz ama kalemle çizilmiş gibi güzeldi. Gözlerinin, yeşil ya da kahverengi, yok, yok... ela olduğuna karar verdiği kızın saçları belini de geçiyordu. Gürlerdi ve omuzlarında aşağıya doğru akıyorlardı.

Oturduğu sandalyeden kalkan annesini takip eden Ahmet, bir büyüye kapılmış gibi gözlerini kızdan çekemiyordu. Aslında deneyip denemediğini bilmiyordu fakat denese de başaramazdı.

"Hoş geldin, Filiz. Minik misafirin sonunda geldi demek!"

"Geldi," diyerek gülümseyen Filiz önce merakla tanıştırılmayı bekleyen kızlara döndü. "Bu, Sena, o sık sık bizde kalacak. Sizin ona çok iyi bakacağınıza ve onunla da oynayacağınıza eminim, öyle değil mi?"

"Evet, Filiz Abla, o da bizim kardeşimiz olabilir!"

Kızlardan istediği yanıtı alan Filiz koca gülümsemesiyle Ahmet'e döndü ve, "Sena da artık senin bir kız kardeşin sayılır, ona da göz kulak olur musun?" diye sordu.

Filiz'in ricasıyla birden gözlerini kızdan ayıran Ahmet, tam da o sırada, "Sena" adının ona ne kadar yakıştığını düşünüyordu.

Kaşlarını çattı, yüzünü buruşturup gözlerini devirdi. "Ha bir eksik, ha bir fazla benim için fark etmez. Onun da

ağabeyi olurum," diyen Ahmet arkasını dönüp hızla eve doğru yürümeye başladı.

O yürüdükçe büyüdü, gelişti ve son halini aldı. Filiz'in, "*O da senin kardeşin*," dediği anda ruhunda açılan delik de, onunla beraber büyüdü. Geri dönüp, "*O benim kardeşim değil!*" diye haykırmak istiyordu, fakat geç kalmıştı. Ne kadar koşsa da artık oraya ulaşmayacağını biliyordu.

"Kendine geliyor!"

"Oh, çok şükür!"

"Nihayet, Allah'ım!"

Telaşlı sesleri ve koşuşturmaları duyan Ahmet, yine başka bir yere geçtiğini düşündü. Sonra tenine değen ellerin sıcaklığını hissetti. Oysa şimdi gerçeğe, yıllar sonrasına geri gelmişti.

Kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açtı. En son ne yaşamış, neler olmuştu hatırlamaya çalıştı. Görüntülerin üzerindeki sis perdesi yavaş yavaş dağıldığında kurumuş dudaklarını zorlayarak, "Sena?" dedi.

"O, iyi, merak etme." Üzerine doğru eğilmiş olan Asya, sevgiyle bakıp ona gülümsüyordu. Kafasını ağrılarının izin verdiği ölçüde odanın içinde gezdirdi. Serra, Tanem, annesi, teyzesi kısaca tanıdığı tüm kadınlar, Sena hariç etrafında toplanmıştı.

"Ölmedim mi?" diye sordu Ahmet.

"Hayır, ölmedin, ama yedi canın kaldı."

Gülmeye dahi mecali olmayan Ahmet, daha fazla ertelemeden, "Sena nerede? Onur'un durumu nasıl?" diye sordu.

"Mehmet, birazdan gelir o her şeyi anlatır sana," diyen Asya'nın gerildiği ve o adamın adını duymaktan hoşlanmadığı belliydi.

sını egale ediyordu ve hiç bitmeyecekmiş gibi yarım dakikadır devam eden boğuşmalarının henüz bir kazananı yoktu.

Ahmet iyice yorulmuşken bir de Onur boştaki eliyle onun sargılı parmaklarını yakaladı ve olanca güçüyle sıktı. İster istemez inleyen Ahmet'in tek kurtuluşu, adamın sürekli sallayıp hedef tutmaya çalıştığı silahı elinden almaktı. Başlarında dikilenlerinde aynı fırsatı kolladığına emin olsa da çılgına dönmüş Onur'u durdurmak her iki taraf için de kolay görünmüyordu.

"Nişan alın!" diyen bir ses kulaklarında çınladığında kendini geri çeken ve adamların işlerini kolaylaştırmak isteyen Ahmet, yanlış bir karar aldığını Onur silahı onun göğsüne dayayınca anladı. Az önce adamdan uzaklaşarak ona hareket edecek alan bırakmıştı.

Pes etmek istemiyordu ve etmeyecekti de, Onur'un boğazından elini çekip adamın koluna yapıştı ve yeniden üzerine çullandı.

Çok değil, belki beş, belki on saniye sonra patlayan silahın sesi duyulduğunda, deponun önünde ve içinde duranlar, biten filmin son karesi gibi donmuşken Sena'nın, "Ahmet!" diyen haykırışı yeri göğü inletti.

***

Nereye yetişeceğini bilmeden koşuyordu. O koştukça varmak istediği yer daha uzağa ve daha uzağa gidiyordu. Nefes nefese kalmış ciğerlerine bıçaklar saplanıyordu ama vazgeçmeyecekti. Sonunda öleceğini bilse de oraya varmaya çalışmaktan vazgeçmeyecekti.

Hızını iyice arttırdı. Bu defa da ayaklarının altı sızlıyordu. Korkuyordu. Yoksa başaramayacak mıydı? Belki de durmalıydı! Hayır, hayır, duramazdı. Durursa kaybederdi.

Ufak bir soluk için gözlerini kapatıp açtı.

Artık o karanlık ormanda değildi. Çok öncesine, yıllar öncesine gitmişti. Eşelenmiş toprak ve inşaat kokan yeni evlerindeydi. Daha dokuz yaşındaydı ama Sancaktar Villası olarak anılan bu evin insanlar üzerindeki etkisini görebiliyor ve bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünüyordu. İnsanların mutluluğu, yaşadığı yer veya cebindeki parayla eşit değildi. Eğer ailesinin yaşam şartları düşük olsaydı da onlar yine mutlu olurdu.

Kız kardeşleri, Tanem ve Asya yeni bahçelerinde oyun oynarken Ahmet büyümüş pozlarıyla ortalıkta dolaşıyordu.

Ondan, dört yaş büyük olan ağabeyine hayrandı. Onun etrafında olmaktan keyif alıyordu. Tabii ki, bunu kimseye söylemiyordu. Salı günü yapılacak olan sınava çalışan Mehmet'i terasta yalnız bırakıp bahçeye, kadınların yanına indi. Annesini kandırabilirse eskrim dersi yerine at binmeye gitmek istiyordu.

Teyzesiyle birlikte çay içip sohbet eden annesi Şükran onu gülümseyerek karşıladı. "Hayırdır, Ahmet? Yüzün sirke satıyor."

"Ben, çiftliğe gitmek istiyorum."

"Yaz tatiline az kaldı, o zaman istediğin kadar gidebilirsin."

"Şimdi neden gidemiyorum?"

"Çünkü birazdan eskrim dersine gideceksin, sonra da eve gelip matematik hocanla ders çalışacaksın."

Ahmet bunların hiç birini yapmak istemiyordu. Neden ona kimse gerçekten ne istediğini sormuyordu?

Karşı çıkmak için ağzını açtığında, yan komşuları Filiz'in, "Bakın, size kimi getirdim," dediğini duyup oyun

Deponun bahçe girişinde bekleyen grubun arasında duran Mehmet, "Bu saçmalığa artık bir son ver Onur," diye fikrini belirtince komiser olduğu belli olan başka bir adam araya girdi. "Her yerde polis var, kurtulamazsın. Teslim ol."

"Kurtulmak istediğimi nereden biliyorsunuz?" Onur, silahı iyice Sena'nın başına bastırdı ve Ahmet'e döndü. "Giderken, yanımda seni de götüreceğim."

"Ben varım. Tek şartım Sena'yı bırakman."

"Ellerini ensende birleştir ve yavaşça bana doğru yürü," dedi Onur kapı ağzından uzaklaşıp deponun içine doğru bir adım atarken. "Aranızdan birinin en ufak hareketinde tetiği çekerim."

Ağabeyine dönen Ahmet, onu dinleyin der gibi baktı ve ufak adımlarla yürümeye devam etti. Mavi harelerin kaybolduğu gözlerini Onur'un gözlerine dikerken, Sena'ya özellikle bakmayan adam tamamen karşısındaki adama odaklandı. Her kıpırtısını dikkatle inceleyerek aralarında bir metre boşluk kalana kadar yolunda ilerledi.

Onur'un yanına vardığında bile Sena'ya bakmadı. İyi ki de bakmamıştı. O zaman soğukkanlılığını kaybedip istenmeyen şeyler yapmayacağının garantisini veremezdi.

"Şimdi Sena'yı bırak, beni al!"

"İçeri girdiğinde bırakacağım."

Onur'un yaptıkları pazarlığa sadık kalmayacağı belliydi. Ahmet için de artık çok geçti, geri dönemezdi ki Sena'ya bu kadar yaklaşmışken gidemezdi de.

"Sana güvenebilir miyim?"

"Tabii ki!"

Elleri hâlâ ensesinde olan Ahmet bir metrelik mesafeyi yarım metreye indirdi. "Peki, senden son bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu.

"Böyle bir lüksün yok ama neymiş o isteğin, merak ettim."

Biraz sonra sarf edeceği sözlerinin, Onur'u sarsmak ve dikkatini dağıtmak için yeterli olacağını umarak derin bir iç çekti. Nefesini bırakmadan, "Sena'ya bir kez sarılmak ve onu son kez, tıpkı daha öncekiler gibi yeniden öpmek istiyorum," dedi Ahmet.

Onur'un damarlarındaki kanın hızla ilerleyip beynine hücum ettiğini gören Ahmet gardını alırken, adamın gözlerindeki nefretin silahı tutan parmak uçlarına ulaştığını görünce de ileri atıldı.

Ahmet'in cüretkâr isteğiyle kendini kaybeden Onur, "Seni geberteceğim," diye bağırıp silahı Sena'nın kafasından uzaklaştırıp Ahmet'e doğrultacaktı ki birden ayakları yerden kesildi.

Sırtüstü uçtuğunu fark edip düşmemek için bir yere dokunmaya çalışırken üzerindeki ağırlıkla birlikte taş zemine yapıştı.

Kafatasının çatlarken çıkardığı sesi duydu, acısı ise beş saniye sonra başladı. Üstüne yatmış olanın Ahmet olduğunu gördüğü o kısacık anla birlikte tüm gücünü yeniden toparladı. Silah hâlâ kendisindeydi.

Onur'un silahlı koluna baskı yapan Ahmet öte yandan, "Uzaklaş buradan, Sena!" diye haykırdı fakat altındaki adam diz kapağı ile ameliyatlı karnına vurduğunda nefesi kesildi ve Onur'un kolu serbest kaldı. Ağrısını ötelemeye çalışan Ahmet sağlam olan eliyle adamın boğazını sıktığında tepesinde dikilen polisleri fark etti. Bittiğine inanmak istiyordu ama Onur'un kolay kolay pes etmeye niyeti yoktu.

Sürekli hareket halinde olmaları, polisin müdahale şan-

priyordu. Yine de vazgeçmeyecekti. Sena'ya ödemesi gereken yirmi üç yıllık bir borcu vardı ve hepsini geri verecekti.

Yeniden "Onur, burada olduğunu biliyorum. Hadi aç kapıyı," diye bağırdı.

Tek bir değişiklik bile olmadı. Ahmet de daha fazla dayanamayıp demir kapıyı yumruklamaya başladı. Durdu ve bekledi.

Sonuç değişmeyince binanın etrafını dolaşmaya karar verdi. Daha niyetini uygulamaya geçmeden yaklaşan arabaların sesiyle geri döndü.

"Bak, polisler geldi, ya şimdi kapıyı açar beni alırsın ya da bir daha bana yaklaşamazsın." Ahmet'in bu seferki haykırışı çok güçlüydü. "Yarım bıraktığın işi tamamlamak istemiyor musun yoksa? Ben keyifli hayatıma devam mı edeyim?"

Depodan tek bir ses bile çıkmayınca Ahmet, yanlış iz üstünde olduğuna inanmaya başladı. Boşuna çırpınıp duruyordu. Ya kimseler yoktu ya da... Sonunu getirmedi. Ya da diye başlayan bir cümle olamazdı. Onur, Sena'ya zarar vermezdi, veremezdi. İnsan sevdiğinin saçının teli için bile ağlarken bunca çılgınlığa girişmiş biri, aşık olduğu kadına kötülük etmezdi.

Arkasındaki yolda duran arabaların ve açılıp kapanan kapıların hemen ardından koşturan ayakların sesini işiten genç adam, artık vazgeçme zamanı olduğuna karar verip geriye doğru bir adım atmak istediğinde ağzından dökülmeye hazırlanan küfür yarım kaldı.

Minik de olsa bir inleme duyduğuna yemin edebilirdi Ahmet. O sevinçle öne doğru atıldı. Yumruklamaya hazırlandığı ağır demir kapının anahtarı çevrilince öylece kaldı.

Kendini toparlayıp yeni bir hamlede bulunmak üzereyken deponun içinde, "Kapıdan uzaklaş," diye emir veren Onur'un sesini duydu.

Ahmet kafasını arkaya çevirmeden yanlarına doğru koşturanlara, "Sakın gelmeyin," dedi ve kendi de bir adım geriledi.

Hepsi olduğu yerde durdu.

Ağır ağır açılmaya başlayan kapının ardından ne göreceğini sabırsızlıkla bekleyen Ahmet kendini en iyisine hazırlamaya çalıştı. Fakat o kadar şanslı değildi.

Önce, üzerindeki elbiseden yırtılan parçayla ağzı bağlanan Sena'yı gördü. Genç kadının elleri ve ayakları da kalın bir halatla sıkı sıkı bağlanmıştı. Onu kendine siper eden Onur ise tuttuğu silahı Sena'nın şakağına dayamış halde görüş alanında belirdi.

"Hayır, olamaz," diye inleyen Ahmet'in çene kasları seğirmeye başladı ve gözleri öfkeyle perdelendi. Eğer duruyor, Onur'un üzerine saldırmıyorsa bunun tek sebebi Sena için duyduğu korkuydu.

"Kimse yerinden kıpırdamasın!"

"Tamam, patron sensin."

"Karşında çocuk varmış gibi konuşma benimle diye daha önce de seni uyarmıştım!"

Kendini zorlayarak, "Tamam," diyen Ahmet sorun yokmuş gibi davranmaya çalıştı ve çok sıradan bir teklifmiş gibi, "Beni al, Sena'yı bırak," dedi.

Yaşadığı dehşetle yeterince sarsılmış olan Sena, kafasını sallayıp Ahmet'e bir şeyler söylemeye çalışırken gözlerinde isyan ve bir o kadar da panik vardı.

Sena paniklemekte haklıydı. Onur'un akli dengesi yerinde değildi ve Ahmet dediğini yapmakta tereddüt edecekmiş gibi durmuyordu.

bir müddet kımıldamadı. İhtiyacı olanından daha az zaman harcayan Ahmet, birkaç derin nefes alıp motoru çalıştırdı. Sağa sinyal verip yola girerken, sağlam eliyle direksiyonu tutmaya devam edip bir gözünü yoldan ayırmadan telefonunu çıkardı ve dizinin üzerine koydu.

Yaralı elinin hareketlerini kontrol etmekte güçlük çekse de sargıdan arta kalan orta ve yüzük parmağını kullanıp Mehmet'i geri aradı. Bu kadarcık hareket bile yarasını sızlatmaya başarmıştı. Umursamadı.

İkinci çalışta Mehmet'in, "Nereye gittiğini sanıyorsun ve o lanet şeyi neden açmıyorsun," diye haykıran sesini duydu.

Açıklama yapacak durumda olmayan Ahmet, "Beni dinle," diye aynı şekilde karşılık verdi ona. "Sena'nın yerini buldum. Armutlu'da, okulun arşiv deposundalar."

"Nasıl buldun? Hangi okulun? Ve sen tam olarak neredesin?"

"Üniversitenin arşiv deposu, diğer detayları da sonra konuşuruz. Polise haber ver."

"Sen neredesin? Soruma cevap istiyorum."

Tüm riski alan Ahmet, "Ben oraya gidiyorum," deyip telefonu kapatırken Mehmet'in itirazının bir kısmını duymuştu. Kalbi Sena'yı doyasıya sevmek için acele ediyorken Ahmet'in nutuk dinleyecek zamanı yoktu.

***

Ana caddeden çıkıp beton yola giren Ahmet, GPRS'in söylediğine göre, sadece beş yüz metre sonra aradığı binayı bulacaktı. Bir planı yoktu, polislerin ona yetişebileceğini de hiç sanmıyordu. Bu durumda da yapılacak şey belliydi. Onur'un canı yanmıştı ve intikam istiyordu. Ahmet de onu istediğini verecekti.

Beş yüz metrelik yolun etrafında tek bir yapı görmeyen Ahmet, yanlış istikamette olduğunu düşünmeye başlamışken ağaçların arasına park edilmiş beyaz arabayı fark etti. Hızını iyice düşüren adam çok geçmeden uzun, sarı ve tek katlı binayı gördü. Aniden direksiyonu yana kırdı. Aradığı adrese geldiğini anlamak için duvara asılan tabelayı okumasına gerek yoktu.

Arabayı durdurdu. Açtığı kapıya tutunarak kendini dışarı attı ve çisenin vurduğu ıslak zemine ayakbastı.

Birkaç esneme hareketinden sonra her şeyi olduğu gibi bırakıp yürümeye başladı. Yüzündeki kararlı ifade ve gözlerindeki ateşle yürümeye devam eden genç adam, ayağının altında ezilen taşların, sabah olduğunu haber veren kuşların ve seher yelinin hışırdattığı yaprakların çıkardığı melodik sesten başka bir şey duymuyordu.

Adımlarının temposunu hiç düşürmeden binanın demir kapısına vardı. Onur'un paniklemesini istemediği için kollarını iki yanında uzatıp, "Onur! Yarım bıraktığın işi tamamlaman için geri geldim!" diye seslendi ve bekledi.

İçinden sessizce ona kadar saydı. Daha fazlasını yapamazdı. Durursa düşünür, düşünürse yaptığının mantıksız olduğunu anlardı. Halbuki mantıklı veya değil, onun istediği tek şey Sena'yı o adamdan kurtarmaktı. Çünkü biliyordu ki o adamın genç kadının hayatına girmesine neden olan Ahmet'in bizzat kendisiydi. At gözlüklerini çıkarıp Sena'yı zamanında görmeyi başarsaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı.

Ahmet, korkuyordu. Panik halindeydi. Vücut ısısı artmaya devam ediyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çar-

yumruklamaya başladı. Orta yaşlı, yataktan yeni kalktığı belli olan kadın, ona kapıyı açana kadar da eylemine devam etti.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye çıkışan kadının hemen arkasında güvenlikten sorumlu kişi olduğunu düşündüğü başka bir uzun boylu kadın göründü.

"Yurtta kaç tane Eda var, bilmiyorum, ama içlerinden biriyle acil görüşmem gerekiyor."

"Oldu paşam, başka!"

Kadının yarı aralık açtığı kapıyı itmeye çalışan Ahmet, "Bu ölüm kalım meselesi," dedi. "Benim adım, Ahmet Sancaktar, muhakkak tanıyorsunuzdur. Sevilay Uzun'un oda arkadaşı olan Eda'yı arıyorum."

"O mesele kapandı!" Kadının verdiği karşılıkla onun dikkatini çekmeyi başardığını anladı.

"Biz de kapandı sandık, kapanmamış. Şu anda başka bir kadının daha hayatı tehlikede, lütfen, acele edin."

Alıcı gözüyle Ahmet'e bakan kadın, bir karar vermiş olacaktı ki kapıyı sonuna kadar açıp arkasındaki uzun boylu kadına döndü ve "Eda Boz'u uyandırıp getir," dedi.

Merdivenlerde bekleyen birkaç genç kız korkulu aynı zamanda meraklı gözlerle Ahmet'i süzerken kadın aralarından geçip üst kata çıktı. O gözden kaybolduktan sonra Ahmet içinde tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı ve şaşkın bakışlar eşliğinde beklemeye koyuldu.

İlk dakika en kolay olanıydı, ikinci ve üçüncü dakikanın sonunda kızların arasında fısıltılı konuşmalar başladı. En zor olanı ve hiç geçmeyen dördüncü dakikanın sonunda, az önce merdivenlerden çıkan kadın ve peşinde çelimsiz, saçları dağılmış bir genç kız göründü.

İsmini duyduğu ancak hiç görmediği Eda'nın o oldu-

ğunu anlamak için tanıştırılmalarına gerek yoktu. İkilinin gelmesini bekleyen Ahmet, yeterli mesafenin oluştuğuna ikna olunca öne atıldı.

"Onur ve Sevilay'ın buluşma yeri neresiydi?" diye sorarken Ahmet gürledi.

Uyku sarhoşluğunu çabuk atlatan Eda, korkulu gözlerle bir adım geriledi. Ya susmayı seçmişti ya da paniklemesi konuşmasını engellemişti.

Ahmet işini şansa bırakmadı. "Otuz saniye içinde bana cevap ver! Onur ve Sevilay'ın buluşma yeri neresiydi?"

"Bilmiyorum!"

"Çok da iyi biliyorsun ve inan bana, son yirmi saniyende de konuşmazsan aileni bulmakta ve adını polise vermekte hiç tereddüt etmem."

Ahmet'in blöfü işe yaramıştı. Dudakları titreyen Eda "Bilmi... Bilmiyorum, ama bir kere Sevilay, okulun arşiv deposundan bahsetmişti," dedi.

"Nerede bu arşiv deposu?"

"Şey, Armutlu'daki büyük otobüs durağının arkasında, sanırım."

"Bugün sakın bir yere ayrılma," diyen Ahmet başka bir şey söylemeden binaya girdiği kapıdan çıktı.

Süratle arabaya geçen adam, Eda'nın bahsettiği adresi sorunsuz bulabilmek için GPRS'e konum girdi ve cihaz, takribi on sekiz dakika süreceğini söylediği yolun güzergâhını da ekrana getirdi.

Yola çıkmaya hazırlanan Ahmet için her saniye çok değerliydi. Yine de bu şekilde, aldığı adrese giderse kimseye bir faydası olmazdı. Sinirliydi, heyecanlıydı ve gücü tükenmek üzereydi.

Medet umarcasına bir eliyle sıkıca direksiyonu tutup

Sevilay'ın aslında aşık olduğu adamın Onur olduğunu anlayan Ahmet'in içini bir coşku seli kapladı. Bundan nasıl bir sonuç çıkarması gerektiğini hâlâ çözememişse de artık bir umudu, ufak da olsa peşinden gidebileceği bir ipucu vardı.

Düşündü. Yaşanılanları yeniden gözden geçirdi.

Hayır, yanlış iz üstündeydi.

Yaşanılanlara değil, kişilere odaklanmalıydı. Kimler vardı? Her şey Efe ve Sevilay ile başladı... Sonra... ve tabii ki, Eda!

Kulağında Sena'nın "Sevilay'ı Onur da tanımıyormuş," demesi çınladıktan hemen sonra, Onur'un sözlerini hatırladı. Ahmet, Eda'ya ulaşmak istediğinde, "Ben onu arar, sana ulaşmasını sağlarım," demişti Onur.

Sevilay'ı tanımıyorsa nasıl oluyor da Eda'yı tanıyor, hatta onu arayabiliyordu. Üstelik hiç tereddüt etmeden kızın Ahmet'e ulaşacağının garantisini verebiliyordu.

Ahmet, aradığı tüm cevapları bulduğuna inandı ve harekete geçti.

Saatin herhangi bir kız yurduna gitmek için çok erken olmasını dert edecek halde değildi.

Hızla eve girip mutfağa doğru ilerledi. Arabasının nerede olduğundan haberi yoktu, bacağı ve eli tam olarak iyileşmemişti ama Mehmet'ten ya da bir başkasından yardım isteyemezdi. Onu durdurmak için mantıklı bir sürü gerekçe öne sürerlerdi.

Mutfağın girişindeki panoda asılı duran üç anahtardan en hızlısı olduğunu düşündüğü arabanınkini aldı. Temposunu hiç düşürmeden odasına çıktı. Üzerine kalın bir şeyler giyip telefonunu cebine soktu ve geldiği hızla geri döndü.

Ev ahalisinin dinlenmek için odalarına çekilmesi onun için bulunmaz nimetti. Bunu sonuna kadar kullanıp kendini dışarıya atmayı başardı ve koşarak garaja gidip seçtiği arabayı buldu. İçine girip çalıştırması sadece beş saniye sürdü. Yola girdiğinde evde yanan ışığı fark ettiyse de umursamadı. Kapıda bekleyen güvenliğin önünü keseceğinden emin olduğu için pencereyi indirip hiç durmadan selektör yaptı.

Tam düşündüğü gibi, önünü kesen güvenlik görevlisinin konuşmasına müsaade etmeden, "Kapıyı aç!" diye emir verdi.

Adamın acil bir durum olduğunu anlaması uzun sürmedi. Barikatı kaldırıp Ahmet'in geçmesine izin verdiği sırada cebinde duran cep telefonu çaldı. Evdekilerin, tam isim vermesi gerekirse Mehmet'in aradığına emindi. Laf anlatacak zamanı ve enerjisi yoktu. Çalan telefona aldırmadan yoluna devam etti.

Gündüz saatlerinde ortalama yarım saat süren yol boş olduğundan on dakikada istediği adrese ulaştı. Bu süre zarfında belleğini boşaltmak ve çalıp duran telefonuna aldırmamak için epeyce emek harcadı. Neyse ki kazanan Ahmet oldu.

Sevilay'ın kaldığı yurdun adını birkaç kez duymuştu ve bu bilgiyi hafızasında tuttuğu için kendini tebrik etti. Üniversiteye bağlı ama yarı özel olan yurda vardığında arabayı gelişigüzel park edip içinden çıktı. Salgıladığı enerji ve duyduğu coşkulu heyecan Ahmet'in her zamankinden daha hızlı hareket etmesini sağlıyordu. Oysaki sadece bir saat önce ayakta duracak gücü kalmadığından yakınıyordu.

Telaşla apartmandan bozma yurdun ziline bastı, bekleyecek sabrı olmadığı için de aynı anda sağlam eliyle kapıyı

Yüksek korkuluğa yaslanan Ahmet'in gözü kapıda takılı kalmıştı. Sena'nın gelemeyeceğini bildiği halde arkasına bakıp durmaktan bir an olsun vazgeçemiyordu.

Bundan sadece yedi ay önce, yine böyle kasvetli bir gecede Sena, yanına süzülmüş ve Ahmet hiç düşünmeden onu öpmüştü. Ne zamandır, o öpüşmenin hayalini kuruyordu? Bilmiyordu. Böyle bir düşüncesi var mıydı? Ondan da haberi yoktu. Öylesine ve birden gerçekleşen unutulmaz bir andı. Sonrasında kendine çok kızmıştı, kızın gözündeki imajını bozduğuna inanmış ve Sena'nın karşısına çıkıp ileri geri laflar etmişti. Ama genç kadının duygularını biliyor olsaydı, asla o kelimeleri sarf etmezdi.

Sıkıntıyla saçlarını karıştırıp elini başının tepesinde bıraktı. Şimdi romantizme harcayacak zamanı yoktu. Bu konulara sonra, Sena geldiğinde geri dönecekti. Şimdilik onları olduğu gibi rafa kaldırdı ve kendini düşünmeye zorladı.

Son iki aydır, ne çok şey yaşamışlardı. Sokak ortasında bulunan bir cesetle başlayan, isimsiz bir mektupla devam eden ve yine bir mektupla son bulan maratonun ardında, şimdi de bu!

Adam, onu nereye götürmüş olabilirdi? Hâlâ İstanbul'da olma ihtimalleri ne kadardı? Cevaplarını asla bulamayacağı soruların içinden bir türlü çıkamıyordu. Olabilecekleri her yere bakılmış ama tek bir ize bile rastlanmamıştı.

Sargılı elini cebine sokan Ahmet, bakışlarını çok uzağa dikti ve Sena'nın ona bıraktığı mektubu hatırladı. Beyaz kâğıda yazılan her satırın onun için bir anlamı vardı, kızmıştı ve aklına her geldiğinde içinde bir hiddet patlaması oluyordu. Şimdi ise hiçbir önemi yoktu. Sena'nın güvenli yatağında uyuyor olduğunu bilmek ona yeterdi.

Gözünün önünde aniden belirip kaybolan bir görüntüyle duraksayan Ahmet, yeniden toparlanmaya çalıştıysa da beceremedi. Ne olduğunu bilmediği bir şey kurt gibi aklını kemirmeye başlamıştı.

Şakağındaki sızlayan yaraya odaklandı. Olmadı. Sena'yı düşünmeye çalıştı yine olmadı. Belki de yanlış yapıyordu. Fare gibi aklının köşesini tırmalayan şeyi yok saymaya çalışmak yerine ona izin vermeliydi.

Ahmet'e aman vermeyen şeyin gelip onu bulması için zihnini boşalttı. Bir süre bekledi. Gözlerini kapadı ve yine bekledi. Asya'nın çalan telefonunu açtığı o geceden başlayarak her şeyin üzerinden tek tek geçti. Avukat Utku'nun şeffaf bir dosyaya koyduğu mektuptan bozma kâğıt parçası önünde belirdiğinde durdu ve bir süre daha bekledi.

Yanıp sönen ışıkların altında, gelip giden görüntüde nereye bakması gerektiğini anlamak için heyecanını bastırmaya çalıştı. Ve nihayet, kâğıtta yazılanların hepsi bir bütün olarak geldi. İşte o an, mektubun asıl amacını okuyabildi.

*"**Benim** aşkım günahsa, cehennem ateşinde yanmaya razıyım. **Benim** için ne Cennetin renklerinin ne de güzelliğinin önemi var. Seninle aynı gökyüzünü paylaştığımı bilmek **benim** kalbimi mutlu eden tek şey.*

*Bugünüm, yarınım, dünüm seninle anlamlı; gururum, **onurum**, şerefim ve namusum sensin; kalbim, aşkım, hayatım ve mutluluğumun ise sensiz anlamı yok.*

***Benim** yüreğim, aşkınla yanmaktan şikayetçi değil. Elini tutmama izin verip benim için gülümse yeter, ben sonsuza dek seni severim. Nedenlerim var **benim** seni sevmek için, çünkü seni sevince dünya daha güzel, gökyüzü daha parlak. İnan sen benden bir adım uzaklaştığında, **benim** kalbim yerinden sökülüyor. Madem öleceğim, kalbimi sende bırakacağım."*

"Benimle evlenmeyi kabul ettin."

"Evet, ettim, lanet olsun ki ettim. O zaman senin aşkın ikimize de yeter sandım ve feci şekilde yanıldım."

Sena'nın önüne kadar gelen Onur dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini genç kadının bacaklarına koydu. Dokunuşları eskiden olduğu gibi sevgiyle değil, nefretle bulanmıştı.

"Eğer o adam olmasaydı, beni sevebilirdin. O, buna izin vermedi."

"Onunla değil, bu benim kalbimle alakalı."

"Hayır, hayır! O, var olduğu sürece biz bir araya gelemeyiz."

Omuzları sarsılarak ağlamaya başlayan Sena, "Ben, biz, onunla... alakalı değil... O, beni istemiyor, ben de onu istemiyorum," demeyi başardı.

Gözünün önüne gelen sarı saçlarını geriye doğru atan Onur, elini Sena'nın dizlerinden uzaklaştırıp genç kadının kalbinin üzerine koydu. "Sen istemesen de kalbin onu hep isteyecek."

"Bundan kurtulmak için her yolu denedim, olmadı."

"Merak etme sevgilim. Ben ne yapacağımızı biliyorum," diyen Onur sakince yerinden kalktı ve yürümeye başladı. Üst üste dizilmiş kahverengi kolilerin arasından hışırtıyla içi boşmuş gibi duran bir poşet çıkardı ve sakinliğini hiç bozmayan adam aynı şekilde Sena'nın yanına geri döndü. Ağzını açtığı poşetin derinliklerine elini daldırıp çıkardı. Parmaklarının arasındaki şıringayı avucunun arasına alıp poşeti yere savurdu.

"O ne? Ne yapacaksın onunla?"

"Bu, mutlu olmak için son fırsatımız. Benim seni, senin de o adamı sevmekten vazgeçmeyen kalplerimizi durduracak. Ve nihayet biz mutlu olacağız."

Gözleri kocaman olan Sena'nın bir süre dili tutuldu. Kafasını çıldırmış gibi sağa sola çevirdi. "Hayır, hayır, hastasın sen!" diyebildi ki aslında çok daha fazlasını söylemek istiyordu.

"Sana olan duygularımın hastalıklı olduğunu söylemiştin zaten," diyen Onur genç kadının sağ tarafına geçip başını tuttu ve kendine yasladı. "Aşk işte, insana her şeyi yapıyor ve yaptırıyor."

"Bak, seni bir doktora götürürüz. Söz, ben hep yanında olacağım. İyileşirsin, bu günler geride kalır ve hepsini, her şeyi unuturuz."

"Asıl sen bak, küçük sevgilim, bu şıringanın yarısı senin, yarısı benim için. Birbirimizin kollarında yavaş yavaş uykuya dalar gibi gideceğiz. Ve sana söz, gittiğimiz yerde çok mutlu olacağız."

Başını kaldıran Sena'nın adamın buz mavisi gözlerinin soğukluğuyla kanı dondu. Ne yaparsa yapsın onu vazgeçiremeyeceğini anlasa da kolay kolay teslim olmaya niyeti yoktu. Kimsenin onu duyamayacağını bildiği halde ciğerlerindeki havayı boşaltıp boğazlarını yırtarcasına avazı çıktığı kadar bağırdı.

***

Gece, yerini gündüze bırakmaya hazırlanırken keskin ayaza aldırmadan Sancaktar Villasının dillere destan bahçesine çıkan Ahmet, başını gökyüzüne çevirdi.

Her yeni gün, yeni bir umut demekti. Maalesef Ahmet kızıla bürünmüş bulutların dağılışını seyrederken kendini umut dolu hissetmiyor ve Sena'nın masum güzelliğini izlemekten başka bir şey dilemiyordu.

"Yeter, aşkım ne olur, ağlama artık!"
"Çek ellerini üzerimden!"
"Kalbimi kırıyorsun!"
"Sana ne oldu? Neden böyle davranıyorsun?"
"Bana ne mi oldu? Bilmem, istersen bir kendine sor!"

Elleri ve ayakları bağlı halde sandalyeye sabitlenmiş olan Sena, uzun saatlerdir ağlıyordu.

Koliler yığılı depoda gözlerini açtığında, son hatırladığı şey, hastane binasını arabanın içinde terk ederken arkasından koşan Ahmet'e durmasını bağırdığıydı. Yaralı bacağını zorladığı yüzündeki acıdan belli oluyordu. Adam onu duymuyordu ama o yine de susmadan boğazlarını patlatırcasına haykırırken birden ensesinde hissettiği acıdan sonrasını hatırlamıyordu. Gözlerini açtığında ise kendini üniversitenin arşiv deposunda, eski bir döşeğin üstünde bulmuştu ve o andan itibaren gözyaşları hiç azalmamıştı.

"Bana, sen geldin Onur ve ben, kendimi de duygularımı da senden hiç saklamadım," diyen Sena hıçkırıklarının arasında konuşmaya devam etti. "Bu konuyu defalarca tartıştık, sana asla yalan söylemedim! Sana aşık olmadığımı biliyordun."

ilişkilerine bir şans tanımak istediğini söyleyecekti. Bir de Sena'ya, neden onu gece yatakta bırakıp kaçtığını soracaktı. Aslında alacağı cevapla fazla ilgilenmiyordu, çünkü genç kadının gözlerindeki özlem öyle güçlüydü ki onun tarafından hâlâ sevildiğini görmüş, bu da Ahmet için yeterli olmuştu. Ne yazık ki artık bunların hiçbir önemi kalmamıştı; yeter ki Sena geri gelsin, o sonsuza dek susabilirdi.

Yüzünü sıvazlayan Ahmet, bin bir zahmetle yerinden kalktı. Onu kolundan tutmaya çalışan Doruk'u kendinden uzaklaştırdı.

"O adamın Sena'yı götürmüş olabileceği yerlere ekip gönderildi mi?"

"Evet, gönderildi."

"Mehmet nerede?"

"O biraz daha kalacak!"

"Neden? Ne oldu?"

"Lütfen, Ahmet, önce şu bacağına baktırmamız gerekiyor. O yüzden mızmızlanmaya bir son verir misin?"

"Sen, bana..." diyen Ahmet konuşmaktan vazgeçip yürümeye başladı.

Yaraları sızlıyordu, birkaç tanesinin de kanadığına emindi. Eğer Sena'yı bulmak istiyorsa gücünü toparlamalıydı, bu halde ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramıyor, Mehmet de onu olayların dışında bırakıyordu.

Ahmet, "Eve gidelim, hastaneye gitmek istemiyorum," diye net bir sesle kararını bildirdi.

"Ama doktor..."

"Eve gelsin!"

"Olur," diyen Doruk adamın üstüne gitmedi. Onu anlıyor ve ona hak veriyordu. İşin kötü yanı onun ne hissettiğini de çok iyi biliyordu.

SAMSUN

Adı zaferle anılan, rüzgarın şarkısında aşkla dans eden, sevdiğinin yüzünü yarına döndüren Samsun!

Ufkunda doğan güneş, toprağına karışan gözyaşı ve aklınla kalbinin arasına engel koyan aşk.

seni senden alan ve seni yine sen yapan gücün hep sevdandır.

Çünkü sende ki aşk, ya başını arşa kaldırır ya da seni toprağın soğuk kollarında yatırır.

Onur'un niyetini saniyelik bir farkındalıkla anlayan Ahmet, "Eğilin!" dedikten sadece beş saniye sonra önce kulakları sağır eden silahın ve sonra yanlarından hızla geçen merminin sesini duydu.

Çok fazla eğilmek gibi bir fırsatı ve şansı olmayan Ahmet, arabanın peşine takılmadan önce yaşadıkları korkuyla çığlık atıp ağlayan Asya ve Serra'nın başında duran adamlara, "Kimseye bir şey oldu mu," diye bağırdı.

"Hayır, iyiyiz biz!" diyen Mehmet'in cevabıyla sakat bacağına rağmen koşmaya başlayan Ahmet, patinaj çeken arabanın oldukça gerisinde kaldı. Koşuşturan beş güvenlik elemanı ve birkaç hasta yakınıyla beraber çıkışa yönelen arabanın peşinden gitmeye devam ederken bağırış ve çığlıkları gerisinde bıraktı. Yaklaşık yüz metrelik yolun sonundaki kartlı geçişte arabayı yakalayacağını hesaplayan Ahmet, henüz Sena'yı o arabadan nasıl çıkaracağını bulamamıştı. Ama o, sonraki derdiydi.

Ahmet çatlamak üzere olan bacağına rağmen koşmaya devam ederken, adrenalin salgılayan bedeni onun tek yardımcısıydı.

Araba, kavisli yola girdiğinde durmayacağı belli oldu. Hiç hız kesmeyen aksine daha da hızlanan Onur, önündeki bariyere çarpıp onu yerinden söktü.

"Hayır," diye ciğerlerini yırtarcasına bağıran Ahmet ise koşmayı bırakmadı.

Hastane sınırlarından çıkan aracın döndüğü sol yöne doğru hızla ilerlerken küçük kabindeki adamın heyecanla telsizle konuştuğunu fark etti. İkinci defa sola dönen Onur'un gördüğünde fark ettiği şey ise artık onları yakalayamayacağı olduğuydu.

***

Baldırındaki ağrıya daha fazla direnemeyen Ahmet, kazakolun koridorundaki eskimiş banklardan birine bıraktı kendini. Zihni ona kötü oyunlar oynayıp, sürekli olarak Sena'nın korkmuş yüz ifadesini gözünün önünde tutuyordu.

Hastane önündeki görgü tanıkları, arabaya bindirdikten hemen sonra kızın ensesine tabancanın kabzasıyla vuran Onur'un Sena'yı bayılttığını söylediler. Lanet olsun ki baygın haldeki Sena, tam iki saattir de o delinin elindeydi. Az önce de adamın arabası Maslak'ın çıkmaz sokaklarından birinde terk edilmiş olarak bulunmuştu. Belli ki her türlü ayrıntıyı düşünen adam, kendi arabasıyla fazla uzağa kaçamayacağını bildiğinden hastaneye yakın bir yere yedek araba bırakmıştı. Ve polis, ilk iş olarak binip kaçtıkları yeni aracı bulmak için çalışmalara başlamıştı ama Ahmet, iyi şeyler olacağına dair bir umut taşımıyordu.

"Biz de ifadelerimizi verdik, artık gidebiliriz."

Tepesinde beliren Doruk'a dik dik bakan Ahmet, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Önce hastaneye, sonra duruma göre eve!"

Ahmet, rahat evinin huzurlu konforuna kavuşmak istemiyordu. Sena nerede, ne halde öğrenemediği sürece nefes almak bile istemiyordu. O, zamanı geri almak, gururuna yenildiğini anları yok saymak istiyordu sadece.

Genç kadınla konuşabilmek için doğru zamanı beklediği ana lanet okuyordu şu an. Halbuki Sena'ya, birlikte oldukları gecenin sabahında çatalı masaya fırlattığında, "*Lanet olsun, seni aklımdan çıkaramıyorum*!" demek istediğini, bugüne kadar güven veren bir imajı olmadığını ama

"Sena kalsın, beni al. Zaten sakatım," diyen Ahmet sarılı eliyle şakağındaki izi gösterdi.

"Ne yapacağını söyleme bana!"

Onur'un planının Sena'yı almak ama onun öncesinde Ahmet'i öldürmek olduğu aşikârdı. "Ben senden korkmuyorum, senin bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

Yanından geçip Onur'a doğru ilerleyen Sena'yı kolundan tutup, "Baksana, o senin tanıdığın adam değil," dedi Ahmet.

"Lütfen, şu saçmalığa bir son ver."

Mehmet'e dönen Onur, "Büyük patron, sen karışma! Sen de Sena'nın üzerinden ellerini çek," diye çıkıştı.

Onur, palavra atmıyordu. Dediğini yapabilecek kadar ciddi görünüyordu. Arkadan gelen Asya'nın ağlaması Ahmet'in sinirlerini daha çok bozmuş, Sena'nın gereksiz kahramanlık gösterisi ise onu çıldırtmıştı. Yaklaşık beş adım önündeki adamın üzerine doğru koşsa bile hemen arkasındaki ve yarım metre önündeki Sena'yı koruyamazdı. Ayrıca Ahmet'in hesaba katması gereken bir de sakat bacağı vardı.

Tüm olasılıkları hesaplayan Ahmet, ağabeyine dönüp "Siz karışmayın," dedi ve yeniden önüne dönüp bir adım attı.

"Olduğun yerde kal, sakın bir adım daha atma."

"Tamam, sakin, bak kaldım. Buradayım."

"Karşında çocuk varmış gibi konuşma benimle."

"Peki, özür dilerim."

Yüzündeki kavgacı ifadeyi hiç bozmayan Onur, bu defa Sena'ya döndü. "Yanıma gel!"

"Hayır!"

"Sana karışma dedim! Sena, hemen yanıma gel."

Etrafına salyalar akıtarak konuşan Onur'un aklının çok yerinde olmadığı, eyleme geçmeden önce kendini sakinleştirmek adına yapay yollara başvurduğu belliydi. Göz bebekleri ve elleri sürekli hareket halindeydi ve iki avucunun arasında tuttuğu silahı bir an olsun bile üzerlerinden çekmemişti ama dikkatinin dağıldığı anlar olmuştu.

Ahmet yine öyle bir an yakalarım diye gözlerini Onur'a dikerken, küçük adımlarla adamın yanına doğru ilerleyen Sena görüş alanına girse de bakışlarını ona çevirmedi. Korktuğunu hissedebiliyordu. Ahmet de korkuyordu. Damağı kurumuştu ve Onur'la Sena aynı kadraja girdiği an ne nefessiz kaldı.

Onur, aniden Sena'yı kendine çekip beline sarıldı ve onu kendi bedenine yasladı. Diğer elindeki silahsa hâlâ onlara doğrultulmuş halde duruyordu.

Ahmet, genç kadına bakma gafletinde bulununca bağırmamak ya da küfretmemek için dişlerini sıktı. Şu andan itibaren Onur ne isterse yapacaktı.

"Sayın Sancaktar sonunuzun böyle olacağını hiç düşünmediniz, değil mi?" diye soran Onur'un kolları arasında, yüzü Ahmet'e dönük olan kadın ilk defa ağlamaya başladı.

Mehmet, "Eğer onlara bir şey yaparsan, seni gebertmem için bana yalvarmak zorunda kalırsın," diyerek meydan okudu.

"Kaçamayacağını biliyorsun, bence bu gösteriyi burada bitir."

"Hıh! Bir sen eksiktin, Serra," diyen Onur aniden duyulan koşuşturma ve ayak seslerine kulak kabarttı.

Onları görenlerin güvenliğe haber verdiğini düşünen Ahmet'in sevinci, Onur'un genç kadını sürükleyerek üç metre gerisindeki arabaya götürmeye çalışmasıyla yarım kaldı.

dıma ihtiyacım olduğu fikrine her nereden kapıldıysan, sana tavsiyem bir an önce ondan kurtul."

Daha yeni gülüşmeye başlamışlardı ki odanın kapısı açıldı ve Mehmet'le Doruk'un arkasından Sena içeri girdi. Oturduğu yerde dikleşen Ahmet baştan aşağıya genç kadını süzdü. Her gün biraz daha iyi görünüyordu. Bahara uygun seçtiği elbisenin sarı tonu, buğday rengi tenine çok yakışmıştı. Üzerine aldığı ince hırkası ise onun ne kadar doğal olduğunun ispatıydı.

"Hadi, çıkabiliriz artık," diyen Mehmet'in talimatıyla yerinden doğrulan Ahmet kaçamak bakışlarla hâlâ genç kadını süzmeye devam ediyor ve Sena'nın da arada ona gönderdiği anlık bakışlardan ilginç şekilde haz alıyordu.

Sena ve Asya arkada kalacak şekilde odadan çıktılar. Uzun bir süre, hatta mümkünse bir daha hastaneye gelmek istemediğini söyleyen Ahmet, tüm hastalar için uygulanan ve bir prosedür olan sandalyeye oturmayı kabul etmedi.

Keyifleri yerinde bir şekilde asansöre binip giriş katına indiler. Oradan da açık otoparktaki arabalara ulaşmak için yan kapıya doğru ilerlediler.

Giydiği eşofman olmasaydı aralarındaki hastanın Ahmet olduğu kesinlikle belli olmazdı. Elindeki bavulu peşinden sürükleyen Doruk da bu durumu fark etmiş olacak ki, "Sen tatildeymişsin gibi takıl, biz bu leşleri taşıyalım," diye ona laf attı.

"Nankörlük etme, sen hastaneden çıkarken ben de seninkileri taşımıştım."

Ahmet'in yorumu, keyiflerini ve gülüşmelerini arttırmıştı. Her birinin yüzünde, ayrı ayrı okunan mutlulukla kendilerini hastane binasından dışarıya attıkları esnada,

daha ne olduğunu anlamaya fırsatları olmadan, aniden "Seni geberteceğim," diye kükreyen adamın sesini duydular. Bakışlarını o tarafa yöneltiklerinde ise onu gördüler ve o an yaşadıkları farkındalıkla oldukları yerde kalakaldılar.

Ahmet, onunla yeniden karşı karşıya gelmeyi bekliyordu ama açıkçası bu şekilde ve bu kadar çabuk olması onun için de sürpriz olmuştu.

Hastane binasını otoparka bağlayan geniş alanda öylece donup kalırlarken, etraflarında arabalarının başında bekleyen seyircilerinden başka kimse yoktu ve onlar da hareket etmeyi bırakmışlardı.

Ahmet, bakışlarını seyircilerinden ayırıp elindeki silahı üzerlerine doğrultan adamın gözlerinin içine baktı. Oradaki nefreti açıkça görebilen Ahmet, adamın onu istediğini anlayınca bir adım öne çıktı ve Mehmet'e, "Onları götür buradan," dedi.

"Hayır," diyen adam yeniden bağırdı. "Kimse bir yere gitmiyor."

"Bak!"

"Sen sus, Sena bir adım öne çık!"

Ahmet, Onur'u karşısında silahlı ve gözü dönmüş halde görünce paniklemiş ama korkmamıştı, ta ki hedef olarak kendine Sena'yı seçene kadar.

"Onu ne yapacaksın? Senin derdin benimle!"

"Onur, yapma. Gel, bak konuşalım."

"Biz o konuşma fasıllarını çoktan geçtik Sena, yanıma gel."

"Ne!" diye hareketlenen Ahmet'i takip eden Mehmet ve Doruk'a durmalarını işaret eden Onur, "Sakın, siz yerinizden kıpırdamayın. Kime geldiğine bakmadan ateş ederim. Siz, benim yanıma gelene kadar hepiniz ölmüş olursunuz."

na koyup kendine yastık yaptı. Son bir kere daha, bu şartlar altında da olsa onunla uyumak ve onunla uyanma fırsatını kullanmak istedi. Sessiz hıçkırıklarla akıttığı yaşları ise bu defa yanaklarına değil tam kalbinin üzerine yağdı.

***

Bir haftadır bahçeye bile çıkılmasına izin verilmeden hastane odasında tutulan Ahmet barut fıçısı gibiydi. Yaşadığını rezillik olarak nitelendiriyordu. Ona göre kavga sırasında hastanelik olduysa bunun başka bir adı olamazdı.

Başta annesi olmak üzere etrafındaki kadınların yapışkan ve iflah olmaz tutumları ise onu boğmak üzereydi. *Hâlî Hayat'ı* göremeniş ve her gün, en az yarım saatliğine de olsa gelen Sena ile baş başa kalamamıştı. Oysaki ona sormak istediği çok önemli iki konu vardı ama bir türlü fırsat bulup konuşamamıştı.

Mehmet, Onur için yaptığı şikayeti geri almak istediğini söylediğinde hiç bekletmeden alması gerektiğini söylemişti. Onur'la kapanmayan hesabını er meydanında görecekti, bu belden aşağıya vurmak olurdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Asya'nın kulakları çınlatan bağırışıyla olduğu yerde kalan Ahmet, "Yine ne yaptım, kuyruğuna mı bastım?" diye sordu alayla.

"Komik değilsin!"

"Öyle bir amacım da yok zaten."

"O zaman ortalıklarda dolaşmaktan vazgeç ve yerine otur."

"Asya, lütfen abartma. Doktoru duydun, gayet iyiyim."

"Yaraların tam anlamıyla iyileşmedi, bacağın için iki seans daha fizik tedavin var ve elin de hâlâ tam olarak düzelmedi."

"Ama canım kardeşim, bunların hiç biri yürümem için engel değil."

"Lütfen Ahmet, bağırtma şunu," diye araya giren Serra, hiç kimseye bırakmadan kardeşinin eşyalarını toplama işini tek başına halletmiş, son bavulun da fermuarını kapatmıştı.

Ellerini beline dayayan Asya, bu defa ablasına döndü. "Şu, sensin!"

"Hamile halinle ortalıklarda geziyorsun diye, ben sana kızıyor muyum?"

"Hamileliğin ortalıklarda gezmeye bir engeli yok."

"Bu arada, erkek çocuk istiyorum. Kız sayısı benim kaldıramayacağım kadar fazla oldu."

"Densiz!"

"Densiz demişken, kocan nerede?" diye soran Ahmet, kendini zorlayarak koltuğa oturdu.

"Benim gayet denli kocam, Mehmet'le birlikte ve birazdan gelirler."

"Ahh, işte annem arıyor, acele edin biraz. Kadın evde çıldırdı."

"Kendi evime gitmek istiyorum diye diretsem, bana yüzde kaç şans veriyorsun Serra?" diye sordu Ahmet.

Elini çenesine götüren Serra düşünür gibi yaptı. "Yüzde sıfır bir ihtimal değildir ama ben sana onu bile vermiyorum."

"Bak, bana yardımcı olursan, ben de sana genç sevgilin konusunda yardım ederim."

"Çok düşünceli ve çıkarcısın kardeşim ama benim yar-

bembeyaz olmuştu. Erkeksi kare çenesi kesilen sakalları sayesinde ortaya çıkmıştı. Çekicilliğini kaybetmeyen adam tam olarak bir hasta gibi görünüyordu.

"İyileştiğinde yeniden konuşuruz, şimdi uyumalısın," dedi Sena onun yorgunluğunu fark ederek.

"Sen mi kalacaksın... Neden?"

"Herkes çok yorgundu."

"Oldun olası yalan söylemeyi beceremiyorsun."

İstemeden de olsa yüzünü aydınlatan gülüşüne engel olamadı. "Hastabakıcılığımdan memnun değilsen, giderim. Şükran Teyze veya Serra gelir."

"Kendini suçlu hissetme. Bu hale gelmemin seninle... ilgisi yok..."

Genç adamın cevabıyla yüzündeki gülümseme solmuş halde, "Suçluluk hissetmiyorum, sana borcumu ödüyorum. Sen, kötü günlerimde yanımdaydın, ben de senin yanında olmak istedim," diyen Sena'nın sesindeki rahatsızlık işitilebiliyordu. "Ayrıca, benimle ilgili olduğunu da düşünmedim."

"İyi!"

Konuşmanın bittiğini belirtircesine gözlerini kapatan Ahmet'in başında beklemeye devam etti. Adamın nefes alışları düzene girip uyuduğuna emin olana kadar aradan ne kadar süre geçti bilmiyordu ama yerinden kalkmadı. Ahmet'in sargılı elinin üzerine doğru uzattığı parmakları bir süre havada asılı kaldı. Sonra tüm cesaretini toplayıp ona dokundu.

Sessiz ve loş odada gözlerini kapatıp, parmaklarını nazikçe adamın elinin üzerinde dolaştırmaya başladı. Ahmet'in ellerindeki nasırların sebebini hep merak etmişti.

Fakat aklına bu kadar özel bir şey olabileceği hiç gelmemişti.

Onu çalışırken gördüğü anı zihninde canlandırdı. Uzun parmakları biblonun üzerinde dolaşırken bir ilah gibi görünen adamı nasıl da kendinden emindi. Aşkla, sevgiyle ve büyük bir tutkuyla elindeki taşa şekil veriyordu. Ahmet'e olan aşkı zaten bildiği bir gerçekti. Ancak o günden sonra genç adama olan saygısı ve hayranlığı kat be kat artmıştı. Eğer Ahmet'in ellerine bir şey olsaydı, Sena kendini asla affetmezdi.

Yanaklarından yaşlar süzülmeye başlayan genç kadın aynı ellerin bedeninde dolaşırken ona yaşattıklarını ve hissettirdiklerini düşündü. Bir aşık olarak tüm duyguları tatmış, zevkin doruklarına ulaşmıştı. Yanaklarından akan yaşlar aklına üşüşen görüntülerin marifetiyle daha da artarken, aşk canını yakıyor, kırgınlıkları nefesini kesiyordu. Peki, nasıl oluyor da tüm çektiklerine rağmen en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Aslında biliyordu; pişmanlık denilen şey, tüm güzelliklerin üstünü örten ve tüm acıları ortaya çıkartıp onlarla yüzleşmene sebep olan bir şeydi. Sena'nın ise, ne onlarla yüzleşecek gücü, ne de cesareti vardı.

Nazikçe adamın sargılı elinin üzerinde dolaştırdığı parmakları, bu defa Ahmet'in göğsünün üzerindeki yaraya dokundu. Keşke Sena onları iyileştirebilseydi. Ahmet güven vermeyen bir aşıktı belki ama her ne kadar saklamaya çalışsa da onun sevgi dolu bir kalbi vardı.

"Seni hep sevdim Ahmet Sancaktar ve her ne olursa olsun, seni hep seveceğim," diye mırıldandı Sena. "Keşke sen ve ben, başka insanlar olabilmeyi başarsaydık."

Elini adamdan çeken Sena kollarını yatağın boş kenarı-

"Kesinlikle bunlar iyi zamanlarınız ama merak etmeyin size ağrı kesici vereceğiz. Bu arada siz kıpırdamamaya çalışın olur mu?"

"Mümkün..."

Ahmet'in ne söylediğini anlayamamıştı ama hemşirenin kıkırdadığını duydu. Mehmet onu yalnız bırakıp gittiğinden beri dört saat geçmişti ve bu süre içerisinde telefonu hiç susmamıştı. Şimdi ise Sena'nın oyalanacak bir şeye ihtiyacı vardı ve aksilik ki arayanlar birden kesilmişti.

Elinde evirip çevirdiği telefona boş boş bakarken perdenin arkasından çıkan hemşire, "Hastamızın durumu gayet iyi, artık yanına girebilirsiniz," dedi ve gitmeden önce son talimatını verdi. "Yaraların kanamaması için lütfen, hareket etmesini engelleyin."

Telefonu çantasının üzerine atan Sena, avuçlarını birbirine sürttü ve üst dudağını kemirmeye başladı. Çekingen adımlar attığı alanda ilerledi ve iki odayı birbirinden ayıran perdenin kenarından Ahmet'in yanına süzüldü.

Loş odada, geniş yatakta yatan adamın belden yukarısı çıplaktı ve bu çıplaklık durumunun ehemmiyetini gözler önüne seriyordu. Bazı dikişlerin üstü açıktı ama tek seferde sayamayacağı kadar fazla olan irili ufaklı bandajların üç tanesi vardı ki onların doktorun bahsettiği sorunlu yerler olduğunu anlamak için ekstra bir bilgiye ihtiyacı yoktu.

Gözlerini oradaki hasarı görmek için yüzüne çevirdiğinde Ahmet'in bakışlarıyla karşılaştı.

"O kadar kötü mü görünüyorum?" diye soran Ahmet'in takılmadan konuşsa da sesi fazla cılızdı.

"Hayır, hayır, ben... Şey..."

"Evlendin mi?"

"Ne?!"

Acıyla yüzünü buruşturan Ahmet, "Yine mi?" diye sorarak bundan iki ay öncesine gönderme yaptı.

"Yani ani sorunla şaşırdım. Şey, hayır. Düğün iptal oldu."

"Kızdın mı bana?"

Başını hayır anlamında sallayan Sena, "Düğün iptal oldu diye kızmadım," dedi.

"Peki, neye... kızdın?"

Ahmet'in gücü yavaş yavaş tükenmeye başlamıştı. Sena dikilip kaldığı ayakucundan ilerleyip adamın yanı başına geçti. Hazırda bekleyen sandalyeyi iyice yatağa yanaştırıp oturdu.

"Kavga etmene kızdım. Kendine bunu yapmana kızdım."

"Biliyor musun, bu benim ilk kız kavgam... ama seninki başlattı."

"Benim ki?" diye soran Sena, "Haa, Onur," diyerek kendi sorusuna kendi cevap verdi.

"Bu bir kazaydı... O, yapmadı... Söyle, sevinmesin..."

Sol şakağında dikiş atılan yaranın hareket ettiğini gören Sena, Ahmet'in öfkeli olduğunu anladı. "Tamam, söylerim ama hepimiz bunu biliyoruz zaten."

"Gururumu kurtarmaya çalıştığın için..." diyen Ahmet aniden susup gözlerini kapayınca telaşlanan Sena'nın yağa kalktığını hissetmiş olmalı ki yeniden gözlerini açtı. "Teşekkür ederim."

"Beni korkuttun!"

"Üzgünüm."

Sena yeniden sandalyesine çöktü. Ahmet'in uzun zaman sonra ilk defa yakından gördüğü yüzünü dikkatle inceledi. Göz çukuru siyahlaşmış, kurumuş dudakları ise

kendirip geri döndüğümde bile bir özürle, beni yine kabul edip hayatına alacağını biliyordum. Oysa düğünden çok kısa süre önce yaşadıklarım, onun için bile fazlaydı."

Daha fazla detaya inemeyen Sena'nın kulaklarında Onur'un karakolda söylediği sözler yankılandı. Adam o kadar ötkeliydi ki en çok neye kızdığını bile anlayamamıştı Sena. Yalancı demişti. Yıllarca onu, Ahmet'in yüzüne bakmak zorunda bıraktığı için genç kadına saldırmış ve en son, ateşini Ahmet'in yatağında söndürdüğü için ona lanet okumuştu.

Onur hiçbir zaman, "O kim?" diye sormamıştı. Yalnızca O deyip durmuştu ki sorsaydı da Sena söyler miydi? Bilmiyordu. Aslında Sena, ondan son ana kadar hiçbir şey saklamamıştı. Onur, bile bile bu evliliğe razı olmuş, hatta en çok da kendisi istemişti. Tabii ki, karakolda kendini savunmaya geçmemiş, açıklama yapmak için uğraşmamıştı.

Sena'nın cesur yüreklilikle yaptığı itirafla durulan Mehmet, konuyu kafasında tartı ve kardeşinin son zamanlardaki halini düşündü. "*Eşek herif, Sena'ya aşıksın, değil mi,*" diye kendi kendine mırıldandı ve korkulu gözlerle, vereceği kararı bekleyen kadına döndü. "Peki, Onur'la evlenecek misin?"

"Evlilik kararı zaten yanlıştı. Bunun için onlarca bahane bulabilirim ama hiçbiri aldığım kararın yanlışlığını ve sonuçlarını değiştirmez. Kısaca, hayır. Benim için Onur defteri kapandı, onun benden kurtulmaya ihtiyacı var. Ona bu kadarını borçluyum."

"Peki, Ahmet!"

Başını önüne eğen Sena, "O daha büyük bir yanlıştı ve ben hatalarımdan ders aldım. Artık onları tekrarlamayacağım."

Sena'nın titreyen sesin, duyan Mehmet, onu kendine çekip göğsüne yasladı. "Ben, zamanın ne kadar iyi bir doktor olduğunu yaşayarak öğrendim," dedi ve devam etti. "Sen de kendine ve duygularına zaman ver, sonra bir bakmışsın hepsi geçmiş."

Sessizce yaşlarını akıtan Sena'yı bir süre daha kolları arasında tutan Mehmet, sonra aniden geri çekildi. "Madem sen buradasın, ben Tanem'in yanına inip sonra da eve gideyim. Olur mu?"

"Tabii ki, olur."

"Bir aksilik çıkarsa beni mutlaka ara"

"Olur, ararım."

Ceketini alan Mehmet, kardeşini görmek için perdeyi araladı ve bir süre seyredip ardından gitmek için kapıya yöneldi ve "Şikayeti geri alacağım ama bu gün değil. O da biraz cezasını çeksin," dedi.

Çıkıp giden adamın arkasından olduğu yerde dikilmeye devam eden Sena kendini yenik hissetti. Ağlamıyordu, ağlamayacaktı ama omuzları duygularının ağırlığıyla öne doğru çöktü. Saklamak için yıllarca didinip durduğu duygularının bu şekilde ayyuka çıkması garip bir ironiden daha fazlası değildi.

***

İkinci kere gelen hemşire Ahmet'in yanına girdiğinden beri duvara yaslanmış bekleyen Sena, içeriden gelen konuşmaları duyabiliyordu. Adı Suzan olan hemşirenin sesi canlıyken Ahmet'inkini duymakta zorlanıyordu.

"Bir süre sonra canınız acımaya başlayacak."

"Bunlar... iyi.. günlerim.."

Kısa bir süre bekleyen Mehmet, nihayet önce gözlerini açtı ve sonra başını kaldırıp, oturduğu yerde dikleşti.

"Evet, daha iyi!"

"Aması mı var?"

Sefalet içindeki adam, başını huzursuzca aşağı yukarı salladı.

"Birçok yarası tamamen iyileşecek ama çok derin olanların izi kalacak," dedi Mehmet ve aynı sıkıntılı sesle devam etti. "Benim için fark etmez. O, yaşasın da isterse bir ucubeye benzesin. Ancak, Ahmet..."

Mehmet konuşmasının devamını getirmedi ama Sena anlayacağını anlamıştı. Vücuduna dalgalar halinde bir ürperti yayıldı ve başını boş duvara çevirdi.

Sena'daki ani değişimi fark eden Mehmet, ilk defa kızın bir şey söylemeye çalıştığını fakat sohbeti bir türlü istediği yere getiremediğini anladı. Öne doğru hareket edip siyah kirpiklerinin altındaki çakır gözlerini genç kadına dikti.

"Sen, iyi misin?"

"Hıh! Evet, evet, iyiyim," dedi Sena beklemediği anda gelen soruya karşılık.

"Senin için yapabileceğim bir şey varsa, lütfen söyle."

Önce tereddüt etti. Fakat sonra, "Aslında var," dedi.

"Hadi, söyle."

Dolu dolu bir nefes çekip ciğerlerini havayla dolduran Sena, konuya en baştan başlamaya karar verdi.

"Tüm bu yaşananlar verdiğim yanlış kararlar yüzünden," dedi Sena ve itiraz etmek için ağzına açan Mehmet'i başını sağa doğru hafif yatırarak susturdu. "Yapma ağabey, ailem bile benim uğursuzun teki olduğumu anladığı için benden kurtulmak istedi ve başardı."

"Sen, akıllı bir kadınsın, böyle şeyler düşündüğüne inanmıyorum."

"Bunun akıllı olmak ya da bilmekle alakası yok ki. Yaşadıklarım ve yaşattıklarım ortada. Üstelik başka hangi sebeple bir aile çocuğunu bırakıp gider."

"Her türlü sebepten dolayı olabilir ki senin ailenin de..."

"Mehmet ağabey, şimdi ailemi konuşmak istemiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da, bir şekilde kendi şanssızlığımı bana yaklaşan herkese bulaştırıyorum. Verdiğim kararlarla herkese zarar veriyor, ne sevmeyi ne de sevilmeyi başarıyorum."

"Tabii, aslında Tanem'in de, Asya'nın da başına gelenler hep senin yüzünden."

Mehmet'in sözlerine karşılık olarak tebessüm eden Sena, "Yok, o kadar iddialı değilim ama inkar da etmiyorum," dedi.

"Tamam, Sena. Lütfen, bu gereksiz konuyu kapatıp ne istediğine dönelim."

"Mümkünse Onur için yaptığın şikayeti geri almanı istiyorum."

Uğradığı hayal kırıklığıyla Mehmet tökezler gibi oldu. Yerinde kıpırdanıp sonra ayağa kalktı. Ellerini cebine sokup yüzündeki ifadeyi sertleştirdi.

"Seni anlıyorum, o nişanlın tabii ama..."

"Hayır, bunun onun nişanlım olmasıyla bir ilgisi yok," diyen Sena bir kere daha adamın sözünü kesti ve o da ayağa kalkıp Mehmet'in önüne geçti. "Onun bana duyduğu aşkı biliyorum ve ben, bencilce Onur'u, ruhumu tatmin etmek için kullandım. Beni affedeceğini bilerek hatalar yaptım ve o beni hep affetti. En son da onu Ahmet'le aldattım. Aslında o zaman ayrılma kararı almıştım ama ben gönlümü eğ-

gulamamasının sebebinin bir tahminde bulundukları için olduğunu biliyordu Sena. Bu yüzden, -başta Mehmet olmak üzere- içlerinde yaşananlardan dolayı, onu suçlayan olup olmadığını merak ediyordu. Ayağa kalkıp onu kucaklayan Asya'nın sarılması öylesine içten ve samimiydi ki aslında cevabını sözsüz olarak almıştı. Bu kadar iyi davranılmayı hak etmiyordu ama itirazı da yoktu.

"Madem siz buradasınız biz gidelim. Birkaç saat sonra geri geliriz."

"Anlamadım ki, neden kimse benim sözümü dinlemiyor; gidin ve gelmeyin," diyen Mehmet diğer yandan da Asya'nın kolları arasındaki Sena'yı kendine çekip sarıldı.

Sena bu hareketin anlamını bildiği için o da aynı şekilde, tüm içtenliğiyle adama karşılık verdi.

"Sevgili ağabeyciğim, boşuna nefesini tüketiyorsun, akşama görüşürüz."

"Çok ciddiyim, yarın sabah gelin. Hem Tanem de çıkacakmış onu evine götürürsünüz."

Bu muhabbetin bir sonu gelmeyeceğini anlayan Doruk da ayağa kalkıp, "Önce bir eve gidelim sonrasına sonra bakarız," deyip Sena'ya döndü. "Hoş geldin Sena'cığım, nöbet artık senin."

Hastane odalarında bekleme konusunda fazladan deneyim sahibi olan Asya, dün geceki düğünden beri üstünde duran pullu payetli elbiseyle bile ortalıklarda rahatça dolaşabiliyordu. Ancak karnında taşıdığı bebeği için dinlenmesi gerektiğine inanarak bu seferlik teslim oldu.

"Hastalarımıza iyi bakın," dedi ve önce hâlâ Mehmet'in kolları arasında duran Sena'yı sonra da ağabeyini öptü. "Sabah erken gelirim."

"Aman, sakın gecikme."

Çıkmadan önce Ahmet'i görme ihtiyacı duyan Asya hafif araladığı perdenin ardındaki yatakta uyuyan adama bakarken, Sena'nın da onu görme şansı oldu. Küçücük boşluğa diktiği gözleri saniyesinde yaşlarla doldu. Ahmet'i olayların dışında, o halde görmek çok yıpratıcıydı. Oysa genç adam şimdi ortalıklarda dolaşıp terör estirmeli, stresini atmak için çatacak yer aramalıydı.

"Hadi, biz çıktık," diyerek aniden perdeyi kapatan Asya'nın hareketiyle birden irkildi. Mehmet de durumu fark etmiş olmalı ki onu daha sıkı tuttu.

El sallayarak odadan çıkan Doruk ve Asya'nın ardından, onlar da birbirinden ayrıldı. Ceketini ve kravatını çıkarmış olan Mehmet'in yorgunluk yüzüne yer edinmiş, gözleri kızarmış ve kısacık saçları şeklini kaybetmişti.

Aslında şu an Mehmet'le konuşmak için doğru zaman değildi. Fakat geciktirmek Sena'yı verdiği kararı uygulamaya sokmakta daha çok zorlardı.

Mehmet, yerine oturup sırtını koltuğa yasladı. Gözlerini açık tutmakta sorun yaşayan adam başını da geriye doğru yaslayıp yüzünü tavana çevirdi ve gözlerini kapadı.

Sessizce hareket eden Sena, pencerenin altındaki tek kişilik yere geçti. O da uykusuzdu, ancak gözlerini kapayacak zamanı yoktu ki zaten bir süredir uyumak onun için eziyete dönüşmüştü. Kaçıp kurtulmak istediği ne kadar kötü anıları varsa, hepsi uyurken gelip Sena'yı buluyordu. Mehmet de şu an, her ne yapıyorsa içinde dinlenme yoktu aslında. Düşündüğü ve vardığı sonuçlarla kavga ettiği belliydi.

"Ahmet'in durumu daha iyi sanırım," diyen Sena konuya en güvenli yerden giriş yaptı.

"Az önce Hayat, anne sütü aldı ve karnını doyurdu."

"Ah, harika!"

"Kesinlikle, harikaydı."

"Tebrik ederim, Yağız."

"Teşekkür ederim," diyen Yağız'ın mavi gözlerinde hissettiği gurur okunabiliyordu. Çok zorlu birkaç saat geçirmiş olsalar da onlar için şimdi her şey yolundaydı.

Sena, uyandırmaktan korktuğu arkadaşının alnına doğru eğilip onu öptü. "O, çok güçlü bir kadın," dedi bu sanki yeryüzündeki en değerli özellikmiş gibi.

"O, güçlü olduğu kadar ne istediğini bilen bir kadın. Ve istediğini almaya giderken önüne çıkanın Allah yardımcısı olsun."

Yağız'ın neden böyle bir yorum yapma gereği duyduğunu tahmin edebilen Sena, dudaklarını onaylarcasına büzüp susmayı seçti. Biraz da utandı. Çünkü aslında Sena da ne istediğini biliyordu, sadece peşinden gidecek gücü yoktu ki ortada peşinden koşturacağı bir şey de kalmamıştı.

Tanem'den sonra Hayat'a yöneldi. Pembelere sarılmış minik, esmer kız, gözleri kapalı her şeyden habersiz uyuyordu. Tüm kalbiyle ona mutlu bir gelecek dileyen Sena, bebeğin yanından uzaklaşırken, "Herkes yukarı da mı?" diye sordu.

"Bir kısmı eve gitti, diğerleri de yanında."

"Ben de bir onu göreyim."

"Tamam, sonra görüşürüz."

Sena, yatağın çevresini dolaşıp Yağız'ın yanına ulaştı. Sevgiyle sarıldığı adama yeniden "Tebrik ederim, o size sahip olduğu için çok şanslı bir bebek," dedi ve adamı yanaklarından öptü.

Anlayışla omuzunu sıvazlayan Yağız'dan uzaklaşıp

adamlık mahkûm gibi ayaklarını sürüyerek odadan çıktı. Beşinci katta yatan Ahmet'in yanına çıkabilmek için bu defa merdivenlere yöneldi. Ağır aksak çıktığı her basamakla sırtı biraz daha kamburlaştı. Onur'dan şikayetçi olmamasını Mehmet'e nasıl söyleyecekti? Peki, ya deli gibi görmek istediği Ahmet'le karşılaşınca ne yapacaktı?

Kısacık yolda aklından onlarca senaryo ve bir o kadar da konuşma metni geçti ama hiçbiri onu ikna edemedi

Beşinci kata vardığında omuzunda tutuğu çantayı iyice göğsüne doğru çekip kollarıyla ondan güç aldı. Zira hâlâ ne yapacağına, nasıl davranması gerektiğine karar verememişti.

İkiye ayrılan koridorda Ahmet'in odasının olduğu tarafa doğru yöneldi. Hızla oraya varmak isterken aynı zamanda ayakları geri geri gidiyordu.

Ulaşmaya çalıştığı yere varınca kapalı kapılar ardında fısıltıyla yapılan konuşmaları duyduğunda içeri girmemeyi ve koridorda beklemeyi düşündü. Fakat bunun çok çocukça olduğuna kanaat getirip birden vazgeçti.

Üzerinde 601 yazan kapıyı önce tıklatıp, sonra da açarak içeri girdi. İki aşamalı olan odanın ilk bölümü küçük bir evin oturma odası kadardı. Geniş koltukların dizildiği uzun duvarın karşısında perdeyle ayrılmış başka bir oda daha vardı ve orası da hastaya ait olan bölümdü.

Sessiz konuşmaya çalışan Mehmet, Doruk ve Asya'dan oluşan refakatçilere başıyla selam verdi.

"Gelsene Sena," diye onu yanına çağıran Asya'ya gülümsemeye çalıştı.

Sena yanına doğru ilerlediği arkadaşına, "Senin eve gittiğini sanıyordum," derken sakin olmaya çalıştı.

Onur ve Ahmet'in neden kavga ettiğini hiçbirinin sor-

"Oğlum görünüşüne düşkündür, yaralarını izi kalacak mı?"

Mehmet, hem annesine hem de kardeşlerine çıkışmak istedi. Onun için Ahmet'in yaşamasından daha önemli olan bir şey yoktu. Mehmet ona bakardı. Eli ayağı olurdu, böbreğini, kalbini ona verirdi. Hem de hiç tereddüt etmeden. Yeter ki Ahmet, varlığıyla onun dostu, kardeşi ve dayanağı olmaya devam etsin, o her türlü fedakarlığı yapmaya hazırdı.

***

Sena, Ahmet odaya çıkıp kendine geldikten sonra kızların zoruyla eve gitmişti. Üzerindeki gelinlikten kurtulup sıcak bir duş alan genç kadın önce karakola uğramış sonra da hastaneye geri dönmüştü.

Mehmet'in şikayetçi olduğu Onur'la karakolda yaptığı görüşme sonucunda evlenmeye karar vermekle büyük bir hata yapmak üzere olduğunu da anlamıştı.

Düğün için acele eden Onur'u kırmak istemeyen Sena, adamın seçtiği tarihi kabul etmiş lakin nikah için, yurtdışında olan Tamer'i beklemek konusunda ısrarcı davranmıştı.

Eşi Nesrin'i almak ve biraz da tatil yapmak için Fransa'ya giden Tamer babası, gecenin ilerleyen saatlerine ertelenen nikaha katılmak için uçaktan indiğinde, maalesef düğün yerine hastaneye gelmişti. Eğer Tamer'i beklemeselerdi ve düğünün hemen başında nikahı kıysalardı, Sena şu an Onur'un karısı olmuş olacaktı.

Bu olayda tek suçlu Onur değildi aslında. Sena da en az onun kadar suçluydu ve kendi üzerine düşen payını kabul

ediyordu. Bunu telafi etmek adına da Mehmet'e şikayetini geri alması için yalvaracaktı.

Hem Onur hem de Ahmet, onun yüzünden bu haldeydiler. O, kimseye iyi gelmiyordu. Etrafındakilere acı ve ölümden başka bir şey getirmiyordu. Laneti olduğunu sandığı, yalnızlığı değildi. Lanetin bizzat kendisi Sena idi.

Üzerine geçirdiği alelade pantolonu ve kazağıyla acınacak halde olan Sena'nın artık ne iyi görünmek, ne de hissettiklerini gizlemek gibi bir derdi vardı. Her şey olup bitmiş, yıllarca üst üste koyduğu taşlar yerle bir olmuştu. İki adamın hayatını da tıpkı kendisininkine yaptığı gibi mahvetmişti.

Ayağındaki lastik ayakkabıları hastanenin mermer zemininde tuhaf sesler çıkardıkça Sena adımlarını daha da hızlandırdı. Öncelikle üçüncü katta yatan Tanem'in yanına gitmeyi seçen kadın asansöre bindi ve istediği yere geldiğini haber veren ikaz sesini duyana kadar da bekledi. Derin bir nefes alan Sena asansörün kapısı açıldığında dışarı adım atarken tuttuğu nefesini bıraktı.

310 numaralı odaya ulaştığında kapı girişinde kısa bir mola verip, "Bir numaralı teyze geldi," diyerek içeri girdi.

Yatakta uzanan Tanem'in yanında, Yağız ve küçücük sepetinde yatan Hayat'tan başkası yoktu.

"Numaraları sayamadım ama kızımın en sevdiği teyzelerinden birisi olacağın kesin," dedi karısının başucunda oturan Yağız.

"Uyuyorlar mı?"

"Yeni daldılar."

Anlaşmışlar gibi kısık sesle başlayan konuşmaları aynı şekilde devam ederken Sena, Tanem'e iyice yaklaştı. "Çok huzurlu görünüyor."

Acı ve mutluluk, ikisi birbirine hiç yakışmıyordu ama bu iki kelime yaşamın kısa özetiydi.

***

Doğumu ve Tanem'in durumunu anlatan Yağız'ı can kulağı ile dinlerlerken bir kere daha açılan ameliyat kapısından Hayat'ın geleceğini düşünüp sevinçle o tarafa yöneldiler. Ancak karşılarında yeşil önlüğü ile Ahmet'in ameliyatını yapan kel doktoru gördüklerinde, hepsi olduğu yerde kaldı. Adam yorgun ve keyifsizdi. Bazen duymamanın çok daha iyi olacağının düşünüldüğü anlar vardır ya. Sancaktarlar tam olarak öyle bir an yaşıyordu. Önce sustular, sonra hareket etmeyi bırakıp doktorun yanlarına gelmesini beklediler.

Herkes geri çekilince yine güçlü olması gereken Mehmet olduğu için, adamı karşılayan da o oldu.

"Ameliyat bitti mi? Ahmet'in durumu nasıl?" diye sorarken kalbi dua etmeye başlamıştı bile.

"Ameliyat bitti, hepimize geçmiş olsun."

"Peki, Ahmet nasıl?"

"Hastamızın durumunu kontrol altına aldık. Kısaca, durumu iyi!"

Etrafında atılan sevinç nidalarının arasında Mehmet heyecanla, "Hayati tehlikesi yok, değil mi?" diye sordu.

"Şu an için, yok. Ama bir komplikasyon olup olmayacağını görmek için yirmi dört saat beklemekte fayda var."

"Peki, ya yaraları?"

"Cam parçalarının hepsi çıkarıldı. Birçoğuna dikiş atılırken küçük olanları açık bırakıldı. Apandiste ve baldıra denk gelen kesik çok derindi, yaraları yapıştırdık ama

apandisti almak zorunda kaldık. Tabii, bu arada çok fazla kan kaybı oldu, bir ünite de kan verdik."

"Peki, elleri? Parmakları?" diye araya giren Sena, ilk defa bir yaşam belirtisi göstermişti. "Ben gördüm, camı vardı."

Sena'nın ısrarla Ahmet'in ellerini sormasına bir anlam veremeseler de doktorun cevabını merak ettiler.

Elini havaya kaldıran doktor başparmağı ve işaret parmağının arasını gösterirken, "Burada bir kesik vardı, çok şükür sinire denk gelmemiş," dedi.

Dudaklarından "Oh," diye bir nida dökülen Sena ise, "o iyi olacak," dedi.

"Merak etmeyin gelin hanım, damadımız iyi olacak."

Doktorun ani yorumu kısa bir şaşkınlığa sebep olmuş, Sena ise ona yöneltilen bakışlardan utanmıştı. Saçı darmadağın olmuş ve yüzündeki makyajdan eser kalmamıştı. Kirpiklerindeki rimel yanaklarından aşağıya akan yaşla beraber yanaklarında kurumuştu. Ancak kirlenmiş ve kanlanmış gelinliği hâlâ üzerindeydi.

"Teşekkür ederiz, doktor bey. Peki, elinizde yeterli kan var mı? Birkaç ünite daha bulalım mı?"

Araya giren Serra'nın amacı, bilgi almak olduğu kadar Sena'yı da kurtarmaktı.

"Şimdilik, gerek yok."

"Kalıcı bir hasar olacak mı?" diye sorma cesareti gösterense Asya oldu.

"Apandisti ve midesinin bir kısmını aldık. Onun dışında baldıra gelen darbe sinirlere değmiş. Şahsi fikrimi sorarsanız birkaç seanslık fizik tedavi ve iyi bir bakımla sorun olmayacaktır."

"Hadi gel, kafeye inelim sana orada anlatayım."

Kararsız kalan Mehmet, belki zaman daha çabuk geçer diye düşünerek Doruk'la gitmeye karar verdi. Daha birkaç metrelik yolu kat etmişlerdi ki merdivenden hızla çıkan Burak önlerini kesti.

"Tanem'i doğuma aldılar."

Koşmaya başlayan Mehmet ve Doruk'un gerisinde kalan Burak ise, onlara katılmadan önce derin bir nefes aldı. Daha sekiz aylık hamile olan Tanem'ın sağlık durumu ani bir doğumu kaldırabilecek kadar iyi değildi. Tanem'le aralarına örülen duvarlar olsa da o Burak'ın hâlâ en yakın dostuydu. Çocukluğu demek onun için Tanem demekti.

Ameliyathanenin önüne varan Mehmet, ailesinin yeniden ayaklandığını görünce bu defa toparlamanın eskisi kadar kolay olmayacağını anlamıştı.

Karşısına ilk çıkan Serra'ya, "Neler oluyor?" diye sorarken Mehmet'in sesi titriyordu.

"Otururken, aniden sancıları tuttu ve doğum başladı. Allah'tan Yağız vardı da onu kucaklayıp ameliyathaneye soktu. "Kadındoğumcu geliyormuş, Tanem'in kardiyoloğuna da haber verdik. O da geliyormuş, başka da bir şey bilmiyorum."

"Allah kahretsin! Sadece on dakika yoktum."

"Her şey bir dakikada oldu zaten. Hem sen olsan ne fark ederdi? Kendine yüklenmekten vazgeç artık."

Serra'ya bir cevap vermeyen Mehmet, annesinin yanına gitmek için hareketlendiğinde kardeşinin genç sevgilisini, Fırat'ı gördü. Onu düğünde de, buraya ilk geldiğinde de görmüş, sonra da gittiğini düşünmüştü. Ancak adamın görünüşüne bakılırsa, saatlerdir onlarla beraber beklediği aşikârdı.

"Onun burada ne işi var?"

"Sen önce içeridekileri evlerinin güvenli kapıları ardına gönder," diyerek ameliyathaneyi işaret eden Serra soğukkanlılığını hiç bozmadan devam etti. "Ondan sonra benimle ilgilenirsin."

Serra'yı hiç anlamamış asla da anlamayacak olan Mehmet, bu defa ona hak verdi. Bu konu biraz daha bekleyebilirdi. Ya da beklemese daha iyiydi. Kendiliğinden hallolmasını tercih ederdi.

***

Yirmi dakikalık sancılı bekleyişin ardından ameliyathane kapısının açılırken çıkardığı sesle tüm kafalar o yöne çevrildi. Yağız'ın gülümseyen yüzünü gördüklerinden yeniden hepsi birden ayağa kalktı.

Hiç bekletmeyen Yağız, "Tanem'in de, Hayat'ın da durumu iyi," dediğinde onu kucaklayıp ilk tebrik eden Doruk oldu. "Kızımı görmeniz lazım, tam bir cadı. Rahatı bozulduğu için doğduğundan beri hiç susmadan ağlıyor."

"Ne zaman tanışacağız onunla?"

"Muayenesi yapılıyor, birazdan gelir. Tanem de iyi, şimdi odasını ayarlayacağım."

"Sen onları bekle, ben hemen hallederim," diyen Burak onay beklemeden üst kata çıkmaya başladığında yüzlerde yarım ve biraz da buruk gülüşler belirdi.

"Oh, çok şükür! Allah'ım, oğlumu da bana bağışla," diye inleyen Şükran'ın yakarışı bile kalplerinde beliren umudu söndüremedi.

"Hayat, dayısına uğurlu gelecek," dedi Mehmet, yeşeren sevinçlerin solmasına izin vermemek için.

Adamın perişanlığı her halinden belli olmasa rahatsız olan hasta yakınları şikayet edebilirdi. Ancak Mehmet, öyle çaresiz ve savunmasız görünüyordu ki bakan herkes, onun acısının ne kadar büyük olduğunu görebiliyordu.

"Mehmet Bey, ameliyat devam ediyor," diyen hemşire de çaresizdi. "Birkaç saat daha beklememiz gerekiyor."

"Bir haber istiyorum, nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Dediğim gibi, hâlâ cam parçaları temizleniyor. Çok fazla kan kaybı olduğu için de kan veriliyor."

"Bunları zaten biliyorum! Durumu nasıl? Bilinci açıldı mı?"

"Henüz hasar tespiti yapılmadı, biraz-"

"Aldığı hasarla ilgilenmiyorum. O yaşasın yeter! Bana onu söyleyin, Ne durumda? Bilinci açık mı?"

Ellerini beline dayayan Mehmet'in ayakta kalmak için güce ihtiyacı vardı. Tüm ailesini ve kardeşlerini ayrı ayrı çok seviyordu. Fakat Ahmet farklıydı. O, Mehmet'in gülen yüzü, arkasındaki gizli gücüydü. O, olmadan ne ayakta kalabilir ne de geleceğe umutla bakabilirdi.

"Size böyle bir bilgi vermeye yetkim yok, Mehmet Bey!"

"O zaman, yetkisi olan birisi gelsin."

"Eminim siz de doktorların ameliyatı yarım kesip sizinle konuşmaya gelmesini istemezsiniz, öyle değil mi?"

Çaresizce hemşirenin söylediğini kabul eden Mehmet, tabii ki böyle bir şeyi istemezdi. Ancak zaman geçmiyordu. Umutsuzluk her yanını kaplıyor, mantıklı hareket etmesini engelliyordu.

Saçlarının arasından geçirdiği ellerini ensesinde birleştirip, parmaklarını birbirine kenetledi. Arkaya doğru yasladığı başını bir süre o pozisyonda tutarken, yanından geçip giden hemşireyi durdurmadı.

Alt katta, ameliyathane önünde bekleyenlere ne diyecekti peki? Söyleyecek bir şeyi yoktu ve onların karşısında susup kalmak istemiyordu. Bu, onların ilk çaresiz zamanları, umut dilendikleri ilk anları değildi. Fakat kaç defa olursa olsun, buna asla alışılmıyordu. Zaten böyle bir şey söz konusu dahi olamazdı.

"O iyi olacak, biliyorsun değil mi?"

Doruk'un sesini duyana kadar yanından akıp giden insan kalabalığına aldırmadan uzun koridorun ortasında dikilen Mehmet, zor da olsa toparlanma gereği hissetti.

"Bence, acını gizleme. Bırak, bir sefer de yıkılan sen ol ve biz seni toparlayalım," dedi Doruk ve elini Mehmet'in omuzuna koydu. "İnsanın her zaman dayanamayacağı bir şeyleri mutlaka olur."

"Oradan bir çıksın, ben ona yapacağımı biliyorum! Yaren'in olayından sonra bana söz vermişti. İki yıl rahatız, başımıza bir şey gelmez demişti."

"Onun dediği olmadı diye çok bozulacak. Bence, bunu ona karşı kullanalım."

Göz kenarında bekleyen yaşı akıtmamakta direnen Mehmet, "Aslında sadece oradan çıksa da olur, ben sonsuza dek susmaya razıyım," dedi tüm kederiyle.

"Hadi gel, sana bir kahve ısmarlayayım."

"Olmaz. Anneme ve kızlara bakmam lazım."

"Şükran Anne'ye ilaç verildi, sakince bekliyor. Tanem'in yanında Yağız var, Asya'yı da Yağmur'a teslim ettim. Sena ise uyuşturulacağını anladığı için ona verilen hiçbir şeyi yemiyor, içmiyor. Ama durumu iyi!"

"Onların arasında ne yaşandı?"

Kader, bazen çok acımasız olup verdiklerini fazlasıyla geri almakta hiç tereddüt etmeyebiliyordu. İnsanoğlunun ise kaderin karşısında hiç şansı yoktu. Sen ne kadar plan yapsan da o bozmak istedikten sonra sana kalan bakıp seyretmek oluyordu. Belki de hayat denize yazı yazmak, sonrasını bilmeden yaşamaya çalışmaktı.

Ahmet'in kanlı görüntüsü bir türlü gözlerinin önünden gitmezken, ne yaparsa yapsın adamın kendinden geçerkenki o bakışını unutamıyordu Sena. Bembeyaz gömleğinin saniyeden kısa süre de kırmızıya dönüşmesini, üzerine yağmur damlaları gibi yağan ve ışığın altında elmas gibi parlayan cam kırıklarını hatırlamak için ille de gözlerini kapatmasına gerek yoktu. Onlar, sürekli olarak önünde duruyor, o sahneyi tekrar tekrar yaşıyordu.

"Doruk, ne olur, çabuk ol," diye yakaran Sena, Ahmet'in içinde olduğu ambulanstan çok uzakta olmadıklarını biliyordu. Sadece ona biraz daha yakın olmak istiyordu.

Yanında oturan Yağmur, elini tutmak için uzandığında ona izin vermedi. Teselli edilmek istemiyordu, teselliye ihtiyacı yoktu! Çünkü o zaman kaybetmek üzere olduğunu anlar ve kendini durduramazdı.

sıcak bir ıslaklık sarmıştı. Yerinden kalkmak istedi fakat beceremedi.

"Binaz dinlenirsem bir geyim kalmaz," diye aklından geçiren Ahmet, tam o anda Sena'nın sesini duydu.

"Ellerine, ellerine dikkat edin," diye çığlık atan kadının, bu çıkışı neden yaptığını kestiremedi. "Olmaz! Ellerine bir şey olmasına izin vermeyin, lütfen! Hayırrr!..."

Aynı şeyleri tekrarlamaya devam eden kadın neden ağlıyordu? Ve o kimdi?

Ahmet'in aklından geçen son şey bu iki soru olurken, cevaplarını bulamadan onu çağırıp duran uykunun kollarına kendini teslim etti.

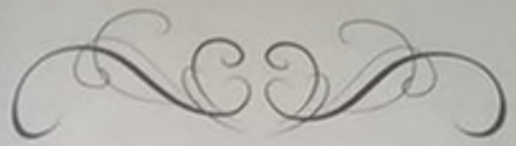

BURSA

Yeşili sevdaya, mavisi hasrete, beyazı ise umuda gebe, nazlı şehir Bursa!

Yalnızlık, karanlık ve issizdir, ama hiçbiri yakışmaz sana; senin heybetin, senin güzelliğin ve senin kalbin, bir tek aşkın karşısında yeniktir.

Ve yine de sana bir tek aşk yakışır.

kalbini bir türlü kurtaramıyordu ki ben de onu anlıyordum. Çünkü ben de onunla aynı durumdaydım, istesem de yapamayacağını biliyordum."

Ahmet umursamaz görünmeye çalışsa da, "Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sorarken adamın konuyu nereye getireceğini çok iyi biliyordu.

"Sen O'sun, öyle değil mi? Benden gözlerini kaçırırken sana yöneltiği bakışlarını gördüm. Onunla yattın ve sonra da onu fırlatıp attın. Nasıldı? İyi miydi? Onu düşürdüğün duruma değdi mi?"

Onur cümlesini yeni bitirmişti ki kendi üzerindeki hâkimiyetini kaybeden Ahmet, sıktığı yumruğunu olanca gücüyle yalnızca bir adım önünde duran adamın suratına indirdi.

Neye uğradığını şaşıran Onur gafil avlanmış, kendini savunmaya fırsat bulamamıştı.

"Sena hakkında konuşurken kelimelerine dikkat etmeyi öğreneceksin," diyerek ikinci yumruğunu savuran Ahmet, geriye doğru sendeleyen Onur'u yakasından yakalayıp aynı yere ikinci kez vurdu. Tam bu esnada salondaki bağırışları duyan genç adam, hiç birine aldırmadı. İçinde cayır cayır yanmaya başlayan öfke kısa sürede büyümüş, onu etkisi altına almıştı.

Dışarıdan bakılınca yaptığı, Sena'yı fırlatıp atmak mıydı peki?

Belleğinde dönüp dolaşan bu soru ve cevabıyla boğuşan Ahmet, kaşından aşağıya kanlar akan Onur'un arka üstü düştüğü masadan kalktığını gördü. Onur'un haklı olduğuna karar verip, buradan yürüyüp gitmesi mi yoksa başladığı işin sonunu getirmesi mi gerekiyordu? Karar vermek için

çok geç olduğunu, üzerine doğru abanan adamın ellerinin ağırlığını göğüs boşluğunda hissedince anladı.

İyice artan çığırışların arasında aldığı sert darbeyle geriye doğru sendeledi ve gücünü toparlamaya çalışırken sağ bacağı boşluğa denk geldi. O andan sonrası, ağır çekime alınmış düz bir sahne gibiydi.

Hemen yanındaki sandalyenin sırtına tutunduysa da işine yaramadı. Onun daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Sandalye de onunla birlikte hareket ettikten sadece bir milisaniye sonra önce başının, ardından da sol omzunun sert bir yere çarptığını hissetti. Garip şekilde canı yanmamıştı. Yeniden toparlanabileceğine inandığındaysa aslında yanıldığını, duyduğu kırılma sesiyle anlamıştı.

Uçurumdan düşer gibi, yer çekiminin karşı konulmaz gücü onu aşağıya doğru çekiyordu. Üstelik tek başına da değildi. Onunla birlikte hareket eden küçük parçalarının varlığını duyumsayabiliyordu.

Uzun ama aslında kısa olan bir süre sonra sırtı yere temas etti. İşte, şimdi canı yanmıştı. Bittiğini düşünmeye fırsatı olmadan, çarptığı cam kapının üzerine doğru parçalandığını fark etti. Lanet olsun ki tüm bilinci açıktı. Az sonra başına gelecekleri tahmin ederek kollarını kafasının üzerine koyup bir yere kadar kendini koruyabilmeyi amaçladı.

Yağmur gibi üzerine yağan cam parçalarını artık göremiyordu. Ama ilk darbenin karnının sağ alt bölgesine geldiğini biliyordu. Çünkü ilk orası önce yanmaya, sonra da kanamaya başlamıştı.

Patır patır üstüne yağan darbelerin sonraki sıralamasını takip edemedi. Vücudunu, kan olduğunu tahmin ettiği

Dudaklarına oturttuğu yalancı gülümsemesi ile salona giren genç adam, dışarıdan bakılınca oldukça rahat görünüyordu. Ve o an fark etti ki, yıllardır yaptığı şey de buydu aslında; saklanmak için hep umursamaz ve halinden memnunmuş gibi ortalıklarda rol yaparak gezmişti.

Aklından geçen son düşünceyle bir milisaniye durakladığında, imdadına Rüya ve Yaren yetişti. Küçük kızlar genç adamın kurtarıcısı olurken, onlara yoğunlaşan adam hızla yeğenlerine doğru yürümeye başladı.

Onu ilk gören Yaren, "Dayıcığım," diyerek boynuna sarıldığında Rüya da onu takip etti. Hiç zorlanmadan ikisini birden kollarının arasına aldı.

"Sizler çok güzel olmuşsunuz."

"Ben annemden daha güzelim, babam beni daha çok sevecek."

Keyifle gülümseyen Ahmet, Asya'nın minik kopyası olan küçük kızı Yaren'in huylarının da tıpkı annesine çekmesine şaşırmadı.

"Tabii ki sen annenden daha güzelsin ama seni en çok ben seviyorum."

"Men?"

"Seni de en çok ben seviyorum, Rüya!"

"Kızlara bu şekilde mavi boncuk dağıtıp, sonra da onları kırık kalpleriyle baş başa bırakmanın cezasını bir gün çekeceksin."

Ateş saçan gözleriyle karşısında beliren Tanem'in söz ettiği kızların, Yaren ve Rüya olmadığını anlamak için özel bir açıklama yapmasına gerek yoktu.

"Ne oldu sana? İçine Serra mı kaçtı?"

"Ahmet, benimle dışarı gelir misin?"

Ahmet, ne ara geldiğini fark etmediği Onur'un sesini duyunca ister istemez etrafta Sena'yı aradı. Aslında buraya gelirken ona doğru bakmayacağına dair kendine söz vermişti ama anlaşılan sözünün geçerliliği buraya kadardı. Ve tam o anda süzülür gibi kapıya doğru ilerleyen Sena'yı gördü.

Asya'nın yanında yürüyen ve vücudundan aşağıya şelale gibi akıp giden gelinliğinin içindeki Sena'nın melek kadar güzel göründüğünü düşünmeden edemedi. Asildi, ahlı ve çok saf bir güzelliği vardı. İstemeden de olsa hayal kırıklığı, gücenmiş gibi bir ifade alan Ahmet'in yüzünde belirdi.

"Hayırdır, Onur, bir sorun mu var," diye araya giren Tanem, kızları almaya çalışır gibi yaparken arada, kendinden geçen Ahmet'in kolunu sıkmayı da ihmal etmedi.

"Önemli değil! Ona sormak istediğim bir şey var."

Ruh halini çabuk toparlayan Ahmet, "Tamam, bakalım, ne söyleyecekmişsiniz bana," dedi.

Onur'un gerginliğinin sebebinin düğün stresi olduğunu düşünen Ahmet, kendisininkinin de ne olduğunu bilerek deniz tarafındaki terasa doğru yürüdü. Yeterli yolu aşıklarını düşününce de durdu. Onur'a daha fazla katlanamayacağını bildiği için gereksiz yakınlaşmalarını kısa kesmek istedi.

"Ee, ne konuşacaksın?"

Derin derin soluklar alan Onur'un tüm yüzünün kıpkırmızı olması sadece bir saniye sürdü.

"Ben, yıllarca Sena'nın beni sevmesini bekledim. Hem de onun başkasına aşık olduğunu bile bile," dedi titreyen sesiyle. "Ama o saftı, yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Sadece,

alınmış hareketlerle odanın ucunda duran boy aynasının karşısına ilerlerken, kendi gözlerinin içine bakmadan beyaz gömleğinin düğmelerini ilikledi. Askıda duran siyah kravatı alıp boynuna geçirdikten hemen sonra tek düğmeli siyah ceketini de sırtına geçirdi. Gömleğinin manşetli kollarını düzeltip üzerinde Sancaktar Holding'in amblemi olan gümüş kol düğmelerinin görünmesini sağladı.

Artık gitmeye hazırdı. Gelin ve damada mutluluklar dileyemeyecek kadar bencildi ve sırf bu yüzden, sadece yarım saat kalmayı planladığı düğün için yaptığı hazırlıklar ona göre fazlaydı.

Ne istediğini bilmeyen ve kendiyle dertleşmekten kaçan biri olarak bildiği, hatta istediği tek şey katılacağı düğünün her ne sebeple olursa olsun iptal edilmesiydi.

***

Kullanmaktan hoşlandığı siyah spor arabasının yerine gri, metal renkli Passat marka arabasını tercih eden Ahmet, düğünün yapılacağı otele geldiğinde anahtarlarını valeye teslim etti. Öne doğru savurarak attığı adımları özgüvenini, sıktığı çenesi ise ruh halini temsil ediyordu. Başını hiç oynatmadan ileriye doğru bakan adamın hareketleri, hedefine kitlenmiş ok gibi net ve keskindi.

Kafasına buyruk ve canının istediği gibi yaşayan biri olarak, burada olması gerektiği için burada değildi. Eğer istemiyor olsaydı; onu hiçbir güç, değil içeri, otelin kapısından geçmeye zorlayamazdı. Düğüne gelmek nedenini bilmese de tamamen onun seçimiydi.

Umursamaz görünmesini sağlayan maskesini takınan

Ahmet, lobiye açılan kapının önüne geldi. Aniden durup, yolunu değiştirdiğinde kaytan bıyıklı görevlinin bakışlarındaki şaşkınlığı görse de önemsemedi.

Çok iyi bildiği otelde daha önce de davetlere katılmıştı. Bu yüzden, ön kapıdan girmesinin sakıncalı olduğunu, içeri adım atar atmaz karşısına Sena'nın çıkma ihtimalinin yüksek olduğunu hatırladığı için bahçe tarafını kullanmayı seçmişti.

Düğün için özel yapılan ışıklandırma ve süsleri gördüğünde çalan dans müziğini işitti ve ellerini cebine soktu. Zor olmasına izin vermeyecekti. Hayat onun hayatıydı ve bir kadın için ki o Sena bile olsa fark etmezdi, kendini daha fazla kendine karşı küçük düşürmeyecekti.

Henüz terasa varmıştı ki konuklardan biri onu gülümseyerek karşıladı. Kadını tanımıyordu ancak Filiz'in dostu olduğu çok açıktı. Aynı doktorun elinden çıkmış dudaklar ve burun, onların tek yumurta ikizi gibi görünmesine sebep olmuştu.

Düşüncelerini saklayıp aynı kibarlıkla kadına gülümsedikten sonra terasın açık olan cam kapısından içeriye süzüldü. Kalbi! Delirmiş gibi çırpınıyordu. Kendini daha ne kadar süreyle gizleyebileceğini kestiremiyordu. Gelmekle çok büyük bir hata yapmıştı. Lanet olsun ki bu aşk meşk işleri hiç ona göre değildi ve çok öfkeliydi.

Öfkesinin büyük bir kısmı Sena'ya aitti belki ama ondan arda kalan kısmı da kendisi içindi. Genç kadın hayatına girdiği hızla çıkmıştı ve o da gitmesine izin vermiş, her şey başlamadan bitmişti. Neyin hesabını yapıyordu ki?

Ahmet, zihnini susturmayı başarabilse de kalbini nasıl susturacağını bilmiyordu. Çünkü bunlar kalbi için çok acımasız ve yepyeni şeylerdi.

olanaksız kişiyle doldurmuş, imkansızlığa sürüklenen bu hikayenin sonunda *eksikliğim* dediği boşluk, Mariana Çukuru'ndan daha büyük bir hale gelmişti.

Yerden kaldırıp arkaya doğru yatırdığı kafasını sağa sola döndürüp, stresle kasılmış boyun kaslarını gevşetti. Kendini zorlayarak bakışlarını yatağın üzerinde açık vaziyette duran davetiyeye çevirdi ve uzunca bir süre sadece baktı. İki mumun aydınlattığı odada, beyaz davetiyenin üzerine sarı simle yazılmış her harfi tüm netliğiyle görebiliyordu.

"Onur ve Sena sizi bekliyor," diye yazan cümleyi birkaç defa tekrarladıktan sonra uzanıp davetiyeyi aldı. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı kağıdın madden değilse de manen ağırlığı çok fazlaydı.

Parmak uçlarından yukarıya doğru ilerleyen ve hızla tüm organizmasını saran ateşin yakıcılığına rağmen, davetiyeyi bırakmadan ayağa kalktı. Edindiği bu yeni duyguları kısa sürede alışmış olması ise işin ironisiydi.

Siyah pantolonun üzerine giydiği beyaz gömleğinin üst düğmeleri hâlâ açıktı. Gitmeye karar verdiği, ancak bir türlü hazırlıklarını tamamlayamadığı düğünü yok saymayı keşke becerebilseydi. Bundan bir ay önceki Ahmet olsaydı eğer, bunu yapması hiç zor olmazdı. Ancak yaşadıkları onu çok çabuk değiştirmiş, istemediği bir olgunluğa sahip olmasına sağlamıştı.

Çok uzak olmayan geçmişte birisi ona, aşık olacağını ve aşık olduğu kadının gelin olduğu düğündeki damadın o olmayacağını söyleseydi, Ahmet ona sadece gülmez aklını kaçırdığını iddia ederdi. Hayat işte, getireceği sürprizleri önceden kestiremiyordun.

Çıplak ayaklarıyla yatak odasında amaçsızca dolaşmayı

devam eden genç adam, kısa süre sonra kendini yenilenmiş şemsiyeli çiftin önünde bulduğunda, elinde tutmaya devam ettiği davetiyeyi şifonyerin üstüne bıraktı. Aşkla birbirine bakan çifti evinde tutmak istemediğine karar verdiği o kısacık anda, bibloyla ne yapmak istediğini de fark etti.

Sena'ya kızgın olması ona hak vermesini engellemiyordu. Onunla kıyaslandığında, Onur'un ağır basan yönleri çok fazlaydı. İyi bir aile babası olmak için tüm vasıflara sahipti. Oysa Ahmet, otuz iki yaşına gelmiş ama hâlâ hayatına yön verememiş bir adamdı. Sena gibi ne istediğini bilen, akıllı ve ayakları üzerinde durmayı başaran birinin tercihi, tabii ki Onur olacaktı. Fakat Ahmet'in kolay kolay ikisinin de hayatından çıkmaya niyeti yoktu çünkü şemsiyeli çifti Sena'ya hediye edecekti. Belki bu çok aşağılıkça bir hareketti ama Sena'nın hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etmesine izin vermeyecekti. Veremezdi.

Yarım kalmış ve hesabı sorulmamış çok şey vardı var olmasına da Ahmet, hepsini olduğu gibi bırakmıştı. Evlenme kararı alan Sena'ya başta mektupta yazdıkları olmak üzere artık hiçbir şey için hesap soracak değildi. Bu, ona yakışmayacağı gibi geçmişin güzel anılarına leke sürmekten başka bir işe de yaramazdı. Herkes kararını vermiş ve gideceği yolu seçmişti.

Sıkıntılı ve durağan yüzü biraz da olsa hareketlenen Ahmet'in ifadesinde hâlâ acı vardı. Kaşları gözlerinin üzerine düşmüş, dudakları ince bir çizgi oluşturmuş ve yüzündeki karanlık ürkütücü bir hal almıştı. Tüm yenilmişliği her bir hareketinden belli olsa da dimdik duran Ahmet, şimdilik aklındakileri zihninin en uzak köşesine öteledi. Ezbere

lette bulunmayacaktı. "Neden bu kadar taktın Serra'nın arkadaşına? Üstelik ha bire doğuran Asya değil, Tanem!"

"Değiştin diyorum, kabul etmiyorsun. Kendinden altı yaş küçük adamla ortalıklarda geziyor, daha ne olsun. Ayrıca haberin yok, sanırım. Asya, hamile!"

Yüksek sesli bir kahkaha atan Ahmet, "Sarıcaktar kadınları çok doğurgan çıktı; holdingin büyüme hızı bile onların çoğalma hızına yetişemiyor. Nasıl yapacaksın bilmiyorum ama daha çok çalışman lazım," dedi. Gözlerini deviren ağabeyi ayaklandığında bile kahkahasını durduramadı. Uzun zamandır aldığı en güzel haberdi bu.

"Neyse, ben çıkıyorum. Sen de, geç kalma."

"Serra için mutlu ol. Bırak, bir kere de o hata yapsın. Hem, hatası onu mutlu ediyor ve gözlerinin içiyle gülmesini sağlıyor," diyen Ahmet ağabeyinin arkasından bağırdı.

Şeytan çarpmışa dönen Mehmet, çıkışa yaklaşmıştı ki olduğu yerde durdu. Tepeden tırnağa süzdüğü kardeşi hakkında bir hüküm vermiş gibiydi ve ekşittiği mimiklerinden ulaştığı sonucun pek hoş olmadığı anlaşılıyordu.

"Kesin, andropoza giriyorsun. Bu ne böyle? Şair gibi sözler!"

"Şairleri mi küçümsüyorsun?"

"Hayır, sende ne kadar eğreti durduğunun altını çiziyorum," diyen Mehmet, kararsızlığını belli eden son bir bakış attı. "Akşama geç kalma ve uzun tatilini, uzunca bir süre unut."

Bir yorumda bulunmayan Ahmet, bunların hiçbirini yapamayacağını, hem düğüne geç gideceğinin hem de en kısa zamanda uzun bir tatile çıkacağının bilgisini kendine sakladı.

***

Her şey bir sürtüşme ya da iddialaşmadan ibaret değil, hepsi gerçekti. Bundan yirmi beş sene öncesinde ya da yirmi gün öncesinde yaşanılanlar bir kalemle silinip atılamayacak kadar özeldi ve o anılar Ahmet'in önünü kesiyor, kararlarını etkiliyordu.

Acı ve mutlulukla harmanlanan anılar biriktikçe, büyümenin bir diğer adı hatıralar oluyordu. Ve seni sen yapan da yürüdüğün yolu inşa eden de geçmişte kalmasına izin vermediğin o hatıralar oluyordu.

Asya'nın, aslından suratına fırlatmak istediği ama onun yerine usulca eline tutuşturduğu davetiye hemen Ahmet'in yanındaydı. İki yana açtığı bacaklarına abanan Ahmet, ellerini dizlerinin arasında birleştirmiş ve başını önüne eğmişti. Çıt çıkmayan evde, iki ayağının arasındaki bir noktaya gözlerini sabitlemiş, son yarım saattir hiç kıpırdamadan duruyordu.

Bedenindeki hareketsizliğin aksine aklı deli gibi öteye beriye koşuşturuyor, uzak ve yakın geçmişte dolanıp duran zihni Ahmet'e kötü oyunlar oynuyordu.

Her şeye sahip olabildiği güzel bir hayatı olsa da hep eksikti aslında. Çoğu zaman kendine aşırı yüklenen adam, bunun sebebinin doyumsuzluk olduğuna kanaat getirmişti. Ancak çok yakın zamanda öğrenmişti ki eksikliği aşktı ve aşk, tek başına dahi insan hayatında çok büyük bir yer kaplıyordu.

İşin gülünç olan yanı ise, güzel yaşamındaki tek noksanlığını kısa süre önce, en olmayacak zamanda ve en

"Eğitimi için verdim ben o parayı."

Kaşlarını yukarı aşağı oynatan Ahmet, "Evet," dedi ve onaylamadığını belli etmek için devam etti. "Bir üniversite açıp, kendi okulunda eğitimini tamamlamasını hedefle- diysen, bence rakam gayet uygun!"

Cumartesi bile işe gelirken kravatsız çıkmayan Mehmet'in kısacık kesilmiş saçları, onun titiz ve düzenliliğini ele veriyordu. Hiçbir adımını düşünmeden atmayan adamı, kardeşine sözlerine aldırmadığını göstermek için sağ omuzunu silkip Ahmet'i cepheden görebileceği koltuğa geçti. "Yeni bir hayat kurmasını istedim. O, en günahsız ama yaşananlardan en çok etkilenecek olan kişiydi."

"Peki, Sevilay Uzun'un ailesine hangi amaçla yapılan bağış?"

"Tabii ki, sağlık!"

Anladığını belli etmek için alayla başını öne doğru sallayan Ahmet, "Tabii, yardım ederken bizdeki amaç, önce satın al sonra işini gör," diyerek, yine onaylamadığını belli etti.

"Neden bunlara takılıp kaldın, anlamadım."

"Onlara kızgınım. Bence, bu kadarını hak etmiyorlar."

"İyi de, onlar da tıpkı bizim gibi mağdur."

Ağabeyine bir yanıt vermeyen Ahmet, yaşadığı o bir ay için herkesi suçluyor ve herkese kızıyordu. Yoksa Mehmet doğru olanı yapmıştı. Genç adam sadece öfkesinin bitmesini istemiyordu.

"Neyse, artık çıkalım mı?"

"Sen, çık. Ben, biraz daha kalacağım."

"Hadi, ama," diyen Mehmet, hâlâ geriye doğru kaykılmış haldeydi. "Bugün, önemli bir gün. Akşama düğünümüz var."

"Gelin arabası mı süsleyeceğiz? Niye erken gidelim ki?"

Ellerini oturduğu koltuğun iki yanına vuran Mehmet, "Gerçekten merak ediyorum, senin neyin var?" diye sordu.

"Neyim olduğunu düşünüyorsun?"

"Şirkete gelmek zorunda kaldığın için ise..."

"Tabii ki, hayır. Yalnızca yoruldum." Ahmet zamanı olduğunu düşünerek yerinden kalktı ve ağabeyinin çaprazına geçti. "Ben, bu ay sonundan itibaren yokum. Hâlâ görmediğim yerler var. Yapabiliyorken oralara gitmek istiyorum."

"Bu bakışlardan, ya gideceğin yerleri ya da kalacağın süreyi sevmeyeceğimi düşünüyorum."

"Babam, seni boşuna tahtına oturtmadı. Zeki adamsın."

Ahmet'in şakasına gülmeyen hatta tepki göstermeyen Mehmet, çakır gözlerini kardeşine dikip yanıtını bakışlarıyla verdi.

"Ortalama bir sene kadar yokum ama arada gelirim, olmadı sen kaçamak yaparsın."

"Bravo sana! Hiç büyüme, sen. Serra, yaşlandıkça çocuklaşsın. Asya, ha bire doğursun. Tanem de kendi dikine gitsin, dursun."

Kaşlarını havaya kaldıran ve bir süre orada bekleten Ahmet, "İstersen önce sen bir tatil yap, ihtiyacın varmış gibi duruyorsun," derken bile çekiniyordu.

"Gerek yok, ben iyiyim!"

Ahmet, tabii ki Mehmet'e iyi olmadığını, son zamanlarda fazla stresli ve asabi olduğunu söylemek gibi bir gaf-

günlerinde köşelerine sinip dedikodu kazanını kaynatan tüm dost bildiklerinin üzerine de çizgi çekmişti. 'Haber-siz iş bırakmak,' gerekçesiyle çıkışları verilen personelin bir kısmı da Mehmet'in hışmından nasibini almış ama davasını usturupluyla yerine getirenler işlerinin başına geri dönmüştü.

Bu, Ahmet'in holdinge geldiği dördüncü ve ona göre sonuncu cumartesiydi. Mart ayının mali tabloları ile nisanın ilk yarısınınkileri incelerken, bittiğini düşündü. Artık ona ihtiyaç kalmamıştı.

Bundan üç yıl önce, babası şirketi Mehmet'e devrettiğinde o da ağabeyinin odasını isterken amacının huysuzluk çıkarmak olduğu konusunda onları inandırmıştı. Oysa Ahmet'in tek hedefi, babasının büyük patron odasına kurulmayacak kadar hassas olan Mehmet'i, buna mecbur bırakmaktı.

Alabildiğine geniş, İstanbul'a tepeden bakan ve konforlu oda, holdingdeki odaların en iyilerinden bir tanesiydi. Uzun, elips şeklindeki masa ve önünde bulunan aynı setteki koltuklar, tam karşısındaki büyük televizyon ekranı ve köşelere serpilmiş savaşçı heykelleriyle mekan, Ahmet'i tatmin etse de o yine de burada olmaktan memnun değildi; sadece vazifesini yerine getiriyordu.

Yüksek arkalıklı ve rahat koltuğundan kalkıp yavaş ve emin olmayan adımlarla yürümeye başladı. Odanın geniş penceresinin önüne varana kadar da hiç durmadı. Tüm duvarı kaplayan camın ardındaki manzara büyüleyiciydi. İşe gelmek için seçtiği kot pantolon ve merserize kazakla buraya yakışmıyordu ki zaten o da kendini buraya ait hissetmiyordu.

Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak alnını cama yaslayıp bahar güneşinin aydınlattığı şehri seyretmeye koyuldu. Her yerde ayrı bir telaş, her evde başka bir hikayenin olduğunu bilmek için çok fazla şey görmeye ya da yaşamaya gerek yoktu. Ahmet'e göre, sadece gözlerini açık tutmak yeterliydi. Tam da bu yüzden gözlerini kapadı genç adam. Artık hiçbir şey görmek, duymak ya da bilmek istemiyordu.

Arkasındaki kapı açıldığında bile duruşunu bozmadı. Zihnini boşaltmaya çalışan Ahmet, kimin geldiğini biliyor ama ondan nasıl kurtulacağını kestiremiyordu.

"Ama, olmadı ki! Ben de küçük patron çalışıyor sanıyordum."

"Benim işim çalışmak değil, kaytarmanın yollarını bulmak."

"Artık beni kandıramazsın," diyen Mehmet, yeniden konuşmak için kardeşinin yanına ulaşana kadar bekledi. "Neler yapabildiğini gördüm. Eğer koltuk sevdan olsaydı, beni tahtımdan edebilirdin."

Mehmet'in bir baba sıcaklığındaki elini omuzunda hissettiğinde kafasını kaldırdı. "Asya seni duysaydı çok mutlu olurdu."

"O, bugün beni duyamayacak kadar meşgul."

"Ah, evet!"

Sıkıntı vermeye başlayan ağabeyinin dokunuşundan kurtulmak için yüzünü gizleyen Ahmet, geçip yerine oturdu.

Masanın üzerine dağılmış duran kâğıtlardan en üste olanı eline alıp konuyu değiştirdi. "Efe'nin kardeşine yaptığın bonkör yardımı gördüm. Biraz fazla değil mi?"

NİSAN 2015

İşler, tam anlamıyla düzelmiş olmasa da iyice yoluna girmişti. Bir ay boyunca sabah sekiz gece on iki mesaisiyle çalışan Ahmet, bu zorlu günlerde Mehmet'i yalnız bırakmamış, elinden geleni fazlasıyla yapmıştı. Alınamayan ihalelerin açığı kapanmış, kısa süreli de olsa duran satışlar yeniden hızlanmıştı. Kısaca, iki kardeş kafa kafaya verip gemiyi su almadan kıyıya yanaştırmayı başarmışlardı nihayet.

Mehmet'in yaşananlarla ilgili bir de özel hesaplaşması vardı ve eksiksiz hepsini yerine getirmişti. Haklarında iftira ve hakaret boyutuna varan haberler yapan tüm televizyon ve gazeteleri mahkemeye vermiş, birçoğundan reklamlarını geri çekmişti. Yüzlerine gülen ama bu kötü

tutmağa elini sıktı. Bu güce, bir şeye tutunmaya ihtiyacı vardı.

Bu duygular, nasıl uzak, nasıl yabancıydı ona ve en kötüsü aşkla tanışmasının bu şekilde olmasıydı.

Artık kaçacak yeri kalmamıştı. Sena'ya karşı hissettiklerinin adı aşktı ve aşkın insana yaptıklarından daha yeni diden hoşlanmamıştı. Kalkıp masayı dağıtmıyor, Onur'un sönük gözlerini çıkartıp eline vermiyorsa, hep bu yüzdendi.

Aşk, belki de sadece ön yargıları kırmaktı. Ama ne Ahmet ne de Sena o önyargıları kırabilecek kadar cesurdu.

Tebrikler ve sarılmalarla geçen on dakikayı Serra'nın sayesinde atlatmayı başarabilen Ahmet, yakında evlenecek olan çifte hiç bakmadı. Hatta –neredeyse- hareket edip nefes bile almadı.

On dakikanın sonunda ortalık biraz durulmuşken hızla ayağa kalktı.

Boğazındaki gıcığı temizlerken uzun zamandır sıkılığı dişlerinin sızladığını hissetti. Ama sızlayan dişleri önemsiz bir ayrıntıydı.

"İşimi yarım bırakıp geldim. Her şey harikaydı Filiz abla, teşekkür ederim," dedi ve yürümeye başladı. Arkasından yapılan konuşmaları duyuyordu ama kimin ne söylediğini anlamaktan çok uzaktaydı. Uzun süre de o uzaklardan geri gelecekmiş gibi görünmüyordu.

DİYARBAKIR

Cayır cayır yanıp kavrulan, küllerinden yeniden doğan Diyarbakır!

Aşkın zalim, aşkın hain ve aşkın karanlık hali.

Adına leke sürülse de güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş, değeri ruhunda, sevdası yüreğinde olan altın şehir, ne senin yüzün güldü bu uğurda ne de sevenin mutlu oldu senin yokluğunda.

maksızın saatlerce koşardı. Fakat kalbi, sanki o yolları koşmuş kadar hızlı atıyordu zaten.

Sena ve Onur'un arkasından geçerken yumruklarını sıktı. Başka bir yere bakıp, başka şey düşünmeye çalıştı ama yapamadı.

"Rüya, seni çok özledi. Onu görmeye ne zaman gelecksin?"

"Yaren de yeni bebek aldı, kutusundan çıkarmak için seni bekliyor."

Tanem ve Asya'nın ani konu değişimi ve neşeli görünmeye çalışmalarının nedenini bilse de umursamadı. Onlara minnettardı ama şu anda çok daha önemli sorunları vardı.

Geriye doğru taradığı saçlarını yüzüne düşürmediği için pişmandı mesela. Fırsatçının teki olan Onur'u yumruğuyla tanıştıramadığı içinse huzursuzdu. Ve içeri girdiğinden beri ona bakmayan Sena'nın tavrına da sinir olmuştu.

"Evet, Ahmet de geldiğine göre," diyerek ayağa kalkan Filiz, "artık sizlere teşekkür edebilirim," dedi ve gözlerini kaçırmadan devam etti. "Aramızda geçenlere ve bana rağmen kızımı, Sena'mı yalnız bırakmadığınız, onu evine geri getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Ben, biliyorum ki sizler hep onun yanında olacaksınız. Ve bir anne olarak kızlarının tek başına kalmasına izin vermediğiniz için, size olan minnet borcumu ödeyemem."

Filiz'den beklenmeyen bu sözler herkesin ağzının açık kalmasına sebep oldu.

Konuşmaya yeltenen eski kocası Tamer'i eliyle susturan kadın, "Yapma," dedi. "Kişisel husumetlerim bir yana ama ben bir anneyim ve çocuklarım için bu konuşmayı ne kadar zor da olsa yapmak zorundayım."

"Filiz'cığım buna gerek yok, biz senin kalbini biliyoruz."

Sancaktarların annesi Şükran'a hüzünle de olsa gülümsedi. "Tekrar, teşekkür ederim."

Herkes Filiz'e odaklanmışken Ahmet gözlerini, anne dediği kadından ayırmayan Sena'ya yöneltmiş ve uzun süre orada tutmuştu. Ahmet'in gözlerindeki özlem öyle güçlüydü ki baktığı yeri sızlatıyordu.

Sonra aniden Onur'un eğilip Sena'nın kulağına bir şeyler söylediğini gördü. Sena da adamı başıyla onaylayınca Onur ayağa kalktı.

Filiz'in konuşması yeni bitmiş, masadakiler şoku atlatamamıştı ki Onur, "Bizim de söylemek istediğimiz bir şey var," dedi konuşma sırasını devir alırken.

Ahmet, o şeyin ne olduğunu anlamıştı. Yanlış karar vermiş olmayı dilediğinin bile farkında olmadan sadece Sena'ya bakıyordu. Onur'u durdurmasını istiyordu. Ahmet'e neden bakmadığının cevabını ve ondan aslında neden bu kadar nefret ettiğini öğrenmek istiyordu.

Hemen sağ tarafında oturan ablası Serra, Ahmet'in dizini sıktı. Birden dikkati dağılan adam, ablasıyla göz göze geldiğinde Serra'nın bunu neden yaptığını anladı. Ona güç vermeye ve onu kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Buna, gerek var mıydı? Olmaması gerekiyordu ama Serra böyle bir karar verdiğine göre ortada yanlış olan bir şeyler vardı demek ki!

"Biz, Sena ile düğün tarihimizi öne çekip nisan ayında evlenmeye karar verdik," diyen Onur'un mutluluğu gün gibi ortadaydı.

Dişlerini birbirine geçiren Ahmet, ablasının dizinde

"Asya, açık konuş."

"Bence yeterince açık konuşuyorum ve sen de ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun," diyen Asya ağabeyinden kurtulup dışarı çıktı. "Dediğim gibi, karar senin. Herkes anlasın ve türlü senaryolar yazılsın, umurumda değil. Dersen de sen bilirsin."

İnce topuklu ayakkabılarının üzerinde yürümeye başlayan genç kadının hemen ardındaki Doruk'a dönen Ahmet, "Bazen, senin için çok üzülüyorum," dedi ve ekledi. "Kesin birinin ahını aldın."

"Boşuna uğraşma, bence Asya haklı."

Donmak üzere olduğunu hissedene kadar kapıda dikilen Ahmet, Doruk ve Asya'nın ne zaman gözden kaybolduğunu bile hatırlamıyordu. Kardeşi Asya'nın yaptığı lafse yapılacak olan kulislerdi.

kalabalığının içinde hak verdiği tek konu, yerneğe gitmez-

"Lanet olsun," diye çıkışan Ahmet, kapıyı çarpıp hazırlanmak için üst kata çıkarken hâlâ lanet okuyordu. Ama bu seferki muhatabı, kendisiydi.

***

Filiz'in evinin önüne geldiğinde anahtarları arabasının üzerinde bırakıp çıktı. Valeye kuru bir kolay gelsin derken bile yürümeye devam ediyordu. Sanki bir ateş topuydu ve her adımıyla beraber daha da büyüyordu. Bu durumda karşısına çıkan ilk kişiyi yakacağını önceden kestirebildiği için hiç günahı olmayan gençten uzak durdu.

Füme renkli, dar paça kumaş pantolonun üzerine aynı rengin daha açık tonunda bir hırka giyen adam kutlamanın şanına yakışmak için de kravat takmayı ihmal etmemişti.

Dıştan bakıldığında her şey sıradandı, ancak midesinden ağzına doğru çıkan lavları, Sena'yı gördüğünde nasıl durduracaktı, bilmiyordu. Eğer Sena değil bir başkası onu yatakta ve çıplak halde bırakıp gitseydi neler yapabileceğini biliyordu ama zaten onu o halde Sena'dan başkası da bırakmazdı.

"Hoş geldiniz," diyerek onu içeri davet eden genç ve çelimsiz hizmetçinin işaret ettiği yöne doğru ilerledi. Adımları hâlâ sert ve kendinden emindi.

Geniş salona girince uzun yemek masasında sohbete dalmış yaklaşık yirmi kişi aynı anda ona baktığında, Ahmet bakışlarını Asya'ya çevirdi. Kardeşinin zafer kazanmış edasını görünce gözlerini diğer tarafa kaydırdı ve onu gördü. Sena. Ahmet'in onu görünce ilk düşündüğü genç kadının ne kadar güzel olduğuydu. Bu düşünce onun bir salise kadar duraksamasına sebep olduysa da Filiz'in, "Harika, Ahmet de geldi" diyen sesi çabuk toparlanmasını sağladı.

"Neredesin sen ya," diye çıkışan Mehmet de yakaladığı fırsatı kaçırmadı.

İçinde sıkışıp kaldığı mengenenin kıskacı Ahmet'i iyice kıstırmaya başladı. Bu yüzden konuşmak için ağzını açmışsa da tepkisinin ölçüsünü ayarlayamayacağını anlayıp vazgeçti.

"Hadi, geç oğlum, biz de yeni başladık."

Babası Osman'ı dinleyip Sena'nın üç sandalye ötesindeki yere doğru ilerlerken attığı ikinci adımın sonunda Doruk'un kafasının siper olduğu Onur'u gördü. Tam olarak Sena'nın yanında oturuyordu ve genç kadının elini tutuyordu.

Yavaşlamadı. Aksine hızlandı. Şu anda mümkün olsa, damarlarında dolaşan kötü enerjiyi boşaltmak için hiç dur-

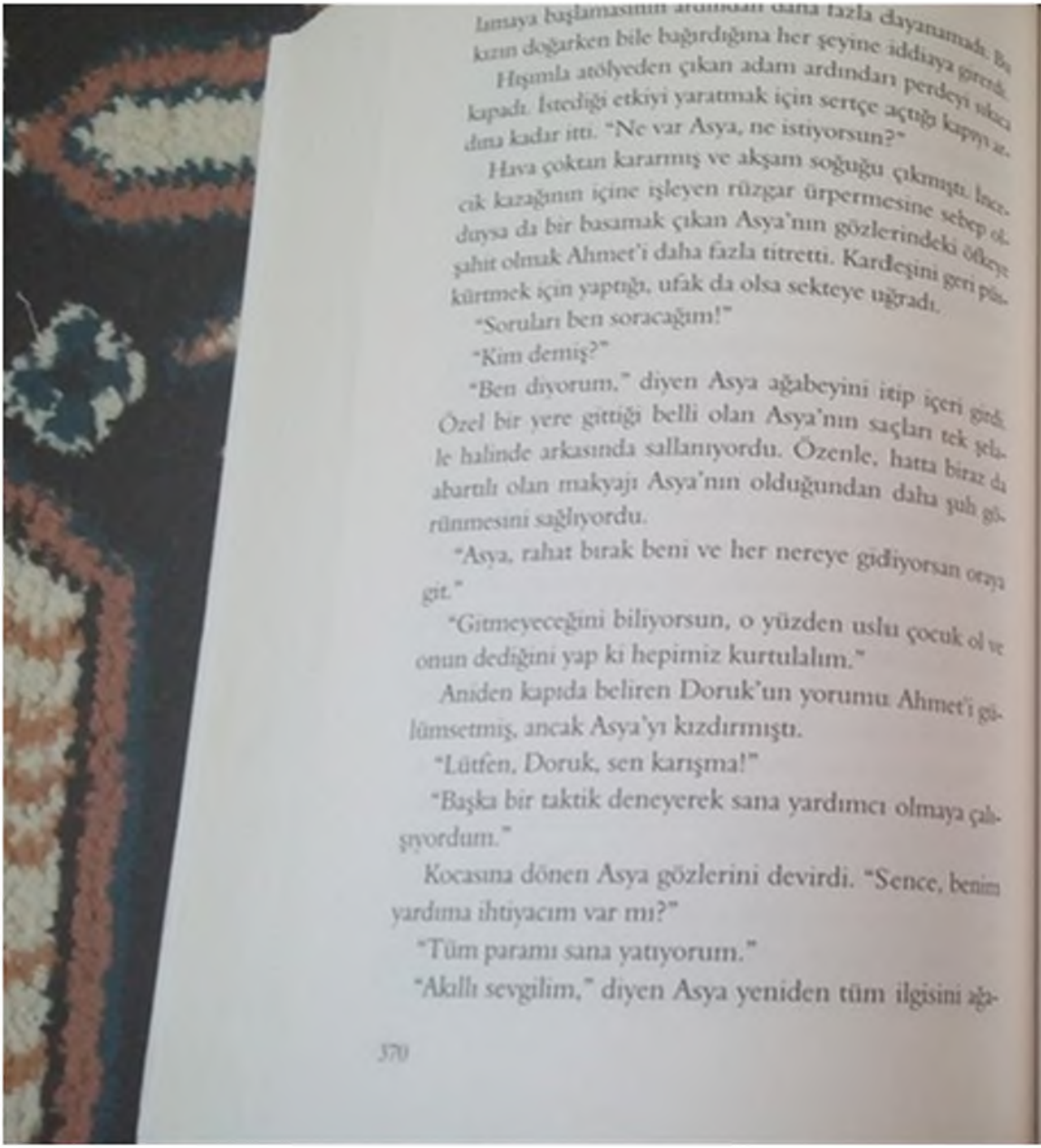

lamaya başlamasının ardından daha fazla dayanamadı. Bu kızın doğarken bile bağırdığına her şeyine iddiaya girerdi.

Hışımla atölyeden çıkan adam ardından perdeyi sıkıca kapadı. İstediği etkiyi yaratmak için sertçe açtığı kapıyı az- dına kadar itti. "Ne var Asya, ne istiyorsun?"

Hava çoktan kararmış ve akşam soğuğu çıkmıştı. İnsancık kazağının içine işleyen rüzgar ürpermesine sebep olduysa da bir basamak çıkan Asya'nın gözlerindeki öfkeye şahit olmak Ahmet'i daha fazla titretti. Kardeşini geri püskürtmek için yaptığı, ufak da olsa sekteye uğradı.

"Soruları ben soracağım!"

"Kim demiş?"

"Ben diyorum," diyen Asya ağabeyini itip içeri girdi. Özel bir yere gittiği belli olan Asya'nın saçları tek şelale halinde arkasında sallanıyordu. Özenle, hatta biraz da abartılı olan makyajı Asya'nın olduğundan daha şuh görünmesini sağlıyordu.

"Asya, rahat bırak beni ve her nereye gidiyorsan oraya git."

"Gitmeyeceğini biliyorsun, o yüzden uslu çocuk ol ve onun dediğini yap ki hepimiz kurtulalım."

Aniden kapıda beliren Doruk'un yorumu Ahmet'i gülümsetmiş, ancak Asya'yı kızdırmıştı.

"Lütfen, Doruk, sen karışma!"

"Başka bir taktik deneyerek sana yardımcı olmaya çalışıyordum."

Kocasına dönen Asya gözlerini devirdi. "Sence, benim yardıma ihtiyacım var mı?"

"Tüm paramı sana yatırıyorum."

"Akıllı sevgilim," diyen Asya yeniden tüm ilgisini ağ-

beyine verdi. "Hemen hazırlanıyorsun ve bizimle geliyorsun. İtiraz etmeyi bırak, kem küm demen bile yasak."

"Nereye diye sorma hakkım var, sanırım."

"Filiz Abla, Sena'nın ve tabii ki hepimizin kurtuluşunu kutlamak için yemek daveti veriyor. Ona gidiyoruz."

Kollarını göğsünde kavuşturan Ahmet, tabii ki oraya gitmiyordu. "Ben çağırılmadım."

"Ben çağırıyorum işte!"

"Sen, ev sahibi değilsin!"

"Ev sahibinin vekiliyim ve o lanet telefonunu açsaydın zamanında öğrenirdin."

Ahmet, gerçekten telefonunu açmadığı için pişmandı. Eğer zamanında yemekten haberi olsaydı Asya'nın eve girmek için kapıyı gerçekten kırması gerekecekti.

"Lütfen Asya, hiçbir yere gelmeyeceğim. O yüzden, benimle boşuna uğraşıp da yemeğe geç kalma."

Ahmet'in sözlerini kısa bir süre için tartan ve sonra bir karara varan Asya, elindeki küçük çantayla ağabeyinin omuzuna vurdu. "Sen hariç herkes orada olacak," dedi bilmiş tavrıyla ve ekledi. "Ve eğer sen gelmezsen, herkes aranızda geçenler hakkında bir fikir edinecek. Bizde konular nasıl uzatılır bilirsin. Bu yüzden, hiçbir şey olmamış gibi görünmek istiyorsan gelirsin. Ha, yok, umursamıyorsan o zaman evinde kal."

Kafasına balyoz inmiş gibi olan Ahmet, sözünü söyleyip gitmeye yeltenen kardeşini kolundan tuttu. "Ne diyorsun sen ya!"

"Sen ve Sena, daha ne kadar gizlemeye çalışacaksınız, bilmiyorum. Ama belli ki sonunda aranızda bir şeyler yaşanmış. Ve sana bir kardeş tavsiyesi, bence boşuna uğraşmayın."

rında Sena'dan ayrı kalmak istemeyen kızlar, tepkisiz hal-
de dikilmeye devam eden genç kadının koluna yapıştılar.

Solgun yüzü, siyahı bir taçla arkaya yatırılmış saçları ve hastalıklı gibi bakan gözleri en az Sena'nın üzerindeki bur-
ka kadar perişan görünüyordu. Mor renkli hırka, kesinlik-
le onların çantaya koyduğu giysilerin arasında yoktu ama sebebini sormasalar da bir tahminleri vardı.

Kalabalığın hareketlenmesinden yararlanan Onur, genç kadının ayaklarının dibindeki çantayı aldı. Çekingen ama bir o kadar da heyecanlıydı. "Geçmiş olsun," dedi ve kendini tutamayıp genç kadına sıkıca sarıldı.

"Tamam, kızlar Onur'la gitsin," diyen Filiz'in sözü tamamlanmamıştı ki Asya'nın ağzı açık kaldı. Filiz'i biraz seviyor olsaydı, şu an boynuna sarılabilirdi.

Fotoğraf çekmeye ve soru sormaya devam eden gazetecilerin arasından ilerleyip arabalara bindiler. Onur'un yanındaki yolcu koltuğuna hamile olan Tanem yerleşti. Sena, Asya ve Yağmur ise arkaya geçti.

İstanbul'a doğru yol alırken, Sena kendini yarım hissediyordu. Özgürlüğüne kavuşmuş, kabusundan uyanmıştı ancak o, artık onu tamamlayan ve onunla bütün olan aşktan vazgeçmişti.

***

Bugün, kesinlikle evden çıkmaya niyeti olmayan Ahmet, telefonunu özellikle kapalı tutuyordu. Üç gündür, Mehmet'in baskılarına direnip hobi odasından çıkmayan adam önünde dikildiği, iyice biçimlenmeye başlayan heykelini bitirmedikçe de sessizliğini korumakta kararlıydı.

Evindeyken, hele ki işinin başındayken düşünce gücü-

nü alt edebiliyordu. Yoksa zihnine üşüşen fikirler sanki onu çileden çıkarmaya yemin etmiş gibi gidip Sena'ya takılıyordu. O zaman da birisi boğazını sıkıyormuş gibi hissediyor ve Ahmet'in aklına olmayacak şeyler getiriyordu. Her şeyin sebebinin, hayatındaki ilk terk edilme fobisinden kaynaklı olduğunu biliyordu, üstelik hiç hak etmediği halde.

Sena'nın bıraktığı mektupta yazan her kelime Ahmet'i tutsak etmişti. Adam bir türlü etkisinden kurtulamıyor ve genç kadına soramadığı hesap yüzünden rahata eremiyordu.

Nereden, nasıl bilebilirdi? Çeyrek asır boyunca ona aşık olduğunu iddia eden kadın, onu görmediği için Ahmet'i suçlayıp durmuştu. Belki de Ahmet gerçekten bakacağı yeri bilememişti. Anlayamıyordu. Sena, ona bu denli ithamlarda bulunduğuna göre bir yerlerde yanlış yapmış olasılığı vardı. Ya da aslında Ahmet, hiçbir şey yapmamıştı. Sadece Sena, yılların intikamını bu şekilde almak istemişti.

Bu aşamaya kadar kendine düşünmek için izin veren adam, bundan sonrasını ise kendine yasaklamışı. Çünkü *'Sena onu bırakıp gitmeseydi neler olurdu?'* sorusunun ve onun olası cevabının, cinsel çekimden fazlası olduğunu bilmek Ahmet'i korkutuyordu.

Akıp geçen saati unutup çalışmaya devam ederken, az önce çalan kapıyı duysa da tepki vermemeyi seçen Ahmet sadece çalışmaya devam etti.

Ne yazık ki kapısında dikilen her kimse, onun gitmeyi seçmeyeceği ısrarlı çalışlarından belliydi. Yaptığı işi bırakarak elinde kadehiyle sandalyeye oturup sabrı taşana kadar bekledi. Ancak Asya'nın çığırmasının ve kapıyı yumruk-

Arkasında hiçbir soru işareti bırakmayan Sevilay, kendine ait saç telini bagaja Serkan rolündeyken ve gece onda parkta koyduğunu, çantasında Sena'nın parmak izi olsun diye de, o gün okulda yanına gittiğini yazmıştı. Onu teselli etmek için dizlerinde duran çantasının üzerindeki elini tutan Sena'nın parmak izi bıraktığına emin olunca da, yanından ayrıldığını ve polisin tüm uğraşlarına rağmen bulamadığı Efe'nin telefonunu da yaktığını tüm detaylarına kadar anlatmıştı

Sena, *'Asla yaşamam, asla benim başıma gelmez,'* dediği, hayatının en kötü deneyimini yaşamış, neyse ki on dört günlük esaretin ardından kurtulmuştu.

Sevilay'ın ölümüne üzülmesi gerekiyordu ve üzülmek için de elinden geleni yapıyordu. Ancak sıkıca tuttuğu küçük bavuluyla önünde ilerleyen iri cüsseli kadın gardiyanı takip ederken, kalbinden onun için üzülmek ya da ona acımak geçmiyordu. Onun yüzünden başta Esra ve Efe olmak üzere, her şeyini kaybetmişti.

Evet, aşk ona karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Seni ele geçirmesi bir bakış süresi kadardı. Ve herkes, esaretini kendine göre yaşardı. Kimisi de tıpkı Sevilay gibi, aşkın ağırlığını taşıyamaz, adına ve güzelliğine leke sürerdi.

Özgürlüğüne kavuşacak olmaktan dolayı kalbi kanat çırpan Sena, dört kişilik koğuşunda rahat etmişti. Etliye sütlüye karışmadan üstüne düşenleri yapmış, kitap okumuş, uyumuş ve açık hava saatlerinde volta atmıştı. Kimseyle konuşmamış. Kendine ne yeni dostlar ne de yeni düşmanlar edinmişti. Buraya alışmak, buradan biri olmak istemiyordu. Çünkü o zaman hem umutlarını, hem de bir gün oradan çıkacağına dair duyduğu inancı kaybetmiş olurdu.

Uzun, taş ve soğuk koridora çıktı. Ağır demir kapı son kez arkasından kilitlendiğinde geniş avlunun ucundaki özgürlüğe açılan kapıyı gördü. Oradan çıktığı an her şeye yeniden başlayacak olsa da değişmeyen tek şey içindeki yalnızlığı olacaktı.

Önündeki gardiyanı, kapıda bekleyen askerlere Sena'nın evraklarını uzattı. Küçük kabinde duran askerin bilgisayara giriş yapıp evrakları geri uzatmasının ardından kalbi yerinden fırlayacakmış gibi olan Sena, buz gibi sesiyle, "Geçmiş olsun," diyen gardiyanına gülümsemeye çalıştı.

Olduğu yerde dikilirken ağır kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Cemrelerin tamamlandığını haber eden güneşin sıcaklığı yüzüne çarparken ileriye doğru bir adım attığı sırada çığlıkları duydu ve bu defa gülümsemek için kendini zorlamasına gerek kalmadı.

Cezaevinin sınırlarını terk ettiği ilk an, ona sarılan Filiz oldu. Hemen üç metre ötesinde dikilenler onların sarılma faslının bitmesini bekleyemeyince birbirlerinin üzerine çullandılar.

Yanlarına yaklaşmalarının engellendiği gazeteciler flaşları patlatıp soru sormaya başladığında, zor da olsa ayrıldılar. Onur'dan minik Yaren'e kadar herkes oradaydı. Tek bir kişi yoktu ve onun da orada olmadığını görmek için Sena'nın etrafına bakınmasına ihtiyacı yoktu. Kalbi ona gerçeği fısıldıyordu.

"Sana sormak istediğim onlarca soru var."

"Benim de duruma uygun bir sürü esprim var."

"Asya ve Yağmur!" Gücünü temsil eden tok sesiyle ikazda bulunan Mehmet, "Bu kadar görüntü yeter, arabalara binin," dediğinde, yaklaşık iki saat sürecek yolculukla-

Sevilay'ın cansız bedeninin bulunmasının üzerinden geçen dört günde sular hiç durulmamış, üretilen komplo teorileri hiç tükenmemişti.

Sevilay'ın geride bıraktığı deliller, onun soğukkanlı bir katil olduğunu ispatlamak için yeterli görülmüş ve dördüncü günün sonunda Sena'nın tutulduğu cezaevinden çıkarılmasına karar verilmişti. Galeyana gelip ayaklanma çıkartanlar hem şaşkın, hem de pişmandı. Bir kısmı hâlâ geri adım atmamakta kararlı olsa da büyük çoğunluk başını öne eğip, arkasına bakmadan sessizce meydanlardan uzaklaşmıştı. Geride kalanlar ise halen konuşmaya ve Sancaktarlar'ı suçlamaya devam ediyordu. Sevilay'ın ölümünde ve bıraktığı kanıtlarda onların parmağı olduğunu ısrarla savunmaya devam ediyor olsalar da kimsenin onlara kulak astığı yoktu.

Çıkan otopsi sonucunda Sevilay'ın intihar ettiği kesinleşmişti. Avuç içinde yuttuğu uyku ilaçlarının kalıntılarına rastlanmış, genç kızın çekyatta bulunuş şekli de intihar tezini doğrulamıştı. Hapları içen Sevilay, çekyata uzanmış ve ölümünü beklemişti. Kaslarında herhangi bir duruş bozukluğu ya da kasılma izine rastlanmadığı gibi, bir darbede izi de bulunmamıştı.

"Yanılma payınız var mı?"

Dudaklarını büzen Selim, "Pek sanmıyorum," dedi ve ekledi. "Ama olay yeri incelemenin sonuçlarını ve delilleri beklemek gerek. Bu sürede sizinle paylaştıklarım aramızda kalsın. Kimseyi boşa sevindirmeyelim."

Boşa sevinmek kilit cümleydi ama bir dolu soru işaretine rağmen bu işin sona erdiğini bilen Ahmet, "Peki, size kolay gelsin. Ben ayakaltından çekileyim," dedi ve arabasına bindi. Evet, kabus bitmişti. Fakat kontağı çalıştırıp yola çıktığında, hiçbir şeyin -*özellikle kendisinin*- bundan yirmi gün önceki gibi olamayacağını biliyordu.

ESKİŞEHİR

Başı dumanlı, kalbi kanık ve biraz da kaskatı Eskişehir.

Adı eski, acısı baki, sevdası haklı şehir; ne sevmekten vazgeçtin ne de aşkla yanmaktan.

Ve nihayetinde sonu olmayan savaşta kazanan da sen oldun, kaybeden de sen!

"Anlatacaklarım bitmedi, tepkinizi sonraya saklayın."

"Neler oluyor Komiser?"

"Olan şu, iki ölü kişiye ulaştık ama elimizde tek cesed var."

Sabırsızlıkla kaşlarını ortada buluşturan Ahmet hiçbir şey anlamamıştı. "Bilmece gibi konuşmasanız da olduğu gibi anlatsanız çok mutlu olurum."

"Sevilay ve peşinde olduğumuz şahıs, aslında aynı kişi. Evde kıyafetleri bulduk. Pantolon, hırka ve şu şişme memeliydi. Yanlarında da kesilmiş uzun bez parçaları vardı. Sevilay, kendini olduğundan daha zayıf gösteremediği için sanırım daha da kalınlaştırmak istemiş."

"Bir saniye ya, hiçbir şey anlamıyorum."

"Bir şey anlamanıza gerek yok. Kısaca, ortalıklarda rahatça dolaşmak isteyen Sevilay görüntüsünde köklü bir değişiklik yapmış."

"Ve?"

"Ve şimdi, geride suçlarını itiraf eden bir mektup bırakıp intihar etmiş. Çok pişmanmış, öldürdüğü insanların vebalini daha fazla taşıyamıyormuş."

Sevinse mi, üzülse mi bilemeyen Ahmet'in aklına ilk gelen Sena oldu. Artık özgürlüğüne kavuşabilecekti. Şu aşamada susmak yapılacak en iyi şeydi ancak, Ahmet merak ettiği soruyu dillendirmeden edemedi.

"Efe'nin ve Esra'nın nasıl öldüğünü düşünürsek, onun vicdan yapması pek akla yatkın gelmiyor. Daha da önemlisi, neden bunca zahmete katlanmış ve kendi ailesiyle dâhil bunca insanın hayatını mahvetmeyi göze almış?"

"Efe'yi çok sevdiğini, onu kimseyle paylaşmak istemediği için öldürdüğünü, Esra'yı da ona göz koyduğu ve Efe

ile kavga etmelerine sebep olduğu için öldürmüş. Sena'dan da Efe ile yakınlığından dolayı hep nefret etmiş. Ani bir korkançlıkla karar alıp plan yaptığını ama sonra çok pişman olduğunu belirtmeyi de ihmal etmemiş."

Ellerini saçlarının arasından geçiren Ahmet, derin bir nefes aldı ve aldığı nefesi yavaş yavaş bıraktı.

"Bu kadar mı yani? Bitti mi?"

"İncelemelerde sonuç ne çıkar, değişir mi, bilmiyorum. Ama benim evde gördüğüm bunlar. Yanılma payını da çok azmış gibi duruyor."

"İnanamıyorum ya! Günlerdir onun için üzüldüğümüz ve herkesin ayaklanmasına sebep olan kız mı, tüm bunlara sebep olan?"

"Maalesef evet, Sevilay günlerdir parmağında oynattığımız."

"Hiç böyle biteceğini düşünmemiştim, gelen bir ihbar telefonuyla her şey açığa çıktı," diyen Ahmet'in kafasının içinde dönüp duran sorular sınırları zorluyor, başına ağrılar saplanmasına sebep oluyordu. Selim, olayı sadece on dakikada çözmüştü. Her şey fazla planlı ve programlıydı. Geride bırakıldığı söylenen mektup ise çok zorlamaydı.

Kaşlarını havaya kaldırıp indiren Ahmet, şüphelerine son verdi. Nasıl ve nedenleri bir kenara koyup, yirmi gün süren kabusun bittiğine sevinmeyi seçti.

"Benim için de sürpriz oldu, Ahmet Bey. Fakat tabii ki ihbarcının kim olduğunu araştıracağız."

"Durum ne zaman netleşir?"

"Birkaç güne belli olur."

Bir yanı sevinen, bir yanı ise karanlıkta kalmış Ahmet yeniden teyit etme ihtiyacı duydu.

rek yokken boynundaki şah damarı buldu. Soğuk bedende herhangi bir hayat belirtisi bulamayınca elinde tutmaya devam ettiği silahını yerine sokup telefonunu çıkardı. Sarıcıdan başlayarak gerekli olan yerleri aradı.

"Komiserim, sizce burada neler olmuş?"

Şaşkınlıklarını gizleyemeyen iki üniformalı polisten uzun ve ince olanı sorusunu daha fazla içinde tutamamıştı.

Ellerini yüzünden aşağıya yavaşça indiren Selim etrafa saçılmış eşyaları görmemeye çalışarak boşluğa baktı. Arkadaşına cevap vermeden önce beynindeki iç içe geçmiş düşünceleri sıraya sokmaya ve bir mantık oluşturmaya çalıştı.

Bunca zaman içerisinde yanlış insan için üzülmüş ve aslında hiç var olmamış birinin peşinden gitmeye çalışmıştı. Kendini aldatılmış gibi hisseden Selim nihayet "Herhangi bir fikrim yok ama aklımdan çok tuhaf şeyler geçiyor," demeyi başardı.

"Komiserim, burada bir mektup var."

Genç polis memurunun işaret ettiği yere yönelen Selim dizlerinin üzerine çöküp, yeşil renkteki sırt çantasının üzerinde, açık halde duran mektuba göz gezdirdi. Aklındaki senaryolardan en olmayacak olanı her satırla birlikte netleşmeye başladı. Artık emindi ki hiç olmayacak senaryo, finalini en umulmadık şekilde tamamlanmıştı.

Olay yeri ekibi gelene kadar yirmi metrekareden daha büyük olmayan alanda serili duran eşyalara, dağılmış olan çöplere ve cansız yatan bedene dikkatle baktı. Kafasında bir dolu soru işareti vardı. Büyük bir titizlikle yaptığı incelemesinin bittiğine inandığında hâlâ beklemekte olan Ahmet'in yanına gitmek için evden çıktı. Adama söylemek istediği ya da ondan duymak istediği bir şeyler vardı. Belki de, sadece konuşmaya ihtiyacı vardı.

Karanlığın içindeki gölgesi netleşene kadar hiç konuşmadan yürüdü. Selim'in en çok dikkat çeken özelliği olan geniş omuzları öne doğru çökmüştü. Yıllar boyunca işi gereği biriktirdiği kasları bile onun güçlü görünmesi için şu sırada yeterli değildi.

Yakasını kaldırdığı ceketinin altında ısınmaya çalışan Ahmet onu görür görmez, "Ne buldunuz içeride?" diye sordu. Duyacaklarına hazırlıklı olmak içinse ellerini cebine sokup çenesini sıktı.

Laf kalabalığı yapmaya niyeti olmayan Selim de cevap vermek için hiç beklemedi. "Sevilay'ın cesedini bulduk."

"Yapma ya!" Ahmet duyacaklarına karşı aldığı gardını bozmuş, nedense rahatlamıştı. Genç kızın zavallı ailesine daha iyi haberler verilmesini tercih ederdi ama en azından bilinmezlikten kurtulacak olmaları işin tek iyi yanıydı.

"Onu canlı mı bulacağımızı sanıyordum?"

"Herhangi bir şey sanmıyordum ama canlı bulunmasını tercih ederdim."

Nasıl söyleyeceğini bilemediği asıl konuya geçmeye pek hevesli olmayan Selim, "Ayrıca başka birini daha bulduk," diye açıklamada bulunup hiç ara vermeden anlatmayı devam etti. "Kameralarda görüp peşine düştüğümüz, ince delikanlıyı da bulduk."

Hayretle gözlerini açan Ahmet, komisere doğru bir adım attı. "Canlı mı? Yakaladınız mı onu?"

"Hayır, o da ölü."

"Nasıl yani buna inanamıyorum elimizdeki tek şüphelimizde mi öldürüldü?" diyen Ahmet'in ruhsal yorgunluğu ve çaresizliği sesine yansıdı. "Allah kahretsin!"

"Yanlış ihbar mı diyorsunuz?"

Duruşunu boran Ahmet, ellerini diz boyundaki pantolonunun cebine sokup, sırtını arabadan ayırdı. Baktığı yeri göremediği belli olan adam, gözlerini ileriye doğru dikti.

"İhbarcı, koyulan para ödülünden hiç bahsetmemiş. Kendi adını ya da ona ulaşabileceğimiz bir telefon numarası vermemiş. Ahmet Sancaktar'ın aradığı bu adreste demiş ve kapatmış. O yüzden de bir şey bulacağımıza kendimi inandırmıştım."

Kesinlikle dikkate değer sözlerdi bunlar. Selim dudaklarını büzüp, birkaç dakika ne yapması gerektiğini düşündükten sonra telefonunu eline aldı.

Ahmet'i başıyla onaylayıp genç adama arkasını döndü. Hâlâ evin önünde bekleyen, dikkatle açtıkları gözlerini ve kulaklarını gecekondudan ayırmayan arkadaşlarının yanına giderken savcının numarasını tuşladı. Uzun süre çalan telefon tam kapanmak üzereyken savcının, "Alo," diyen uykulu sesini duydu.

"Savcım, acilen onayınıza ihtiyacım var."

"Bu saatte aradığına göre, kesinlikle acil olmalı."

"Kesinlikle acil!"

"Öyle olsa iyi olur. Dinliyorum."

"Şu anda bir eve girmem lazım ve prosedürlerle uğraşacak zamanım yok."

"Delirdin mi sen? Nereye giriyorsun?" diye soran savcının tüm uykusunun kaçtığını duydu.

"Savcım, sizde bu kadar kredim vardır!"

"Bana sakın-"

"Savcım, bu bir ölüm kalım meselesi. İzin vereceğinizi biliyordum."

Adamın lafını ağzına tıkan Selim çoktan patika yola girmiş ve yürümeye başlamıştı.

"Her ne yapıyorsan, bana saniyesi saniyesine rapor veriyorsun, anlaşıldı mı?"

"Başüstüne Savcım."

Telefonu kapatıp cebine atan Selim askılıkla beline tuttuğu silahına uzandı. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu, bu yüzden hazırlıklı olmak istiyordu.

Yağmurdan şişmiş kapının önüne gelince, "Polis. Kimse var mı," deyip birkaç saniye bekledi. "İçeri giriyoruz."

Gerekli uyarıları yapıp, kuralları yerine getirdiğine inanan komiser, daha fazla beklemeye gerek görmedi. Ufak bir omuz hareketiyle açılan kapının ardından onu karşılayan karanlık oldu. Arkasındaki adamlara, "Sakın, bir yeri ellemeyin," diye talimat verip silahını çıkardı. Küçücük bir koridora açılan üç kapı vardı. Hemen sağındaki mutfağı, karşı taraftakininde banyo olduğunu görünce sol tarafa yöneldi.

Daha içeriye girdiği anda, odada tek oturma eşyası olan çekyatın üzerindeki hareket etmeyen bedeni görmesiyle aklından geçen tutarlı düşünceler parçalara bölündü. Küçücük ve dağınık odada rahatça yol alabilmek için cebinin kolunu siper edip ışık düğmesine bastı. Aniden aydınlanan odada gördüklerini anlamaya çalışırken tüm vücudunda baştan aşağıya kocaman bir ağrı hissetti. Sonunda şok, tokat gibi suratına çarptı ve bunca yıllık meslek hayatında ilk defa şaşırmasına sebep oldu.

Kendini hızla toparlayan Komiser çekyata iyice yaklaşıp yüzü bembeyaz, dudakları ise mosmor olan bedeni inceledi. Yana doğru sarkmış koluna değmemeye çalışıp, hiç ge-

olmadı. Ellerini kuru bezle kurulayıp üst kattaki salona çıktı. Saatin gece yarısı olması için daha zaman vardı. Merak ya da heyecana yer bırakmadan sehpanın üzerindeki telefonu alıp açtı. Ekranda gördüğü isim ona durup düşünmesi için şans vermeyecek kadar önemliydi.

"Efendim," dedi kuru bir sesle Ahmet.

"Bir ihbar var. Bunu mutlaka duymak istersiniz diye düşündüm."

Sevilay için koydukları ödül hâlâ geçerliliğini koruyordu. Aramalar azalsa da tam olarak bitmiş değildi. Hepsi asılsız ve yalan çıkmıştı. Ancak şimdi Mehmet'in kurduğu ekibin başındaki Albert onu aradığına göre dikkate değer bir bilgi geldiğine inandı ve adam konuşmaya devam etukçe inancında yanılmadığını anladı.

***

Telefonu kapadığında aldığı bilgiyle önce sevinen Selim, şimdi korkuyordu. Her ihbarı değerlendirmekten bir süre önce vazgeçmişti. Ancak bu defa onu arayan Ahmet'in heyecanı ve söyledikleri dikkate değerdi. Çünkü bu çok iddialı olduğu kadar ilginç bir ihbardı.

Masada oturup üzerinden tekrar tekrar geçtiği kâğıtların arasında boğulmak yerine adresi kontrol etmeleri için yarım saat önce gönderdiği iki kişilik ekibin peşine takıldı.

İstanbul'un hâlâ gelişememiş semtlerinden biri olan Örnek Mahallesi'ndeki eski gecekonduların birçoğunda ışık yoktu. Bunun sebebi terk edilmiş olmaları mı, yoksa sahiplerinin gecenin ilerleyen saati olduğundan, uyudukları için mi kestiremiyordu.

Taşlı ve kavisli yolda bir süre daha yol aldıktan hemen sonra ağaçlı bir bahçenin önünde duran polis aracını görüp, o da sağa yanaştı. Sadece mesai arkadaşları değil, Ahmet Sancaktar da küçük, köhne taş binanın önündeki yerini almıştı. Ancak duruşlarından bir sonuca ulaşamadıklarını görebiliyordu.

Aracından inip, arkadaşlarına beklemesini işaret eden Selim, elli metre ileride arabasına yaslanmış vaziyetteki Ahmet Sancaktar'ın yanına gitti.

Tokalaşmak için elini uzattığı esnada, "Gelmemenizi tercih ederdim," dedi Selim.

"Size ayak bağı olmayacağım."

Selim, nedense bu cevapla ikna olmuştu. Küçük Sancaktar biraderin suya düşen planlarından sonra durulduğunu görebiliyordu. İlk zamanlarda tanıdığı o ateşli, sert ve asabi halinden neredeyse eser yoktu.

Isırmak için parmak uçlarına üfleyen Selim, "İhbarcı, tam olarak ne demiş?" diye sordu.

"Söylediklerinden çok, söylemedikleri daha önemli olduğu için beni aradılar."

Telefonda zaten konuştukları konuyu bir kez de yüz yüze konuşmak isteyen Selim, ilerideki eve doğru baktı. Her yer karanlıktı. Uzaktaki sokak lambasının ışığı sayesinde, sadece önlerini görebiliyorlardı. Ay bile bulutların arkasına gizlenmiş onlara yardımcı olmayacağını söylüyordu.

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Benim ne düşündüğüm zaten ortada, Komiser. Ancak buraya geldiğimizden beri arkadaşlarınız etrafı gözetlese de, o evde kimsenin olmadığı belli. Çaldıkları kapıyı ne açan, ne de arka taraftan kaçan biri oldu."

üzere kapatmasını sağlamıştı. Her şeye rağmen, Seval'a verdiği sözü tutmuştu. Esra'nın cenazesinin Karaca Ahmet mezarlığına defnedilmesini sağlamış, başında dua edenlerinden çiçeklerine varana kadar hiçbir ayrıntıyı atlamadan güzel bir tören düzenlemişti.

Önündeki bardağı viskiyle doldıran Ahmet, purosundan derin bir nefes çekti. Yarıya kadar düğmeleri açık gömleğinin bir ucu pantolonun içine hapsolmuşken diğer ucu ise kalçasından aşağıya sarkıyordu.

Birkaç saat önce, Komiser Selim başladıkları noktanın etrafında dönüp durduklarını söylemiş, Mehmet de merkez bankasındaki kredilerinin iptal olduğundan yakınmıştı. Ve en beteri de, Asya, Cennet'in penceresine tadilatsız yız yazısı asmış, Serra'nın birçok işi iptal edilmişti.

Polis merkezine gitme cüreti gösteren Ahmet'in arabası baştan sona çizmekle yetinmeyen en az yirmi kişilik ekip de, onu yuhalamıştı.

Hiçbiri yakınmıyordu. Bir hafta önce Edirne Kapalı Cezaevine sevk edilen Sena, tam on gündür dördüncü arasında yaşarken de kendini düşünecek durumda değildi.

Ahmet usulca yatağa otururken, kaybetmiş her insan gibi omuzlarını düşürdü. Hayal kırıklığı yüzünde tekrar belirdiği sırada yerinden kalkıp etrafına bakınan adamın zihninde Sena'nın odadaki son görüntüleri belirince, aniden ve tüm gücüyle elindeki bardağı duvara çarptı. Onu düşünmek benliğinden bir öfke kasırgasının geçmesine neden oluyordu. Fakat istemese de onu düşünmeden edemiyordu. Hem yaşadıkları o özel anları, hem de şu anda ne halde olduğunu hayal etmeden duramıyordu.

Aceleyle küllüğe bastırdığı purosunu söndürüp odadan

çıktı. Çok uzun zamandır yaşam alanım dediği odaya gitmemişti. Orada olmanın ona iyi geleceğine inanıp adımlarını hızlandırdı.

Atölyeye girdiğinde önce ışığı yaktı, sonra slow bir müzik açıp üzerindeki gömleği sertçe çekerek ondan kurtuldu. Etrafa saçılan düğmeleri umursamadı bile. Siyah uzun önlüğü kafasından geçirip çıplak bedenini örttü. Bir tur belinde dolandırdığı ipleri de göbek deliğinin üstünde bağladı.

Yarım kalmış işlerinden birini eline aldı. Ama sadece beş dakika sonra kanadı kırık bir kuş yapmak istemediğine karar verip geri bıraktı. Sırasıyla masanın üzerinde duran diğer işleri tamamlamayı denedi ve yine, çok fazla zaman geçmeden onları da tek tek bıraktı.

Yapamıyordu. Sanki tüm yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Üstelik ne istek, ne de heyecan duyuyordu.

Boynunu sağa sola çeviren adam şansını bir de çarkın başında otururak yepyeni bir şey yapmak için denedi. Ahenkli hareketlerle kili ve alçıyı hazırladı. Ellerini birleştirerek tek yumruk halinde bacaklarının arasına koyup bekledi. İlham veya istek, hangisi gelirse kabuluydü...

Ne zaman başladı, ya da ne zaman yapmaya karar verdiğini hatırlamasa da aradan geçen iki saatin sonunda kendini, ayağa kalkmış ve omuz hizasına gelen heykeli kurumaya bırakmadan önce son rötuşleri yaparken buldu.

Uykusuz ve sıkıntıyla geçirdiği onca saat ve gecenin ardından genç adamın nihayet yakaladığı huzur uzun sürmedi. Üst kattan acıyla çalan telefonun sesini duyduğunda elindeki işi bırakıp başını kaldırdı.

Duymama hakkını kullanmayı istese de vazgeçmesi zor

yapılmadan her geleni içeri almak, var olma ihtimali bulunan delillere zarar verebilirdi. Yine de bu Selim'i durdurmak için yeterli bir mazeret değildi.

Önüne dikilen adama aldırmadan bakışlarını ileriye doğru çevirdi. Mart ayının yağmurlu günlerinden sonra çürümüş gibi gözüken toprağın üzerinde, sadece beyaz çoraplı ayaklarını gördüğü cesetten ve hummalı çalışmalarını sürdüren ekibin etrafa saçılmış malzemelerinin haricinde ne bir yaprak ne de orada olmaması gereken başka bir şey vardı.

"Davanın selameti için birbirimizin işini zorlaştırmayalım," diyen Selim sesine sert bir hava vermeye çalıştı ki böylece pek haz etmediği adam, bir tartışma için zamanın uygun olmadığını bilecekti. "Kimse kimseye bir şey öğretmesin, değil mi? Herkes kendi işini yapsın." İtiraz etmeye yeltenen adamı bakışlarıyla susturup şeridi kaldırdı ve altından geçti.

Adım attıkça çamura bulanmış beyaz çorapların ait olduğu bedenin cansızlığını daha net görmeye başladı. Bırakıldığı ağacın altında üzeri kesilmiş dallarla kapatılan cesedin uzun süredir orada olduğu belliydi. Onun Sevilay olması mı daha iyi yoksa olmamasını mı tercih ediyordu bir karar veremeyen Selim nihayet adımlarını yavaşlattı.

Maktulün tırnak diplerinden örnek alan beyazlar içindeki genç personeli aşarak sonunda onu gördü.

Bacaklarının dibindeki bu görüntü, vücudunun sarsılmasına neden oldu, bu beyninin yeniden bedenine his duyma izni verdiğini işaret ediyordu, çünkü kendisini birden hafiflemiş hissetti. Sevilay'ı canlı olarak bulma şansı hala vardı ve şükür ki acılı bir aileye haber vermek zorunda

kalacak olan kişi Selim değildi. Zira, şu anda önünde yatan genç kız kesinlikle Sevilay değildi.

***

Ahmet, Luca'nın evinde yaşananları unutmamıştı. Unutmayacaktı da!

Sena'nın itiraf dolu mektubunu onlarca kez okumuş, her satırını ezberlemiş, her bir cümlenin altındaki anlamı görmüştü.

Kadın olarak yatağına aldığı Sena, artık onun için eski Sena bile değildi. O artık hiç kimseydi. Çıplak halde yatakta bırakılıp terk edilmek ve o ithamları hak etmek için hiçbir şey yapmamıştı. Aksine, Sena'ya daha önce hiçbir kadına davranmadığı kadar özenle ve anlayışla yaklaşmıştı. Hatası yok değildi, vardı ama Sena, o hataları geride bıraktıklarına inandırmıştı onu. Üstelik bugüne kadar genç kadının duygularını anlayamamış olmaktan dolayı üzgün olsa da, bu Ahmet'in suçu değildi.

Sena'nın içini döktüğü, yazdıkça coştuğu mektubun sonundaki ithamların tek amacı, Ahmet'e göre intikamdı. Yazılanların başka açıklaması olamazdı. Varsa bile, artık Ahmet'i ilgilendirmiyordu. O gece kulağına fısıldadığı tüm o sevgi sözleri de Sena'nın intikamının bir parçasıydı. Bunu anlamak içinse Ahmet çok geç kalmıştı.

Fakat terör estirmiyor, her bir kelimenin hesabını sormuyorsa bunun sebebi geride kalan aşk kırıntıları değildi. Hiçbir günahı olmadan, Sena'nın tutuklanmasına verilen ve uygulamaya geçilen karar, onu daha çok çılgına çevirmiş ve onun için çok hassas olan bu konuyu açmamak

dine yol açıp yarım saatin sonunda merkez binasının önü-
ne vardı. Kafasını kaldırıp yukarıya baktı ve içeriye girmeye
hazır olmadığını ancak girmek zorunda olduğunu kendine
hatırlatıp yürümeye başladı. Elindeki boşalan kâğıt barda-
ğı yolunun üzerindeki çöp tenekesine attığı esnada çalan
telefonunu açmaya fırsatı olmadan binanın geniş kapısın-
da Yusuf'la karşı karşıya geldi. İkisi aynı anda telefonlarını
kulaklarından uzaklaştırdığında öne atılıp Yusuf'un önü-
nü kesen Selim, telaşla "Ne oldu?" diye sordu.

"Belgrad Orman'ında Sevilay Uzun'un tarifine uygun
bir ceset bulunmuş."

Yusuf'un başka bir şey söylemesine izin vermeyen Se-
lim'in az önceki aheste bir anda tavırları silinip gitti. Bina-
ya girmek yerine ters istikamete, tam olarak otoparka doğ-
ru koşmaya başladı. O esnada birkaç ihtimal hızla aklından
geçti. Bulunan ceset Sevilay'a ait değilse! Peki ya sonunda
onu bulmuşlarsa davada neler değişecekti? Katilin orman-
lık alanda bir iz, ufak da olsa bir delil bırakma olasılığı ne
kadardı? Selim'in aklını kurcalayan sorular şimdilik bu
kadardı ama oraya vardığında bu durumun değişeceğini
biliyordu.

Kısa süreli koşuşturmadan sonra arabasını açıp içine
geçen Başkomiser, yardımcısının da yerini almasını bek-
ledi. Gitmeye hazır olduklarında vitesi geriye alıp arabayı
istediği yöne çevirerek park alanından çıktılar ve ileri vite-
se geçip gaz pedalına bastı.

Süratle bahsi geçen ormana doğru ilerlerken arabanın
içinde tuhaf bir sessizlik vardı. İki adam da konuşup yo-
rum yapmaktan özenle kaçınırken Selim'in zihnine gelip

yerleşen bir görüntü vardı ki adam onunla baş etmek için
çaba harcıyordu.

Kayıp kızlarının cansız bedenini bulduklarını Sevilay'ın
ailesine söyleyebilmek için fazladan cesarete ihtiyacı ola-
caktı. Çünkü haberi aldıklarında ailenin ne hale geleceğini
kestirebiliyordu. Günlerdir bıkmadan, usanmadan Selim'i
arayan ve merkeze gelen aile bireyleri, genç kızın zaten ya-
şadığına ihtimal vermiyor olsa da her zaman için bir umut
taşıdıklarını gözlerindeki ışık gösteriyordu.

Sıresiz yolculuğun ardından araç yolunun bittiği noktaya
park eden Selim, arkasından gelen Yusuf'la birlikte patika
yola daldı. Aldıkları tarif üzerine ilerleyen ikili olay yerine
yakın olmadıklarını bilse de sesleri duyabiliyor ve ağaçla-
rın arasında delil arayan ekipleri görebiliyordu.

Adımlarını daha da hızlandırdıkları esnada kaçınılmaz o
soruyu Yusuf dile getirdi. "İşkence görmüş müdür? Onu
tanıyabilecek miyiz?"

Kızın resimlerine o kadar çok bakmış, onun hakkında
öyle çok bilgi toplamıştı ki Selim neredeyse onu yakından
tanıdığını iddia edebilirdi. "Umarım tanınacak durumda-
dır," diyebildi ki Selim için meslek hayatı boyunca sarf et-
tiği en zor ve en kısa açıklama buydu.

Sarı şeritle çevrili alana vardıklarında onları olay yeri
inceleme biriminin şefi olan Hasan karşıladı. Alnına doğ-
ru yol alan uzamış kaşlarının altındaki gözleri eziyet görü-
yormuşçasına ibaygın bakan adam, "Şu anda olay mahallini
bozmanıza izin veremem, arkadaşlar incelemelerini bitir-
me sonrasında maktul sizin," dedi keskin bir kararlılıkla.

Aslında Hasan haklıydı. Eğer ceset Sevilay'a ait değilse
bu vakaya başka bir ekip bakacaktı. Dolayısıyla inceleme

daki koltukta oturan Yağmur'un feryadını duydu. Ancak beklediğinin tersine, elindeki bembeyaz mendili ağzına kapayan Filiz sessiz kaldı. Ya da kalmaya çalıştı.

Odanın diğer köşesindeki Tamer bile ıslak gözleriyle kızı Yağmur'un yanına geçip sarılırken, eski eşinin dinginliğine hayret etmişti.

"Oh, nihayet, mahkeme haftaya falan mı?"

Gözlerini kaçıran Mehmet, "Altı ay sonra yapılacak," derken sesinde ilk defa kendine güvensizlik vardı. "Tarihi değiştirmek için elimizden geleni yapıyoruz..."

Mehmet daha açıklamasını bitirememişti ki kendinden geçen Filiz oturduğu tek kişilik koltuğa yığıldı.

Tüm çırpınışları sonuçsuz kalan Mehmet, hızla düşe sürüklendiklerinin farkındaydı. Ne Sena'yı, ne ailesini ne de şirketi kurtarabilecekti. Yapabildiği tek şey, bir şeyler yapıyormuş gibi görünmekti.

***

Sena'nın tutuklu olarak yargılanmasına karar verilse de Selim'in üzerlerindeki baskı azalmamıştı. Sevilay Uzun'u ölü ya da diri olarak bulamadıkları sürece de ona rahat yoktu. Hiç ara vermeden sokaklarda iz peşinde koşup küçücük odasında alınmış bir yığın ifadeyi tekrar tekrar okuyarak çıkış yolu aramaya devam etmesi, bir umut olduğu anlamına gelmiyordu. Her defasında duvara toslamasına karşın yenilgiyi kabullenmeyip hâlâ bir beklenti içinde olması tamamen Selim'le alakalı bir durumdu.

Tam tahmin ettiği gibi Ali Aydoğdu'dan işe yarar bir sonuç çıkmamıştı. Kendi gölgesinden korkan çocuğun

verdiği ifade oldukça ikna ediciydi. Henüz reşit olmayan Ali'nin tek suçu, büyük şehre geldiğinde ilk tanıştığı kişi olan Sena Tekin'e karşı yanlış duygular beslemesiydi. Ufak bir ikaz ve tehditle geri adım atmasını sağlamak hiç zor olmamıştı. Eğer çok iyi bir oyuncu değilse ki Selim öyle olduğuna inanmıyordu, Ali bu olayın en etkisiz elemanıydı.

Garip görünümlü, fazla yağlı ve tuhaf giyimli tek şüphelisine ise bir adım bile yaklaşamamıştı. Erkek olduğu konusunda şüphe duyduğu şahsın bu derece ortalıklarda gezip kendini saklamayı başarmasına Selim hayret ediyordu. Hurafelere inanıyor olsaydı onun bir görünüp kaybolan insan dışı bir varlık olduğunu iddia edebilirdi.

Odasının artık bunaltmaya başlayan havasından kısa bir süre için de olsa kurtulmak ve doyurucu nefesler almak için kendini dışarı atan Selim'in işine sokaklarda yürümek de yaramamıştı.

"Daha fazla ne yapabilirim? Kime sorup nereden araştırabilirim? Aslında nereye bakmam lazım," diye kendine sorduğu sorularına aldığı tek cevap kocaman bir sessizlikti. Belli ki vazgeçmenin kıyısında dolaşıyordu. Ne Sevilay'ı bulup ona ne olduğunu öğrenecek ne de Sena Tekin'i kurtarabilecekti.

Elindeki sıcak kahvesiyle ara sokaklarda dolaşan Selim'in yüzündeki sakin ifade gözlerindeki endişeyi tam olarak gizleyemiyordu. Hiç durmaksızın saatlerce yürümeyi sürdürse de sonucun değişmeyeceği ortadaydı. En yakınının ofiste toplantı için bekleyen arkadaşlarına katılmak olduğuna karar verince yönünü değiştirdi.

Öğlen saatlerindeki yaya yoğunluğunun arasında ken-

Doğurduğu kızı Yağmur ise, tam karşısında baygın halde, acıyla kıvranırken her iki çocuğunun da mahvolan hayatı Filiz'e istediğini düşünme hakkı veriyordu.

Herkesin dünyaya geliş hikayesi farklıydı. Sena'nınki de öyle. Ölüm, ıstırap ve gözyaşıyla doğmuştu o.

Filiz, beş yaşındayken ona emanet edilen küçük, ürkek bakışlı kızın hep gözlerinin derinliklerine bakmış, sırma sıvazlayıp, saçını okşamıştı. Hasta olduğu gecelerde başında beklemiş ve iyi zamanlarında ona oyun arkadaşı olmuştu.

Aşktan yana yüzü gülmeyen, zamanında başka bir genç kadının ahını almış, bencil ve rahatına düşkün olan Filiz, bir tek bu iki küçük kıza kıyamamış, kendini sadece onlara adamış, onların cenneti olmak için didinmişti. Anne olmak ona anlam katmış, yaşamak için sebepler vermiş ve yarınlara umutla sarılmasını sağlamıştı. Sevmiş, korumuş ve beslemişti.

Annelik, sonradan öğrenilen bir duyguydu ve Filiz'in yorucu hayatında layıkıyla yerine getirdiği tek şey annelikti.

Masum ve güzel yüzünü güldürmek için her şeyi yaptığı, mutlu olması ve iyi bir hayat yaşaması için her yolu deneyip -*kendince de*- başardığı kızı Sena, sahip olduğu ve olacağı her şeyini kaybetmişken, ona kimse ağlama diyemezdi. Çünkü şimdi, ağlamak onun en doğal hakkıydı.

"Ne oldu, Mehmet Sancaktar! Her şeyi yoluna sokacağım deyip duruyordun, şimdi bana söyleyebildiğin tek şey ağlama demek mi?"

"Bize inanmama ve güvenmeme hakkına sahipsin ama emin ol, her şey yoluna girecek."

"Dün Sena'ya çanta hazırlayıp gönderdik, bundan sonrası neyi yoluna sokacaksın?"

Bariz şekilde duyulan sesindeki acı, Filiz'in ne halde olduğunu belli ediyordu. Öfkeliyken, -*hele de muhatap olduğu Sancaktar ailesinden biriyse*- yeri göğü inleten kadın şimdi sakindi. Konuşmaya dahi hali yoktu. Ellinin üzerindeki yaşına rağmen her zaman olduğundan daha genç gösteren kadın, bir haftada çeyrek asır yaşlanmıştı. Tepesinde topladığı sarı saçları bile bakımsızdı ki bu ilk defa oluyordu.

"Bana saldırmanda her hangi bir sakınca yok abla," diyen Mehmet, ellerini dizlerinin üzerine koyarak güç alıp ayağa kalktı. Perişanlık konusunda onun da Filiz'den aşağıya kalır yanı yoktu. "Haklısın, bu işi daha kısa sürede halletmeyi beceremedim. Ne yaptıysam olmadı."

"Buraya neden geldin, Mehmet. Bana onu söyle."

"Abla bak!"

"Lütfen, Mehmet, acımanı değil, bana sadece gerçeği söylemeni istiyorum."

Herkesi tek tek dolaşan Mehmet, son durumu bizzat açıklamak için Filiz'in Beykoz sırtlarındaki evine gelmeyi sona ertelemişti.

Gittiği her yerde, gözyaşı ve karamsarlık vardı. Ve Mehmet o evlerden ayrıldığında arkasında derin bir keder ve umutsuzluk bırakıyordu.

Uzun parmaklarını gömleğinin yakasında gezdirdi. Sanki birden sıkmaya başlamış gibiydi. Üst düğmeyi açtı ve sertçe kravatını gevşetti.

"Bilindiği üzere, Sena tutuklu yargılanacak," dedi hiç bekletmeden. "İlk mahkemenin tarihi de belli oldu."

Ayakta dikilen Mehmet'in daha sözü bitmeden arkasın-

zükmüyor ama iki resmi bir araya getirdiğimizde aynı kişi olduğu belli oluyor."

"Aynı kişi olduğunu anlamak için resimleri yan yana getirmeye gerek yok, dördüncü kez kameraya yakalandı."

"Anlamadım komiserim?"

Şaşkın polis memurunu duymazdan gelen Selim, tam karşısında oturan Kemal'e döndü. "Milimi milimine tıp aynı tip, üstelik bu pantolonu ve montumsu şeyi nerede görsem tanırım."

İşaret ettiği yere bakan Kemal, "Onu kesinlikle bulmamız lazım," diye fikrini söyledi.

"Öncelikle, onun kim olduğunu öğrenmemiz lazım."

"Anladığım kadarıyla Ali denilen çocuğun aradığımız kişi olduğu ihtimalini elediniz."

Selim ciddi bir tavırla başını salladı. "Yüzde yüz emin olmadıkça hiçbir olasılığı elemem fakat babasının etkilerinin altına gizlenen bir çocuğun bu kadar soğukkanlı olmasına ihtimal vermiyorum."

Elindeki düşük kaliteli fotoğrafı evirip çeviren ve her açıdan bakmaya çalışan Selim'in bir tuhaflık olduğuna dair zihninde yetiler oluşuyor olsa da ne olduğunu göremiyordu.

"Kilosuna rağmen çok güçlü görünmüyor öyle değil mi?" diye soran Engin'e hayretle bakan Selim,"Güçlü görünmüyor, derken?" dedi.

"Sevilay'ı düşünüyorum da onu gündüz gözüyle kimseye yakalanmadan ortadan kaldıracak birini hiç kafamda böyle canlandırmamıştım."

"Üstelik bunun çok garip bir hali var. Yani suçlu olan ve gizlenmesi gereken birisi için fazla dikkat çekici bir tip."

Kemal, Komiserini başıyla onayladı ve "Sizce neden Ali Sevilay'ı bulamadık," diye sorarken Selim'in kaşlarını çatacağını biliyordu ki nitekim de öyle oldu.

"Bilmiyorum, cesedi gizlemiş veya bir ormanın derinliklerine bırakmış olabilir."

"Yahut hâlâ yaşamasına izin vermiş de olabilir."

Selim kuşkuyla gözlerini kıstı. "Farkında mısın? Tüm deliller Sena Tekin'i suçlu olarak gösteriyor olmasına rağmen biz onun adını bile anmıyoruz."

"Ben en baştan beri Sena Hanım'ın da bir kurban olduğuna inanıyorum," dedi Kemal ve çıkmak için ayağa kalktı. "O zaman en iyisi ben de ailelerle konuşmaya başlayayım."

"Konuşabilen ve gözleri gören herkese sormanız da gerekse bile sorun, onu istiyorum."

Selim'in tüm yolları kapanmıştı. Elindeki tek çare, bu tuhaf giyimli ve irice adamı bulmaktı. Eğer onu yakalamayı başarırlarsa ne âlâ ama şans bu defa da yüzlerine gülmezse artık ne yapılabilirdi, gerçekten bilmiyordu.

***

"Yeter artık, ağlama, Filiz Abla!"

Geçen her çaresiz saniyenin ardından gözlerinde iyice harlanan ateş, sadece Filiz'i değil etrafındakileri de yakıyordu. Umurunda da değildi. Tüm dünya yanabilirdi.

Aleyhindeki deliller, birinci dereceden bulununca Sena'nın tutuklu yargılanmasına karar verilip nezarete alınmasının üzerinden iki gün geçmişti.

Hâlâ göremediği, ancak ne halde olduğunu tahmin ettiği kızı orada kalmaya devam ettikçe de ağlamaya ve tüm dünyaya lanet okumaya devam edecekti.

Avukat Utku ve Sena odaya girince komiser de yeniden işinin başına döndü. Umutlanmasını sağlayacak birkaç ipucu yakalamıştı ve Sena Tekin savcı odasından çıkana kadar bir sonuca varmayı diliyordu.

İki gündür ara vermeden tüm kadro çalışmışlardı ve birkaç saatlik uykuyla ayakta durmaya çalışan arkadaşlarına *-tabii kendine de-* bu iş bitince tatil sözü verdi. Hem de uzunca bir tatil! Sinir harbi ve beyin fırtınasıyla geçen günlerin ardından buna gerçekten ihtiyaçları vardı.

"Evet, ne durumdayız?" diye odaya giren Selim, ona bakan beş çift gözden Yusuf'u hedef aldı. "Bugün okula gidip öğrenci, çalışan hatta güvenliğe varana kadar kapsamlı bir liste al. Kaç kişi oldukları umurumda değil. Hepsiyle görüş, özellikle üç olay anında da nerede olduklarını sor. Önceki ifadelerle karşılaştır. Ama en önemlisi, kameralara yakalanan irice, göbekli adamı tanıyıp tanımadıklarını sor."

İlk talimatını veren Selim yerini geçtiğinde, Yusuf'un hâlâ karşısında dikildiğini görünce, "Hadi ne bekliyorsun," deyip eliyle çıkmasını işaret etti.

"Çıktım bile Komiserim."

Sözünü yerine getiren Yusuf hiç beklemeden gidince Bülent'e döndü. "Ali Aydoğdu ne oldu? Hâlâ gelmedi mi?"

"Az önce konuştum yoldalar," diyen Bülent'in sesi sıkıntılıydı. "Babasıyla birlikte geliyormuş."

Dün Ahmet Sancaktar'dan gelen telefonun hemen ardından hafta sonu tatilini değerlendirmek için ailesinin yanına, Edirne'ye giden çocuğa ulaşmışlar ve Ali'nin babasıyla işbirliği yapmışlardı. Baba, sabah oğluyla beraber

ifade vermek için merkezde olacağına dair söz vermişti. Görünen o ki adam verdiği sözü de yerine getirmek için fazla istekliydi.

"Sorgusuna sen gir Bülent."

"Tabii!"

Aldığı kısa cevaptan memnun kalmayan Selim keskin bakışlarını arkadaşına dikip, "Onun yazmadığına emin olana kadar mektuba yoğunlaş ve yanına şu aradığımız garip görünümlü adamın resmini al," diye talimat verdi. "Bak bakalım Ali'nin o olma olasılığı ne kadar?"

"Tamam, ben gittim o zaman."

Bülent'in de çıkmasının ardından geride kalan takım arkadaşlarına dönüp, "Efe Yılmaz'ın peşinden giden o adamı istiyorum," diyen Selim ayağa kalktı. "Onun tesadüfen Efe'nin peşinde olduğuna inanmıyorum. Yüzünü gizlemesi ve yürürken rahat görünmeyen tavırları adeta, *'Ben şüpheliyim!'* diye bağırıyor. Üstelik o gecenin haricindeki iki ayrı görüntüde de olması kesinlikle tesadüf olamaz."

"Komiserim, görüntüyü dağıtsak mı?"

"Onun da zamanı gelecek."

"Baş komiserim bunu duymanız lazım." Çok uzun saatlerdir çalıştığı, morarmış ve çökmüş gözlerinden, sararmış yüzü ve dağılmış üniformasından belli olan zayıfça polis memuru elinde bir çıktıyla içeri daldı.

"O zaman hemen duyayım." Genç delikanlının heyecanından nasibi alan Selim dağılmış saçlarını geriye atıp, ani refleksle memurun elindeki kâğıda uzandı. Dikkatlice incelerken sağ kaşı havaya kalktı. "Bu ne zaman çekildi?"

"Esra Alptekin'in öldürüldüğü akşam, caddenin karşısındaki kuyumcunun kamerasına yakalandı. Kafası gö-

ŞANLIURFA

Kavuran sıcağında yanan bedenlerin, dilinde duası insanların ve aşkla tutuşan kalplerin şehri Şanlıurfa,

Bir elvedaya sığmayan gidişler de bir gülüşle geri dönüşler de hep sevdadan, hep o yarin güzelliğindendir.

Ve o yar, ya sende kalır ya seni yardan aşağı atar.

Ahmet'e

Bu mektup, yüreğimde biriktirip sakladığım, parçalanmış duygularımın geride kalanların son çırpınışıdır.

Bu mektubun amacı, söz geçiremediğim kaderime isyan etmek değil. Alnıma yazılmayan yazgıma yani sana dur demek, sebebini her ne olursa olsun peşimden gelme demek içindir.

Issızlığımın orta yerinde, terk edilmişliğimin acısıyla gözlerine sığındığımda sadece beş yaşındaydım. Aşkı gülüşünde bulup yanılgılarımı ve tüm eksiklerimi yine senin gözlerinle perdeledim ve sen, bana imkansız kılan hayata inat sevdim.

Yaraya tuz basar gibi çeyrek asırdır seviyorum seni, Ahmet Sancaktar. Üstelik bir kere değil, her gülüşünle bir daha ve en baştan yeniden sevdim seni. Yetmedi, bakışlarını, heyecanlarını, öfkeni ve sana rağmen seni çok sevdim. Karşılık beklemeden ve bir gün yüzünü bana döneceğini umut etmeden...

Yokluğunda yok olacağımı sansam da yalnızken değil en çok kalabalığın içindeyken özledim seni. Gölgenin bile peşine düşüp bir saniye görmek için saatlerce pencerede bekledim ve rüyalarımı sana adayıp hayallerimi seninle süsledim...

Ta en baştan hayatına değmeden senin yanında bir yer edindim kendime. Ve tüm korkularımı cesarete çevirdim. Kırıldım, düştüm, çığlıklarımı yuttum, ağladım, sen bana bakmadın, sen beni görmedin ama yine de seni sevmekten vazgeçmedim. Haydin kurduğum tüm sahnelerin başrolü, dilimden kalbime dökülen harflerin toplamı hep sen oldun. Akıttığım yaşların ucundaki de yüreğime gömdüklerim de hep sen ve senin aşkındı.

Söylenmemiş sözlerim yüküydü. Ben sustum. Sustum ki sen sevmeye, hayal etmeye devam edebileyim istedim.

Ama daha yeni anladım ki aslında sen hep, benim çaresiz ve kimsesiz yüzüm oldun. Bir ailem olsaydı ya da ben tam olsaydım böylesine güvensiz ve uzak durur muydum senden? Veyahut ser, benim farkıma varır mıydın? Bilmiyorum.

Fırsatını bulmuşken biriktirdiğim suskunluklarımla yazıyorum şimdi sana. Ancak kalemim de, kelimelerim de tükenmiyor ya ona kızıyorum... Ama en çok senin adınla inleyen yüreğimi susturamadığım için kendime kızıyorum.

Unutulduğum köşemde ufak ve yaralı mutluluklarımı yamalayıp dikkatlerime gülümseme yaptım. Yüzüm bile hüznümü saklar... Son kelimeler beni sana anlatabilir mi? Ya da hangi kelime hangi hâlimi anlatabilir ki sana?

Uzun uzun yazıp anlatsam da artık nafile!

Zira aniden çıkageldin ve tüm suskunluğumu çığlığa, kaderimi isyana çevirip hayallerimi ve düşlerimi benden çaldın. Gözkapaklarımda sakladığım yaşlara gömdüğüm, ömrüme düşen acılarımı onlara serdin.

Ellerimde derin uzantılar vardı. Bu yüzden avuç içlerine dönüktü parmaklarım. Sen geldin, umursamadan avuçlarını açtın. Beni düşlerimden ayırıp yeniki başladığım hayata karşı acılarımla yüzleştirdin. Ve sen, elimdeki tek mutluluğumu, aşkımı onarılmaz parçalara ayırdın.

Sen kendini tatmin ederken beni öldürdüğünü düşünmedin, bana baktın ama beni görmedin. Eğer isteseydin kalbime dokunabilir, gözlerimdeki aşkı okuyabilirdin. Ama bunları senden beklemek sana da haksızlık, öyle değil mi? Senin kim ve nasıl biri olduğunu unutup avuçlarını açmana izin vererek asıl hatayı yapan ben oldum.

Tüm acıları ve tüm yanlışları kendi saflarıma çekiyorum. Çünkü seni ilâhileştirirken aslında kalbinin, yaptığın heykellerden daha sert ve daha duygusuz, gözlerinin ise daha kör olduğunu hatırlatmadım kendime.

Bir gün, tüm korkularımın kapıma geleceğini ve senin, özenle büyütüp sakladığım aşka zarar vereceğini, aslında bilmek istemesem de biliyordum. O nedenle herhangi bir senzenişte bulunmuyorum. Yalnızca senden ve sana ait tüm hayallerimden vazgeçiyorum.

Şimdi... Ne keşke demenin ne de acıyan yüreğimi teselli etme vakti.

Şimdi... Sessizce çekip giderken can çekişen düşlerimi geride bırakma zamanı.

Çünkü bana verebileceğin her şeyi aldım, karşılığında da sana istediğini verdim. Bundan sonrasına da, 'Hoşça kal,' demek yakışır.

Hoşça kal Ahmet Sancaktar

Sena TEKİN'den son kez...

gündür onu terk etmişti. Ta ki az önce, tek başına yatağı yatakta gözlerini açana kadar. O yüzden Sena'yı bulmak için boşuna çırpınıyordu.

Yalnızca elektronik cihazların üzerindeki düğmelerden yayılan ışığın aydınlattığı mutfak da bomboştu. İçini ağır ağır bir çaresizlik kapladı. Ümidini kaybetmeyen Ahmet, kafasını sağa sola çevirip ne yapması gerektiğini düşünürken, aklına ilk gelense Ebru oldu.

Sırasıyla baktığı Ebru'nun odası, büyük banyo, salon ve hatta bahçe bomboştu. Evde kendisinde başka hiç kimse yoktu.

Gözlerine karanlık çöken adam, ağzından çıkacakları engellemek için dişlerini birbirine kenetledi. Biçimli kare çenesi seğiriyor, şakaklarındaki damarlar az sonra patlayacakmış gibi hareket ediyordu.

Nihayet, "Lanet olsun sana, Sena," diye haykırıp, koşarcasına mutfağa geçti. Masa, dün akşam Ahmet nasıl bıraktıysa aynı şekilde duruyordu. Sena, onu yatakta bırakıp gitmişti. Hayal kırıklığının acısını cansız cisimlerden çıkarmak için ne olduğuna dikkat etmeden elinin altına gelen her şeyi bir yerlere savurmaya başladı. Gazabından son olarak nasibini alan ise cam çaydanlık oldu.

Tüm yaptıklarına rağmen sakinleşememişti. Zaten sakinleşmesi söz konusu dahi değildi.

Bir elini masaya dayayan Ahmet, tüm ağırlığını da o tarafa verdi. Yeniden, "Lanet olsun sana, Sena," diye mırıldandı.

Derin bir arzu girdabına doğru sürüklendiğini hissetti. Bu arzunun şehvetle ilgisi yoktu. Öyle olsa bunu anlardı. Bu sefer ki farklıydı; daha derin, daha özel ve çok daha anlamlıydı. Ona hakim olan şey, bir tür özlemdi.

Mantıklı düşünebilmek adına derin ve dolu dolu nefesler alan adamın bundan sonra ne yapacağına karar vermek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

On dakikanın sonunda hâlâ sakinleşememişti ama en azından artık düşünebiliyordu.

Telefonunu en son nereye bıraktığını hatırlamak için etrafına bakındı. Yarattığı manzaranın içinde, değil telefonu kendini bulması imkansız gibi duruyordu.

Nasıl olduysa, çatık kaşlarıyla etrafı süzerken yemeğin yanında içmek için koyduğu şarap şişesini ve sonra onun altındaki beyaz kâğıdı gördü. Üzerine bir miktar makarna döküldüğü ancak o kâğıt parçasının oraya ait olmadığı çok aşikârdı.

Hiç beklemeden uzanıp onu aldı. Dörde katlanmış kâğıdın üzerinde inci gibi bir yazıyla, *'Ahmet'e...'* diye yazıyordu.

Heyecanını kendine hissettirmemeye çalışarak kâğıdı açtı. Öncelikle kimden olduğunu merak eden Ahmet, Sena'nın imzasını gördüğünde hiç şaşırmadı. Fakat genç kadının adının hemen üzerinde yazan cümle onu beyninden vurulmuşa çevirdi.

"Bana verebileceğin her şeyi aldım, karşılığında da sana istediğini verdim. Bundan sonrasına da, 'Hoşça kal,' demek yakışır."

Sena'nın ne demek istediğinin tek kelimesini anlamayan Ahmet, yere devrilen sandalyeyi düzeltip oturdu. Elinde tuttuğu mektubu okumaya başladıktan sadece saniyeler sonra, yüzündeki tüm gerginlik kaybolup acıyla perdelendi. Ahmet için bundan sonrasının adı sadece, hoşça kal değil, çok daha fazlasıydı.

Sena'nın tadını almaya başladığında, artık durdurulamayacağı belli olmuştu. Yapması gereken çok işi vardı ama hepsi sonraya kalabilirdi. Zira Ahmet, şu anda dünyayı yeniden keşfediyordu.

***

Üzerinde bir telaş ve yorgunlukla uyanan Ahmet'in ilk fark ettiği şey odanın içine dolan karanlıktı. Neden bunu önemsemediğini anlamlandıramayan adam, bugünün büyük gün olduğunu tekrarladı kendine. Bugün, tembellik ve keyfe ayıracak zamanı yoktu. Gün ağarmadan halletmesi gereken çok önemli işleri vardı. Fakat Ahmet, odayı dolduran karanlığa ve evin içinde yankı bulan sessizliğe takılıp kalmıştı.

Bedeni tatmin olmuş ve derin bir rehavetin içine gömülmüş olsa da ruhunu saran mengene, her geçen saniyeyle onu daha da sıkıyordu.

Gece harikulade geçmişti. Uykuda geçirecek zamanı olmamasına rağmen, gözlerini kapatıp huşu içinde uykuya daldığı zamanı bile hatırlıyordu. İkinci sevişmelerinin sonunda Sena'nın çıplak ve sıcak bedenine sarılıp gözlerini kapatmıştı. Oysa şimdi, yatakta tek başınaydı. Sağ omzunun üzerine dönüp yanındaki yastığa baktı. Sena'nın başının açtığı boş çukura dokundu. Parmaklarını üzerinde gezdirip ardında kalan sıcaklığı hissetmeye çalıştı.

Eğer, Sena şu anda yakınlarında bir yerlerde olsaydı ona dokunmadan duramazdı. Büyük ihtimalle de Sena'yla yaşadıkları bu geceden sonra, artık başka bir kadına dokunamazdı.

Onca kadınla birlikte olup doyuma sadece Sena'yla

ulaşması şaşılacak kadar tuhaftı. Bu küçük kadın ona neler yapıyordu? Onu etkilemeyi nasıl başarıyordu? Anlamıyordu! Saçmaladığı kanısına varmak için geçen beş dakikanın sonunda, koklamaktan ve yüzünü görmekten utandığı yastığı yerine bıraktı.

Artık işe koyulma zamanıydı. Budala bir aşık gibi davranıyordu. Halbuki Ahmet ne budalaydı, ne de aşıktı. Ya da aslında tam olarak öyleydi ama henüz farkına varamamıştı.

Yataktan çıkıp odanın içinde dağılmış eşyaların arasında, aslında Luca'nın olan ama iki gündür onun üzerinde duran eşofmanı bulup giymesinin hemen ardından, esnemiş kazağı da üzerine geçirdi.

Kolundaki saati gece yarısından sonra üçü gösteriyordu. Yaklaşık yedi saattir Sena'nın odasındaydı. Şikayeti yoktu, sadece sabah olup, Selim gelmeden önce yapması gereken çok önemli işleri vardı ve yetiştirmek istiyorsa acele etmesi gerekiyordu.

Hazırlıkları bittiğinde odanın köşesindeki banyoya doğru ilerledi. İçeriden hiç ses gelmemesine rağmen kapıya vurup, "Sena orada mısın?" diye sordu. Herhangi bir cevap alamadığında kapıyı açmakta tereddüt yaşamadı.

Tam tahmin ettiği gibi banyoda bulamadığı genç kadını, soğuk makarnanın başında bulacağını umut ederek mutfağa inmek için büyük gövdesini seri şekilde hareket ettirip odadan çıktığında, Sena'yı aslında orada da bulamayacağını nedense biliyordu.

Kısa sakallarını sıvazlayıp evi aydınlatmak için merdivenlerin başındaki düğmeye bastı. Etrafta kendinden başka hiçbir canlı belirtisi yoktu. Şaşırmadı. Sadece, öfke ve üzüntü duydu. Kendini bildiği günden beri yaşamak zorunda kaldığı ama asla ne olduğunu bilmediği eksikliği, iki

Salatanın tuzunu ve yağını ekleyip masanın üzerine koydu. Yemeğin yanında içmeleri için dolaptan şarabı çıkardı ve son olarak makarna servisini yapıp, Sena'yı beklemeye koyuldu.

İlk beş dakika genç kadının henüz gelmemiş olmasını önemsemese de on beşinci dakikanın sonunda daha fazla bekleyemeyeceğini anlayıp yukarı çıkmaya karar verdi.

Uzun bacaklarının yardımıyla basamakları ikişer üçer atlayıp odaya varan Ahmet, hafifçe kapıyı tıklatıp, "Sena orada mısın?" diye sordu. İki saniye kadar bekleyip cevap alamayınca bu defa daha sert vurdu. "Sena iyi misin? İçeri giriyorum."

Cevap beklemeye gerek görmeden tokmağa uzanıp kapıyı açtı. Neler olduğunu bilmiyordu ama içinde kötü şeylerin yaşandığına dair bir his vardı.

Karanlık odaya ayak basar basmaz ışığı açtı. Sağ taraftaki duvarın dibinde duran yataktaki kabarıklığı gördü. Yorganın altını göremese de onun Sena olduğunu biliyordu. Genç kadının onları yine dinlemiş olma ihtimalini hesapladı. Emin değildi fakat Sena'nın şu anki haline başka neyin sebep olmuş olabileceğini bilmiyordu. Yemek için üzerini değiştirmeye odasına çıkan kadının başına ne gelmiş olabileceğini merak ederken aynı zamanda da korkuyordu. Yatağın ucuna oturup, tereddütle uzanarak yorganı Sena'nın kafasının üzerinden çekmeye çalıştı. "İyi misin? Ağrın mı var?" diye sordu. Genç kadın kıpırdamadı bile. Nefesini kontrol etmek için iyice genç kadına yaklaştı Ahmet.

Yüzü görünen Sena'nın gözleri kapalı, dudakları birbirine kenetlenmişti. Uyumadığını anlamıştı, ancak ne olduğunu hâlâ çözememişti. "Sena, lütfen, konuş benimle!"

Ahmet temkinli davranmaya çalışarak, Sena'nın yanına

kıvrıldı. Donuklaşmış yüz mimiklerini zorlayarak gülümsemeye, sesine neşe katmaya çalıştı. "Sorun, her neyse çözebileceğimize eminim."

Yavaşça göz kapaklarını hareket ettiren Sena nihayet gözlerini açtı ve üzerine doğru eğilmiş, endişeyle ona bakan adama baktı.

"Sana ağrı kesici getireyim mi?" diye soran Ahmet, genç kadının başına koyduğu elini saçlarının arasından geçirdi. Hiç zamanı değildi ama çocuk sever gibi naifçe okşadığı Sena'nın saçlarını kestirmesinin çok yanlış bir karar olduğunu düşündü. "Gözlerin kızarmış, ağladın mı? Başın mı ağrıyor?"

Ahmet, artık Sena'nın konuşmamakta ısrarcı olduğunu ve bir cevap alamayacağına inanmaya başladığında genç kadın ona, "Seviş benimle," diye buyurdu.

Ahmet'in şaşırmaya fırsatı olmadan Sena başını yastıktan uzaklaştırdı ve nefesi yüzüne değen adamın dudaklarına uzandı.

Doğru ile yanlışı birbirinden ayıramayacak hale gelen Ahmet başta ne yapması, nasıl davranması gerektiğini kestiremedi.

Sena'nın yumuşak ve davetkar dudakları acemice kendi dudakları üzerinde gezinmeye devam edince yaşadığı ikilemi atlatması kolay oldu.

Yanında uzandığı Sena'nın iyice üzerine doğru eğilerek öpüşmelerini derinleştirmeye başladıktan sonra Ahmet'in durması mümkün görünmüyordu. Eğer bir saniyeliğine bile olsa durup düşünmeye başlarsa, yaptıklarının çocukça ve çok yanlış olduğunu anlardı. Elleri Sena'nın kalçalarına doğru uzandığında ise ne doğru, ne de yanlış artık umurunda değildi. Dili genç kadının boynunda dolanıp

"Hımm!"

"Ne demek, hımm?"

"Hımm, işte!"

"Neyse? O gelmeden önce-"

"Hayır, bu fikri aklından çıkar. Bana kur yapsan da, altınlara boğsan da beni ikna edemezsin. Üstelik bu tavrını sürdürmeye devam edersen polise rüşvet teklif etmekten seni içeri atarım," diyerek ayağa kalkan Ebru yeniden polis duruşunu aldı. "Ayrıca bu çok saçma, daha mantıklı düşünebildiğin bir zamanda sen de bana hak vereceksin."

"Sessiz ol, lütfen, duyabilir. Keyfi yerinde, morali bozulsun istemiyorum."

"Evet, hem de fazla yerinde."

"Neden bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?"

Yüzünü buruşturan Ebru, masanın üzerinde duran ekmeğin ucunu koparıp ağzına attı. "Bak, onu korumaya çalışmanı anlıyorum, ancak..." bundan sonra söyleyeceklerine dikkat çekmek için durup yeniden konuşmaya başladı. "Onu nelerin beklediğini bilmesi lazım, savcı büyük ihtimalle onun tutuklu yargılanmasını isteyecek. Senin çizdiğin imaj ise; yarın gidecek, savcıya ifade verip çıkacak gibi duruyor. Oysa Sena, cinayet suçuyla tutuklanacak."

"Öyle bir şey olmayacak!"

"Onun yerine kendini ya da başkasını polise teslim etmeye çalışmanı anlıyorum ama çok aptalca buluyorum ki zaten işe yaramaz."

"Eğer, yarına kadar Sena'nın lehine bir delil bulunmazsa, tam olarak yapacağım şey bu. Sen ister yardım et, ister etme."

"Bunu nasıl yapacaksın? Cinayetlerle ilgili detayları bilmiyorsun. Söyleyeceğin ilk yanlış şeyde seni dinleme-

ye bile gerek görmeyecekler. Daha da önemlisi, *'Sevilay şu anda nerede?'* sorusuna ne cevap vereceksin?"

"Dosyanın ayrıntılarını bana senin vereceğini umut ediyorum ama eğer vermezsen de susma hakkımı kullanırım."

"Ne zamana kadar?"

"Bir şeyler değişene kadar! Sena'nın o deliğe tıkılmasına müsaade edemem."

"Yalan söylediğin anlaşılırsa o zaman başınıza daha büyük çoraplar örmüş olursun."

"Ben de, Sena'yı bu gece yurtdışına kaçırırım."

Ayağa kalkan Ebru omuzlarını silkti, "Bu daha mantıklı bir hareket olur ama Sena seninle gelmez," dedi ve dudaklarını büküp üzgün olduğunu belirtti. "İyi niyetini anlıyorum fakat enerjini boşuna harcıyorsun."

"Bir yıl, bir hafta ya da bir gün, hiç fark etmez. Sena'nın bunu yaşamasına izin vermeyeceğim."

Pes eden Ebru masada kendisi için bırakılan tabağa mamma koyup çatalını aldı. "Ben yemeğimi odamda yiyeceğim. Siz de baş başa kalın ve sen de her şeyi ona anlat. Galeyana gelen halk da dahil olmak üzere, neyle suçlandığına ve kurtulma şansının az olduğuna varana kadar, her şeyi."

Ahmet, cevap vermek yerine başını öne eğince Ebru yeni bir yorumda bulunma gereği hissetti. "O çok pahalı avukatlarınıza ve kabarık banka hesabınıza güveniyorsan, güvenme derim."

Söyleyeceğini söyleyip elinde tabağıyla çıkan Ebru'nun ardından bir süre boş boş bakan Ahmet, her yolu denemekte kararlıydı. Olay çözülene kadar Sena'nın güvenli ve rahat bir yerde kalmasını istiyordu. Orası da kesinlikle hapishane değildi.

önünde onu bekleyen ve geride bıraktığı hüzünlerin tamamen aklından silinip gitmesini sağlamıştı.

Yarın ne olacağını, Esra'yı ve geri kalan her şeyi düşünmesine izin vermediği içinse Ahmet'e hep gönül borcu olacaktı.

Zaman zaman üst kata çıkıp yaptığı telefon konuşmalarından sonra, her ne kadar kendini saklamaya hatta gülümsemeye çalışsa da işlerin iyiye gitmediğini adamın neşeli olmaya çalışan tavırlarından anlayabilmiş ama sessiz kalmıştı.

Garip bir kabullenmişliğe bürünen Sena, ne yarını ne de ondan sonrasını merak edip üzülüyordu. Kısa zamanda öyle şeyler yaşamıştı ki artık her şeye katlanabilecek kadar güçlü hissediyordu kendini.

Akşam yemeği için tortellini makarna yapacağını söyleyen Ahmet'i yalnız bırakıp odasına çıkan Sena, yarım saatin ardından yeniden mutfağa geçerken karmakarışık bir haldeydi.

Kafasındaki bin bir düşünceyle birlikte attığı heyecanlı ve süratli adımları kapıya yaklaştıkça azaldı. Geçen seferkinin aksine Ahmet ve Ebru'nun, hararetli ama kısık sesle yaptıkları konuşmalarının detaylarını duyamasa da duyması gerektiği kanısına vardı.

Bir şeyler duyacağına dair ümidini kesmek üzereyken, Ebru'nun cilveli kahkahası kulağına çalındığı o an olduğu yerde kaldı.

"Görev başında bana kur mu yapıyorsun?" diye soran Ahmet'i belki göremiyordu ama sesinden onun görüntüsünü kafasının içinde canlandırabiliyordu. Serseri gülüşü, yakıcı bakışları ve duruşuyla Ebru'yu süzüyor olmalıydı.

"Ben de, tam senin bana kur yaptığını düşünmeye başlamıştım."

Ebru'nun da aynı biçimde verdiği karşılık Sena'nın midesini bulandırmıştı. Ahmet onun sevgilisi, kocası ya da herhangi başka bir şeyi değildi. Bu güne kadar da onu kıskanma cüretini göstermemişti. Fakat şu anda, Ahmet'i kıskanmaktan daha fazlasını yaşıyordu. Ondan nefret ediyor, ondan tiksiniyor, gülüşmelerini duydukça kıskançlığın kıskin, zehirli hançeri kalbine saplanıyordu.

Daha fazlasına katlanamayacağını anlayana kadar kapıda dikilmeye devam eden Sena, ellerini karnına bastırarak koşmaya başladı. Bütün gün tükettiği çerezleri son anda yetişip odasının lavabosuna çıkardı. Hıçkırıklarının arasından öğüren genç kadın yanağından akıp giden gözyaşlarının Ahmet için döktüğü son yaşlar olduğuna dair kendine yemin etti. Kalbinde yeni sancılar biriktirmekten yorulmuştu, umutlanmayacağım dediği her an sarıldığı hayalleri onu tüketiyordu. Bu, Ahmet'i yazılı olduğu her yerden silmek için kendine verdiği kaçıncı sözdü bilmiyordu ama son olacaktı.

***

Üst katta yaşananlardan habersiz olan Ahmet kulağına çalınan ayak sesleriyle sohbeti yarıda kesip girişe doğru baktı. Kimseyi göremeyince yaşadığı hayal kırıklığı ile "Sena nerede kaldı?" diye sordu.

"Senin için hazırlanıyordur."

Ebru'nun yanıtıyla iki kaşını birden havaya kaldıran adam yeniden salata yapma işine geri döndü. "Bizim aramızda öyle bir ilişki yok."

"Onca süre peşinde dolaştıktan sonra, böyle bir tehdit işe mi yaradı yani?"

"Neden şaşırdın, bilmiyorum. Ama o daha on yedi - on sekiz yaşında bir çocuk. Başka ne yapmasını bekliyordun ki?"

Kendine düşünmek için zaman ayıran Ahmet, "Bilmem. Mesela, Efe'yi kıskandığı için öldürebilir ve sana bir aşk mektubu yazabilir."

"Kıskançlıksa Efe'yi değil, Onur'u öldürmesi gerekiyordu. Ayrıca bahsettiğin evden çıkan mektupsa, üzerinde parmak izi olan o değildi."

"Haklı olabilirsin ama böyle bir ihtimalide göz önünde bulundurmamız gerektiğine inanıyorum," diyen Ahmet kelimelerin üstüne basarak konuşmasını sürdürdü. "Mektubu her okuduğumda aradığımız cevapların onunla ilgisi olduğunu düşünüyorum ve şimdi karşımıza sadece sevmek isteyen şaşkın bir aşık çıktı, bulmacanın eksik parçası Ali denilen o çocuk neden olmasın?"

"Ben, yine de o mektubun başka bir amacı olduğunu düşünüyorum. Sadece sevmek istiyor, evet. Ama cümleler yazılmak için fazla zorlanmış. Duygu aktarımından çok bir amaca hizmet ediyor."

"*Seninle aynı gökyüzünü paylaştığımı bilmek benim kalbimi mutlu eden tek şey,*" diye mektuptan aklında kalan bir satırı dile getiren Ahmet tatmin olmamıştı. "Adam seni seviyim yeter, diyor. Daha ne olsun."

"Hadi, onun yapamadığını Efe yaptı ve Sena'ya yaklaştı, evine kadar girdi falan diye Ali onu öldürdü peki Sevilay bu işin neresinde ve Esra'dan ne istedi?" Varlığını ilk defa belli eden Ebru'nun mantıklı sorusu yeni bir sessizliğe sebep oldu.

Akla uygun bir açıklama bulamayan Ahmet, "Çözemediğimiz ya da göremediğimiz başka bir sebebi vardır belki," dedi. "En iyisi, bulup ona sormak. Sen, şu çocuğu bir tarif etsene bana. Hem, soyadı neydi?"

"Ali Aydoğdu. Öyle çok göze batan bir tip değil. Biraz kilosu var, uzun sayılmaz ve açık tenli."

Aniden gözlerinden ışık huzmeleri geçen Ahmet, çocuğun tarifini duyar duymaz yerinden kalktı. Kim bilir, belki de bu defa şans onlardan yana olmuştu.

Vakit kaybetmek istemeyen adam hızla mutfaktan çıkmaya hazırlanırken, "Salondaki konsolda iskambil kağıtları var. Siz onları hazırlayın, ben de bizimkilere haber vereyim de şaşkın aşık, Ali efendiyi bir sorgulasınlar bakalım."

"Kâğıtları ne yapacaksın?"

Kötü başlayan ama hareketlenen günü keyifli hale getirmek isteyen Ahmet'in güzel planları vardı. "Oyun oynayacağız ve kaybeden ortalığı toplayacak."

Gözden kaybolana kadar ardından baktığı adamı gerçekten tanımadığını düşünmeye başlayan Sena, onun nasıl oluyor da bazen bu kadar sevimli ve değişken olabildiğine inanamıyordu.

***

Aralarına örülen duvarlara değmeden günün büyük çoğunluğunu tamamlamışlardı. Yarın ve sonrasında ne olacaktı bilmiyordu ama bugünden oldukça memnun kalmıştı.

Başını sağa sola çeviren Sena, salonun ortasında yerde oturup iskambil kâğıtlarıyla pişti bile oynadıklarına inanamıyordu. Ahmet, ona unutamayacağı bir gün yaşatmış.

yorum yapacak kadar iyi tanıdığına mı inanıyorsun?" diye sorarken sesi oldukça keskindi.

"Yani, beraber büyüdük. Bırak da senin hakkında birazda olsa fikrim olsun."

"Edindiğin fikirler yanlış. Bence, beni hiç tanımamışsın."

"Eleştirilmekten hoşlanmadığını bilecek kadar, seni iyi tanıyorum."

"Kimse eleştirilmekten hoşlanmaz, sadece bunu itiraf edemezler. Ama ben kendime yalan söylemem."

"Hah! Tabii, bir de yüksek dozda egon var."

"O, ego değil, kendini bilmek."

"Her lafa verecek bir cevabın muhakkak vardır."

"Bu da zeka ile alakalı ki çok şükür işte o bende yüksek dozda var."

"Lütfen, şunu keser misiniz," diye bağırarak araya giren Ebru'nun bakışları ikili arasında gidip geldi. "Neyi paylaşamıyorsunuz bilmiyorum ama ikiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz."

Ayağa kalkan Sena, "Neyse, ben senin kahveni yapayım da bu fasıl bir an önce sona ersin," dedi, ancak arkasını dönmeye fırsatı olmadan Ahmet onu durdurdu. "Hayır, teşekkür ederim."

"Ben anlaşmanın kurallarına uyarım."

"Senin ne kadar doğru ve dürüst olduğunu, benimse sözüne güvenilmeyen biri olduğumu biliyorum."

"Ben... Ama... Öyle demek iste..." Ne demesi gerektiğini bilemeyen Sena'nın yanaklarını alev almış gibi canını yakmaya başlayınca, o da susmaya karar verdi. Adam her şey olabilirdi, ancak verdiği sözlerde durmadığı, kesinlikle ortaya atılacak bir konu değildi.

"Neyse, sana sormam gereken çok önemli bir konu var, *onur lütfen.*"

Ahmet'in ağzından dökülen *lütfen* kelimesi Sena'nın yeniden şaşırmasına sebep oldu. Bu adam değişiyor muydu? Yoksa Sena onu gerçekten tanıyamamış mıydı? Karar verremiyordu. Ne yapacağını merakla gözlerle bekleyen Ebru'ya aldırmadan ona söylenileni yaptı ve yeniden oturdu Sena.

"Zaten bir daha senin elinden kahve içmek isteyeceğimi sanmıyorum ki konumuz bu değil."

"Tamam, geyik muhabbetini boş verelim. Merak ettirdin, neymiş o konu?"

Ebru'yu duymazdan gelen Ahmet, "Seni rahatsız eden bir öğrenci varmış," diye sorarak hiç bekletmeden konuya girdi. "Bundan hiç bahsetmedin."

"Bahse değer değildi de ondan."

"Bence şu aşamada her şeyin konuşulması gerek."

"Peki, şimdi konuşalım. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Onun hakkındaki her şeyi!"

Artık yemeğe olan ilgisini kaybeden Ebru da tıpkı Ahmet gibi konuşmaya hazırlanan Sena'ya odaklandı.

"Birinci sınıf öğrencisi ve adı Ali. Dönem başında sürekli karşıma çıkıp derslerle ilgili soru soruyordu, fakat sonra, *'Bir yerde oturalım mı? Akşam çıkışta yanınıza geleyim mi, hocam?'* demeye başladı. Uygun bir dille onu uyardım ama sonra beni eve kadar takip ettiğini fark ettim. Birkaç ay sonra bunlar sıklaşmaya başlayınca, onu okuldan uzaklaştırmakla tehdit ettim ve işe yaradı; peşimi bıraktı."

"Bu kadar mı?"

Omzunu hareket ettiren Sena, "Bu kadar. Yani, önemsiz olduğunu söylemiştim," dedi.

Yabancısı olduğu mutfakta itinayla çalışıp masayı hazırlayan Ahmet son olarak da rafadan yumurtaları servis etti. Her şeyin hazır olduğuna ikna olup, yerine oturduktan kısa süre sonra ise bekleyişi sona ermişti. Duşunu almış ve üzerindeki giysilerini daha renkli olanlarla değiştirmiş olan Sena, içeri girerken gizlemeye çalışsa da gülümsüyordu.

Yürümeye devam eden genç kadın onun için ayrılan yere oturup etrafa göz gezdirdi ve dürüstçe, "İtiraf ediyorum; masa harika görünüyor," dedi.

"Bu, senin için hazırladığım ikinci kahvaltı. Bence biraz daha fazla iltifatı hak ediyorum," diyen Ahmet, arkasını yaslanıp genç kadını seyretmeye koyuldu.

Önündekilere odaklanıp huzursuzca yerinde kıpırdanan Sena'nın az önce mutluluktan parıldayan gözleri şimdi buz gibi bakıyordu. "Her ne kadar o sabahkinin tadına bakamasam da, aslında bu üç oldu," dedi.

O sabahın, hangi sabah olduğunu bilen genç adam oturuşunu değiştirip öne doğru eğildi ve yüzündeki eğlenen ifadeyi sildi.

"Hayır, yanılıyorsun. O sabahki uğraşım oyalanmak içindi, seninle alakası yoktu."

Ne söyleyeceğini bilemeyen ve kendi açtığı konunun yeniden gündeme gelmesini istemeyen Sena önüne döndü. Onun gibi düşünen Ahmet de, "Afiyet olsun," deyip yemeğe başladı.

Havadaki gerilim her ikisini yorsa da uzunca bir süre kimse yeniden sohbet etme girişiminde bulunmadı. Tabağındakileri didikleyen Sena'yı ve aklının başka yerde olduğu belli olan Ahmet'i düştükleri garip durumdan kurtaran ise Ebru oldu.

"Beni de davet etmeyi düşündünüz mü? Yoksa o kısma hiç mi geçmediniz," diye mutfağa dalan Ebru, herhangi bir cevap almasa da bu onu durdurmadı. Masada kendine yer açıp oturdu ve dokunulmamış kahvaltı masasının hakkını vermek ve yemek için harekete geçti. "Hayırdır, bir şey mi kaçırdım? Ne bu haliniz?"

Genç kadının sorusuyla Ahmet ve Sena'nın bakışları ortada buluştu. Gözleriyle kimin Ebru'ya cevap vereceğini tartışırlarken, kaybedip duruşunu bozan ilk kişi Ahmet oldu.

"Uyumayı tercih edersin sandık ve bir şey kaçırmadın. Bu, her zamanki halimiz."

"Vay be! Tek ve kısa bir cümleyle tüm cevapları verdin."

"Senin de tek lokmayla bütün masayı yiyecekmiş gibi bir potansiyelin var."

Başını kaldırıp gözlerini Ahmet'e diken Ebru, "Sen kadınlara hep mi böyle davranırsın yoksa bu bana mı özel?" diye sordu.

"İlgi alanına giren kadınlara böyle davranmadığına emin olabilirsin."

Araya giren Sena'nın yorumundan hoşlanmayan genç adam gözlerini devirip Ebru'ya döndü. "Senin de iltifat peşinde koşan kadınlar gibi davrandığın söylenemez. Mesela, önündeki tabak porselendir ve yenilmez. İçindekini yemelisin sadece."

"Ama Ahmet Sancaktar, bak, bu olmadı. Bu, direkt belden aşağıya hareket!"

"Dikkatini çekmeye çalışıyor da olabilir."

Kıstığı gözleriyle önce Sena'yı süzen Ahmet sonra başını yana doğru hafifçe eğip, "Beni, davranışlarım hakkında

verme isteğiyle, "Canın ne istiyorsa yap Ahmet," diyen Sena ayaklarını sürüyerek adamın yanından uzaklaşmaya çalıştı. Ahmet'in davranışlarının altında sahiplenme duygusu vardı, tamam ama bakışlarındaki hele ki gülüşlerindeki anlamı okuyamıyordu.

"Çok acıktım, kahvaltı yapmak istiyorum."

"Mutfağın yolunu biliyorsun."

Yetiştiği kadını hafifçe omzundan dürten Ahmet, "İş bölümü yapalım," diye öneride bulundu.

Sena aniden durdu ve yanındaki adamın yüzünü görebilmek için başını kaldırdı. "Nasıl bir iş bölümünden bahsediyorsun?"

"Sen duşunu alırken, ben kahvaltıyı hazırlayacağım. Ben yerken sen de bana eşlik edeceksin ki senin de yemeni tercih ederim ve son olarak ben kahvemi içerken sen ortalığı toparlarsın."

"Hayır!"

"Peki, ortalığı da ben toparlarım."

Karşısındaki adamın ne yapmaya çalıştığını merak eden Sena, "Henüz idam kararım çıkmadı, bana iyi davranmana gerek yok. Üstelik bizde idam cezası kaldırıldı. Yani yaşamaya devam edeceğim," dedi ve yeniden yürümeye başladı.

Ahmet'in alaycı tavrı, konuşurken gülen gözleri ve havaya kalkan sağ kaşı Sena'ya içinde bulunduğu ruh haliyle rahatsızlık veriyordu. Yazık ki Ahmet ona bu şekilde davranmakta geç kalmıştı.

"Sorun değil, buna alışabilirim."

Ahmet'in cevabıyla alınmış gibi yapan Sena, "Eğer çok üzülürsen ötenazi isterim," dedi.

"Benim için fark etmez, şimdi birde bizi onla uğraştırma."

"Çok fenasın ama cevabım hayır. Ben, güneş tepeye çıkana kadar uyumak istiyorum, çünkü biz bu evde böyle yapıyoruz."

"O, ben gelmeden önceydi," diyen Ahmet aynı alaycılıkla Sena'nın alnını parmağıyla dürttü. "İtiraz kabul etmiyorum, hemen yukarı çıkıp bir duş al ve kendine çeki düzen ver. Berbat görünüyorsun. Sonra da mutfağa gel."

"*Berbat görünen sensin*," demeyi çok isteyen Sena, neyse ki son saniyede sustu. Çünkü bu çok büyük bir yalan olurdu. "Berbat halim ve ben çok mutluyuz. Zira iyi görünmemi gerektirecek bir hayatım yok. Hatırlarsan dibe vurmuş durumdayım."

"Sabahın bir köründe bu melodram çok ağır ve boşuna, çünkü beni zerre etkilemeyi başaramadın."

Merdivenlere ulaşan Sena, ani bir kararla ilk basamakta durup omzunu duvara yasladı. "Yumurtamı rafadan severim," dedi ve neden yaptığını bilmese de adama göz kırptı.

Hızla yukarı doğru tırmanırken Ahmet'in insanı bezdiren inatçılığını düşündü. Bir şeyi yapmayı kafaya koyan adamın önünü kesmek mümkün olmuyordu. Hele ki işler onun istediği gibi gitmediğinde agresifleşen ve durulmayan Ahmet, asla pes etmiyordu. Ama bu özelliklerini kendi için değil karşısındakini mutlu etmek için kullanan adam, bunu da layıkıyla başarıyordu. Tıpkı, Sena'nın düşündüğünün aksine güne oldukça keyifle başlamasını sağladığı gibi. Bunlar göz önüne alındığında ise inatçılık bir kusur değil, iyi bir özellik oluyordu.

***

fikle inşaat sektöründeki çalışanlar, garibanların sizin için hiç değeri yok diye sloganlar atarak işi bırakmışlardı.

Ona iyi haberler vermeyen Mehmet'le yaptığı konuşmayı yok saymaya çalışan Ahmet, tüm geceyi ayakta geçirdiği, arkadaşına ait yatak odasından çıkıp yavaşça alt kata indi. Oldukça zevksiz döşenen mekanda ihtiyaç duyduğu herhangi bir eşyaya rastlamak neredeyse imkansızdı. Boş antreden geçip oturma odası kısmına ulaştığında koltuğun üzerinde kıvrılmış uyuyan Sena'yı gördü.

Oltanın ucuna takılan balık gibi, onu Sena'ya doğru çekiştirip duran güce itiraz etmedi. Ellerini cebinden çıkarmadan kıza yaklaştı. Aynı noktaya takılıp kalmaktan dolayı görüntü bulanıklaşana kadar tepesinde dikildiği kadın seyretti.

Çok uzakta olmayan bir gün, yeniden onunla konuşacaktı. Çünkü Sena'nın saflığından, haysiyetinden ve karakterinden bir an için bile şüphe etmemişti, asla da etmeyecekti.

Önünü ve arkasını düşünmeden sıkıntıyla gerdiği yüz hatlarını serbest bırakıp genç kadına doğru eğildi. Başının altına koyduğu ellerini kaldırıp boşalan yere oturdu ve Sena'nın kafasını dizlerine yasladı. Uyurken bile acı içindeki yüzüne baktı. Göz çukurundaki koyuluğu, gerilen dudaklarının etrafındaki çizgileri, siyah gür kirpikleri ve minik burnunu ilk defa görüyormuş gibi inceledi ve her bir ayrıntıyı hafızasına kazıdı. Sena'dan ayrı tutamadığı elleriyle genç kadının saçlarına dokundu. Tarak gibi kullandığı parmaklarını ipek tanelerinin arasından geçirirken benliğini saran karanlık yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

Ona dokunan, onu sevgi ve şefkatle okşayan elin verdiği huzur Sena'nın boyut değiştirmesine sebep oluyordu.

Zor da olsa uyumak için duyduğu güçlü isteği yendi. Göz kapaklarını hareket ettirip kirpiklerinin arasından Ahmet'i gördüğünde az önce uykuyla boğuşan gözleri artık yuvalarından fırlamak üzereydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen," diyen Sena uyku sersemliğine rağmen atık davranıp bedenini adamdan ayırdı.

"Uyanmanı bekliyordum."

"Beni elliyordun."

"Abartma huyun eskiden de var mıydı, yoksa yeni mi peyda oldu bilmiyorum ama ellemekten kastım dokunmaksa, sadece senin için yastık görevi görmeye çalışıyordum."

Saçlarını düzelten Sena'ya bakarken Ahmet'in gürleri şehvetin de yardımıyla siyah bir gölgeyle perdelendi.

"Teşekkür ederim, gerek yoktu."

Ağzını yayarak konuşan Ahmet, "Senin rahat etmen adına gerek olduğunu düşündüm," dedi ve şeytanı bile ağına düşüren gülümsemelerinden birini dudaklarına yerleştirdi.

Sena, artık bir gülüş uğruna kendini kayboden o kız değildi. Bir zamanlar sevdiği adamın sözleri eskiden olsaydı onu esir alırdı. Ama şimdi işler, hiç de eskiden olduğu gibi değildi. Ayağa kalkıp üstüne çeki düzen veren Sena, "Bugünde burada mı kalacaksın?" diye sordu.

"Gideyim mi?"

"Neden kalıyorsun ki?"

"Kalmayayım mı?"

Gülüşü gün ışığı gibi parlayan Sena, ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Tamam, kal o zaman!"

"Kalmamı mı istiyorsun?"

Flört havasına dönüşmüş anlamsız sohbetlerine son

Mehmet'le birlikte Sena'yı kaçırma planını hazırlarken paranın her kapıyı açtığı bu devirde takıldıkları en önemli iki noktadan biri çalıntı taksiyi ayarlamak, ikincisi de kalacakları yeri bulmaktı. Selim Komiser, bir muhbiri aracılığıyla çalıntı taksi işini hallettiğinde ise geriye evi ayarlamak kalmıştı.

Lafın arasında Mehmet, "Bende bile kalabilir," dediğinde Ahmet'in aklına İtalyan arkadaşı Luca'ya ait olan bu iki katlı villa gelmişti. Yılda birkaç defa, iş amaçlı geldiği Türkiye'de rahatça yaşayabilmek için burayı satın alan Luca, göz kulak olması için yedek anahtarı Ahmet'e teslim etmişti. Büyük ölçüde işlerine yarayan ev, acil yapılan planın bulunmaz nimeti olmuştu.

Duşunu aldıktan sonra geniş polar bir üst, yine aynı kalınlıkta ve genişlikte bir eşofman giyen Ahmet, kendini artık daha iyi hissediyordu. Gün gelip de Luca'nın dolabını karıştıracağı, ona ait kıyafetleri giyip, onun banyosunda duş alacağı, hatta onun yatağında yatacağı aklına dahi gelmezdi. Zaten aklına gelmesini de beklemiyordu. Hayatı, rutinini değiştirmeseydi, onun da burada işi olmazdı.

Aslında, içini kemiren özrünü dilemişti. Artık gidebilirdi. Fakat Ahmet, gitmeye hazır değildi. Bunun onlarca nedeni olabilirdi ama kalmak istemesinin altındaki en önemli sebep kendini Ahmet'e göstermeye çalışıp dursa da gözlerini kapatıp ona bakmayı ret ediyordu.

Yarın, yani pazartesi sabahına kadar aksi bir durum gerçekleşmez ise Selim Komiser, televizyonda haberleri izleyen Sena'nın onlara ulaştığını söyleyecekti. Sonrada yaşadığı zorlu günleri atlatmak için kimseye haber vermeden inzivaya çekilen kadını gözaltına alıp savcının karşısına çıkaracaktı. Zaten bahsi geçen taksi, Beykoz'da terk edil-

miş olarak dün gece bulunmuştu. Aracın çalıntı olması da sadece kötü bir tesadüf olarak anılacaktı.

Kısaca iyi başlayan plan, hiçbir işe yaramamış aksine ayaklarına dolanmış ve olan zavallı Esra'ya olmuştu.

İçtikleri kahvenin ardından Sena'yı yalnız bırakıp odaya çıktığında aradığı Mehmet'in dediğine göre, Sena ile görüşen Sevilay'ın ve Ahmet'le görüşen Esra'nın başına gelenlerin rastlantı olmadığını düşünüyorlarmış.

Yaptıkları kısacık görüşmeler her ikisinin de hayatına mal olmuştu. Tahminlere göre, katilin gizlemek için uğraştığı bir sırrı vardı ve sırrını korumak adına onları öldürmek için hiç beklememişti. Ellerindeki tek teori buydu ve ona sıkıca tutunmuşlardı.

Efe'nin öldürüldüğü gece ve o gecenin sonrasında Şişli bölgesinde, özellikle cinayetlerin gerçekleştirildiği yerde, üç ayrı günde, üç ayrı kameraya yakalanan oldukça iri ve cihaf giyimli genç bir erkek aranıyordu. Yüzünü ustalıkla gizlemeyi başaran adamın tavırları polis tarafından şüphe uyandırıcı bulunmuştu. Ancak ona ulaşmak samanlıkta iğne aramaktan farksız olduğu için bu yeni bilgi umutlanmak için yeterli değildi.

Tanem'in bahsettiği, Sena'yı rahatsız eden öğrenciye ulaşamamışlardı, tabii henüz. Ahmet, ilk gündem maddesi olarak seçtiği bu konuyu, bugün halletmeyi umuyordu. Bilgiyi ilk ağızdan yani Sena'dan öğrenecek ve hiç beklemeden komisere haber verecekti.

Kameralara yakalananla aradıkları acemi aşığın aynı kişi olmasını beklemiyordu, Ahmet. O kadar şanslı değillerdi. Yine de işin peşini bırakmaya niyeti yoktu.

Holdingde de durum pek parlak değildi. Koreli ortakların gelmekten vazgeçmiş, son iki ihaleyi kaybetmiş ve özel-

Onlar odada hesaplaşmalarını yaşarken Ebru akşam yemeğini hazırlamış, Ahmet'in dağıttığı mutfağı toparlamış, sonra da oturup beklemişti.

Yanına indiklerinde tek kelime etmemesine, gülümsemeye çalışmasına ve yargılamadan bakmasına ise Sena müteşekkirdi. Yemek boyunca ve ardından içtikleri kahveleri bitene kadar neredeyse hiçbiri konuşma girişiminde bulunmamıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uykusu olduğunu bahane eden Ebru'nun odasına gitmesinden kısa süre sonra Ahmet de üst kata çıkmış ve Sena'yı yalnız başına bırakmışlardı.

Onun telefon konuşmaları yapıp neler olduğunu öğrenmeye çalıştığını biliyordu ama artık Sena, neyin ne olduğuyla ilgilenmiyordu. Çok derin ve karanlık bir boş vermişliğin içine doğru hızla sürükleniyordu, kurtulmak içinse çırpınmaya ne hali ne de isteği vardı.

Ahmet'in her bir yüz çizgisinde pişmanlığını görmüş, bir yere kadar ona hak vermiş, samimi ve içten özrüne inanmış ama kanmamıştı.

Özür dilemesi Ahmet için büyük bir adımken, Sena için gurur verici de olsa, bir anlam taşımıyordu. Çünkü akıl ve kalp, asla bir araya gelmeyecek şekilde yol alıyordu. Doğu ve batı gibi, biri doğarken diğeri hükmünü kaybediyordu.

Ahmet, beraber zaman geçirdiği bir kadına dokunmadan uzun süre kalamazdı. Daha önceki öpüşme deneyimleri de bunun en güzel örneğiydi. Ama o içi boş öpücüklerden aldığı cesaretle, o gece yarı çıplak bir halde Ahmet'in peşine düşen kişi Sena'ydı. Ve yaşananlardan dolayı pişman değildi. Onlar Sena'nın savaş yaralarıydı. Ah, ama

kalbi, aklıyla aynı fikri paylaşmıyor, kendini adanan skor tablosuna atıları bir çentik gibi görmekten kurtulamıyordu. Fakat aşk denilen şey, öyle bir anda vazgeçebileceğin, yok sayıp geride bırakabileceğin bir oyun değildi.

Gönlü Ahmet'e hâlâ kırgındı. Sebebi ne olursa olsun ondan duyduğu sözleri asla unutmayacaktı. Sena, aynı derecede kendine karşı da öfkeliydi. Ona hiçbir şey vaat etmeyen adamla ilgili anlamsız hayallere kapılırken kalbini hiç hesaba katmamış ve onun parçalanmasına sebep olmuştu.

Salondaki büyük saat tik tak sesi çıkararak gece yarısının geldiğini işaret ettiğinde neredeyse bütün günü uyuyarak geçiren Sena'nın benliği kaçmak için yine uyumayı seçmişti.

Çıt çıkmayan evde üst kata giden merdivenlere doğru bakarken oturduğu yerden görebildiği kadarıyla basamakların sayısını tahmin etmeye çalıştı. Bunu yaparken bile yorulduğunu, kafasının patlayacağını hissetti. Bu durumda değil yukarı çıkmak, tek bir adım dahi atamazdı.

Üzerine tünediği L şeklindeki mor koltuğun ucuna doğru eğilip kollarını yastık niyetine kullandı. Dizlerini de karnına doğru çekip gözlerini kapadı. Hissettiği ağrıyla çığlık atan bedenindeki yorgunluk, ruh halinin eseriydi. Düşünmekten, ağlamak ve üzülmekten yorgun düşmüş, önünde onu bekleyen kapkara günler, sırtına taşıyamayacağından çok daha fazla yük bindirmişti. Neyse ki, insanın kaçıp sığınacağı, her derdine deva olan ve unutturan uyku denilen şey vardı.

***

"Senden şüphelendiğimi ve yalan konuşmaya devam ettiğin sürece seni görmek istemediğimi..."

Konuşmasını tamamlayan adama dönen Sena, küçümsemeyi olmuş gözleriyle küçümseyen bir bakış fırlattı. "Ama böylesi, yaptığını örtbas etti, öyle değil mi," diye mırıldandı soluğunun arasında.

"Ne demek istiyorsun?" Yanından kalkmaya hazırlanan genç kadını kolundan yakalayan Ahmet, onu yeniden yerine oturttu.

"O sabah öfkeliydin çünkü düşünmeden beni yatağa atmıştın ve güneş doğduğunda kim olduğumu hatırladın. Büyük Ahmet Sancaktar'ın adına yakışmayacak bir hata yapmasına sebep olduğum için beni cezalandırmak istedin."

Adamın elinden kurtulup yanından kalkmak için yeniden hamle yapan Sena'yı, Ahmet daha da kendine yaklaştırdı. Yüzüne simsiyah bir perde inmiş, göz bebekleri küçülmüştü.

Ahmet, burun buruna geldiği kadının dudaklarına odaklanıp kelimeleri yayarak konuşmaya başladı.

"Sen, bir hata olamayacak kadar güzel ve özelsin. Yok, ille de bir hata arıyorsan zamanı suçla. Öyle bir sabahın gecesinde, seni kendime düşman edeceğimi bile bile sana dokundum diye... Ya da belki-" Bir bıçak darbesiyle konuşmasını kesen Ahmet aniden sustu.

"Ya da, belki sana bir daha dokunma şansım olmaz diye korktum... Ya da beni unutmanı istemedim," diye gerçek fikrini söyleyemedi.

Sorularını bitiren Sena, cümlelerin arasında duyduklarıyla mutlu olmayı başaramadı. Ahmet, onu istediğini söyleyip onu güzel bulduğunu itiraf etmişti. Fakat o, damarlarında ağır aksak dolaşan uyuşturucuya teslim olmuş bir kriz gibi tepkisizdi.

İnsanın ne dilediğine dikkat etmesi gerekiyordu. Sena ömrü boyunca adamın ağzından dökülecek bu kelimeleri düşlemişti. Ancak, bu şartlar altında rüyalarının kabusa dönüşeceğini bilseydi, kelimelerini seçerken daha dikkatli olurdu.

"Neyi düşüneceğimi, neye üzüleceğimi, neye kızmam ya da ağlamam gerektiğini bilmiyorum. O yüzden, sadece susmak ve bu odadan çıkmak istiyorum."

Daha fazla direnmeyen Ahmet yerini terk edip ayağa kalktığında dimdik duran sırtı eğilmişti. Denileni yapmak için kapıya vardığında içindeki sönmek bilmeyen ateş isyanına devam ediyordu.

***

Önce Efe, sonra Sevilay ve şimdi de Esra...

En baştaki tezine ısrarla sahip çıkıyordu. Az sonra dehşet içinde, hızlı hızlı nefes alarak ve terden sırılsıklam olmuş şekilde uyanacaktı. Kendini yeniden evinde, güvende ve mutlu hissedecekti. Ama görünüşte imkansız olsa da kabusu gerçekti. Ne kaybettikleri geri gelecek, ne de hayatı eskisi gibi olacaktı.

Sena, üç kayıp birden vermiş ama onlar için layıkıyla üzülmeyi bile başaramamıştı. Onarılmaz yaralar alan hayatının tam ortasına düşen Ahmet ve onun gelgitlerini bile düşünecek kadar kendinde değildi. Her şey, daha ne kadar karmaşık hale gelebilir, kestiremiyordu. En beteri bunlar mıydı, yoksa bu güne kadar yaşadıkları sadece fragman mıydı? Emin olamıyordu.

birinin takip edilme ihtimali de göz ardı edilemeyecek kadar yüksekti. Bu yüzden taksi seni Beykoz'a götürdü."

"Filiz Anneme gitmeye çalışıyordum."

"Bunu tahmin etmiştik, o yüzden seni buraya getirecek yedek araç Beykoz'da bekliyordu."

"Sizin dışınızda kimler biliyor?"

"Resimlerini çeken kadın, şoför, il emniyet müdürü, Selim, ha birde Serra."

"Serra mı?"

Kafasını sallayan Ahmet, "Evet!" dedi. "O gece Filiz'i ikna edip benimle gelebilmen için ona daha doğrusu dilne ihtiyacımız vardı."

"E, peki, plan işe yaramadı ve olan zavallı Esra'ya oldu. Bundan sonrası için başka bir plan var mı?"

"Şimdilik yok!"

"Güzel, çünkü ben Esra'nın cenazesinde olmak istiyorum. Esra'yı son yolculuğunda yalnız bırakamam. O, yalnız yaşadı, yalnız öldü ama tek başına defnedilmesine müsaade edemem," diyen Sena kontrolünü kaybederek gözlerini yakan yaşları serbest bıraktı.

Ahmet hiç düşünmeden yerini terk edip Sena'nın yanına gidip oturdu. Omuzlarından tutup kendine çektiği kadının başını göğsüne yasladı. "Sen merak etme, Esra için çok daha iyisini yapacağım."

Bir varmış bir yokmuş ile başlayan bir masal değildi hayat. "Buz üşütür, ateş yakar, insan doğar ve ölürdü." Hayatın hikayesi bu kadardı. Esra'nın yaşamı da tam olarak böyleydi. İşin acı yanı ise Sena'nınkinin de ondan farkı yok gibi görünüyordu.

Sena'nın dostu için akıttığı gözyaşlarına izin veren Ahmet, bir kez daha göğsünü genç kadına açtı. Dört duvarın

arasında, dış dünyayı ve oradaki kötülükleri, kilitlediği kapının gerisinde bırakmıştı. Özgürlüğüne düşkün bir adam olarak on metre kareyi geçmeyen odada sıkışıp kalmaksa hiç umurunda değildi.

Bu duruma bir açıklama getiremezdi. Bildiği bir şey varsa o da, belki de hayatında ilk defa nerede olması ve ne yapması gerektiğine emin olduğuydu.

Sena'nın ağlamalarının kesildiğini hissedene kadar hiç kımıldamadan bekledi. Gözlerini duvara dikti ve hiç sırası olmasa da, "Seni okuldan aldığım gün, arkandan bakan Onur'u gördüğümde onu terk ettiğini anlamıştım," dedi.

Sakince başını kaldıran Sena gözünü kırpmadan adamın suratına baktı.

"Beni, bir an önce evden göndermek için o sözleri sarf ettiğine inanıyorum ama bu o an ki yaşadıklarımı değiştirmez."

"Değiştirmeyeceğini biliyorum. Keşke değiştirebilseydim, o zaman seni daha erken uyandırırdım, ya da... Ya da..."

"Sabah beni evden göndermek için bahanen olsun diye mi benimle yattın?"

"Ne? Tabii ki, hayır! Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi."

"Peki, neden benimle yattın?"

Bu soruya cevap vermeden önce birkaç saniye düşünen Ahmet, "Bilmiyorum, çünkü o anda sağlıklı düşünemeyecek kadar çok istiyordum seni," diyerek kendini bile şaşırtan samimi bir itirafta bulundu. "O anın yaşanacağı sence de belli değil miydi? Sadece o gece olması kötü şanstı."

"Kavga edip beni evden göndermek için aslında ne söyleyecektin?"

"Hah, güldürme beni! Sen söyleyince değil de, ben söyleyince mi kabahat!"

"Sana açıklama yapıyorum! Çekip gitmen, durup benimle kavga etmemen için o an aklıma başka bir şey gelmedi. Karşımda yarı çıplak haldeydin, gergindim ve hiç zaman kalmamıştı."

"Ne! Hayatında hiç yarı çıplak bir kadın mı görmemiştin?"

"En çıplağını bile görmüştüm ama..." Cümlesini yarıda kesen Ahmet, ramak kala durabildiği için memnundu. Bu cümlenin *ama*'sı olamazdı ve belki de bu, Sena ile baş başa son konuşmalarıydı. O yüzden saçmalamaya bir son verip asıl konuya geçmek için acele etti.

"Özür dilerim, Sena. Seni o halde göndermemeliydim, o sözleri sarf etmemeliydim."

"Sadece, benimle yattığın için pişman olduğunu söyleyebilirdin."

"Ama pişman değildim."

Ahmet'in ani itirafı aralarına bomba gibi düştü. Önce koca bir gürültü, sonra derin bir sessizlik oluştu.

Birbirlerine diktikleri gözlerini ayırmadan bir süre beklediler. İkisinin de konuşmaya hatta nefes almaya dahi cesareti yoktu.

Sonra, Ahmet minik bir adımla genç kadının dibine kadar geldi. "O gecenin her anı ve sen, pişman olamayacağım kadar güzeldiniz."

Sesinin ve iradesinin ona ihanet etmemesi için iç geçiren Sena ise, adamdan uzaklaşarak ona dokunmasına engel oldu. Bu iltifat paha biçilemeyecek kadar güzeldi, ancak çok geç kalmıştı.

"Evin içinde yalnızdık, bana plandan bahsedebilirdin

ve böylece ben, daha az parçalara ayrılırdım," diyen Sena, nihayet cesaretini toplayarak konuyu kendisi için daha güvenli bir yere çekmeye çalıştı. "Üstelik taksi şoförü ona söylediğim yönün tam tersi istikamete gidince neler yaşadım, senin haberin var mı?"

Sena'nın ustaca başardığı manevrayı gören Ahmet'in yüzüne yine o çarpık gülümsemesi yer etti. "Haberim yok ama tahmin edebiliyorum. Fotoğraflarının inandırıcı olması için sana söyleyemezdim. Hem, sen ikna edilmesi zor birisin, büyük ihtimalle bana itiraz eder, planın saçmalığından bahseder dururdun."

"Adam, sizi kaçırmak zorundayım dediğinde öleceğimi düşündüm."

"Bu düşünce kısa sürmüş olmalı, korkmaman için adamın elinde Mehmet'le benim, plandan bahsettiğimiz video görüntümüz vardı."

Omuzları çöken Sena yatağın ucuna doğru ilerleyip oturdu. "Ne kadar sürdüğünün önemi yok, sonuçta yapıldı. Hem siz bu kadar planı ne zaman yaptınız?"

"Senin ifade verdiğin gün," diyen Ahmet, genç kadının karşısına geçip sırtını duvara yasladı. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve o gece yaşananları anlatmaya devam etti.

"Mehmet'le ayarlamaları yaptıktan sonra, siz ara verince durumu Selim Komisere söyledik, o da burada bir polis memuru ile kalman karşılığında izin verdi. Onun amacı ayağına dolanan davayı çözebilmek bizimkisi ise kurtulmaktı. Ve bu işteki en önemli ayrıntı gizlilikti. İçlerinde basına haber sızdıran biri ya da birileri vardı ona – onlara yakalanmamak ilk hedefti. Ayrıca senin ya da içimizden

süredir uyanık olduğu belliydi. Yarım dakika bekledikten sonra, "Evet demeye korkuyorum," dedi.

"Korkmak falan, bu tür kelimeler senin ağzında eğreti duruyor," diyen Sena yerinden kalmak için hemen bir hamlede bulundu ve küçük yatağın içinde oturur durumu geçti. Hâlâ ön baldırında duran Ahmet'in kolunu parmaklarının ucuyla kaldırıp kenara koydu. Başını çevirip, "Ama sana hak veriyorum, bence de korkmalısın," derken sesinde duygusuzluk vardı.

Adamın evinden çıktığı o gün Ahmet'i bir daha görmeyeceği ve yanına yaklaştırmayacağına dair kendine sözler vermişti. Şimdi geldiği duruma bakılırsa kader denilen şey çok da söz dinlemiyor, sen ne söylersen söyle o bildiğini okuyordu. Fakat Sena'nın da kendine göre bazı bildikleri vardı.

Genç kadının, buzdan soğuk bakışları Ahmet'in içinde yeşermeye başlayan umut tohumlarını öldürünce hiç itiraz etmeden yataktan kalktı.

Küçük odanın içinde olduğundan daha büyük gözüken Ahmet, aheste adımlarla ilerleyip kapıya ulaştı. Anahtar deliğinde duran kilidi çevirip yuvasından çıkardı ve aldı. Avucunda tuttuğu anahtarı bir kez havaya atıp yeniden yakaladı ve Sena'nın gözlerinin içine bakıp göstere göstere cebine soktu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Konuşmamız gerekiyor ve bunu sağlamak içinde ne lazımsa onu yapıyorum."

"Konuşmak zorunda mıyız?"

"Kesinlikle zorundayız," diyen genç adamın sesinde ve yüzünde bir dolu hüzün ve duygu vardı. Ancak Sena hepsini görmesine rağmen hiçbirini üzerine alınmadı.

"Her ne kadar, ben başımın çaresine bakabilecek olsam da, yine de benimle kaldığın için gerçekten teşekkür ederim," diyen Sena tek hamleyle yataktan çıktı. "İşte bu kadar, konuşmamız bitmiştir."

"Rica ederim, ama daha yeni başlıyoruz."

"Tamam, illle de konuşmamız gerekiyorsa, sadece Esra'dan ve Sevilay'ın olduğunu söylediğiniz saç telinden başka bir konudan bahsetmek istemiyorum."

"Her iki konu hakkında da mutfak kapısına tüneyip bizi dinlerken duyduklarından fazla bir şey bilmiyorum."

Kendini koruma altına almak isteyen Sena, "Kapıda değildim! Merdivenlerde otururken de sesinizi gayet net duyabildim," dedi ve küçücük görüntüsüne rağmen Ahmet'in karşısına geçip diklendi.

"İnan, benim hali hazırdaki dertlerim bana yetiyor, o yüzden şu kapıyı aç, lütfen."

"O gün söylediklerimin hiçbirini inanarak söylemedim. Tek amacım seni bir an önce evden göndermekti," diyen Ahmet genç kadının bakışlarına aynı kararlılıkla karşılık verdi. "Eğer üç dakika daha geç gelseydin, ben yukarı çıkıp tartışmayı başlatacaktım. Ama sen geldin ve neredeyse yarı çıplaktın. Banka müdiresi, taksi şoförü ve Ebru, herkes yerini almıştı. Senin biraz daha uyumana izin vermekle zaten planın on dakika gerisine düşmüştük."

"Bu bahaneler de sana, benim bir fahişe gibi davrandığımı söyleme hakkı veriyor, öyle mi?"

Duyduklarının etkisiyle ilk defa sakin duruşunu bozan Ahmet'in erkeksi yüz hatları çok daha sert bir hal aldı. Sena'nın üzerine doğru bir adım attığında genç kadın gerilemek zorunda kaldı.

"Kendine yakıştırdığın laflara dikkat et!"

Ahmet, kolundaki sızıyla birlikte gözlerini açtığında hiç kıpırdamadı. Odanın içine çökmeye hazırlanan karanlık günün bittiğini haber veriyordu ona. En az beş saat uyumuş olmalıydı. Öğlen saatlerinde geldiği evde kollarının arasındaki Sena ile birlikte uyuyakalmış ve neredeyse ilk pozisyonlarını hiç bozmamışlardı.

Yanlış bir hesaplama yapmıyorsa kundaktan çıktığından beri, ilk defa gündüz saatlerinde uyumuş, hayatında ilk defa bir kadınla sevişmeden aynı yatağı paylaşmıştı.

Bugün onun için ilklerin günüydü. Müsait bir zamanda bunları düşünüp kendine hayret etmeyi aklına not etti.

Tatsız bir düşünce içini kemirmeye başlayana kadar Sena'nın üzerinde yattığı kolundaki karıncalanma dayanılmaz bir hal alsa da direnmeye çalıştı. Yüzünü göremediği kadının hâlâ uyuduğunu var sayıyordu ve istediği son şey onu uyandırmaktı. Ancak uykuda geçirdiği sürede, dışarıda ne gibi gelişmeler olduğunu merak ediyor ve kurduğu senaryoları hayra yoramıyordu.

"Ahmet! Uyandın mı?"

Sena'nın ani sorusuna dudaklarını sağa doğru kıvıran Ahmet hemen cevap vermedi. Genç kadının sesinden bir

onunla birlikte solukları yavaşladı. Etraflarını saran sakinliğin içinde, ikisinin de mecali tükenince kendilerini uykunun huzurlu kollarına teslim ettiler.

Onları bekleyen zor saatler ve günler vardı. Onun cesinde biraz huzur her ikisine de iyi gelecekti.

Hayal kırıklıklarından doğan inançsızlık ve güvenlik, dildeki duaya, kalpteki sevgiye engel olunca bir insanın kaybediş hikayesi işte o zaman başlıyordu.

ANTALYA

Kışın yalnızlığı ile sevişen, yazın kurumuş toprağına aşk eken şehir.

Mehtaba hükmeden mavisiyle uzaktan göz kırpan nazlı gelin Antalya!

Sezonluk aşkların, unutulmaz sevdaların ve hüzünlü vedaların adıyla bir olmuş Antalya'da aşk da hayat da bir başka yaşanır, bir parça yarım kalır!

Normal bir insanın dört adımla aşabileceği mesafeyi altı adımla geçen Ahmet, dizlerinin üzerine çöküp Sena'nın karşısına oturdu. Kadının sıkıca yüzüne kapattığı parmaklarına uzanıp çekti.

"Hey! Ne oldu? Neden ağlıyorsun?" diye sorarken bile tüm nedenlerin cevabını biliyordu.

Adamın sesiyle hıçkırıklarını daha da hızlandıran Sena'nın sesi tüm odayı doldurdu. Genç kadının yüzündeki hayal kırıklığını görüp, sesindeki çaresizliği duyan Ahmet, "Üzgünüm," dedi. Gerçekten üzgündü.

"Bana... bana ne zaman söyleyecektin?"

"Saklamıyordum, herhangi bir zamanda söyleyecektim. Sadece uygun anı kolluyordum."

"Nasıl ölmüş?"

"Detayları bilmiyorum."

Yeniden histeri krizine yakalanan Sena, bu defa öncekinden daha şiddetli ağlamaya başladı. Yüzü su içinde kalmış halde sarsılarak ağlamaya başladı. Ciddi anlamda sinirleri boşalmış olan genç kadın, freni bozulmuş, yokuş aşağı inen araba gibi kendini durduramıyordu.

"Kapıları dinlemenin kötü bir şey olduğunu anlamışsındır artık," diyen Ahmet, tutmaya devam ettiği Sena'nın ellerini bırakarak tek hamlede kızı kucağına aldı. Ağırlığını hissetmeyecek kadar hafif kadın onu yumruklamaya başladığında bile etkilenmedi.

"Hâlâ şaka yapmaya çalışıyorsun! Bu hayatta ciddiye aldığın hiç mi bir şey yok senin? Benim arkadaşım ölmüş, sen bana kapı dinlemekten bahsediyorsun. Belki de hapse gireceğim ama senin umurunda mı? Sen hâlâ gül."

Ağlamalarının arasından hiç ara vermeden konuşup aynı anda da adamın omzunu, yüzünü ve göğsünü hedef

alan yumruklarını sıralarken tek yapmadığı şey Ahmet'in kucağından inmeye çalışmaktı.

Kollarının arasındaki Sena'nın içini boşaltmasına izin veren adam yatağın üzerindeki yorganı açıp narinkıye genç kadını bıraktı.

Sena, yatakla buluştuğunda biraz sakinleşmiş, en azından susmuş ve yumruklarına bir son vermiş olsa da hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Arkasını Ahmet'e dönüp yüzünü duvara çevirdi ve top halini aldı.

Ahmet de çabucak ayakkabılarını çıkarıp yatağın içine girdi. Yorganı üzerlerine çekip bir elini Sena'nın boynunun altından ötekini de belinden geçirirken, güçlü bedenine yasladığı kızın kulağına eğilip, "Dilediğin kadar ağlayabilirsin ama sana söz veriyorum bunların hepsi geride kalacak," dedi.

"Git yanımdan, beni rahat bırak."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Beni düşünmeye ara ver, uyandığında ve iyi olduğunda konuşacağız."

Yüzünü göremediği Sena'nın saçlarına kafasını gömen Ahmet, sözlerinin arkasında olduğunu işaret edercesine genç kadını daha sıkı tuttu ve tek beden halini alana kadar onu iyice kendine yasladı.

"Güvendesin Sena, yalnız değilsin. Ben hep seninle olacağım," diyen Ahmet, Sena'nın azalan hıçkırıklarını duyduğunda konuşmaya devam etti. "Uyandığında da burada olacağım, git dediğinde de. Sadece ben değil, hepimiz. Çünkü senin kocaman ve seni çok seven bir ailen var."

Söylediği sözlerin garantisini verircesine kendi gövdesi altında kaybolan Sena'nın karnına sardığı elini bulup sıktı ve bekledi. Bir dakikanın sonunda nihayet susmayı başaran genç kadının nefes alışları normale dönerken, Ahmet'in de

"Ben ona sorarım."

"Hayır, benimle bile tuvaletten konuştu. Bu kadar büyük bir riski alamazsınız."

"Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Yerinden hızla kalkan Ebru, adamın yanına ulaşıp elindeki telefonu almaya çalıştı. "Hem Sena hem de hepimiz için umurunuzda olmalı! Şu anda tüm gözler Selim Komiserimin üzerinde. Kanunlara aykırı bir iş yaptık ve basının yada başkasının kulağına giderse hepimizi mahvederler."

Ebru'ya hak vermesi Ahmet'i sakinleştirmek için yeterli değildi, sadece telefon görüşmesini yapmasını engellemişti. Kırk sekiz saat sonra, ellerinde bu kanıtlarla savcının önüne çıkarlarsa Sena tutuklanır, Sancaktarlar da ülkeyi terk etmek zorunda kalırdı.

Öfkesini bastıramayan Ahmet, genç bayan polisten kurtulup tek kol hareketiyle masanın üzerindeki her şeyi yere sermekle kalmayıp, ayağının dibine düşen bardakları sağa sola tekmeledi.

Sena çok haklıydı; kesinlikle bitmeyen bir kabusun içinde dolanıp duruyorlardı.

***

Karakterlerin kapıştığı herhangi bir yarışa katılsa, Ahmet kesin sonuncu olurdu. Yüksek IQ'su, elini attığı işteki başarıları bir yana o içinden geldiği, aklının estiği gibi davranan ve bundan da son derece memnun olan biriydi. Taki bu ana kadar.

Ebru'dan ihtiyacı olan bilgileri alan adam ortalığı kırıp döktükten sonra süratle mutfaktan çıktı. Öfkesi dinmemişti, sadece biraz da olsa sakinleştiği için mantıklı düşünmeyi başarmıştı.

Halledemeyeceği konuların üzerinde durup düşünmek zamanını israf etmek anlamını taşıyor, onu yiyip bitiriyor ve sonuç olarak eline bir şey geçmiyordu. Bu yüzden de Ahmet, son kırk sekiz saatte yaşananları ve önlerinde bekleyen yaşanacakları düşünmeyi rafa kaldırıp önceliği haline gelen Sena'yı ilk sırayı koydu.

Karakterine aykırı da olsa genç kadına açıklama yapması gerekliydi. Sena'yı düşündüğünde daha derin bir çıkmaza sürükleniyordu. Ve sürüklendiği yerden kurtulmasının tek çaresi konuşmak, becerebilirse de özür dilemek, günahlarının kefareti olarak da Sena'nın her türlü bağırış ve hakaretlerine sessiz kalmaktı. Ahmet, son kısım olan sessiz kalmanın ne kadarını becerebilirdi, emin değildi ama elinden geleni yapacaktı.

Salonun ortasından üst kata çıkan merdivenleri hızla aşıp Ebru'nun tarif ettiği en uç köşedeki odayı buldu. Kurumuş kahvenin ardında bıraktığı renk ve yapışkanlık kendini berbat hissettirmesine sebep olurken, uykusuz, yorgun ve aynı oranda gergin olduğunu hesaba dahi katmıyordu.

Önünde durduğu kapıyı çalmak için elini kaldırdığında, içeri davet edilmeyeceğini hatırlayıp vazgeçti. Tek saniye bile beklemeden uzanıp kapıyı açtı.

Bir dolap, bir ayna ve bir yataktan oluşan sade odada ilk bakışta Sena'yı göremedi. Ancak bir süre sonra, yatakla dolabın arasındaki küçük boşluğa sıkışmış genç kadının sesini duyup o yöne baktı. Ellerini yüzüne kapamış Sena'nın ince ince ağladığını hafifçe sallanan omuzlarından fark etti.

"Ebru Hanım, başı, sonu fark etmez. Bir şey anlatın artık, lütfen!"

Adamın saldırganlığını içinde bulunduğu durumu veren genç polis memuru Ebru, yemek masasına doğru ilerledi. Yerdeki kahve birikintisine basmamaya özen göstererek yarım saat önceki yerine geçip oturduğunda, Ahmet'in de aynısını yapmasını bekledi.

Çeyrek dakika sonra ellerini beline koymuş adamın oturmaya niyeti olmadığını anlayıp, onun mutfağın ortasında dikilmesine ses çıkarmadan komiserinden edindiği bilgileri olduğu gibi aktarmaya başladı.

"Evde neredeyse hiç parmak izine rastlanmamış, dairenin giriş kapısında ve salonun birkaç yerinde bulunmuş, onlar da bizim için bir şey ifade etmiyor. Tabii, eğer sürpriz birine ait çıkarsa o zaman iş değişir. Komiserimin dediğine göre, bunun dışında tek bir toz bile yokmuş evde. Her taraf kimyasal temizleyiciler ile silinmiş, sadece kapı girişinde küçük bir kan lekesi bulunmuş o kadar."

Oturmamaktaki ısrarını değiştiren Ahmet'in keskin yüz hatları sıkıntıyla gerildi. Yerine otururken dudaklarından isyan dolu bir *'Ah!'* çıktı. Kısa süre önce Sena'yla konuşacak olmaktan dolayı duyduğu endişeden şikayet ederken şimdi onun tek derdi olmasını diliyordu.

Bu, Sena'nın ve onların tek şansıydı ve Ahmet kurtulduklarına inanmıştı. Böyle bir plan yaparken, Esra'nın öldürüleceğini tabii ki düşünmemişlerdi. Sena'nın kaçınldığı izlenimi yaratıp karşılarındakinin panikleyerek hata yapmasını amaçlamışlardı. Tamam, Ahmet bu kadar erken sonuca varacaklarına inanarak yanılmıştı, ancak bagajdan çıkan saç teli tüm planlarını altüst edince o da karşısına çıkan ilk umuda sarılmıştı.

"Peki, ev temiz çıktı, bu bizim takvimimizi değiştirir mi?"

"Maalesef, değiştiriyor Ahmet Bey!"

"Selim, size tam olarak ne dedi?"

"Buraya geldiğiniz için size kızgın ama üzerinde durmak için vakti yoktu. Esra Alptekin, komşusu ve yakın arkadaşı olduğu için dikkatler yine Sena'nın üzerinde toplanmış. Zaten kısa süre sonra saç telinin Sevilay'a ait olduğu bilgisi de herkese ulaşır. Ha, birde bunlar yetmezmiş gibi, az önce haber kanallarında, Sevilay Uzun'un babasının kalp krizi geçirdiğine dair bir haber yayınlanmış. Bu bilgiler doğrultusunda sonucu siz tahmin edin."

Ahmet'in nefesi boğazına takıldı ve tam tabirle oturduğu sandalyeye çöktü. Basının galeyana getirmesiyle halk şu anda Sevilay Uzun'un babasının hastalığından da onları sorumlu tutuyor olmalıydı. Adamın acılı kalbinin yaşananlara daha fazla dayanamaması bile onların aleyhine bir durumdu.

Asıl soruyu daha fazla bekletmeden, "Peki, şimdi ne olacakmış?" diye sordu Ahmet.

"Sena'nın artık, bir an önce savcının karşısına çıkması gerekiyor."

Kendine özgü sakinliğiyle anlatmaya devam eden Ebru daha cümlesini bitirmeden masaya yumruğunu indiren Ahmet, "Madem hemen savcının karşısına çıkacaktı, bu kadar entrikaya ne gerek vardı," diye kükrerken tüm kılcal damarlarına kan hücum etmiş, yüzü korkutucu bir hal almıştı.

"Komiserim kırk sekiz saat süre verdi. Birkaç araştırmanın tamamlanmasını bekliyor ama daha fazla erteleyemeyeceğini söyledi."

"Gel Ebru, kazayla Ahmet Bey'in üzerine kahve döküldü."

Kuşku dolu gözlerle bakan Ebru, bakışlarını ikili arasında gezdirince yaşananların kahve dökülmesinden daha fazlası olduğunu anlamıştı.

"Ahmet Bey, tamam ama lütfen üzerinizdekiler üzerinizde kalmaya devam etsin."

"Canım yanıyor."

"Yalancı!"

"Tamam, ben yalan söylüyorum. Peki ya sen böyle davranarak eline ne geçeceğini zannediyorsun? Rahatladın mı? Tahrik oldun mu?"

"Sen artık beni tahrik edemezsin," diyen Sena ilk defa hissettiklerini saklayamamış, pozisyonunu değiştirmek zorunda kalmıştı. "Seni görmekten kurtulacağım. Şimdi git ve başka bir evde soyun."

Kazağı bir yere kadar görüntüyü kamufle etse de Ahmet'in kalçasının tam üstüne kadar inen pantolonu, her an düşecekmiş gibi duruyor ve karşısındakinin hayal gücünün sınırlarını zorluyordu.

"Seni artık tahrik edemez miyim? Bahse var mısın? İstersen bir deneyelim." Ahmet'in bakışları kazananın o olacağını belli ediyordu zaten.

Sena, öfkeden köpürmekte olduğundan cevap vermeye tenezzül etmezken gözlerinde keskin ve yırtıcı bir ifade vardı.

"Git buradan Ahmet. Seni sonsuza kadar görmek istemiyorum." Hemen yanında olan Ebru'ya döndü. "Ben yukarı çıkıyorum, lütfen onu buradan gönder."

Koşarcasına mutfaktan çıkan Sena'nın peşinden gitmek için atağa geçen Ahmet'i tam yanından geçip giderken ada-

mı, koluna tutunan Ebru durdurdu. "Ahmet Bey, sizinle konuşmamız lazım. Selim Komiserim'den çok önemli bilgiler ve yeni talimatlar aldım."

Aklı Sena'da da olsa, Ebru'nun gözbebeklerinin içindeki karanlık onun durmasını sağlamıştı. Anlaşılan kabus, kaldığı yerden devam ediyordu.

***

Ebru'nun *'yeni gelişmeler'* olarak bahsettiği beklenmedik durumun hoşuna gitmeyeceğini sezen Ahmet'in yüzündeki ifade, kısa bir sürede değişerek, tek kaşı havaya kalktı. Ayak seslerini duyduğu Sena'nın -*şimdilik*- gitmesine izin veren adam merakına yenilerek mutfakta kalmayı seçti.

Konuşmaya başlamadan önce ıslak pantolonun düğmelerini iliklediği ve nihayet işi bittiğinde, "Neymiş o yeni bilgi ve talimatlar?" diye sordu.

Kendi gibi küçük bir yüze sahip olan Ebru, sıkıntısını gizlemeye çalışmadan, "Yeni cinayet mahali tertemiz," diye lafı dolandırmadan cevap verdi.

"Ne demek tertemiz?"

"Tertemiz işte. Düşündüğümüz gibi Sena'yı suçlu gösterecek herhangi bir iz yokmuş."

Kaşlarını çatan Ahmet, Esra'nın ölümüne üzülmüş ama zamanlamadan dolayı memnun olmuştu. Bu, ona göre insani bir duyguydu ve böyle hissettiği için suçluluk duymuyordu.

"Bu kadar kısa sürede bir iz olmadığına nasıl karar verdiler?" diye kuşkuyla soran Ahmet, yeni bilgiyi kolayca kabullenmeyeceğini işaret edercesine ellerini beline koydu.

"En iyisi size en baştan anlatayım."

hissettiğin endişenin ben sessiz kaldıkça daha da arttığı her hareketinden okunuyor."

"Sen tepemde dikilirken buna itiraz edebileceğimi sanmıyorum."

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun Ahmet Sancaktar, ne oldu sana?"

Ahmet de aynı soruyu Sena'ya sormak istiyordu. Tabii ki, her istek ille de yerine getirilecek diye bir kural yokken ve Sena hâlâ ona temas etmeye devam ederken, genç kadının sataşmalarına yeterince konsantre olamıyordu.

"Uysal olmamı tercih edersin diye düşünmüştüm."

Dudaklarını büzen Sena, "Haklısın," deyip nihayet kahveyi Ahmet'e uzattı. "Ama üzgünüm bunu yapmak zorundayım."

Uzanıp bardağı almak isteyen Ahmet, Sena'nın havaya kalkmış sağ kaşını gördüğünde beklediği fırtınanın sonunda geldiğini anladı. Ne yazık ki, ne olduğunu idrak etmeye vakti olmadan içinde sıcak kahvenin olduğu bardağı ters çeviren Sena, içindekini adamın kasıklarına boşaltti.

Genç kadını durdurmak için geç kalmıştı. Pantolonundan süzülüp içine değen sıcaklığı hissetmesiyle yerinden fırlarken oturduğu sandalye arkaya doğru devrilip oldukça gürültülü bir ses çıkardı.

Sırılsıklam olmuştu, ancak korktuğu gibi canı çok yanmamış olsa da kahvenin sıcaklığını hissetmiş ve olabileceklerden dolayı korkmuştu. Bir erkek olarak kolunu feda edebilirdi ama Sena'nın hedef aldığı yer ona göre en değerli organıydı ve sırf bu yüzden bile kimsenin onu korktuğu için ayıplamaya hakkı yoktu.

Üzerindeki suyu silkelemeye devam ederken, "Allah kahretsin! Ne yaptığını sanıyorsun sen," diye çıkışırken

bunu hak etmediğinin de içten içe farkındaydı. Hatta suyu sadece sıcak, kaynatmayacak kadar iyi bir insan olan Sena'ya sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

Sena oldukça eğleniyormuş gibi duruyordu. Ellerini birkaçının yan ceplerine sokmuş zevkle marifetini seyrediyordu.

"Söylemeden geçemeyeceğim; az önce, üzgünüm dedim ya, yalandı! Hiç de üzgün falan değilim."

Anlayışlı olmak, empati kurmak Ahmet için zordu. Yine de sırf Sena için öyle davranmaya çalışmıştı ama onun da bir sınırı ve sahip olduğu bir karakteri vardı.

Ayakkabılarının içine kadar giren sıcak suya dayanabilecek kadar gücü mevcuttu. Ancak ıslak olma, en önemlisi intikam hissi onun sağlıklı kararlar vermesine engel oluyordu.

Sena'nın yaptığını karşılıksız bırakmak istemeyen Ahmet, gözlerini kısıp önce ayakkabılarını çıkardı. Çok iyi tanıdığı kadının yüzünü kızartmanın yollarını bilen adam, "Öyle mi, Sena Hanım," dedi ve sonra da ahveste tavırlarla pantolonun düğmelerini çözmeye başladı. "O zaman ben de hiç üzgün değilim."

Gardını hiç düşürmeyen Sena, genç adamın yapmaya çalıştığından etkilenmişse bile ustaca kendini saklamayı başarabiliyordu. Neyse ki fazla zaman geçmeden kapıdan içeri Ebru girmişti de, o da bu eziyetten kurtulmuştu. Zira Ahmet düğme çözme işini tamamlamış ve baksırının lastiği görünene kadar pantolonunu aşağıya doğru sıyırmıştı. Bu aşamadan sonrasında Sena kendini daha fazla gizleyebileceğini sanmıyordu.

"Hey, hey, neler oluyor burada?"

Fakat yalan söylemeyi seçen Ahmet, "Nasıl olduğunu görmeye geldim," dedi.

"Gördüğün gibi iyiyim, artık gidebilirsin."

"Gelmişken bir kahveni içeyim, sonra giderim."

"Ne kabayım, kahvenin yanında atıştıracak bir şey ister misin? Mesela zıkkımın kökü var, o olmaz dersen fare zehrimiz de mevcut."

"Çok zarifsin ama kahve yeterli."

Ahmet, zaten Sena'nın sakin görüntüsüne bir an için bile kanmamıştı. Onu biraz da olsa tanıyorsa kayıtsız davranmak için çaba sarf ettiğini biliyordu ve buna itiraz etmek gibi bir niyeti yoktu. Ebru gelip, onu dışarı atmadan önce geçireceği zamanın dinginliğinden şikayetçi değildi.

Eve girene kadar beynini patlatmış ama yine de ne söylemesi gerektiğine karar verememişti. O yüzden kendini savunmasına ihtiyacı kalmamasından dolayı da son derece memnundu.

Sena'nın kafasına geçirdiği kırmızı bandana alnının neredeyse yarısını kaplıyordu. Fazla uyumaktan şişen gözleri yüzünde tuhaf, sıcak ve mahmur bir ifade oluşmasına neden olmuştu. Aynı zamanda kocaman geniş hırkanın içinde süzülmüş görünüyor, bakışları ise dalgındı. Ancak tüm bunların dışında genç kadının gerçekte nasıl olduğunu anlayamıyordu Ahmet. Kızgın olabilirdi ki çok haklıydı ama incinmiş olma ihtimali çok daha yüksekti.

Ağır aksak hareketlerle yerinden kalkan Sena, arkasını dönüp lavaboya ilerlediğinde Ahmet, onun gerçekten kahve hazırladığını fark etti. Canı kahve ya da içecek herhangi bir şey istemiyordu ama bunu dillendirmedi. Sena'nın kalktığı sandalyenin tam karşısındakini çekip oturdu. Ar-

kaya doğru yaslandı, kollarını göğsünde birleştirip manzarasını izlemeye koyuldu.

Davranışları için açıklama yapmaktan hoşlanmayan Ahmet'in sınırları yoktu, ama kendini gizlemeyi, yalnız olmayı seviyordu. En azından yakın geçmişe kadar seviyordu. Çünkü artık bundan eskisi kadar emin değildi.

"Kahven hazır," diyen Sena'nın elindeki kupayı görünce, bir tıslamaya beraber Ahmet gülümsemesine engel olmadı. Kaşlarını havaya kaldırıp alnının kırışmasına müsaade etti. Sena hiç olmadığı kadar farklı biri gibi davranıyordu. Buna kanıp kanmama konusunda kararsızdı.

Ayağında tüylü, patik terlikler olmasına rağmen sanki gece kıyafetinin altına giydiği en şık ve topuklu ayakkabılarının üzerinde yürüyormuş gibi salınarak yanına gelen genç kadını daha rahat incelemek için göğsünde birleştirdiği ellerini çözüp geriye yaslandı. Gardını aldığını ve savaşa hazır olduğunu belli etmek adına tapılası yüzünü çarpıtan Ahmet, "Teşekkür ederim," dedi.

Sena sadece gülümsemekle yetindi ve geniş mutfakta yürümeye devam etti.

Genç adamın omuzuna değene kadar yanına doğru ilerledi. Kudretli Ahmet Sancaktar'ın omzu Sena'nın göğüslerine temas edince adam yerinde irkildi. Yine de istifini hiç bozmadı.

"Sana söylemek istediğim bir şey var!"

"Nedir?" diye soran Ahmet duyacaklarını merak etmeye başlamıştı bile.

"Senin yerinde olsam yüzümdeki ifadeyi silerdim."

"Ne varmış yüzümdeki ifadede?"

"Hadi, ama! Buraya gelirken kötü şeyler olacağına dair

"İstediğinizde kibar olabiliyormuşsunuz, teşekkür ederim."

"Arada bir de olsa, sizin de denemenizi tavsiye ederim."

"Tavsiyenize uymaya çalışacağımı söylemeyi çok istedim ama doğama aykırı," diye alayla konuşan Ahmet'in bakışlarının arkasında genç kadının artık susması için tesiz bir emir vardı.

Ahmet'in asıl doğasına aykırı olan bir kadına bu şekilde davranmaktı. Lakin itiraf edemese de stresliydi ve adının Ebru olduğunu bildiğini kadının kınayan bakışlarından hiç hoşlanmamıştı. Anlaşılan o ki Ebru, genç adam hakkında pek de güzel olmayan bilgiler edinmiş, bu da gıcıklığını onun üzerine boşaltması için ona sebep vermişti.

Ayrı yönlere sapan ikilide gitmek istediği yere ilk ulaşan Ahmet oldu. Geniş bembeyaz mutfağın ortasında, onu görene kadar oldukça hızlı adımlar atıyordu. Tam kapı ağzında durup birkaç saniye önündeki manzarayı seyre daldığında artık geri dönmek bir seçenek olmaktan çıkmıştı.

Neler olabileceğini, nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını bilmiyordu ama bu sorularla cevabını aldığı zaman ilgilenmeye karar verip yeniden minik adımlarla yürümeye başladı.

Yeşil pijamasının üzerine geçirdiği alelade hırkayla bile baştan çıkarıcı gözüktüğünü düşündüğünde kendine hayret etti. Ne zamandan beri, onun hakkında böylesine utanmaz fikirlerin zihninde oluşmasına izin veriyordu. Onu yatağa atmadan hemen önce mi yoksa sonra mı, Sena'nın aileden birisi olduğunu unutup onun hakkında sürekli olarak müstehcen senaryolar üretmeye başlamıştı.

Oturduğu sandalyede ayağını oturma bölümüne çıkaran Sena, çenesini de dizine dayamış elindeki çatalla tabağındakileri didiklemekle meşgulken mutfağa birinin girdiğini fark etmiş olacak ki yana doğru dönmeden, "Kötü gelmiş Ebru?" diye sordu.

"Ben geldim," dedikten hemen sonra yürümeyi bırakan Ahmet, Sena'nın değişimini santim santim gözlemleyeye koyuldu.

Başını yana doğru çeviren genç kadın gözlerini Ahmet'in üzerinden çekmeden önce ayağını yere indirdi, sonra da sandalyesinde dikleşti. Hareketlerindeki sakinliğinin fırtınadan önceki sessizlik olduğunu Ahmet görebiliyordu.

"Hoş geldin ama buraya gelmen doğru mu? Kaçmış ya da kaçırılmış olmam gerekmiyor mu?"

"Peşimde kimse yok, sorun olacağını sanmıyorum," diyen Ahmet, yeni gelişmelerden ve artık kurtulmuş olabileceğinden şimdilik bahsetmeme kararı aldı. Olur da -*ki Ahmet öyle olacağına neredeyse emindi*- Esra'nın evinden Sena'ya ait bir delil çıkarsa herkes özgürlüğüne kavuşacaktı. Çünkü genç kadın, iki gündür polis gözetimi altında bu eve tıkılmıştı. Oysa Esra, tüm canlılığıyla dün akşama kadar hayattaydı. Sena'nın arkadaşının ölümüne üzüleceğini bilen Ahmet, genç kadının özgürlüğüne kavuştuğunda sevincinin buruk kalacağına emindi.

"Peki, seni buraya getiren ne oldu?"

Sena'nın yeni sorusu oldukça mantıklıydı fakat Ahmet'in aynı akla uygunlukla verebileceği bir cevabı yoktu. Neden bilmiyordu ama buraya gelirse, bir süredir -*tam tarih vermek gerekirse iki gündür*- hissettiği eksiklik duygusundan uzaklaşacağını düşünmüştü. Ve tam da düşündüğü gibi olmuştu.

genç kadını bir daha asla yanında olamayacak şekilde kendinden uzaklaştırdığıydı.

***

İstanbul'un gizli kalmış semtlerinden biri olan Bahçeköy'de aradığı evin önüne gelene kadar geçen sürede söyleyecek uygun bir şeyler bulmaya çalıştı ama hiç birini beğenmedi. Dilinin ucuna gelen cümleleri sarf etmeyeceğini biliyordu. Hepsi ya sıradan, ya beylik ya da her ikisinin karışımı gibi geliyordu Ahmet'e. Oysa ki onun çok daha güçlü ve etkili kelimelere ihtiyacı vardı. Özür dileyemezdi, yaptığından pişman olamazdı. Durum böyle olunca da geriye çok fazla seçenek kalmıyordu.

Yol boyunca aklından geçenler için kendini gülünç hisseden Ahmet, kaldırıma yanaşıp arabasını park ederken en az söyleyecek söz bulamayışındaki kadar beceriksizdi.

Bu duygu ve telaşlar ona yabancıydı. Bir narsist değilse bile genellikle duruma hakim olmayı bilen, özgüven sahibi birisi olmasına karşın bu defa farklıydı. Yaptığından dolayı kendini tam bir hıyar gibi hissediyor ve böyle hissetmekten de nefret ediyordu.

Aklından geçenlere rağmen düzgün ve görkemli fiziğinin avantajını kullanarak her şey yolundaymış gibi arabadan indi. Adım atmaya başlamadan önce kafasını kaldırıp görünüşte, sokak boyunca dizilmiş villalardan farkı olmayan eve doğru baktı. Hata yapmaktan ve eleştirilmekten korkan birisi için yaptığı akıl alacak gibi değildi. Şimdi de utanmasa bacaklarının titrediğini itiraf edebilirdi.

Yine de, yaşadığı tüm karmaşa oraya gitmesini engelleyecek kadar güçlü değildi. Adımlarını hızlandıran Ahmet bahçe kapısından içeri girip eve ulaştı.

Kendinden emin bir şekilde zili çalıp beklemeye koyulduğunun dakikası dolmadan yüzü sivilceli ama özünde güzel bir genç kadın, temkinli davranarak kapıyı açtı.

"Ben, Ahmet Sancaktar," dedi ve davet edilmeyi beklemeden içeri daldı.

Adamın girmesiyle yana çekilmek zorunda kalan kadın soğukkanlı ama saygılı bir ifadeyle, "Bu yaptığınız çok tehlikeli, buraya gelmemeniz gerekiyordu," diye fikrini söyledi.

"Sanırım size haber verilmedi, durumda önemli bir değişiklik oldu."

"Henüz haberim yok. Ama değişen ne olursa olsun, buraya gelmeniz hepimizi zor durumda bırakır."

"Ben bir sorun çıkmayacağına eminim."

Ahmet'i ikna edemeyeceğini anlayan kadın sıkıntıyla nefesini bıraktı. "O zaman ben bir telefon görüşmesi yapacağım ve bu durumdan gerekli yerleri haberdar edeceğim."

"Of, amma korktum!"

"Efendim?"

"Yok, bir şey. Siz aramanızı yapın ama ben şimdilik hiçbir yere gitmiyorum."

Kadın, bunu zaten anlamıştı. "Lütfen, pencerelerden uzak durun."

"Hatırlatma için teşekkür ederim," diyen Ahmet, beyaz mermer zeminle kaplanmış geniş girişte durup ne yöne gitmesi gerektiğini kestirmeye çalıştı.

Genç kadın, adamın karasızlığını fark etmiş olacak ki onu yönlendirme gereği duydu. "Mutfak sağ tarafta."

Ölüm görmeye alışıktı ancak daha dün sabah onun hakkında yapılan yorumları hatırlayınca midesi kasıldı ve bir öfke dalgası hızla Selim'i ele geçirdi.

"Komiserim, evde hiç boğuşma izi yok," diyen Yusuf sıkıntıyla kafasını kaşıdı. "Ev, tuhaf biçimde, derli toplu ve düzenli görünüyor. Tanıdığı ya da güvendiği biri tarafından öldürülmüş olmalı."

Araya giren Selim yardımcısının cümlesini tamamladı. "Ya da sonradan ev toparlandı." Tepesinde dikilip sorgulayan gözlerle bakan Yusuf'a daha çok açıklama yapma gereği hissedip, "Kolundaki morluklara baksana. Karşı koymuş olmalı ama evdeki halılar bile bir santim yerinden kıpırdamamış."

Hayretler içinde kalan Yusuf takdir ve saygıyla baktığı amirine sadece kafasını sallamakla yetindi.

Selim, merakla dışarıda bekleyenlere haber vermek için Yusuf'un yanından ayrılırken, "Olay yeri ekibine ve savcıya haber verin," diye talimatta bulundu. Her olay, onu daha çok hırslandırıyor, aynı oranda işini daha çok çıkmaza sokuyordu.

Merdiven boşluğunda bekleyen adamlar onu görünce duyacaklarına hazır olduklarını belirtircesine yerlerinde kıpırdandı.

Selim'in de uzatmaya niyeti yoktu. Küçücük merdiven boşluğuna sığmayan Ahmet'e dönen komiser, "Maalesef, Esra Hanım, ölmüş," dedi.

İlk tepki gösterense Onur oldu. "Hayır, bu mümkün değil," diye isyan eden adam merdivene çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ölmüş mü? Öldürülmüş mü?"

"Resmi olmasa da, benim şahsi kanaatim öldürüldüğü yönünde."

Aldığı haberle sarsılan Ahmet ise ne diyeceğini bilemiyordu. Şok olmuş halde boş boş komisere bakarken genç kadının son görüntüsü gözlerinin önünde belirdi. Daha dün akşam görüştüğü kadına çok sert davranmıştı ve şimdi pişmandı. Dişlerini sıkmaktan çene kasları sızlayan Ahmet neden merak ettiğini bilmiyordu ama yine de, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Ne yazık ki size bilgi veremem."

"Ama evde, mutlaka, Sena'yla ilgili bir delil bulacağınızı şimdiden söyleyeyim size," diyen Ahmet'in sesindeki sert ton çok şey ifade ediyordu.

"Olay yeri ekibi birazdan gelir, durup bekleyeceğiz."

Daha fazla bir şey duymaya gerek görmeyen Ahmet, tüm karmaşayı geride bırakarak yavaş ve kararlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladı ve aynı ağır adımlarının senkronizesini hiç bozmadan arabasına ulaştı. Üzerindeki yeşil, yarım boy pardösüsünü çıkarıp tek kapılı arabasının arka koltuğuna bıraktıktan sonra, elinde telefonu ve anahtarıyla direksiyonun başına geçti. Kartı yuvasına takıp arabayı çalıştırırken, yola çıktığında nereye gittiğini biliyordu. Çünkü gitmemesi gereken bir yere gitmek için güçlü bir istek duyuyordu ve bu gereksinime karşı gelemiyordu.

Yüreği itiraf edemediği cümlelerle dolu olan Ahmet, ne yazık ki susmakta ısrarcıydı.

Çok garip anlar yaşıyordu. Kaçtır kendini Sena'yı görecekmiş gibi sağına soluna bakarken buluyor, tam ona bir şey söylemek için ağzını açtığında artık Sena'nın yanında olmadığını fark ediyordu. Hatırladığı bir başka şey ise,

Peş peşe dört araba yola çıkmışlardı. Ahmet ve Mehmet Sancaktar'ın dudak uçuklatan arabaları önde ilerlerken, Selim, Yusuf'la birlikte içinde olduğu sivil polis aracıyla onları hemen arkalarından takip ediyordu. Peşlerinde ise resmi polis arabası vardı.

Esra'nın hayatından endişe ettiğini Ahmet'e haber veren Onur, telefonu kapatır kapatmaz yola çıkmışlardı. Asansörden inip otoparka ulaşana kadar geçen sürede Ahmet, olayın detaylarını anlatmış, akabinde de Selim hiç bekletmeden savcıya ulaşıp gerekli izinleri almış ve çilingiri bulup malum adrese getirmesi için iki polis memuru görevlendirmişti.

Günün erken bir saati olduğu için araçlarını, Sena ve Esra'nın yaşadığı binanın önüne park etmekte sıkıntı çekmemişlerdi. Selim, önden Ahmet'in çıkmasına izin verip, peş peşe ve süratle içeri girdiler. Telaşla onları karşılayan Onur'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Konuşacakmış gibi durmayan adamı yönlendirmek için soru sormayı denedi Selim. Yarım saat önce Ahmet'in anlattıklarını yeniden dinlemek pahasına da olsa sabretti ve nihayet anlatacaklarını bitiren Onur titreyen parmaklarına rağmen, sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak adına telefonunu çıkarıp, Esra Alptekin'in numarasını tuşladı. Çalan telefonun sesini duymak için kulağını iyice kapıya dayayan Selim, evin içinden gelen sesi duyabiliyordu.

"Bir bu eksikti," diye tıslayan komiser, yeni bir belayla karşı karşıya olduğunu zaten buraya gelmeden önce anlamıştı, şimdiyse emindi.

Birbirlerinin yüzüne bakmadan geçen beş dakikanın ardından çilingir peşindeki iki polis memuruyla geldi. Adama çalışması için yer açmak isteyen Sancaktar biraderler elleri cebinde köşeye doğru çekilirken, Onur da onların yanından ayrılmadı. Selim'in ise bir yere gitmeye niyeti yoktu. Adamın tepesinde dikilip kapıyı açmasını bekledi. Aslında bu işi kendisi de yapabilirdi, fakat o zaman kanunları çiğnemiş olurdu. Şu anda, hayatında yeni bir hata istemiyordu. Halihazırda var olanlar Selim için fazla bile sayılırdı.

Duyulan sesle kapı açıldı. Genç çilingir çocuk geri çekilince, elini hemen montunun altında duran silahına götürüp evin içine adım atan ilk kişi Selim oldu.

Özellikle Mehmet ve Ahmet'e "Siz burada kalın, lütfen," diye talimat veren Selim ev sahibine seslendi.

"Esra Hanım! Polis! Evde misiniz?"

Genç kadın evde olsa bile cevap veremeyeceğini öngörebiliyordu.

Kapı girişindeki geniş antrede göze çarpan herhangi bir şey yoktu. Portmanto kapıları kapalı, yerdeki kahverengi halı olması gerektiği gibiydi. Hemen sağ taraftaki mor ve gri rengin hakim olduğu salonda da aynı durum söz konusuydu. Ne Esra'dan bir iz vardı, ne de dikkat çeken aksi bir durum. Sol yöne ayrılan uzun ve dar koridorun ucundaki kapısı açık odayı görünce peşindekilere onu takip etmelerini işaret edip o tarafa yöneldi.

Tertemiz ve düzenli koridoru aşan adam, daha odaya girmeden önce yatağın içinde hareketsiz yatan kadını gördü. Onun artık nefes almadığını bilmek için fazla deneyime ihtiyacı yoktu. Yine de genç kadının nabzını kontrol etmek için yatağa iyice yaklaştığı sırada, kadının sağ kolundaki ve boynundaki morlukları gördü.

haberlerini dinleyip, öte taraftan önceki günün resimlerini tek tek inceleyerek bilgisayarına yükleyen yaşlı kadın, önce hangisini fark ettiğini hatırlamasa da, bilgisayar ekranında ki fotoğrafta ağlayan kadınla televizyonda görünen kadının aynı kişi olduğuna emin olunca nasıl davranması gerektiğini bilememişti. Ama haberin devamında bahsi geçen iki yüz bin liralık ödül ve telefon numaralarını görünce ne yapması gerektiğini anlamış ve günün çok erken bir saati olması onu durdurmak için yeterli olmayınca ilk aramasını gerçekleştirmişti.

Hatların meşgul olması bile yaşlı kadını caydırmamış, on dakikanın sonunda birine ulaşmayı başarmış, derdini anlattıktan kısa süre sonra ise Mehmet Sancaktar kapısını çalmıştı.

Bir diskete yüklediği resimlerin yazıcıdan aldığı çıktılarını teslim ettiği adam da evden ayrılmadan önce söz verdiği ödemeyi adının yazılı olduğu bir çekle ödemişti.

Şimdi hangi yöne bakması gerektiğini bilen komiser, tüm İstanbul polisine Sena'nın bindiği taksinin plakasını dağıttı. Ellerinde yön, saat ve bir plaka vardı artık. Hiç bekletmeden ticari taksinin yol aldığı istikametteki tüm mobese kayıtları çıkarıldı ve Sena'nın izi Beykoz'a kadar sürüldü.

Görüntüleri izlemek için sabırsızlanan Ahmet, kendisini karşılayan Yusuf'un pek de güler yüzlü olduğunu söyleyemezdi. Ona aldırmamaya çalışıp daracık odaya girdiğinde Mehmet'i ayakta beklerken buldu.

Uzatılmayan selamlaşmanın ardından yerlerine oturduklarında, Ahmet'in sandığının aksine kamera görüntüsü yoktu. Elindeki, yaklaşık on adet fotoğrafı masaya bırakan

Selim, Sancaktar biraderlere hâlâ kızgındı ve bunu saklamak gibi bir çabası da yoktu.

Hedef olarak Ahmet'i seçen komiser Sena'yı kast ederek, "Evden çıktıktan yaklaşık yüz metre sonra ticari taksiye binmiş," dedi ve anlatmaya devam etti. "Arnavutköy'den Beykoz'a gidene kadar ki geçtikleri yolda çekilen kamera görüntülerinde neredeyse duruşunu hiç bozmamış."

Sindire sindire tüm resimleri teker teker inceleyen Ahmet komisere hak verdi. Arka koltukta oturan genç kadın başını cama yaslamış her şeyden habersiz yolculuk ederken, onun aklından neler geçtiğini kestirebiliyordu.

"Belli bir yere kadar takip ettiğimiz ticari taksi, Beykoz merkezini geçtikten sonra köy yoluna saparak kayıplara karıştı." Selim, tam karşısında oturanların gözlerin içine bakarak konuşmasını sürdürdü. "İlk tahminimiz, Filiz Hanım'ın evine gitmeye çalıştığıydı ama sizin de bildiğiniz gibi ne oraya gitmiş ne de aramış."

Selim, asıl gösterinin şimdi başladığını işaret edercesine duraksadı. Çeyrek dakika bekledikten sonra "Ve tahmin edersiniz ki, size iyi haberlerim yok," dedi. "Taksi için aynı saatlerde, yani cuma sabahı, çalıntı ihbarı geçilmiş. Sahibi, aracının vardiya değişiminde evinin önünden çalındığını söylüyor."

"Peki, araç bulundu mu?"

"Hayır Mehmet Bey, bulunamadı. Ekiplerimiz şu anda tüm Beykoz bölgesini araştırıyor..."

Sessizliğini bozmayan Ahmet, telefonu çaldığında komiserin sözünü kesmeden odadan dışarı çıktı. Arayan Onur'du ve ondan çok önemli bir haber alacağını ummuyordu ama aramayı da yanıtsız bırakmak istemiyordu.

mıyordu. Sadece yaşıyormuş gibi yapıyordu. Yoksa o da böyle olmasını ister miydi? Ama elinde değildi. Gururu, Sena olmadan işine yaramıyordu.

Fakat Onur umudunu yitirmemişti. Sena, her zamanki krizlerinden birini yaşıyordu, yakında geri gelecekti. Gelmek zorundaydı.

Boş bulduğu ilk yere park ettiği arabasından daha inmeden Esra'nın evine geldiğine pişman oldu. Geri dönmek ve yeniden yatağa girmek ve boş boş tavanı seyretmek için duyduğu delice arzu yakasını bırakmıyordu.

Şoför koltuğundan inmeden birkaç dakika bekledi. Başını pencereden dışarı çıkartıp hemen çaprazındaki binaya doğru baktı. Hiçbir şey için değilse bile bunu Sena için yapmalıydı.

Yeniden karar değiştirmemek için hızla arabadan indi. Apartmanın içine girip merdivenleri ikişer üçer tırmanmaya başladı. Sena'nın dairesinin bulunduğu dördüncü katta gelince durur gibi olduysa da, kendine daha fazla eziyet çektirmemek için tırabzanların yardımıyla üç adımla oradan uzaklaştı.

En üst kata, Esra'nın dairesinin önüne geldiğinde önce zile bastı, ardından kapıyı tıklattı. Biraz bekledikten sonra herhangi bir kıpırdanma olmayınca, zile üst üste basmaya ve kapıyı yumruklamaya başladı.

Bir sonuç alamayacağını anladığında telefonunu çıkarıp Esra'yı yeniden aradı. Eğer bu sefer de bir sonuç alamazsa, kadının küçük bir kaçamak yaptığı ve yakında ortaya çıkacağı kanısına varacaktı.

Tam da düşündüğü gibi olduğuna inanmaya ve gitmeye niyetlenmişti ki evin içinden gelen sesi duydu. Telefonu kulağından uzaklaştırıp kapıya yaslandı. Aklına gelen

ihtimalin doğruluğundan emin olmak için aramayı sonlandırdı. Derinlerden gelen ses de onunla birlikte susunca yeniden arama tuşuna bastı. Fazla merak etmesine gerek kalmadan çalan telefon sesi yeniden duyuldu.

Ne yapması, ya da ne düşünmesi gerektiğini kestiremiyordu. Esra'nın uyuyor olma ihtimalini anında seçeneklerı arasından çıkarıp genç kadının düşmüş ya da bayılmış olma olasılığına yoğunlaştı. Etrafına bakınıp duran genç adam, kapıyı yumruklamaya ve yüksek sesle Esra'nın adını bağırarak bir sonuca ulaşmayı diledi. Birkaç defa daha omuzuyla ve tekmesiyle dürttüğü çelik kapıda herhangi bir etkileşim olmayınca pes etme kararı alması uzun sürmedi.

Beş dakikalık uğraşın ardından paniğe kapılmış olan Onur'un aklına gelen son fikir ise Ahmet'i aramak oldu.

***

Kurdukları ihbar hattının ilk ve en önemli meyvesini sabahın erken saatlerinde almışlardı. Emekli banka müdüresi Nevin Hanım, köpeğiyle beraber sahil boyu gezerken aynı zamanda yeni merak saldığı fotoğraf çekme işini de geliştirmekle uğraşıyormuş.

Sena'nın ortadan kaybolduğu cuma sabahı da onun için diğer günlerden farklı değildi. Hem yürüyüp, hem de her gördüğü şeyin resmini çeken kadın, başta Sena'yı tanımamış, hatta onun kadraja girdiğinden bile haberi olmamıştı. O, mart ayının ilk gününde beyaz çiçekler veren erik ağacını görüntülemeye çalışıyordu. Halbuki tam o anda, ağlayarak ticari taksiye binen Sena da fotoğrafta yerini almıştı.

Ertesi sabah, yeniden yürüyüşe çıkmadan önce sabah

sın? Kimmiş, neyin nesiymiş ve şimdi nerede bir araştırmasın?"

"Tabii ki."

"Bir de Sevilay'ın oda arkadaşına nasıl ulaşabilirim?"

"Merak etme Eda'yı arar sana ulaşmasını sağlarım."

"Harika. Ha! Bu arada, Esra'yı aradım ama telefonu açmadı, bir de sen dener misin?"

"Tamam, bir şey bulursam dönerim sana."

Parmaklarının altında tuttuğu direksiyonu iyice sıkan Ahmet kibar olma çabalarına son verdi. "Bir şey bulsan da, bulamasan da bana haber ver," deyip telefonu adamın suratına kapadı.

Bu konuya daha sonra geri dönecekti ama önce, planı tıkır tıkır işleyen Mehmet'in ulaştığı sonucu görmek için, şimdi Komiser Selim'in yanına gitmesi gerekiyordu.

***

Telefonun yüzüne kapandığını anlayan Onur, zorda olsa öfkelenmemeye çalıştı.

Ahmet Sancaktar'ın nasıl bir tip olduğunu hâlâ çözememişti. Biraz serseri, biraz züppe, belki birazda başına buyruk, rahat ve agresif bir adamdı. Fakat onun hakkında sadece bu tanımlamaları yapmak haksızlık olurdu. Ailesine olan düşkünlüğü herkes tarafından biliniyordu.

Ondan çekindiğini itiraf etmekte sakınca görmüyordu. Adamın, kendine tam olan güveniyle yargılayan bakışları Onur'un ondan hep bir adım uzakta durmasına sebep oluyordu.

Ahmet'i kafasından silip ona verilen göreve yoğunlaşan Onur, ilk olarak Sena'nın bir şikayet dilekçesi yazıp

yazmadığını öğrenmek için öğrenci işlerinin bütün sekreterini aradı. Ondan olumlu bir yanıt alamayınca elinde numarası olanlara tek tek ulaşmaya çalıştı.

Bir saatlik uğraşının ardından işe yarar bir bilgiye ulaşamayınca, okula gidip yurtta kalan öğrencilerle görüşmeye karar verdi. Ama öncesinde rota olarak kendine, sırarla telefonunu açmayan Esra'nın evini belirledi.

Çarşamba sabahı, açıklama yapmadan çekip giden Sena'nın ardından toparlanmaya fırsatı olmadan, iki gün sonra genç kadının kaybolduğunu öğrenmişti. O andan sonra tüm dünya ile bağlantısını kesen Onur, ilk defa evinin sınırları dışına çıkıyordu. Aynaya bakmadan sadece yüzüne soğuk su çalan adamı nasıl göründüğünü bilmiyordu ama kabaca bir tahmini vardı. Sevdiği kadın tarafından terk edilen ve ölesiye sevdiği kadının hayatından endişe eden biri gibi derbeder görünüyor olması sürpriz değildi.

Yıllarca beklemişti Sena'yı ve nihayet iki yıl önce kavuştuğuna inanmıştı. İlk yıl sorunsuz devam eden ilişkileri gün geçtikçe içinden çıkılmaz bir hal almıştı. İyice uzaklaşan Sena hep mutsuzdu ve her geçen günle daha az güler olmuştu. Sürekli çok uzaklara dalıp gidiyor, gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu.

Onun mutsuzluğuna şahit olmak yeterince kötüydü, ama en kötüsü değildi.

En kötüsü, sebebini biliyor olmaktı. Başka bir adam için gün be gün yandığını bilmek Onur için dayanılmaz olsa da Sena'dan bir türlü vazgeçememişti. Denemediğinden değil, başaramadığı için şimdi bu haldeydi. Ondan, sahip olduğu saplantıdan kurtulmak için her yola başvurmuştu ama hiç birinde başaralı olamamıştı. Sena, nakış gibi işlenmişti yüreğine. Onsuz nefes alamıyor, o olmadan yaşaya-

Beş dakikalık sohbetin ardından kendini daha iyi hisse-
diyordu. İki avucunun arasına sıkıştırdığı telefonuyla di-
ğer kızların yanına geçip bedenini koltuğa bıraktı.

"Issız bir adaya yerleşeceğim ve yanıma alacağım üç
şeyden biri kesinlikle siz olmayacaksınız. Şu bakışlarınız-
dan bir an önce kurtulun."

Çakmak çakmak bakan gözlerini diktiği Serra'dan ayır-
mayan Asya, "Bizde seninle gelmeye bayılmıyorduk za-
ten," diye çıkıştı. "Sen yanına bıyıkları terlememiş, yeni
yetme sevgilini al."

Ağzını açıp kardeşine çıkışmak isteyen Serra'yı, "Bir
dakika," diyerek susturan Tanem, karnında taşıdığı ağır-
lığa rağmen tek seferde ayağa kalktı. "Bu senenin başında
Sena'yı okulda deli eden bir çocuk vardı. Hani, yeni yetme
zibidi, aşık olduğunu sanıyor falan deyip şikayet ediyor-
du."

Asya'da kucağındaki Yaren'i yere indirdi. Heyecanını
ve içinde yeşeren umudu kaybetmek istemiyordu. "Sü-
rekli önünü kesip kompliman yapıyordu ona."

"Hemen Ahmet'i arayalım."

Büyük bir heyecan ve sevinçle Ahmet'i arayan Asya,
doğru izi bulduklarına neredeyse emindi. Şimdiye kadar
bu önemli bilgiyi hatırlamadıkları için bir o kadarda ken-
dine kızgın, Fırat'a ise minnettardı.

***

Acilen cinayet şubeye gitmek için yola çıkan Ahmet'i
yavaşlatan, Tanem'den gelen telefon olmuştu.

Kızlar, ortaya bir şey atmışlardı ama ne önü ne de arkası
vardı. Sena'yı kızlara yakınma ihtiyacı hissettirecek kadar

rahatsız eden bir öğrenci samanlıkta iğne aramak gibi bir
şeydi.

Hafta sonu diye okula gidemiyor olması, oturup bekle-
yeceği anlamına gelmiyordu. İlk iş olarak, bilgisi olduğu-
nu düşündüğü Esra'yı aradı ama genç kadın telefona cevap
vermeyince hiç istemese de Onur'u aramak zorunda kaldı.

Genç adam telefonu, "Sena'dan haber mi var?" diye so-
rarak açtığında, Ahmet onun üzüntüsünü duyabildi.

"Maalesef, herhangi bir haber yok."

"Nerede bu kız? Kim, ondan ne istiyor?"

"Sakin ol, Onur. Saçının teline bile zarar gelmeden geri
gelecek o."

"Bunu inanarak mı söylüyorsun?"

Onur'u terslemek için ağzını açan Ahmet son saniyede
kendini durdurdu. Adamın bilinçsiz sorusunu üzüntüsü-
ne verdi.

"Kesinlikle, inanarak söylüyorum ve sana da inanma-
nı tavsiye ederim," diyen Ahmet hattın öteki ucundaki
adamın konuşmasına izin vermeden arama sebebine geç-
ti. "Bu senenin başında, Sena'yı okulda rahatsız eden biri
varmış. Bu konu hakkında bir şey biliyor musun?"

Kısa bir süre sessiz kalıp düşünen Onur, "Bizim okulda
mı? Kimmiş?" diye soruya soruyla yanıt verdi.

"Dönem başında, Sena bizim kızlara bahsetmiş."

"Hayır, öyle bir şey konuşmadık."

Adamdaki güvensizlik Ahmet'in sinirlerine dokundu.
Gömleğinin yaka düğmesini açıp kendini kontrol altına
almaya çalıştı. Nişanlısını rahatsız eden biri vardı ve onun
bundan haberi dahi yoktu. Bunun herhangi bir açıklaması
olamazdı. Açıklayan olsa bile Ahmet kabul etmiyordu.

"Senden ricam, ulaşabileceğin herkesi arayıp sorar mı-

"Ne var bunun içinde?"

"Açıp kendi gözlerinizle görün." Mehmet'in zeki, parlak gözlerle aydınlanan azimli çehresi yorgunluğunu kartıyordu. "Tüm basını peşimize taktınız ve günah keçisi seçildik. Sancaktarlar olarak ülkeyi terk etmemiz için kampanya başlatıldı. O yüzden Selim Komiser, o zarfı aç ve ne yapman gerekiyorsa onu yap."

***

Çılgına dönmüş olan Asya ağlamaktan perişan hale gelmişti. Tam yirmi dört saattir Sena'dan haber alamamışlardı. Bu duyguyu çok kısa süre önce yaşamıştı. Kurtulmuş, artık mutlu günler yaşıyor olsa da o günlerde hissettiği her çaresizliği, her bir kederi unutmamıştı. O acılar zaman zaman gelip, yüreğinin en yumuşak yerini sızlatıyordu. Tek tesellisi geride kalmış olduklarıydı. Zamanla da unutacağını, daha az can acıtıcı olacaklarına inanıyordu. Fakat bunları düşünürken, sevdiği başka biri için yeniden yas tutacağını aklına hiç getirmemişti.

Asya, Ahmet'i çiğ çiğ yese içi yine de soğumazdı. Onu durduran tek şey ise, ağabeyinin gözlerinde gördüğü onarılmaz, derin kederdi.

Bütün geceyi Tanem'in evinde ayakta geçirmişlerdi. Dışardan gelecek bir umudu beklerken gün öğleni bulmuştu. Sena, tam yirmi dört saattir kayıptı ve ona dair ellerinde hiçbir şey yoktu.

Sürekli arayan ve hiç durmadan ağlayan Filiz içinse, gün gelip üzüleceğini asla tahmin edemezdi. Kadın, gerçek bir anne gibi yirmi dört saattir ağlıyordu. Bazı kadınlar dünyaya sadece anne olmak için geliyordu. Filiz, iyi bir

eş, bir dost ya da komşu olmayı başaramamıştı. Fakat mükemmel bir anne olmuş, bunun için de kan bağına ihtiyaç duymamıştı.

"Ahmet nereye gitti?"

Serra sorusunu herhangi birine yöneltmemişti. İstediği tek şey, bir cevaptı, kimin vereceğinin ise bir önemi yoktu.

"Bilmiyorum ama en son Komiser Selim'le konuştu. Sabahki ihbardan sonra değerlendirilmesi gereken birkaç tane daha mı varmış, ne," diye cevap verense Tanem oldu.

"Boş durmaktan çok daha iyidir."

"Bizde bir şeyler yapsak mı?"

"Ne yapmayı planlıyorsun, Tanem? Aramızda yeteri kadar polisçilik oynayan var, biz eksik kalalım."

"Ne bileyim Serra ya! Okuldaki herkesle tek tek konuşabiliriz."

"O işi polis hallediyor. Ayrıca dışarı çıkıp bizi taşlamak için bekleyenlere bu zevki tattırmaya hiç niyetim yok."

Serra'nın ikazıyla gömüldükleri yeni sessizliği çalan telefon böldü. Her zamankinin aksine, oldukça dağınık ve iyi bir uykuya ihtiyacı varmış gibi görünen Serra elindeki telefonun ekranında arayan isme baktı. Yüzündeki heyecan ifadesi silinince onu seyredenlerde yeniden koltuklarına gömüldü.

Arayan arkadaşı nasıl olduğunu sorunca omuzlarını havaya kaldıran Serra, "Aynı!" dedi. "Neyi beklediğimizi bilmeden, bekliyoruz işte."

Kendinden altı yaş küçük arkadaşı Fırat her durumda Serra'ya iyi geliyordu. Yaşının aksine oldukça olgun ve anlayışlı biri olan Fırat, karşısındakinin neye ihtiyacı olduğunu bilen, aklı başında bir gençti. Ama genç olması Serra'nın onunla görüşmesine engel değildi.

son üç günün ne denli zor geçtiğini gösteren siyah halkalar oluşmuştu. Ve anlaşılan o ki uzun süre daha kalacaklardı.

"Peki, siz bu bilgiyi aldığınız halde neden Sena Hanım'ın peşine düşmediniz?"

"Araştırmanın sonucunu bekliyorduk, efendim."

"Harika. Yusuf haklı o zaman. Onu elimizden kaçırdık yani."

"Bence, onu elimizden kaçırdığımızı düşünmek yerine, Sena Tekin için endişelenmeye başlayalım. Belki de, gerçekten başına kötü bir şey gelmiştir," diye karşılık verdi Selim aksi bir ifadeyle.

"Ne yaparsan yap ama bir an önce bu işi çöz."

Tufan, kendince uyarısını sallayıp odadan çıktı. Üstleriyle yapması gereken çok önemli görüşmeler vardı. Bu taklığa saplanmış gibi bu davada sürekli çukura batıyorlardı. Dünya'ya polis olmak için geldiğine inandığı Selim'e güveni tamdı ama bu davada güven, kullanılması gereken en son kelimeydi.

***

Gülümsemenin ne olduğunu dahi bilmeyen Selim, etrafındakilerin ondan çekindiğini biliyordu, çünkü bunun için özellikle çaba harcıyordu. Varı yoğu işiydi. Polis Akademisi'ne girmek ve okulu devam ettirmek için yaptığı fedakarlıkları bilseler, ona kızmak yerine Selim'i anlayışa karşılarlardı.

Küçük toplantı odasında, dirseklerini masanın üzerine dayayıp yüzünü avuçları arasına koyarak aldığı pozisyonu yaklaşık yarım saattir hiç bozmadı.

Sancaktar Ailesinin yeni kararları, Sena Tekin'in ortadan kaybolması, ortaya çıkan yeni delil, zaten karmaşık olan durumlarını içinden çıkılmaz hale sokmuştu. Dördüncü gecesini de uykusuz ve ayakta geçirmiş olmasına rağmen eli yine bomboştu.

Karşısındaki duvarı boydan boya kaplayan panonun üzerindeki fotoğraf, isim ve olayları birbirine bağlayan oklara gözleriyle takip ederken, aradığı cevaba baktığını, görünün önündeki tablonun içinde olduğunu biliyordu; ama neydi? Hangisinin içine gizlenmişti? Şu anda, hiç olmadığı kadar kafasının içinde çakacak bir şimşeğe ihtiyacı varken, aksine zihninin içi kapkaranlıktı. Mantığı bile işe görmez haldeydi.

Belki de, sabahın yedi buçuğunda kendini rahat bırakması, birkaç saatlik dinlenmenin ardından elindekileri yeniden gözden geçirmesi daha doğru olurdu.

Aldığı yeni ve içine sinen kararla yerinden kalkan Selim, masanın üzerinde dağılmış kâğıtları bir araya getirip düzenlemeye gerek görmeden elindeki dosyanın içine tıktı. Nasılsa birkaç saat sonra yeniden eski hallerini alacaklarını için zaman kaybetmek istemedi.

Başka da bir şeyi ellemeyen adam sürüdüğü ayaklarıyla yürümeye başlarken, ondan önce davranan biri kapıyı açınca, yüzüne darbe almamasını hızlı refleksi sayesinde başardı. Sadece, birkaç saniye ile kurtulmasının sevincini yaşamadan odaya dalanı azarlamak için ağzını açtı. Karşısında, en az kendisi gibi yorgun ve perişan görünen Mehmet Sancaktar'ı gördüğünde şaşkınlığını engelleyemedi.

"Nihayet sizi buldum," diye hiç ara vermeden konuya giren Mehmet, elinde sıkıca tuttuğu zarfı adama uzattı. "Koyduğum ödül için dün gece bana çıkıştınız ama buyurun, haklılığımın kanıtı."

"Biliyorsunuz, dün gece Ahmet Sancaktar ile görüşmüş. Bu sabah da saat 11:00 gibi tartışmışlar, Sena Hanım da evden çıkmış ve ondan sonra kendisine bir daha haber alınamamış."

Yorum yapmadan önce zamanı hesaplamak isteyen Selim kolundaki saate baktı. Akrep gece yarısına yaklaştığını işaret edercesine 21:55'i gösteriyordu. "Kavga etmişlerse, kafasını dağıtmak için bir yere gitmiş olamaz mı?"

"Maalesef, ailesi bu ihtimali birkaç saat önce elemiş ve onun için kaygılanmaya başlamış bile. Ama biz herhangi bir şey yapamıyoruz."

Bir yetişkin için kayıp dosyası açılabilmesi için aradan kırk sekiz saat geçmesi gerekiyordu. Tabi ellerinde tasalanmak için bir kanıt yoksa.

Selim'in sessizliğini fırsat bilen Yusuf, "Acaba kaçmış olabilir mi?" diye sordu.

Mantıklı bir soruydu, ancak Selim bu ihtimale şans tanımıyordu.

"Lanet olsun, ya! Kedi fare oyununu geçtik." Komiser hışımla ayağa kalktığı sırada küçücük odanın açılan kapısında beliren büro amiri Tufan Bey öfkeden deliye dönmüş gibiydi.

"Haberi duydun mu Selim?" İçeri dalan adam bir cevap beklemeden devam etti. "Kesinlikle mahvolduk."

Amirinin, Sena Tekin'in kaybolduğu ile ilgili haberden bahsettiğini düşünen baş komiser, "Efendim, bende şimdi çıkıyorum. Olayın iç yüzünü öğreneceğim."

"Ne diyorsun, Allah aşkına? Mehmet Sancaktar, tüm yayın kuruluşlarına haberi vermiş bile hem de bize danışmadan. Sen, daha neyi öğreneceksin?"

"Anlamadım, ne haberi?" Selim, haberin ne olduğunu

bilmiyorsa da hiç hoşlanmayacağı yeni bir bilgiyle karşılaşacağını anlamıştı.

"Sena Tekin kaybolmuş ve biz bunu sebebiyetinden öğrenmiyoruz. Üstelik bu da yetmiyor ve biz daha ortaya çıkmadan, Sevilay Uzun veya Sena Tekin'le ilgili bilgi verene ikiyüzbin liralık ödül vaat ediyorlar."

Bu kadarı da çok fazlaydı. Şaşkınlıkla donup kalan adam; şımarık, zengin züppenin bu kararı alıp yayın kuruluşlarına dağıtmadan önce onlara sormadığını unutmuyordu. Dahası bu polisi çok daha büyük bir çıkmaza sokacaktı. Bunu hiç mi düşünememişti?

"Allah Kahretsin! Adam, bizimle bizim aynı anda haber verip, aklınca uyanıklık ediyor." Diline gelen küfürleri geri çevirmeyen Selim, "İhbarcılar nereyi arayacakmış?" diye sordu.

"Üç, dört tane cep telefonu numarası verdiler. Sadece bu kadar da değil, Şişli ve okul çevresindeki tüm kameralara el koymuşlar."

"Ne yaptığını sanıyor bu! Bizim bunları düşünemediğimizi mi zannediyor?"

"O ne düşünüyor, bilmiyorum. Ama artık herkes, bizim bir halt beceremediğimize emin. Basın ve tepemizdekiler bizi çiğ çiğ yiyecek."

"Ve tabii, Sena Tekin'i elimizden kaçırdığımızı düşünecekler," diyen Yusuf amirlerinden çekinse de araya girme gereği hissetti.

Tufan, genç komiserin yorumundan bir sonuca varamayınca bakışlarını Selim'e çevirdi.

"Sena Hanım'ın aracından çıkan saçın Sevilay Uzun'a ait olduğu belirlendi."

Baş Komiser Selim'in içine çöktü gözlerinin kenarında

"Biliyorsunuz, dün gece Ahmet Sancaktar ile görüşen Bu sabah da saat 11:00 gibi tartışmışlar, Sena Hanım da evden çıkmış ve ondan sonra kendisine bir daha haber alınamamış."

Yorum yapmadan önce zamanı hesaplamak isteyen Selim kolundaki saate baktı. Akrep gece yarısına yaklaştığını işaret edercesine 21:55'i gösteriyordu. "Kavga etmişlerse, kafasını dağıtmak için bir yere gitmiş olamaz mı?"

"Maalesef, ailesi bu ihtimali birkaç saat önce elemiş ve onun için kaygılanmaya başlamış bile. Ama biz herhangi bir şey yapamıyoruz."

Bir yetişkin için kayıp dosyası açılabilmesi için aradan kırk sekiz saat geçmesi gerekiyordu. Tabi ellerinde tasalanmak için bir kanıt yoksa.

Selim'in sessizliğini fırsat bilen Yusuf, "Acaba kaçmış olabilir mi?" diye sordu.

Mantıklı bir soruydu, ancak Selim bu ihtimale şans tanımıyordu.

"Lanet olsun, ya! Kedi fare oyununu geçtik." Komiser hışımla ayağa kalktığı sırada küçücük odanın açılan kapısında beliren büro amiri Tufan Bey öfkeden deliye dönmüş gibiydi.

"Haberi duydun mu Selim?" İçeri dalan adam bir cevap beklemeden devam etti. "Kesinlikle mahvolduk."

Amirinin, Sena Tekin'in kaybolduğu ile ilgili haberden bahsettiğini düşünen baş komiser, "Efendim, bende şimdi çıkıyorum. Olayın iç yüzünü öğreneceğim."

"Ne diyorsun, Allah aşkına? Mehmet Sancaktar, tüm yayın kuruluşlarına haberi vermiş bile hem de bize danışmadan. Sen, daha neyi öğreneceksin?"

"Anlamadım, ne haberi?" Selim, haberin ne olduğunu

bilmiyorsa da hiç hoşlanmayacağı yeni bir bilgiyle karşılaşacağını anlamıştı.

"Sena Tekin kaybolmuş ve biz bunu televizyonlardan öğreniyoruz. Üstelik bu da yetmiyor ve bize danışma gereği duymadan, Sevilay Uzun veya Sena Tekin'le ilgili bilgi verene ikiyüzbin liralık ödül vaat ediyorlar."

Bu kadarı da çok fazlaydı. Şaşkınlıkla donup kalan adam; şımarık, zengin züppenin bu kararı alıp yayın kuruluşlarına dağıtmadan önce onlara sormadığına inanamıyordu. Dahası bu polisi çok daha büyük bir çıkmaza sokacaktı. Bunu hiç mi düşünememişti?

"Allah Kahretsin! Adam, bizimle bunu aynı anda haber verip, aklınca uyanıklık ediyor." Diline gelen küfürleri geri çevirmeyen Selim, "İhbarcılar nereyi arayacakmış?" diye sordu.

"Üç, dört tane cep telefonu numarası verdiler. Sadece bu kadar da değil, Şişli ve okul çevresindeki tüm kameralara el koymuşlar."

"Ne yaptığını sanıyor bu! Bizim bunları düşünemediğimizi mi zannediyor?"

"O ne düşünüyor, bilmiyorum. Ama artık herkes, bizim bir halt beceremediğimize emin. Basın ve tepemizdekiler bizi çiğ çiğ yiyecek."

"Ve tabii, Sena Tekin'i elimizden kaçırdığımızı düşünecekler," diyen Yusuf amirlerinden çekinse de araya girme gereği hissetti.

Tufan, genç komiserin yorumundan bir sonuca varamayınca bakışlarını Selim'e çevirdi.

"Sena Hanım'ın aracından çıkan saçın Sevilay Uzun'a ait olduğu belirlendi."

Baş Komiser Selim'in içine çöküş gözlerinin kenarında,

üzerinde yattığı için, montun metal aksesuarları ve kalın fermuarı sırtına batıyordu. Bilseydi, onu asla koridorun ortasında bırakmaz, düz zeminin üzerinde ölme hakkını kendinden almazdı.

Yeteri kadar derdi yokmuş gibi, az önce kırılan burnunun acısını da hissetmeye başlamıştı. Akan tüm kanı ağzındaki bez parçası çekmiş, kanın o tuhaf, paslanmış demir tadı diline yapışmıştı.

Pes etmek istemiyordu, ölmek istemiyordu ama onu doğru eğilen yüzü gördüğünde yaşamasına izin vermeyeceğini anlamıştı. Bakışlarındaki acımasızlıkta Esra kendi ölümünü gördü.

Katiliyle yüz yüzeydi.

Katili iki eliyle uzanıp boğazını sıkmaya başladığında çığlık atmak istedi.

HAYIR!

Yapacak daha çok işi vardı.

Temizlik yapmalıydı. Yarın sabah çok iyi bir iş bağlayacak, akşamında da Cihan'la buluşacaktı. Kredi kartı ödemeleri vardı. Ahh! Günlüğü, onu yakmalıydı. Kimsenin onu okumasını istemiyordu. Tüm yalanları ve tüm gerçekleri onun içindeydi.

Bacaklarındaki hissizlik yavaş yavaş tüm bedenini sarmaya başladığında Esra, çok vaktinin kalmadığını anladı. Çok kereler ölüm anının nasıl olduğunu düşünmüştü. Demek, bu şekilde oluyordu. Hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmiyor, aksine hayalini kurduğu geleceğini düşünüyordu. Artık olmayan geleceğini!

Fakat ne yazık ki Esra da tıpkı herkes gibi, bir gün öleceğini bildiği halde hiç ölmeyecek gibi yaşamış, kendine keşkeler biriktirmişti.

Gün gelecek, geride kalan hatıralardan bile silinecek, yalnız yaşayan kadınların istatistiklerine geçen üzücü bir sayı olarak kalacaktı, o kadar.

Tamam, onu almaya gelecek beyaz bir ışık beklemiyordu ama böylesi de çok acımasız olmuştu.

Boğazındaki eller şiddetini arttırdığında ciğerleri patlamanın eşiğine geldi.

Daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Zaten bir anlık hava için ölmeye razıydı.

Katilinin gözlerinin içine bakarken kendi yansımasını gördü. Ruhu, bedenini terk ederken şahit olduğu son şey kendi korkusu ve kendi çaresizliğiydi.

***

"Komiserim, Sena Tekin'e ulaşılamıyormuş!"

Yaptıkları toplantının detaylarına yoğunlaşan Selim, sakince başını kaldırırken Yusuf'un tam olarak ne demek istediğini ilk seferde anlayamadı.

"Kim, Sena Tekin'e ulaşamıyormuş?" diye genç adama soruyla karşılık verdi.

"Mehmet Sancaktar aradı az önce. Sena Tekin'in nerede olduğunu kimse bilmiyormuş ve nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbirinin fikri yokmuş." Telaşla komiserinin karşısındaki sandalyeye oturan genç adam, sıkıntıyla kazağının yakasını esnetti. "Olabileceği her yere bakmışlar ama bulamamışlar. Onun için endişeleniyorlarmış ve bize de haber verme gereği duymuşlar."

Yusuf'un aksine telaşlanmak için acele etmeyen Selim Komiser, "Ne zamandır haber alınamıyormuş?" diye sordu.

tutmaya devam ettiği buketi yere bıraktı. Ne kadar işe yarayacağını bilmiyordu ama yine de boşalan elini hızla geriye doğru savurmaya başladı.

Şu anda ihtiyacı olan birazcık nefesti. Ağzının içini dolduran bez, ciğerleriyle oksijeni birbirinden ayırmışken burun deliklerinden nefes almaya çalışmak çok yorucuydu. Üstelik aynı anda arkasından onu tutan adama karşı koymaya çalışıyordu. Hepsini birden yapamıyordu.

Keşke yeniden çantasına ulaşabilme şansı olsaydı. İçinde hayat kurtaran şok aleti vardı ama ne ona ulaşması mümkündü, ne de onu kullanabilmesi.

Canının daha az yanmasını, hatta hayatta kalmasını sağlayacak bir çözüm yolu bulmayı diledi. Aklına son anda gelen fikirle, bacağını tüm gücüyle yere vurmaya başladı. Ancak mantıklı düşünebilseydi, bunun çok saçma bir fikir olduğunu anlardı. Sena ortalarda olmadığı için alt kat boştu. Zaten yeteri kadar gürültü çıkarmayı başaramamıştı bile. Başardığı tek şey, onu tutmaya ve canını yakmaya devam edeni kızdırmak olmuştu.

Tüm karşı koyma çabalarına rağmen, bez parçasının tamamını Esra'nın ağzına doldurmaya başarınca onu olduğu yerden savurup üç adım ötedeki karşı duvara çarptı. Kırılan kemik sesini duyduğundaysa biraz olsun rahatladı. Sersemlemiş kadını yeniden tutup, duvarla kendi bedeni arasına hapsetti. Esra, korku ve acıyla titriyordu. Artık onu bırakıp gitme zamanı gelmişti. Bu ders ona yeterdi. Daha fazla kalamazdı. Sessiz olmaya özen gösterse de birilerinin gelme ihtimalini göz ardı edemezdi. Şu anda istediği son şey yakalanmaktı.

Sıkıca tuttuğu kadını bırakmak ve çekip gitmek için geriye doğru minik bir adım atmıştı ki Esra yüzünü ona

dönüp yeniden gelişi güzel saldırmaya başladı. Tüm vücudunu öyle sıkı sarmıştı ki DNA bırakması ya da küçücük Esra'nın darbelerinden zarar görmesi mümkün değildi. Yine de, gösterdiği cesaret sinirlerini bozuyordu. Bu oyunun galibinin kendisi olduğunu herkes anlamıştı, Esra'nın da anlaması gerekiyordu. O kadar eziyeti boşuna çekmemişti.

Adama zarar veremeyeceğini anlayan Esra, ona saldırmaktan vazgeçip kaçmak ve ağzındaki bezi çıkarmak için hamle yaptı. Boğuk boğuk sesler çıkarırken küçük holü geçip uzun koridora doğru koştu. Burnu kanıyor, nefesi tükeniyordu ama damarlarındaki adrenalin hareket etmesine yardımcı oluyordu.

Korkuyordu, ölmek istemiyordu...

Sadece altı metre ötesindeki yatak odasına doğru yönelediğinde, hâlâ yalpalayarak koşuyordu. Kurtuluşu olduğuna inandığı kapıyı görmesine rağmen bir türlü oraya ulaşamayan Esra koştukça sanki oda daha uzağa taşınıyordu.

Kaçabileceğine ve kurtulacağına olan inancı, ensesindeki eli hissettiğinde sona erdi. Ne ağzındaki çıkarıp nefes almayı, ne de yeteri kadar hızlı koşmayı başarabilmişti.

Tüm kanı dondu. Ciğerleri patlamak üzereydi ve midesi bulanıyordu.

Yere düştüğünü anladığında aradan çok zaman geçmemişti. Bir an için kendinden geçmiş olmalıydı.

Kabusu kaldığı yerden devam ediyordu çünkü.

Kolları iki yanında uzanmış halde sırt üstü yerdeydi ve üzerine çullanmış katili hareket etmesini engelliyordu.

Gözyaşları yüzünden aşağıya akıp giderken, bıraktığı sıcaklık daha çok korkmasına sebep oldu. Biraz sakinleştikten sonra yerine kaldıracağına söz verdiği montunun tam

Sena'ya ihtiyacı vardı. O, asla eleştirmez, nasihat vermezdi. Önce sadece dinler, sonra senin ne hissettiğini, gerçekte ne olmasını istediğini sorgular ve konuşmana izin vererek sırtındaki yükü atmana yardımcı olan harika bir dostu o.

Sallanan koltuğunda ikinci bardağını yarılamış olan Esra, onunla daha yakın olamadıkları için üzgündü. Aralarında tuhaf bir duvar vardı ve o duvarı ikisi de aşmayı başaramamıştı.

Sena, geri geldiğinde -ki Esra onun sağ salim geri geleceğine inanıyordu, işte o zaman aralarındaki tüm engelleri kaldırmak için ilk adımı atmakta kararlıydı.

Dakikalar birbirini kovalarken hayatını yeniden gözden geçirmiş olan Esra, içkinin de yardımıyla kendini daha iyi hissediyordu. En azından Ahmet Sancaktar'ı geride bırakmıştı.

Aslında amacı biraz daha oturmak, dağıttığı eşyalarını toparlamak ve temizliğe başlamaktı. Ancak çalan kapı tüm planlarını değiştirdi. Kimin gelmiş olabileceğini bilmiyordu. Canını sıkacak ve fazla uzun kalmayacak birinin gelmiş olmasını diledi.

Kızıl saçlarını yeniden toparladı, yüzüne renk gelmesi için parmak uçlarıyla yanaklarına minik masajlar yaptı ve sahte gülümsemesini takındı. İyi görünmek, her zaman için en iyi silahtı.

Her şey yolundaymış gibi gülümseyerek kapıyı açtığında onu karşılayan kocaman bir buket kırmızı gül oldu. Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Bu gece için daha güzel bir sürpriz hayal edemezdi.

Güllerin büyüsüne öyle kapılmıştı ki onları tutan kişiyi sonradan gördü. Başında beyzbol şapkası vardı, soğuktan

kendini korumak için neredeyse yüzünün tamamını kapamıştı.

"Esra Alptekin mi?" diye soran kuryenin sesinde anlaşılması zor bir boğukluk vardı.

"Evet!"

"Bunlar size efendim."

"Teşekkür ederim, kim göndermiş?"

Elindeki buketi Esra'ya doğru uzatan kurye, "Üzerinde not var, efendim," diyerek yorumda bulundu.

Sevinçle buketi alıp koklayan Esra, akşamını güzelleştiren çiçeklere sıkıca sarıldı ve kapıdan birkaç adım uzaklaşıp arkasını döndü. Boşta kalan sağ eliyle dolabın içine tıkıştırdığı çantasını bulmaya çalışırken kuryeci çocuğu, günün şanslısı ilan edecek büyüklükte bir bahşişle ödüllendirmek istiyordu.

Nihayet cüzdanını buldu. Parayı alıp yüzünü kapıya dönmek için hamle yapmaya hazırlandığı sırada, bu akşam aslında kötü şanssın yakasını bırakmadığını anladı.

Önce sertçe kapanan kapının sesi duyuldu. Sonra nedenini anlamaya fırsatı olmadan arkasındaki varlığı hissettiğinde kalbi hızla atmaya başladı. Bağırmak istedi, maalesef ki geç kalmıştı. Ağzına tıkıştırılan bezin ardındaki el çok çok güçlüydü, karşı koymak için mücadele etmeye çalıştıysa da en az üç katı büyüklüğünde ki adama karşı hiç şansı yoktu.

Düşünmek ve ne olduğunu anlamak için hiç zamanı olmamıştı. Hepsi –*toplamda*- sadece beş saniyede gerçekleşmişti.

Adam, onu tamamen etkisiz hale getirmek için sağ kolunu arkaya doğru kıvırınca Esra'nın canı yandı. Bağırmaya çalıştı ama beceremedi. O da, hayatta kalma güdüsüyle

lefonu kapadı. Saatin on olması için dört saat vardı. Bereket ki zamanın onun için daha kolay geçmesini sağlayacak birkaç görüşme daha yapacaktı.

***

Eve girer girmez çıkardığı ayakkabılarını gelişigüzel halde kapı girişine bırakıp, çantasını dolaba tıkıştırdı. Ayaklarını sürüyerek yatak odasına doğru ilerlerken montunu koridorun ortasına bırakıp yoluna devam etti. Odaya girdiğinde hiç acele etmeden aşağıya doğru sıyırdığı eteğini de olduğu yere bıraktı. Tek hareketle kurtulduğu bluzunu ise, nereye düştüğüne bakmaksızın odanın içinde savurdu. Aynı aheste tavırlarını bozmadan siyah tayt ve yeşil bir kazak giyip salona geçti. Kendine bir bardak viski doldurup sallanan rahat koltuğuna oturdu.

Dağınık mekanlarda nefes alamayan Esra, yaşam alanının derli toplu ve temiz olmasına özen gösterirdi. Fakat özgür olduğunu hissetmek ve tüm streslerinden kurtulmak için eve girdiği ilk saatler, ille de tembellik yapmak zorundaydı. Önce dağıtıp sonrasında, *-canı istediğinde-* saate aldırmaksızın ortalığı toparlardı.

Herhangi bir toz zerresine tahammülü olmadığı gibi, bir milim bile yerinden oynamış eşyalar onu huzursuz etmek için yeterliydi.

Bu akşam, daha eve girmeden tükenen Esra'nın kendini toparlaması ve yeniden yaşamaya devam edebilmesi için sabaha kadar temizlik yapması gerekecekti. Gözüne kestirmişti; işe önce duvarları silmekle başlayacak, sonra beyaz koltuklarını mutlaka çamaşır suyu ile ovalayacak ve her şeyi yeniden yıkayacaktı.

Bunlar, sağlıklı bir beynin yapacağı işler değildi. Zaten Esra da normal olduğunu iddia etmiyordu. Annesi başka bir adamla kaçıp gidince, babası da kendini içkiye adamış, Esra'yı babaannesi büyütmek zorunda kalmıştı. Yaşlı kadının hayatı temizlik odaklıydı. Çok küçük bir çocukken bile, yatağının çarşafını yeteri kadar iyi toparlamadığı için suratına inen tokatların sızısını Esra hâlâ hissedebiliyordu. Genç kız olduğunda da durum değişmemişti. Sabah okula gitmeden önce cam silmek zorunda kaldığı çok günler olmuştu. Ya da başladığı ütüyü bitiremeyip, ütü masasının başında uyukladığı çok geceleri yaşamak zorunda bırakılmıştı. Dolayısıyla şimdi Esra'dan normal olması beklenemezdi.

Eve girdiğinde çıkardığı eşyalarını gelişi güzel dağıtmanın ona verdiği tuhaf zevk de hastalıklı ruhunun işaretiydi. Kendine göre, geçmişten intikamını bu şekilde alıyordu. Babaannesinin onu gördüğüne ama yaşlı kadının artık onu azarlayamadığından dolayı öfkeden kudurduğuna inanıyordu. O, Esra'ya bu dünyayı zehir etmişti, Esra da öteki tarafta onu rahat bırakmak istemiyordu.

Ama bu geceki derdi babaannesi değildi. Az önce, Ahmet Sancaktar'la yaptığı görüşmede adamın söylediği son söz kulaklarında uğulduyordu hâlâ. Her şeye yorum yapan, oturduğu rahat koltukta başkalarının ne yaşadığını bilmeden ahkam kesen tiplere sinir oluyordu. Hissetmediğin, hayatında hiç yaşamadığın şeyler hakkında durduğun yerden konuşmak, başına gelmeyecek şey yüzünden asla yapmam demek kolaydı tabii!

"*Kendine yazık etmeymiş*," diye yüksek sesle tekrarlayan Esra, kendine büyük bir bardak viski hazırladı. İşe koyulmadan önce sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Aslında, daha çok

Adamın delici bakışları Esra'nın sinmesine sebep olsa da, "Bilmiyorum, sanırım önemsemedim," diyen genç kadın karşısındakini ikna edemeyeceğini bilse de şansını denemek istedi.

Masada ileriye doğru yaslanan Ahmet kollarını bağlayıp tirdi. "Lütfen, uzatma. Çok fazla vaktim yok."

"Anlamıyorum, benden ne duymayı bekliyorsunuz?"

"Efe ile görüştüğünü neden saklama gereği duydun?" diyen Ahmet kelimelerin üzerine basa basa konuştu. "Soru çok açık, cevabını da aynı netlikle istiyorum."

"Çünkü utandım!"

"Kimden ve neden?"

Esra, bir an önce söyleyip içine düştüğü durumdan kurtulmak istedi ama adamın tavrından hiç hoşlanmamış olsa da, ondan kurtulamayacağını anlamıştı. "Sena'nın benim ilişkilerimi onaylamadığını biliyorum. Bunu saklamaya çalışıyor, ama pek beceremiyor." Kısa bir süre sessiz kalan Esra anlatmaya devam etti. "Biz Sena'yla çok iyi anlaşıyoruz da, yalnızlığımızı farklı şekilde örtmeye çalışıyoruz. Ben böyleyim. Erkeklerle zaman geçirmeyi seviyorum, onların istediğini alana kadar gösterdikleri ilgiden hoşlanıyorum. Sena'nın kuralları var: O, yalnızlığı ile mutlu ve bu tür ikili ilişkiler onun ahlak anlayışına uymuyor."

İtiraf etmeliydi ki Ahmet böyle bir cevap beklemiyordu. Esra'nın yanına gelirken çok önemli cevaplar alamayacağını biliyordu ve amacı bir yerlere çomak sokmaktı, fakat Sena'nın yalnızlığı ve ahlak anlayışı ile ilgili duyduklarının enerjisini aşağıya çekmişti.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Uzun boyu onu görkemli bir hava katıyordu ama aklından geçenler onu yere sermek üzereydi. Bir adım atan Ahmet gitmeden

önce, "Kendine yazık etme," dedi fakat cümlesinin arkasını doldurmadı. Gerekli olanı, Esra'nın anladığına emindi.

Yaptığı önemsiz görüşmeyi geride bırakarak düşen çakan Ahmet, arabasına oturur oturmaz Mehmet'i aradı. Aralarındaki iş bölümünde onun üzerine düşeni yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Bilinmezliğin içinde aklına üşüşen kötü niyetli düşünceleri ona zaman vermiyor, bu yüzden de aklını başka şeylerle meşgul etmek, Sena'yı daha az düşünmesini sağlıyordu.

"Esra'dan bir şey çıkmadı," dedi telefondaki Mehmet'e ve devam etti. "Sen ne yaptın?"

"Tüm ayarlamalar tamam. Akşam saat 22:00'da gösteri başlayacak."

"İşe yarayacağı konusunda hâlâ ikna olamadım ben, sen emin misin?"

"Sonuç ne olur bilmiyorum ama hepimizin bu belâdan kurtulması için her yolu deneyeceğim."

Mehmet'in tok sesiyle güven tazeleyen Ahmet arabayı çalıştırıp, "Peki, kameralar tamam mı?" diye sordu.

Güvenlik şirketinin başındaki Nihat'ı kast eden Mehmet, "Tüm ekibiyle, Şişli sokaklarında ne kadar kamera varsa hepsini alacak," dedi.

"Tamam, iletişimi koparmayalım," diyen Ahmet, ne cevap alacağını bilse de yine sorma gereği hissetti. "Evdeliler ne alemde?"

"Durumları kötü. Özellikle Tanem için çok endişeleniyorum, durmaksızın ağlıyor! Filiz Abla'ya sakinleştirici iğne yapmışlar. Basının yaptığı eziyetten bahsetmiyorum bile. Bizden birini ellerine geçirirlerse linç edecekler."

Ahmet, '*Allah Kahretsin!*' diye kendine lanet okuyup te-

saatlerinde yitirdiler. Öfke ve korkuyla başlayan çığrışlar, Ahmet yanlarından ayrıldığında üzüntü ve gözyaşına dönüşmüştü. Onlar, kaybettiklerini düşünebilirlerdi. Oysa Ahmet, daha yeni başlıyordu.

Sena'yı tüm sorunlarından ayırıp, hiçbir zarar görmeden evinin güvenli kapılarının ardına yerleştirecekti. Bunu, tam olarak nasıl yapacağını ya da Sena'nın şu anda ne halde olduğunu bilmiyordu ama mutlaka bir yolunu bulacaktı.

Sena, cep telefonunu Tanem'in evinde bırakmıştı ve kapalıydı. Şifreyle açılan cihazda, kayıtlı olan numaraların işlerine yarayabileceğini düşünen Ahmet, soluğu Sancaktar Holding'in bilgi işlem servisinde alırken, herhangi bir açıklama yapmadan telefona ait şifrenin çözülmesini istedi.

Kıdemli bölüm şefi, çalışır durumdaki telefonu ona teslim ettiğinde aradan sadece on dakika geçmişti. Ahmet, kaskatı duruşu ve yüzünün aldığı sert şekilden dolayı, ellerini kontrol etmeyi başaramazsa her an duvarları yumruklayacakmış gibi duruyordu. İşte bu yüzden, konuşmak bir yana hiç kimse onun yüzüne bakmaya dahi cesaret edemiyordu.

Geldiği hızla binadan ayrılan adam arabasına oturur oturmaz, ilk iş olarak telefondaki kişi listesini açtı. Bulduğu Esra'nın numarasını kendi telefonuna kaydetti. Onur aracılığı ile ulaştıkları genç kadın, Sena'dan haberi olmadığını söylemişti ki zaten Ahmet'in onunla konuşmak istediği şeyler çok başkaydı. Daha ilk çalışta telefonu açan Esra, onu arayanın Ahmet olduğunu öğrenince şaşkınlığını gizleyemedi.

"Sena'dan bir haber mi var yoksa?" diyen Esra, ne du-

yacağını ve Ahmet'in onu arama sebebini merak etmişti. Tanışmayı ve bir şeyler içmeyi teklif etmeyeceğini kestirebiliyordu ama.

"Hayır, Sena'dan bir haber yok. Benim, sizinle konuşmak istediğim başka bir konu var. Ne zaman görüşebiliriz?"

Teklifi ikiletmeyen Esra işten çıkmak üzere olduğunu ve hemen görüşebileceklerini söyledikten yirmi dakika sonra, çalıştığı semtte bir kafede buluştular. Lükse olan düşkünlüğü ilk bakışta belli olan kadının seçtiği mekan, tam olarak onun kişiliğini yansıtıyordu.

Esra'nın gereğinden fazla makyajı, Ahmet'in aklına Sena'nın gelmesine sebep oldu. Kadınların gizli sırları vardı. Sena onları kullanıyor muydu? Bilmiyordu. Fakat hep doğal ve güzel olmayı bir şekilde başarıyordu. Esra'nın göğüslerini ortaya seren dekoltesiyle, Sena'nın derli toplu giyimini de karşılaştırmadan edemedi. Onun, çekici olmak için bunlara ihtiyacı yoktu.

Kibarlık ve görgü kurallarıyla boşa zaman harcamak istemeyen adam hemen konuya girdi.

"Efe Yılmaz'la görüştüğünüzü, Sena veya bir başkası biliyor muydu?"

"Sanmıyorum ama zaten ben her şeyi polise anlattım. Neden soruyorsunuz?" Tedirgin olan Esra önündeki kahveye şeker ekleyip uzun uzun karıştırdı.

"Sadece merak diyelim! Neden Sena'ya bundan bahsetmedin?"

"Neden merak ediyorsunuz?"

"Cevap verecek misin?"

Ahmet'in sesi, soru soran birinin merakını taşımıyordu. Daha çok uyarı doluydu.

hiç girmemiş, ortak organizasyonlara katılmamış olsalar da Sevilay çok mutluymuş ve sürekli gülümsüyormuş."

"Bazı geceler de birlikte kalıyorlarmış."

Yusuf'un önündeki kâğıttan, Eda'nın yazılı ifadesinden okuduğu bilgiyi başıyla teyit eden Kemal anlatmaya devam etti. "Eda, onları birkaç kere birlikte görmüş onda da taşıyorlarmış, zaten aralık ayı sonu gibi işler değişmiş. Her ne kadar görüşmeye devam etseler de ki biz bunu telefon kayıtlarından zaten biliyoruz Sevilay, çok mutsuzmuş ve sürekli ağlıyormuş. Derslere olan ilgisini kaybetmiş, geceleri uyumuyor ve neredeyse aç yaşıyormuş."

"Bu belirtilerin de aşk acısı olduğunu hepimiz biliyoruz."

Sözünü yeniden kesen Yusuf'a tepki vermeyen Kemal "Buradan da bir soru ve bir sonuç çıkıyor," dedi.

"Neymiş onlar?"

"Soru şu; annesiyle birlikte yaşayan Efe, geceleri yurtta kalan Sevilay'ı nereye götürüyordu?"

"Çok basit, herhangi bir otele olabilir."

"Peki Yusuf, o zaman biz neden sadece Efe'nin etrafındaki çemberi araştırıyoruz?"

"Çünkü Kemal Komiserim, elimizdeki tek ölü o!"

"Sevilay da kayıp ve ölmüş olma olasılığı çok yüksek de olsa asıl hedefimiz onu bulmak değil mi?"

Ellerini havaya kaldıran Selim, "Tamam artık sadede gel, bize ne anlatmaya çalışıyorsun?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Belki de Sevilay'ı kıskanan biri önce Efe'yi öldürdü sonra da Sevilay'ı kaçırdı."

Herkes susup Kemal'in teorisi üzerinde düşünmeye

başlayınca odayı kaplayan iç sıkıcı sessizliği Yusuf bozdu. "Peki, Sena Tekin'den ne istiyor?"

"Kendi paçasını kurtarmak için suçu ona yıkmaya çalışıyordur."

Kafasını iki yana sallayan Yusuf, "Çok mantıksız, Sena Tekin'i öylesine seçmedi," dedi ve savunmasını doğrulamak için son kozunu oynadı. "Saksının içindeki mektubu ve üzerindeki parmak izlerini unutmayalım."

Yusuf'un son darbesiyle birkaç saniye duraksayan Selim yerinde doğruldu. "Çocuklar, canların biraz, lütfen! Gencecik bir kız, belki de bizim onu bulmamızı bekliyor. Bence, etrafındakilerle birlikte Sena Tekin'e yoğunlaşmaya devam edelim"

Aslında sürekli aynı cümleleri sarf etmek, aynı yolu gidip geliyor olmaktan dolayı Selim kendine kızgındı. Ne Sevilay'a yaklaşabilmeyi başarmış, ne de Efe Yılmaz davasını sonuca ulaştıracak bir yere varabilmişti. Daha iki dosyanın bağlantılı olup olmadığını dahi bilmiyordu. Bir arpa boyu bile, onun aldığı yoldan daha uzundu.

***

Sena'nın gidebileceği, olabileceği her yere bakılmış, arayabileceği herkese ulaşılmış ama ondan herhangi bir iz bulunamamıştı. Sanki genç kadın, Ahmet'in evinden dışarıya adım atar atmaz buhar olup uçmuştu.

İlk saatlerde herkes soğukkanlılığını korumayı başarmıştı fakat Sena için duydukları endişeyi birbirlerine hissettirmemeye çalışsalar da her biri ayrı ayrı kendi paniğini yaşamıştı.

Her arı çıkıp geleceğine olan inançlarını akşamın ilk

"Yani, Komiserim, kız kaşar kıvamında. Efe Yılmaz ile iki defa yemeğe çıkmışlar ama Esra Hanım ona güllümsen herkesle bir yerlere çıkabilecek kapasiteye sahip."

"Kemal'e maalesef, yine katılıyorum komiserim. Görev başında olmasaydım hayatımın en hızlı kız tavlamasını gerçekleştirmiş olacaktım."

"Tamam tamam, Esra'nın da üzerini çizdim." Selim dediğini yerine getirdikten sonra masanın etrafını saran arkadaşlarının tek tek suratına baktı. "Bunlar fikirlerimiz, peki deliller ne diyor?"

"Telefon görüşmeleri listesine göre, Sevilay ile Sena birbirini hiç aramamış," diyen Yusuf önündeki dosyayı açıp listeyi çıkardı. "Ama Efe Yılmaz'ın her ikisi ile de aralıklarla görüşmesi var. Aslında Sena Tekin, onu hiç aramamış, arayan hep kendisi olmuş."

"Bundan bir şey çıkmaz." Bu defa grubun en sessizi Abdullah araya girdi. "Çünkü genelde, Sena Tekin'i dem günlerinde aramış. Sevilay'la da bir ilişkinin başında olduklarını düşünürsek görüşmeleri normal."

"Üçünün görüşme listesinde ortak isim var mı?"

"Araştırma devam ediyor, fakat şimdilik yok. Ha, tabii, Onur ve Efe arasında yapılan görüşmeleri saymazsak. Gerçi son görüşmeleri on beş dakika sürmüş—"

"Onur zaten Efe'yi tanıdığını inkar etmedi," diyen Selim, komiser Yusuf'un lafını kesti. "Çok sıkı fıkı değildi ama görüşüyorduk. Birkaç gece de içmeye gitmiştik demişti."

"Kısaca Komiserim, elimizde bizi düze çıkaracak herhangi bir delil yok ve biz bu üç dört kişi arasında gidip geliyoruz."

"En kötüsü ise, gencecik bir kız hâlâ kayıp. Ailesinin

gözleri yaşlı. Bizden duyacakları küçücük bir haberin peşindeler. Oysa bizim elimizde, kızın saat 11:34'te okuldan çıkıp giderkenki görüntüsünden başka bir şey yok. Ah, şu, hiçbir işe yaramayan telefon mesajı var."

Komiser Selim'in sesi oldukça sert ve asabi çıkmıştı. Yine de tam olarak hissettiklerini yansıtamamıştı.

"Sena Hanım'ın ifadesini kontrol etmiştik. Göze çarpan bir şey yok."

"Sena Tekin'in yarım saatlik ortadan kaybolmasını unutma."

"Olur, unutmam ama sende kanıtlayamadığın bir şeyin senin hiçbir işine yaramadığını unutma. Kadın, ara sokakta sıkışıp kaldım dediğinde sen aksini iddia edemiyorsan, o kazanmıştır."

Kemal'e destek vermek amacıyla araya giren Yusuf, "Ayrıca aldığımız ifadeler Sena Tekin'i doğrular nitelikte," dedi ve devam etti. "Bahsettiği küçük esnafı bulduk. O gün mal geldiğini doğruladı ama zaman konusunda emin değil."

"Yani orada da çıkmaza giriyoruz."

"Acaba komiserim alanı genişletsek mi?"

"Hangi alanı Yusuf?"

"Ne bileyim, Efe Yılmaz okulda herkes tarafından tanınan biri. Üstelik özel yaşamı da hareketli. Oraya mı yoğunlaşsak? Çekemeyen biri falan olabilir belki."

"Eski eşi temize çıktı. Kadın başka biriyle evli ve hamile. Efe okulda sevilen biri, kimseyle kavgası yok, kime gideceğiz?"

"Arkadaş Eda'nın söylediğine göre de Sevilay, Efe ile uzun zamandır görüşüyordu ama ilişkilerinin tam bir adı yoktu," diye araya girdi Kemal. "Beraber arkadaş ortamına

rıca Sena Tekin'in arabasının bagajında saç teli bulundu, şu an incelemesi yapılıyor. Bence, bu konuyu sonuç çıkınca konuşalım."

"Eğer, o saç Sevilay Uzun'a ait ise, mahkemede Sena Tekin'i zor durumda bırakabilir belki ama beni ikna edemez. Daracık bagaja sığdırılmış kocaman bir gövde, hareketsizliktan ve korkunun şiddetiyle salgılanan adrenalinin etkisinden dolayı döşemeye vücut sıvısı sinmesi gerekirdi. Oysa ben arabayı gördüm; tertemiz ve her şey yerli yerinde deydi."

"Aklından geçen ne Kemal?"

"Aradığımız şahıs, bagajı kolaylıkla açıp saç telini içine bırakmış olabilir."

"Ama arabada zorlama yok."

"Zorlanmasına gerek yok ki, 2007 model bir arabayı, biraz pratiği olan herkes açar."

"Peki, bu saç ne zaman koyuldu oraya? Okulun açık otoparkında değil, evinin otoparkında da şüpheli bir duruma rastlanmadı."

Engin'in agresif çıkışından rahatsız olan Kemal, olduğu yerde kıpırdadı. "Evinin otoparkı dediğin, semtin otoparkı. Hem de Şişli gibi kalabalık ve işlek bir yerin. Oraya gün içerisinde yüzlerce araç giriyor. '*Şüpheli bir duruma rastlamadık*,' diyebilmemiz için daha çok erken. Çünkü araştırma devam ediyor. '*Şimdilik şüpheli bir duruma rastlamadık*,' demek daha doğru olur."

Selim'in ekibi, Sena'ya inananlar ve inanmayanlar olarak ikiye ayrılmıştı. Herkes kendine göre haklıydı. Fakat haklılık yetmiyordu. Hiçbiri karşısındakinin tezini yüzde yüzlük bir sonuçla çürütmeyi başaramıyor, sadece ihtimaller çerçevesinde fikrini söylüyordu.

"Peki, Sena Tekin'i geçelim. Onu aldamak veya suçlamak için elimizde yeterince bilgi yok. Nişanlısı Onur için ne düşünüyorsunuz?"

Masada oluşan bıyık altı gülüşmelerin ardından Yusuf, "Onun cilaya ihtiyacı var," dediğinde erkeklerin gülüşü kahkahaya dönüşürken, sebebini anlayamayan Selim sorma gereği hissetti. "Ne demek o?"

"Komiserim, adamın boynuzlarının cila zamanı gelmiş demek istiyor arkadaşlar."

Selim buna da ihtimal vermiyordu ama arkadaşlarının neden öyle düşündüğünü merak etmişti.

"Sizce Sena Tekin, nişanlısını Efe Yılmaz'la aldatıyor muydu? Bu, bir kıskançlık cinayeti olabilir mi diyorsunuz?"

"Komiserim ben Onur Eren'in yerinde olsaydım ve ille de bir kıskançlık cinayetinin zanlısı olmam gerekseydi, Ahmet Sancaktar'ı hedef alırdım."

Selim, bu konuda onlara hak vermek zorundaydı. Sena'yı ilk günden beri Ahmet Sancaktar'la birlikte görüyorlardı ve henüz Onur'la ikisini yan yana görememişlerdi bile. Hatta çoğunda, genç adam nişanlısının nerede olduğunu bile bilmiyordu.

"Bu da demek oluyor ki Onur Eren'i de listeden eledik," diyen Selim, önündeki dosyada yazan adamın adının üzerini yeşil fosforlu kalemle çizdi. "Sıra, komşumuz Esra Alptekin'e geldi. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Adamların gülüşmeleri az önce olduğu gibi yeniden başladı. Bu defada ilk konuşan Kemal oldu. "Bence ondan iyi tost olur, o kadar."

Dik dik bakan Selim komiser, "Bilmece gibi konuşmayın," diye çıkıştı.

kot pantolon üzerine kazak ve deri mont giymelerinin haricindeki tek ortak özellikleri, bakışlarındaki şüphe ve yüzlerindeki gizemdi. Görevleri icabı kendilerini saklamayı çok iyi başaran adamlar, karşısındakinin içini görüyormuş gibi keskin bakışlara sahiptiler.

"Delillerden yola çıkarsak, bilmiyor olması mümkün değil."

Engin'e cevap Abdullah'tan geldi. "Kadının eli, sahibinden habersiz her yerde. Bu bana pek inandırıcı gelmiyor."

"Cinayet silahında parmak izini bulsak ona da haberim yok diyecek."

"Cinayet silahını bulduk da üzerindeki parmak izi kaldı."

Yusuf'un yorumuyla Selim müdahale etme gereği duydu. "Konuyu saptırmayın ve varsayımlar üzerinden konuşmayın."

Odaya sinen kısa sessizliği, "Amaç da bu zaten," diyen Kemal bozdu.

"Neymiş o amaç?"

Öne doğru eğilen Kemal, komiserinin yüzüne baktı. "Efe Yılmaz'ın katiline bir adım bile yaklaşamadık. Sevilay Uzun nerede? Daha ne zaman kaybolduğu hakkında en ufak bir fikrimiz bile yok. Bir adamı öldürüp, güpegündüz bir genç kızı kaçıran birinin, ardında böyle basit deliller bırakmasını çok mantıklı bulmuyorum."

"Yani sen, bu delillerin bilerek değiştirildiğini ve bırakıldığını mı söylüyorsun?"

"Aradığımız kişi kendini bu kadar iyi saklayabiliyorsa, bizi Sena Tekin'e yönlendirmekte de hiç sıkıntı yaşamamıştır."

"Sana göre, Sena Tekin sadece bir yem, öyle mi?"

"Evet, komiserim."

"Peki, neden?"

"Çünkü bizim dikkatimizi o yöne çekmek istiyor. Ya da aslında tüm derdi Sena Tekin. Onu rahatsız etmek hoşuna gidiyor."

"Bence, bu çok saçma," diyen Engin, "Birini rahatsız etmek için adam öldürmek çok iddialı bir yöntem," diyerek devam etti.

"Ben de Kemal Komiserime katılıyorum, Sena Tekin sadece piyon."

"Bu demek oluyor ki Sena Tekin'i kafanda elediin?" Selim'in sorusunun muhatabı Yusuf'tu.

"İlk geldiği gün, çok korkmuş ve üzülmüştü. Şaşkındı da. Üstelik, küçücük kadın. Efe Yılmaz'ın nasıl öldüğünü düşünürsek, onun yapmış olması çok zor. Hele kendinden üç kat büyük ve ağır bir kadını kaçırması mümkün görünmüyor... "

"İyi de, Japonlar da küçücük ama güçleri ortada."

"Bende Kemal gibi düşünüyorum Komiserim," diyen Bülent araya girdi. "Verdiği tüm ifadelerde istikrarlıydı. Eğer o yapmış olsa en azından avukatı daha geçerli bir savunma bulur, "*Bilmiyorum*," arkasına sığınmazdı."

"Yol boyunca, izini takip edemediğimiz yarım saatlik bir zaman dilimi var; dediği gibi, ara sokakların birinde ürün boşaltan bir kamyonun arkasında sıkışmış olabilir. Ya da... Silah zoru veya elindeki başka bir güçle Sevilay Uzun'u kaçırmış olabilir."

Selim, "Peki, sonra ne yaptı?" diye sorarken amacı Engin'in tezini çürütmek değildi. "Yarım saatte kızı ne yapmış, onu nereye götürmüştür?"

"Kızın çantası bahsi geçen yerin çok yakınındaydı. Ay-

Komiser Selim eve gitmek yerine merkezde birleştirdiği sandalyelerin üzerinde uyumaya tercih emişti. Aslında buna uyumak denilmezdi. İnatla ona direnen gözlerini kandırmak için birkaç saat kestirmişti sadece.

Kendisi, hiç ara vermeksizin çalışsada ekip arkadaşlarını evlerine göndermek konusunda ısrarcı davranmıştı. Ancak geri dönmek için sabah saat yediden sonraya kalanı, trafik şubeye sürgün etmekle tehdit etmişti. Verdiği gözdağı işe yaramış olacak ki beş kişilik ekibi ellerinde soğumuş kahveleri ve taze simitleriyle saat yedi olmadan geri dönmüştü.

Şimdi de, *-son beş saattir-* daracık odada, küçük masanın başında toplanmış, ellerindeki bilgilerle nereye bakmaları, hangi ipucunun peşinden gitmeleri gerektiğini bulmaya çalışıyorlardı.

Selim Komiser kimseyi hedef almadan, "Peki, sizce Sena Tekin'in dediği gibi hiçbir şeyden haberi yok mu?" diye sordu. Bu konuda kendi fikri net olsa da, arkadaşlarının ne düşündüğünü merak ediyordu.

İçlerinde en kıdemlisi ve yaşça en büyükleri Selim'di. En gençleri ve gözü en karaları ise yardımcısı Yusuf'tu. Ekibin diğer üyeleri, Kemal, Abdullah, Bülent ve Engin'in

Tanem, "Hak etmiyor olsan da, veririm," deyip, başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Ahmet, okulu ve Onur'u aramasını da söylemediği için pişmandı. Sena dünden sonra okula gitmez, Onur'u da aramazdı, ancak her ihtimali düşünmekte fayda vardı.

Yeni bir hata yapıp, yeni bir krize yol açmak istemiyordu.

Uzun salonda kısa adımlar atıp turlamaya başladıktan yarım saat sonra telefonu çaldı. Arayan Mehmet idi. Hiç acele etmeden yanıtla tuşuna bastı ve sessizce bekledi.

"Sena kimseyi aramamış ve hiçbir yere gitmemiş. Senin yanından tam olarak ne zaman ayrıldı?" diye soran ağabeyine cevap vermeden önce derin bir nefes aldı genç adam.

"Yaklaşık, üç saat oldu. Kafasını dinlemek için yalnız kalabileceği bir yere gitmiştir belki."

"Sena'dan bahsediyoruz. O, kimseye haber vermeden ortadan kaybolmaz."

Mehmet çok haklıydı ve artık Sena için gerçekten endişelenmeye başlayabilirlerdi.

TRABZON

Saçına aklar düşmüş, başı hep dumanlı Trabzon, önünde secde eden Karadeniz, huzur veren yeşiliyle hırçın ve usulanmaz sevdaların beşiği şehir!

Narin sevdaların değil; saf ve dokunulmaz aşkların, kavgaların değil; Gürcüsü, Çerkezi ve Rumuyla medeniyetlerin beşiği, tabiatın süslediği toprağı bereketli Trabzon!

İlk görüşte aşk ancak sana yakışır, yanık sevdaların dillerde türkü olduğu, sevmesi zor, yaşaması zor ama vazgeçmesi imkansız Trabzon!

suratına indiğinde kendinden nefret etmişti. Fakat şimdi düşünüyordu da yine olsa, yine o anları yaşamaktan vazgeçmezdi. Pişmanlığı, yaşadıkları için değil zamanın yanlışlığı ile ilgiliydi.

Ahmet, bedeninde ve zihninde Sena'yla arasına mesafe koymayı başaramamıştı. Ve şimdi bedeli her ikisi içinde çok ağır olacaktı.

Göz ucuyla Sena'nın geldiğini, ona hiç bakmadan alt kata indiğini gördü ve kısa süre sonrada kapanan kapının sesini duydu.

Bir gün, Sena onu affetme büyüklüğünü gösterse bile, Ahmet'in kendine böyle bir iyilik yapması söz konusu değildi. Bağışlamak, telafisi mümkün olan hatalar için geçerliydi. Ahmet öyle bir şey yapmıştı ki, zamanı geri bile alsa, yaşananları değiştirmesi mümkün değildi.

***

Kravatını takıp, ceketini giyen Ahmet, son iki saattir olduğu yerden hiç kımıldamamıştı. İki yana açtığı bacaklarına dirseklerini dayayıp sadece oturmuş, Sena'nın sessizce çıkıp gitmesinin ardından eve çöken kasveti dinlemekten yorulsa da yerini hiç değiştirmemişti.

Babası, Osman çok haklıydı. Yanlışa düşmekten öyle çok korkuyordu ki mükemmel olmaya çalışırken hata üstüne hata yapıyordu. Oysa ki insanı kusursuz yapan yanlışlarından edindiği dersler ve duyduğu pişmanlıklardı. Ancak Ahmet, kendine bu hakkı tanımıyordu.

Önce fermuarını kapalı tutmayı başaramamış, ardından da kızın o halde gitmesine izin vermişti. Başka şansı var mıydı bilmiyordu ancak olmalıydı. Eğer düşünseydi, mut-

laka bulurdu ama o kolay olan yolu seçmiş, her zamanki gibi bahanelerinin arkasına sığınmıştı.

Kusursuz kelimesinin tam karşılığı Sena'ydı.

Giderken de, Ahmet zehrini dökerken de, nasıl da başı dikti. Sena onu asla yanıltmamıştı. Ayakları yere sağlam basan, akıllı ve onurlu bir kadındı o.

Kendiyle dalga geçercesine sırıtan Ahmet, "Tabi, ben onu da mahvedene kadar," deyip nihayet ayağa kalktı.

Önemli olan affetmek değildi, önemli olan unutmayı başarabilmekti. Sena'dan öyle bir şey almış ve sonrasında öyle fena davranmıştı ki unutulması mümkün değildi.

Acele etmeden, dinginliğini bozmadan uzun adımlar atarak ilerledi. Masanın yanına ulaştığında üzerindeki telefonunu alıp, Tanem'in numarasını tuşladı. Üçüncü çalışın ardından açılan telefonda genç kadının sesini duydu ve hiç beklemeden, "Sena senin yanında mı?" diye sordu.

"Buraya mı geliyordu? Kiminle?"

"Sende mi, değil mi?"

Ahmet kendi sesinin oldukça normal çıkması için çaba sarf ederken Tanem'inki öfkeliydi. "Sena, senin yanındaydı ve orada kalması gerekiyordu. Tek başına dışarıda ne işi var?"

"Peşinde azılı bir katil varmış gibi tepki gösterme!"

"Ah, Ahmet, sana inanamıyorum! Tutamadın değil mi çeneni?"

Tanem'in sorusuna cevap vermedi. Keşke tutamadığı sadece çenesi olsaydı.

"Filiz Abla'yı falan bir arasana, belki oraya gitmiştir."

"Gazetecilerden dola[illegible]ya gitmez ama herkesi sırayla aramak[illegible]

"B[illegible]

din! Bunu nasıl yaparsın? Daha da önemlisi, benim bunu bilmeden yapmama nasıl izin verirsin," diye haykırdı. Ne tık o sakinliğinden eser kalmamıştı.

Omzunu *ne olmuş yani* diye silken Sena, "Yabancıya gitmemiş oldu!" diyerek ona meydan okudu. Acıdan kahroluyordu ama Ahmet'in bunu görmesine müsaade etmeyecekti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, neden seninle dalga geçeyim?"

"Bak Sena, birbirimizi çok çok uzun zamandır tanıyoruz. Eğer bu bir oyunsa hiç sırası değil. Ve sana, benimle oyun oynamaman gerektiğini hatırlatmama da gerek yok sanırım."

Sena'nın tüm kanı çekildi. "Nasıl bir oyun oynuyor olabilirim ki?"

"Bilmiyorum, sen söyle! Baştan belirtmeliyim ki ne tür hayaller kuruyorsun bilmiyorum ama bence fazla ümitlenme. Yattığım her kadınla..."

"Hayal falan kurduğum yok," diyen Sena adamın cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Bu kadarını duymaya katlanamazdı. "Bunu ateş ve barut gibi düşün; uzun süre bir arada kalınca, kaçınılmaz son gerçekleşti. Ben, yaşadıklarımıza herhangi bir anlam yüklemiyorum, sen de yükleme lütfen."

"Haklısın! O yüzden, artık seninle bir arada bulunmasak daha iyi," diyen Ahmet bu defa genç kadının gözlerine bakmadı. "Nişanlı bir kadın olarak senin yaptığın hata affedilemez ama beni de buna ortak etmene izin veremem. Ayrıca merak ediyorum da bu kadar arsızken nasıl oldu da şimdiye kadar kimseyle birlikte olmadın."

Sena'nın kalbi parçalara ayrıldı. Tuzlu gözyaşları gözle-

rine akın etti. Ancak o ağlamayı reddetti. Ama kalbi... acıyla çığlık çığlığa bağırıyordu. Sena, maalesef ki artık onun için bir şey yapamazdı.

Sırtını geriye yaslamış, kendini beğenmiş bir ifadeyle ona bakan adamın görüntüsü ve yaşadığı şu an, hafızasının kaydedilen sayfalarına eklenirken bunları silemeyeceğinin farkındaydı. Rüyaları buna asla izin vermezdi.

"Doğru adamı bekliyordum ama sanırım en yanlışına gittim. En azından, geçirdiğin dakikaların ardından bir teşekkür edebilirdin. Ne de olsa doyuma ulaştığın anlardaki keyif dolu iniltilerinin arasında adımı sayıklarken, bu kadar güzelini daha önce yaşamadığını itiraf eden sendin," diyen Sena çenesini havaya kaldırdı. Daha dün sabah Onur'la yollarını ayırdığı bilgisini kendine sakladı. "Üstelik o zaman başka bir adamın nişanlısı olmam da senin için çok önemliymiş gibi durmuyordu. Bu, bizim küçük ve önemsiz sırrımız olarak kalacak."

Ahmet, hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Suskunluğu her şeyi anlatıyordu. Alnındaki damarlar hareket etmeyi sürdürse de rahatlamıştı. Oysa Sena'nın içine çektiği her nefesi acı verecek kadar keskindi.

Ahmet, konuşmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Önündeki hiçbir şeyi ellemeyen Sena'nın sakince yerinden kalkıp gidişini seyrederken dilinden dökülenlerle genç kadının gözlerinin söylediği çok farklıydı. Ahmet, ona ve sağlam duruşuna hayran kalmıştı. Kendini ezdirmemiş, gururunu çiğnetmemişti.

Dün gece yaşadıklarındaki tutkunun derinliği Ahmet'i korkutmuştu. Her anından zevk almış, hatta hiç bitmesin istemişti. Pişman olacağını bile bile ellerini Sena'dan uzak tutamamıştı. Ancak sabah olduğunda, gerçekler tokat gibi

Duş alma işini sonraya bırakarak sadece yüzünü yıkayıp kendine çeki düzen verdi. Üzerine sinen Ahmet'in kokusunun hemen gitmesini istemiyordu.

Sanki bu her gün yaptığı bir şeymiş gibi odanın içinde dolaşıp hazırlıklarını tamamladı. İçi içine sığmıyordu. Çokça idi belki ama Ahmet'i görmek için acele ediyordu.

Dans edercesine merdivenleri indi. Burnuna gelen kızarmış ekmek kokusu gülümsemesini ve heyecanını derinleştirdi. Ahmet ona kahvaltı hazırlıyor olmalıydı. "Teşekkür ederim, Tanem," diye fısıldadı.

Tezgahın arka tarafındaki Ahmet sırtı ona dönük hummalı bir çalışma içerisindeydi. Üzeri giyinik, hatta az sonra bir toplantıya girecekmiş gibi derli topluydu.

Adımlarını yavaşlatan Sena geldiğini haber vermek için, "Günaydın," dedi.

Kalbinde coşan kahkahalar, adamın yüzünü gördüğü an sustu. Gördüğü ifadeden hoşlanmamıştı. Aslında Ahmet'in yüzünde bir şey okunmuyordu ama adamın bakışları pişmanlık ve kızgınlık doluydu. Sena'nın göğsünde kocaman bir öfke birikmeye başladı.

"Günaydın!" diyen Ahmet'in gözleri Sena'nınkileri esir aldı.

İçinden, onu yıkıp kavuran coşkun bir duygu seli geçti. Genç kadın bağırmak istedi ama boğazı kupkuru olmuştu.

"Dikilme, hadi gel, kahvaltı hazır."

Adamın giydiği spor kesim takım elbisesinin, henüz takmadığı kravatı koltuğun üzerine, ceketi ise sandalyeye bırakılmıştı. Neden böyle giyinmişti ve neden böyle bakıyordu? Sena bir karar veremiyordu ancak odadaki hava gerilim yüklüydü. Ve bunun da tek sebebi Ahmet'in bakışlarıydı. Gece yaşananları yok mu sayacaklardı? Tamam,

peki! Ahmet, istediği kadar yok sayabilirdi. Fakat aynısını Sena'dan bekleyemezdi.

Talimata uyup Ahmet'in onun için hazırladığı yere otardu. İlk konuşan olmak istemiyordu. Aslında kimsenin konuşmasını istemiyordu. Her şey olduğu gibi kalsın istiyordu. Daha fazlasında gözü yoktu, en azından artık yoktu.

Giymek için seçtiği gömlekten dolayı rahatsız oldu. Ahmet arkasını döndüğünde titreyen parmaklarını zorlayıp düğmelerini iliklediği.

Sıcak çayını ve ekmeğini önüne bırakan Ahmet, belki tam karşısında duruyordu ama aslında binlerce kilometre uzaklıktaydı. "*Lütfen Allah'ım*," diye yalvaran Sena, gözlerini kapadı ve sessizce idama hazırlanan mahkum gibi beklemeye başladı.

Uzun ve gergin sessizliğin ardından Ahmet yerini alıp, "Sanırım, konuşmamız lazım," dediğinde dualarının bir işe yaramadığını anlamış oldu.

Yine de, "Neyi?" diye sordu.

"Öncelikle, özür dilerim. Sen zor günler geçiriyorsun, yanlış kararlar vermen çok normal. Oysa ben tamamen düşüncesizce davrandım."

İşte başlamıştı. Adamın sesi nasılda duygusuzdu.

Sena üzgündü; duyacaklarından dolayı ödü kopmuştu, histerinin eşiğindeydi, duygu ve düşünceleri kontrolden çıkmıştı sanki. Fakat bu defa güçlü olacak, Ahmet'in onu ilk rauntta yere sermesine izin vermeyecekti.

"Bence konuşulacak bir şey yok; yaşandı, bitti ve geride kaldı." Sena ne kadar da kendine telkin verip mağrur görünmeye çalışsa da sessizce konuştu. Yüksek sesle söylemek canını daha çok yakardı.

Elindeki çatalı masaya fırlatan Ahmet, "Sen, bakireyi-

bilmek, daha önceki gözyaşlarını hatırlamak canını yaksa da Sena vazgeçmeyecekti. Neyi kaybedeceğini biliyordu ama bunca yıldır bunun için beklediğini de biliyordu. Ahmet için beklemişti. Amansız bir aşkı tek başına yaşamıştı. Şimdi sonu nasıl bitecekse bitsin, hakkı olanı alma zamanıydı.

"İçindeki arsız kız çok cüretkâr, onu tercih ederim."

Ahmet de kararını vermişti. Sena'nın dudakları kıvrıldı.

"O zaman öyle olsun," diyen Sena adamın boynunu ısırdı. "Kural yok!"

"Düşünmek de yok," dedi Ahmet.

"Utanmak da yok."

"Kim olduğumuzu hatırlamak da yok."

Ahmet'i taklit eden Sena sağ kaşını havaya kaldırıp, "Durmak da yok!" dedi.

"Arsız!"

Sabah olduğunda çok pişman olacaktı. Hiçbir şey eskisi gibi olmadığında Sena da onun kadar pişman olacaktı. Fakat şimdi kucağında kıpırdanıp duran kadın, aklını başından almışken doğru şeyi yapması Ahmet'ten beklenemezdi. Bir erkeğin dayanma gücü de bir yere kadardı. Ve genç adam o yeri çoktan geçmişti.

Kahkahasına engel olmayan Ahmet, kucağına aldığı genç kadının bacaklarını beline doladı. Bir hata yapacaksa layıkıyla yapmalıydı. Utanıp pişman olacaksa en azından hepsi için değecek anlar yaşamalıydı.

İki katı aşıp yatak odasına çıkana kadar öpmeye devam ettiği Sena'yı yatağın üzerine bıraktığında dudakları, genç kadının teninde keşfe çıkmaya çoktan başlamıştı. Dokunulmadık ve öpülmedik hiçbir yer bırakmak istemiyordu.

Sena'nın zevk çığlıkları eşliğinde, genç adam da aynen öyle yaptı.

***

İkinci kere Ahmet'in yatağında gözlerini açan Sena'nın kalbi adeta kanat çırpıyordu. Bedeni, üzerinden tır geçmiş gibi ağrıyor olsa da yüzündeki aptal sırıtmayla kendini daha önce hiç olmadığı kadar özgür ve mutlu hissediyordu. Gece yaşadığı deneyimi kelimelerle ifade etmesi mümkün değildi. Söyleyebileceği tek şey, bunca yıl beklemesine fazlasıyla değmiş, Tanem'in ne demek istediğini anlamıştı.

Yüzündeki gülümseme hiç azalmadan yatağın boş olan tarafına baktı. O anda başka bir düşünce davetsizce aklına girdi ve onu yavaşça kemirmeye başladı. Ahmet onu yatakta tek başına bırakmıştı. Onunla uyanmak, gece yaşananları taçlandırmak olsa da ille de şart değildi. Yeter ki adam pişman olup, yine ağzından zehir gibi kelimeler dökülmesin, yoksa yalnız uyanmaya razıydı.

Yerinden doğrulduğunda evin içindeki sessizliği dinledi. Alt katta birinin dolaştığını ve hummalı bir çalışmanın içinde olduğunu anlayınca az önce daldığı karamsarlıktan sıyrıldı. Ahmet kusurlu bir aşık olabilirdi ancak, karakteri sağlam biriydi. Gece yaşadıklarından sonra Sena'ya sırt çevirmez, en azından bugün onu kırmazdı.

İlk defa çıplaklığından utanmayan Sena, gece üzerinden çıkardığı tişörtü yerden kaldırıp adamın giysi dolabına ilerledi. Genç adamın beyaz gömleklerinden birini alıp üzerine giydi ve sadece tek düğmesini iliklediği.

Madem hayaller gerçeğe dönüşüyordu, eksiksiz olmalarında fayda vardı.

Adamın talimatını uygulayan Sena, ilk turda başarmıştı. Ancak ikinci seferde fazla sert ve yavaş davranınca dişlerindeki çamurun parçalanmasını durduramadı ve etrafa saçılan kil, genç kızın kollarına, yüzüne ve çıplak dizlerine kadar sıçradı.

"Hayır, ya.." diye isyan eden Sena hemen arkasını döndü. "Bunu yapamayacağımı ikimizde biliyorduk. Allah, beni sakar ve beceriksiz yaratmış. Yapacak bir şey yok."

"İlk denemelerde bu oldukça normal!"

Ahmet'in sahte gülüşüne olduğu kadar açıklamasına da inanmamıştı Sena.

Arkasını dönüp yüzünü adama çevirdi. Neredeyse burunları birbirine değecekti. Bedenleri zaten bir süredir tek bir vücut halindeydi. Bu mesafeden Ahmet'in gerginliğini görebiliyordu.

Sena, belki yanlış görüyor ya da yaşadığı yoğun dakikaların baskısıyla yanlış anlıyordu ama Ahmet ona şehvet ve tutkuyla bakıyordu. Hem de dudaklarına.

Kabul etmeliydi ki şehvet ve tutku Sena'nın pek anladığı konular değildi ama içgüdülerini takip edip, adamı öpmeye kalkışırsa yaralanabileceğini bildiği kadar yaşayacaklarını da biliyordu. İçgüdüleri ve duyguları onun rehberiydi. Sanki bir güç bedenini ele geçirmiş, hiç olmadığı kadar cüretkâr davranmasını sağlıyordu. Dudaklarını hafifçe aralayıp Ahmet'in dudaklarına değdirdi.

Sanki adam da bu anı bekliyor gibiydi. Karşılık alması yarım saniyeden daha az sürmüştü. Ayaklarının yerden kesildiğini hisseden Sena, adeta uçuyordu. Yaşadıkları olağanüstüydü. Yoğun ve tarifsizdi.

Ahmet onu tek hamlede yerinden kaldırıp dizine oturturken öpüşmeleri iyice derinleşti. Elleri adamın vücudunda keşfe çıkmış gibi sürekli hareket ediyor, dili dişlere değdiğinde, bir elektrik akımı hızla içinde gezinmeye başlıyordu. Erkekler böyle mi öpüşürdü? Bu aptalca bir soruydu. Söz konusu Ahmet ise, tutkunun her halini biliyor olmalıydı. Kendi aldığı zevk kadar, adamın da doyuma ulaşmasını sağlamak için tüm acemi hünerlerini kullanmaya ve Ahmet'i taklit etmeye başladı.

Kolları adamın bedenini saracak uzunlukta değildi ama ulaşabildiği her noktaya dokunuyordu. Karnının alt kısmındaki sızı ona ne yapması gerektiğini söylerken, Ahmet'in kocaman eli Sena'nın küçük göğsünü avuçladığında, ufak bir çığlık attı ve bir anda her şey durdu.

İkisi de çok uzun bir maraton koşmuş gibi nefes nefeseydi. Bitmesini istemiyordu. Ahmet çenesini tutup başını havaya kaldırdığında gözleri birbirine kenetlendi. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce düşünmelisin," diyen genç adam, bu sözleri daha çok kendine söylüyordu.

"Nasihate ihtiyacım olduğunda aramak için seni en başa yazacağım."

"Ben ciddiyim."

"Bende ciddiyim. Lanet olasıca, sence şimdi nasihate ya da düşünmeye ihtiyacım varmış gibi mi duruyorum?"

Ahmet'in keyiften uzak gülüşü onu endişelendirirken adamın dizlerinde hafifçe kıpırdanıp onu harekete geçirmeye çalıştı.

"Tatlı, masum kız Sena'ya ne oldu?"

"Öylesini mi tercih edersin?"

Bugüne kadar izlediği filmler işe yaramış Ahmet'i baştan çıkarmayı başarmıştı. Bunu görebiliyordu. Onun tarafından istenmek, onda arzu uyandırmaktan anlatılmaz bir haz duymuştu. Gün ışıdığında Ahmet'in değişeceğini

"Eğer, istersen!"

"Evet, çok isterim."

Hiçbir şey söylemeden yanına gelen Ahmet'in, çarkın üzerindeki malzemeleri büyük bir ustalıkla leğende birleştirmesini seyretti. Kattığı suyun yeterli olduğuna inanınca hamuru yoğurmaya başladı. Sena, mest olmuş halde onu seyrederken bıraksalar bu manzaranın karşısında ölebilirdi. Aslına bakılırsa, biraz daha seyretmeye devam ederse kalbi onu yarı yolda bırakacaktı zaten.

Ahmet'in beyninin düşünen bölgesindeki kan mı pıhtılaşmıştı? Kendisi ve Sena yarı çıplak haldeyken, aynı odada kalmak bir yana, beraber çömlek yapmayı teklif ederken, aklından ne geçiyordu? Aslında Sena'nın yumuşak sesi, nefesini kestiği andan itibaren oksijensiz kalmış ve düşünüp, karar verme yetisini kaybetmişti.

Sena, inanılmaz ve karşı konulmaz derecede güzel görünüyordu. Yorgunlukla şişmiş yüzü, dokunmamak için büyük çaba harcadığı pürüzsüz, ipek teni yarı aydınlatılmış odanın tek ışık kaynağıydı.

Sena'ya çarkın önündeki tabureye oturmasını söylediğinde ona dokunmamaya çalıştı, olur da ona dokunursa alev alacaktı ve benliğinde çıkan yangını söndürmenin tek yolunun ne olduğunu ise biliyordu. Ne var ki, bilmek işine yaramıyordu.

Çekiciliğinden ve güzelliğinden haberi olmayan Sena, her zamanki mahçupluğuyla ona işaret edilen yere oturdu.

Ahmet derhal, hatta koşarak ondan uzaklaşmalıydı. Fakat yapamıyordu. Aksine, Sena'nın kim olduğunu ve neden onun evinde olduğunu bile unutmuştu.

Sena, onun düşündüğü gibi kırılgan bir kadın değildi. Bilakis çok güçlü bir kişiliği vardı. Son günlerde yaşadığı karmaşanın arasında kaybolmamış, bunca yıldır hayatı için kazandıklarını kısa sürede kaybetmiş olmasına rağmen, dimdik ayakta kalmayı kadar başarmıştı. Ona hayran kalmamak mümkün değildi. Ve tüm bu özellikler Sena'yı karşı konulmaz hale getiriyordu.

Kendisi için çektiği tabureyi genç kadının arkasına yerleştirip oturduğunda, burnuna Sena'nın naif gardenya kokusu geldi. O andan sonra kendine söz geçirmesi olanaksızdı.

Ne yapması gerektiğini soran gözlerle kendisine bakan kadının elini avuçları arasına aldı. Sena'nın küçük ve zarif elinin tersine kendisininki kocamandı.

Kolları arasındaki kadının kokusunu duymamaya, tenindeki yumuşaklığı hissetmemeye çalıştı. Böyle bir şey de mümkün değildi.

Uzun bacaklarını, genç kadının iki yanından uzatıp çarkı döndüren pedallara ulaşırken, Ahmet'in büyük gövdesinin karşısında, Sena kaybolmuştu. Genç kadının çıplak bacaklarının, kendi bacaklarına değdiği her nokta ise ateş alıyordu sanki.

Devam etmek için kendini zorlayan Ahmet, ellerini tuttuğu Sena'nın kollarını ileri doğru uzatarak ıslak kile dokundu. Kadın heyecanlanmış ve dilinden bir zevk inlitisi dökülmüştü. Tepelerinde yanan lamba, sadece önlerindeki çarkı aydınlatıyor, fondaki müzik sessizce akmaya devam ediyordu. Oysa Ahmet, Sena'dan başka bir şey görmüyor, onun kalp atışı dışında bir şey duymuyordu.

Çark döndükçe ortaya, çok da çömleğe benzemeyen bir görüntü çıkarken, sesinin duyulması için dua eden Ahmet, "Şimdi sen de parmaklarını hareket ettir," dedi. "Nazik ama hızlı ol!"

ne hiçbir zaman engel olmamıştı. Şimdiyse ona hayrandı. Onu takdir ediyor, tüm övgüleri hak ettiğine inanıyordu.

"Bu güzellikleri saklayamazsın. Bence sadece bize değil, tüm dünyaya söylemelisin."

"İzin verirsen, bana özel kalmasını istiyorum."

"Neden ama?"

"Öyle olmasını tercih ediyorum."

Başını kaldırıp Ahmet'in gözlerinin içine baktı. "Bu büyük bir haksızlık!"

Bir itirafa hazırlanan Ahmet, "Aslında, değil," dedi. "Onları başkalarıyla paylaşıyorum."

Kıskançlık canavarı Sena'yı esir alırken, genç adamın onları sevgililerini etkilemek için kullandığını düşündü. Ahmet'in buna ihtiyacı yoktu ki. Bu kadar değerli ve özel bir şeyi, böyle basite indirgemesine elinde olmadan sinirlendi.

"Ailenle de paylaşmalısın."

"Hayır. Bana sır olarak kalacağına söz verirsen seni haziran ayındaki sergiye götürürüm."

Ah! Bu gece sürprizler bitmiyordu.

"Ne sergisi?"

"Sanat galerilerinde yılda bir defa sergi düzenliyorum. Üç ayrı yerde, bir ay boyunca."

"Ve bundan bizim haberimiz yok mu?"

"Aslında benim değil, Turan Cömert'in sergisi var!"

"Hiçbir şey anlamıyorum," diyen Sena'nın bakışlarından anlamadığı belliydi ve büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Çünkü Turan Cömert'i her ne kadar şahsen tanımıyorsa da en beğendiği heykeltıraştı.

"Yani, Ahmet Sancaktar olarak değil, Turan Cömert adıyla sergi düzenliyorum."

Şaşkınlıkla ağzı açık kalan Sena, ellerini adamın göğsünün üzerine koyup onu itti. Bir adım gerileyip, "Turan Cömert sen misin?" diye sorarken tam tabirle ciyakladı.

Ahmet onaylarcasına başını salladı.

"Buna inanamıyorum. O kadar uzun zamandır onunla tanışmak istiyordum ki sana anlatamam."

"Ehh, tanıştığımıza memnun oldum o zaman."

Önce Ahmet'i baştan aşağıya süzdükten sonra yavaşça kendi etrafında bir tur döndü.

"Evet, bende memnun oldum. Yani, sanırım. Çok garip bir rüya görüyorum, öyle değil mi? Sabah kahvaltı masasında sana bunu anlatacağım ve çok güleceğiz."

"Aramızda tek gülen sen olacaksın."

Sena, tüm detayları öğrenmek istiyordu. Ahmet'in bu işi ne zamandır yaptığını ve özellikle de neden gizlediğini? Ancak, şimdi değil. Şimdi, sadece anın keyfini çıkarmak ve her şeyi tek tek incelemek istiyordu.

Adamı arkasında bırakıp, atölyenin orta yerinde duran çömlek çarkının başına ilerledi. Yerde kurumuş kil kalıntıları, çarkın üzerinde ise yapıma hazır hale getirilmeyi bekleyen kil ve pişmiş toprak vardı. Hemen yerde bir mavi leğen ve onun yanında da içi su dolu bir matara.

Ahmet'in böyle bir meziyetini saklamaya çalıştığına hâlâ inanamıyordu. Neden saklama gereği duyduğunu ise asla anlayamayacaktı.

"Denemek ister misin?"

Kısa bir süreliğine de olsa varlığını unuttuğu adamın sorusuyla aniden irkildi. Ahmet'in ne kadar ciddi olduğunu anlamak için yüzüne baktı. Teklifinde samimiydi ve Sena'nın bu şansı kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

"Yapabilir miyim?"

manzarayı nasıl adlandıracağını bilemedi. Dağınık saçları Ahmet'in alnını kaplamış neredeyse gözlerine ulaşmıştı. Yaptığı işten dolayı, yüzünde tatmin olmuş bir aşığın hazzı vardı.

En az yaptığı heykeller kadar sert olan gövdesinde, iki göğsü arasını ince, belli belirsiz kıllar kaplamıştı. Bez, geniş pantolonu kasıklarının tam başladığı noktada duruyor, coğrafi bir harita gibi, onu çevreleyen her bir kas kütlesi loş ışığın altında insanda ona dokunma isteği uyandırıyordu.

Muhteşemdi ama inanılmaz da olurdu. Tanrının bazı kullarına bu kadar iltimas geçmesi Sena'ya göre büyük haksızlıktı.

"Rahatsız olmadım. Bende işimi bitirmek üzereydim," diyen Ahmet'in dudaklarını çevreleyen ince çizgi söylediklerinin yalanlıyordu. Hiç de rahat değildi.

"Ben çok şaşkınım, bundan haberim yoktu." Sena kollarını açıp odanın içindekileri işaret etti. "Hangisine bakacağımı bilemiyorum. Hepsi harika." *Ama sen onlardan daha harikasın* diye, aklından geçen düşünceyi kendine sakladı.

"Teşekkür ederim. Vakit öldürüyorum."

"Lütfen! Bunlar saygıyı ve övgüyü hak ediyor. Bu şekilde küçümseyemezsin."

"Ah! Peki."

Nihayet yürümeye başlayan Sena, hemen sağında duran ve kendi boyundan büyük olan kadın heykelinin yanına gitti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Parmaklarını tango kıyafetleri içinde, şevkle ve aşkla dans eden kadının üzerinde gezdirdi. Soğuk heykel, her an canlanıp dans etmeye başlayacakmış gibi duruyordu. "Bugüne kadar bundan haberim olmadığına inanamıyorum."

"Bende sana bunu söylemek istiyorum aslında."

"Neyi?"

Sena'ya bakmak yerine ayak parmak uçlarını incelemeyi seçen Ahmet, yaramazlık yaparken yakalanan bir çocuk gibi tedirgindi. "Bu aramızdaki küçük bir sır olarak kalabilir mi?"

Adamın itirafıyla ani bir dönüş yapan Sena, kolunu kadın heykele çarpmakta hiç zorluk yaşamadı. Acıyan canıyla ufak bir çığlık atarken asıl endişesi heykelin devrilecek olmasıydı.

Aralarındaki mesafeyi hızla kapatan Ahmet, olduğu yerde sallanan dansçı heykeli tutmak yerine Sena'ya koştu. "Yaralandın mı?" diye soran Ahmet onun kolunu yakalamışken, Sena da dansçı kadının yerinde sabit kalmasını sağladı.

Yüzünün baştan sona kıpkırmızı olduğuna emindi. Atölyeyi terk etmek istemiyordu fakat her an sakarlığına eklenen heyecanı sayesinde tüm odanın altını üstüne getirmekten de korkuyordu.

Tam şu anda Ahmet'in uzun, sıcak ve nasırlı parmakları onun çıplak kolunu ovalıyordu. Kendi omuzu da adamın terli ve çıplak göğsüne değiyordu. Ahmet'ten yayılan enerjinin vücuduna yaptığı baskıyı hissetmemeye çalışıyordu. Allah biliyor ya işi çok zordu, hatta imkansızdı.

Agresifleşip kendini koruma altına almalıydı. Ahmet'in sivri dilini çıkartıp aralarına duvar örmeye niyeti yokken, iş Sena'ya düşüyordu. Fakat yapamazdı ki. Zaten yapmak da istemiyordu. Evet, Ahmet'e yıllardır aşıktı. Onun bozuk karakterli bir sevgili olduğunu, ideal bir partner olmadığını hep biliyordu. Ama bütün bunlar, adamı sevmesi-

bir araya gelerek Sena'yı işgal etmiş, bilinci dışında onu hareket ettirmeye başlamıştı.

Daha sonra düşündüğünde bile önündeki siyah perdeyi aralayıp arkasında ne olduğuna bakmasını sağlayan gücün ve cesaretin nereden geldiğini bulamayacaktı.

İlk bakışta Ahmet'i göremedi, ilk bakışta nereye girdiğini de anlamadı.

Ucundan açtığı perdeyi biraz daha iterek odayı net görmeye çalışırken kil ve toprak kokusunu aldı. Şaşırdığını ve hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştığını itiraf etmeliydi. Gördüklerini önce algılamaya sonra da anlamaya çalıştı.

Ortada büyükçe bir çark ve onun üzerinde de tamamlanmayı bekleyen bir çömlek vardı. Gözlerini yavaşça etrafında gezdirdi. Yatak odasında gördüğü biblodan çok daha güzelleri vardı. Uzun boylu, bir insan boyutunda kadın ve erkek figürleri gerçekmiş gibi karşısında dikiliyordu, daha sı raflardaki küçük şekiller, bakmaya doyamayacağın ve ellemekten korkacağın kadar güzel görünüyordu.

Hipnotize olmuş gibi yürümeye başladığı esnada onu gördü.

Gözleri bulanıklaşmaya başlayana kadar adama bakarken, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Tepe lambasının aydınlattığı masada oturmuş, önündeki kile, küçücük demir parçasıyla şekil vermeye çalışıyordu. Üst bedeni çıplaktı. Odayı dolduran duygu yüklü müziğin her bir melodisi Ahmet'in teninde dans ediyordu sanki. Hemen yanındaki bardakta birkaç yudumluk şarap kalmıştı.

Sena ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı ama beceremedi. Yine de düşünmek için kendini zorladı. Gö-

receğini görmüştü, artık gitmesi gerekiyordu. Ama nasıl gidecekti? Bu manzarayı terk etmek istemiyordu.

Ahmet'in yaptığını düşündüğü heykellerden çok daha başarılı bir çalışmanın eseri olan adamın vücudu, Sena'yı kendine çağırıyor, kasları hareket ettikçe genç adamın gücü ortaya çıkıyordu. Sırtının tam ortasından aşağıya doğru inen ter damlasını gözünün ucuyla takip edip kaybolmasını seyreden Sena, kendinden geçip içinde bulunduğu ortamdan başka bir dünyaya gitti.

İleriye doğru bir adım attı.

Şimdi de düşünmemesi gerekiyordu, ancak kendini ne kadar zorlasa da başaramadı.

Bu haliyle, Ahmet gibi istediği her kadını baştan çıkarabilen güçlü bir adamın dikkatini çekeceğini düşünmekle hata yapıyordu ama deneyecekti.

Attığı ikinci adımın hemen ardından, Ahmet hiç acele etmeden yüzünü ona döndü. Kimi göreceğini biliyor gibi bir hali vardı. Sena'yı biraz mahçup da olsa gülümseyerek karşıladı.

Ahmet gülünce ne dünya dönmekten vazgeçti ne de kuşlar kanat çırpmaktan, Sena o an sadece, kalbinin bir vuruşu atladığını hissetti.

"Beni yakaladın."

Ahmet'e olan aşkı gözlerinden okunmasın diye doğrudan yüzüne bakamayan Sena, soluğunu o kadar uzun süre tutmuştu ki başı döndü. Kim olsa bu manzaranın karşısında nefesi kesilirdi.

Bir şeyler söylemesi gerektiğini bilerek, "Bu... burası, yani, seni rahatsız ettim," diye geveledi.

Hiç acele etmeyen Ahmet yerinden kalktı. Az önce adamın sırtının muhteşemliğini düşünen Sena, gördüğü yeni

Bu, daha birkaç gün önce kırdığı bibloydu. Ama artık kırık olmadığı gibi, çok daha güzel ve renkli görünüyordu. Belki bir başkası aynı olduklarını fark etmezdi fakat Sena bildiyordu, hatta emindi. Şemsiyenin altında dans eden çiftin yüzüne baktığında, aynı aşkı yeniden görmüştü.

Biblonun, bu kadar kısa sürede eskisinden daha güzel bir hale nasıl geldiğini bilmiyordu. Aklında birkaç alternatif vardı ama hiç biri ikna edici değildi. Şaşkın ve bir o kadar mutluydu. Bibloya dokunan sihirli elin kime ait olduğunu Ahmet'ten öğrenecek ve onu mutlaka tebrik edecekti.

Düşünmeyi yarıda kesip ayağa kalktı ve hiç durmadan merdivenleri yavaş ama seri hareketlerle inmeye başladı. Son basamağa geldiğinde uzun bir nefes verdi. Ahmet'in yattığını sandığı koltuğun önüne doğru ilerlerken avuç içleri terledi ve kendini göreceği manzaraya hazırlamak için gözlerini üst üste kırptı.

Loş ama içerinin görünmesini sağlayan ışık onu yanıltmıyorsa -ki yanıltmadığına emindi- onu karşılayan sadece bir yastık ve olduğu gibi bırakılmış bir battaniyeydi.

Panikle etrafına göz gezdirdi. Ahmet'e dair herhangi bir iz yoktu. Rahatlamış mıydı? Yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı? Kestiremiyordu. Ama evde yalnız kalmış olabileceği hissine kapılıp korktuğunu itiraf etmeliydi.

Adamın belki açık bir büfe bulma umuduyla dışarı çıktığını düşünmeye çalıştıysa da bu pek ikna edici değildi. Evde gerekli her şeyin olduğuna emindi. Üstelik sabaha karşı neye ihtiyaç duymuş olabilirdi ki? Bir kadın?

Kıskançlığın ve saçmalamanın hiç sırası değildi. Şimdi yeni bir karar vermesi gerekiyordu. Evin içinde adamı aramalı mıydı, yoksa geri dönüp yatmalı mıydı?

Uyuyamayacağını bildiği yatağa gitmek çok cazip gözükmeyince yeniden merdivenlere yöneldi. Görünmemeye çalışarak alt kata bakacaktı. Küçük bir ihtimalle, Ahmet'i de uyku tutmamış ve kendini spora vermiş olabilirdi.

Bir hırsız gibi aşağıya inerken dizleri titremeye ve yaptığının saçmalık olduğunu düşünmeye çalıştı. Omuzlarından birinin üzerindeki melek ona devam etmesi gerektiğini söylüyordu. Sağındaki meleğin mi, solundaki meleğin mi onu yönlendirdiğini ise az sonra öğrenecekti.

Yolun yarısını çoktan geçmişti ki dış kapının hemen karşısındaki çift pervazlı geniş kapının açık olduğunu gördü. Dışarıya hafif bir ışık süzülüyor, kulağına ise sakinleştirici bir müzik geliyordu.

Ne olduğunu anlamak için kararlılıkla yoluna devam etti. Andre Rieu. Klasik müziğin son yüzyılda yetiştirdiği en iyi kemancı ve bestecinin Love in Venice albümünden Sena'nın en sevdiği parça, Volare çalıyordu.

Ahmet'in bu tarz müzik dinliyor olabileceğini tahmin etmesi bir yana ismini bile bildiğine inanması mümkün değildi. İyice meraklanan ve gözüyle görmek isteyen Sena, hiç tereddüt etmeden içeri girdi.

Bilardo masası, kum torbası, koşu bandı ve daha birçok aletin bulunduğu odanın bir duvarı boydan boya aynaydı. Sena oraya baktığında sadece kendi yansımasını gördü. Duvarda yanan birkaç spot lambası da ona burada yalnız olduğunu söylüyordu.

Sesi takip ederken odanın ucundaki perdeyi ve altından süzülen ışığı fark etti. Damarlarında gürül gürül dolaşan kanın sesi kulaklarında uğuldamaya başlarken, artık ne müzik ne de başka bir şey duyuyordu. Tüm moleküller

Ahmet'in, ona giymesi için verdiği tişörtü neredeyse dizlerine kadar iniyordu. Sena hayallerinde, adamın beyaz gömleğini giydiğini ve sadece tek düğmesini iliklediğini düşlerdi. Ama olsun, tişörte de razıydı. Üstelik şartları pek de normal değildi. Sonuçta romantizmin doruklarında bir gece geçirmemişlerdi. Tam aksine gerilim ve korku yüklü saatlerin ardından burada olması bile bir mucizeydi.

Evin içini aydınlatan loş ışıklar önünü görmesine yardımcı olsa da başucundaki lambayı yaktı. Damarları adrenalin pompalamaya başlamıştı. Her an sakarlığını ispatlayıp evin altını üstüne getirebilir, bütün mahalleyi uyandıracak kadar ses çıkarabilirdi. Sena, tüm bunların yerine merdivenlerden yuvarlanıp bilincini kaybetmeye razıydı. Çünkü öylesi canını daha az acıtırdı. Tabii ki eğer seçme şansı varsa, sorunsuz birkaç saat geçirmeyi tercih ederdi. Ne var ki, ne kendine ne de onunla dalga geçmeye bayılan kaderine güvenmiyordu.

Ayağa kalkıp tişörtünün eteğini çekiştirdikten sonra saçlarını düzeltti. Nasıl göründüğüne emin olmak için yumuşak adımlarla banyoya geçti. Madem bir işe kalkışmıştı, layıkıyla yerine getirmeliydi. Ahmet'in uyanma ihtimalini göz ardı edemezdi.

Banyoyu kaplayan aynada yüzüne bakan Sena, cesaretini kıran bir yansımayla karşılaştı. Hiçbir zaman çok güzel bir kadın olmamıştı ama kendine özgü bir çekiciliği vardı. Ancak şimdi, yaşadığı zor gün ve saatlerin yan etkisi yüzünde yer edinmişti. Gözleri içeri göçmüş, özenle baktığı saçları yağlanmış ve kafasına yapışmıştı.

Yapabileceği bir şey yoktu. Ya vazgeçerek yatağa geri dönecekti ya da devam edecekti. Bu şans eline bir kere

daha geçmezdi. Filiz, onu uzun süre Ahmet'in insafına bırakmazdı.

Peki, beklentisi neydi? İzlediği aşk filmlerindeki sahnelerden birini mi yaşamayı umut ediyordu? Sessizce adamı seyrederken Ahmet gözlerini açacak ve tek kelime etmeden sarılıp, onu öpecek diye mi umut ediyordu?

Vücudundan bir kasırga geçmiş gibi ürperdi. Böylesini umut etmiyor, deli gibi istiyordu. Ah! Tanem. Hepsi onun yüzündendi. Aklını karıştırmıştı. Keşke onunla konuşmak yerine Asya'yla konuşsaydı. O zaman alacağı cevap, *"Ahmet'in yerlerde sürtündüğünü görene kadar kaçmaya devam et,"* olurdu.

Kafasını salladı. Yeniden en başa dönüp düşünmeyecekti. Şu anda evinde olduğu adama aşıktı. Onun tişörtünü giymiş, onun yatağında yatıyordu. Kim bilir, belki de bu kaderin bir oyunu değil, işareti olduğunu da yaşamadan bilemeyecekti. Üstelik öyle bir çıkmaza girmişti ki, bir saat sonra hayatında nelerin değişeceğini bilmiyordu. Her şeyini kaybetmişti. Elinde bir tek özgürlüğü kalmıştı, onu da kaybetmesi an meselesiydi. Durum bu olunca, artık kendine daha neyi dert ediyordu ki?

Hızla banyodan çıktı.

Her ne olursa olsun, Ahmet sevilmek için yaratılmıştı. Ama adamın hamurunda aşk, sadakat, anlayış ya da duygusallık yoktu. Bunu unutmazsa gerisi kolaydı.

Derin bir nefes aldı ve, *"bunu, yepyeni ve unutulmayacak anılar biriktirmek için yapıyorum,"* dedi kendini ikna edebilmek adına.

Merdivenlere yöneldiği sırada, aslında gitmek için hazırdı ancak yatağın hemen başucunda, yerde duran şey ilgisini çekince geri döndü.

şananlardan habersiz, başka bir yerde kafasını toparlamaya çalışıyor diye kaç gündür Sena'nın sığındığı tez, ortaya çıkan yeni delille tüm hükmünü kaybetmişti.

Kaç saattir yatakta dönüp duruyordu acaba?

Ahmet zorla ona kendi yatağını verip uyumasını emrettiğinde hiç itiraz etmemişti. Her ne kadar artık adamın yanında sinirleri gerilip öfkelenmiyor ya da saçmalamıyorsa da onunla zaman geçirmek hâlâ yorucuydu. Ahmet'e baktığında hissettiklerinden, adamın karşısında gülünç duruma düşmekten, onun her söylediğinin altında başka anlamlar aramaktan ve daha bir sürü şeyden dolayı yorulsa da onun yakınlarda bir yerlerde olmasından memnundu.

Sevdiği romanlardan birinde, bir alkoliğin beyninin, vücuda daha çok alkol gönderebilmek için yollar aramak üzere programlandığını okumuştu. İşte ya da evde, yalnız veya kalabalığı içinde olsa bile, bir alkoliğin düşündüğü tek şey alkolmüş. Sena da, ne yaptığının ya da nerede olduğunun hiçbir önemi olmaksızın sadece Ahmet'i düşünüyor, ona sahip olmanın değilse bile onu sevmenin tadını çıkarıyordu. Üstelik bunun ne kadar yanlış ve zararlı olduğunu bildiği halde. Bu da demek oluyordu ki o da bir bağımlıydı. Akıllı bir kadın olmakla övünen ve tüm olumsuzluklara rağmen hayata kafa tutmayı başaran Sena, bugüne kadar bir tek bu bağımlılığına çare bulamamıştı.

Fakat şimdi, bu sessiz ve karanlık evde, Ahmet'in yatağında uyumayı başaracağını düşündüğünde yanıldığını anlamıştı. Ne Ahmet'ten, ne de yaşadığı son bir haftanın detaylarını düşünmekten kurtulamıyordu. Ahmet'in çıplak teninin değdiği yatakta olmanın verdiği heyecan, iliklerine kadar titremesine sebep oluyorken, uyumak bir yana rahatlaması bile söz konusu değildi.

Adamın uyuyup uyumadığını merak etti. Evdeki derin sessizlik uyuduğunun habercisiydi. Alt kattaki koltukta yatacağını, oranın da en az yatak kadar rahat olduğunu söylemişti. Koltuk, Ahmet'in koca gövdesini kaldırabilecek kadar geniştı ama konforu konusunda Sena emin değildi.

Başını birkaç santim yataktan ayırıp kalkmaya niyetlendiği an vazgeçti. Ya Ahmet uyanıksa ve onu görürse! Varsın görsün. Uyku tutmadı derdi, ya da su içmek istediğini.

Yeniden hareket etmek istedi ama ihtiyacı olan cesareti bir türlü toparlayamıyordu.

Yarın neler olacaktı? Polis, Sena'yı tehlikeye atacak yeni bir şey daha bulur muydu? Peki, işi ne olacaktı? Okula bir daha nasıl girecekti? Ve Onur'un yüzüne yeniden bakabilecek miydi? Sıralamaya başlarsa koca bir listeyi dolduracak sorunu yeterli değilmiş gibi, bir de Ahmet'in rahatını dert edecekti kendine.

Hayır, Sena kendine dert aramıyordu. Sena, sadece onu görmek istiyordu.

Ama zamanı değildi.

Fakat Tanem, *"Aklın başka şeylerle meşgul olmak istese bile, kalbin ona izin vermez,"* demişti. Sena, tam da öyle bir an yaşıyordu. Kalbi, deli gibi Ahmet diye inlerken başka şeylere odaklanamıyordu. En iyisi önce kalbini doyurmalıydı.

Peki, savaş yarası almaya hazır mıydı?

Eve gelirken Ahmet'le yaptıkları sohbet keyiften de öte çok lezzetliydi. Eğer karşılığında alacağı bir gülüş, kısa bir hakaş ve birkaç dakikalıkta olsa içten bir muhabbetse savaş yarası alma riskine değerdi. Üstelik artık uyuması da mümkün olmadığına göre yapılacak en iyi şey denemekti.

Korkusuna karşı gelip yerinden doğruldu. Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı ve derin bir nefes aldı.

Bedenini ve ruhunu arındırmak, iyileştirmek için aradığı anne dokunuşunu Filiz'de buluyordu.

"Böyle bir davranış, senin düşündüğümden biraz daha akıllı olduğunu gösterir," diyen Ahmet sesine neşe katmayı ihmal etmedi.

"Kime ve neye göre akıllı? Seninle kıyaslandığında mı?"

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Sadece, merak. Bana, bu şekilde bir ithamda bulunan birinin, yargılayıp karar verme yetisinin ne kadar güçlü olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Gözünü yoldan ayıran Ahmet, Sena'ya döndü. Sağ kaşı yine havaya kalkmıştı. "Çok karmaşık, tam sana göre."

"Eleştiriyor musun, yoksa iltifat mı ediyorsun?"

"Aradaki farkı anlayacak kadar akıllı olduğunu iddia eden biri olarak, sorduğun soruyla beni şaşırttın."

"Sanırım, aramızda meydan okuyan asıl kişi sensin."

"Sana cevap vermeyi çok isterdim ama eve geldik," diyen Ahmet, sert bir dönüş yaparak Sena'nın hafif de olsa cama doğru savrulmasını sağladı.

"Hiç acıman yok mu? Tüm İstanbul polisi peşimde ve sen bana bu şekilde davranıyorsun."

Aracı park edip kontağı kapatan Ahmet, "Temiz iç çamaşırını eksik etmem," derken dudağının bir köşesi eğlendiğini gösterircesine yukarı doğru kıvrıldı. "Koğuş ağasını ayarlar, seni korumasını sağlarım."

"İğrençsin!"

"Teşekkür ederim, harika olduğumu biliyorum zaten. Ama bunu senin ağzından, bu şekilde duymak hoşuma gitti."

"Ukala!"

"Beni şımartıyorsun."

Her geçen anla birlikte Sena'nın büyüyen gülümsemesi kahkahaya dönüşünce, Ahmet bundan hoşnut olmuştu. Geçirdiği zor saatleri engelleyememişti ama genç kadının üzerine çöken kasveti dağıtmayı başardığı için kendini takdir etti. Ahmet önlerindeki günün nelere gebe olduğunu biliyordu. Birkaç dakika da olsa etraflarında akıp giden hayatı unutmak ikisine de iyi gelmişti.

***

Sena, ömrünün en berbat ve en anlaşılmaz günlerinden birini geçirmişti. Hatta bir ara tek kurtuluşunun ölüm olduğunu düşünecek kadar ileri gitmişti. Sena, sahip olduğu çok az şeyi de hızla kaybediyorken, kimse onu abartmakla suçlayamazdı. Çekirge misali, üçtür polisin elinden kurtuluyordu. Dördüncüsünde bu kadar şanslı olamayacağını anlamak için fazla akıllı olmasına gerek yoktu.

Mehmet'in dediği gibi, *'Ya birisi onunla kötü bir oyun oynuyordu ya da Sena, fark etmeden sürekli yanlış zamanda ve yanlış yerde bulunmak'* gibi garip bir huy edinmişti. Ancak durum ne olursa olsun bu kadarla kalmayacağı, devamının geleceği çok belliydi.

Öncelikle kendini düşünen Sena bir yandan da, tüm kalbiyle Sevilay'ın zarar görmeden geri dönmesi için her an dua ediyordu. Çünkü elinde, bildiği birkaç duadan başka bir şey yoktu. Ne kızı tanıyordu, ne de kimin onun canını acıtmış olabileceği hakkında bir fikri vardı.

Komiser Selim'in dediğine göre, Sevilay'ın kayboluşunun Efe'nin cinayeti ile bir bağlantısının olması en güçlü ihtimaldi. Fakat küçük de olsa genç kız, kendi rızasıyla, ya-

Yalvarırım, ölüsüne de razıyım. Başında dua edip sarılacağım toprak parçasını çok görmeyin bana."

"Sizin evladınız yok mu? Nerede, ne halde olduğunu bilmemek ölümden beter! Bize bunu yaşatmayın."

Kendini tutamayan Mehmet, konuşanın kim olduğunu görmek için başını kaldırdığı daha ilk an pişman oldu. Servilay Uzun'un babası olduğunu düşündüğü zayıf ve yıpranmış adamın gözlerinde gördüğü ıstırap, Mehmet'i gafil avlamıştı. Tökezleyen genç adam, birkaç saniye hareket etmeye bırakıldı. Çaresiz babanın acısı yüreğinin en derinine işledi.

Hemen yanındaki Serra, eğer onu dürtmeseydi her şeyi göze alıp adamın yanına gidecek kadar etkilenmişti.

Serra'nın yardımıyla uzun ve hızlı adımlarla otoparka doğru gitmeye başlasalar da Mehmet'in aklı da yüreği de geride kalmıştı. Ve ilk defa yaşamak zorunda kalacağı günlerden dolayı korkmuştu.

***

Komiser Selim'in yardımıyla kimseye görünmeden arabaya binip polis binasından uzaklaşmayı başarmışlardı. Nedense Ahmet, bu kadar kolay olabileceğini düşünmemişti. Filiz'in ikna olması, komiserin onları oradan çıkartmak için gösterdiği çaba olağanüstüydü. İyi şans bu defalık yanlarında olmuştu. Önlerindeki yirmi dört saati de aynı şekilde atlatabilmeyi başarabilirlerse işte o zaman Ahmet rahatlayabilecekti.

Yanında sessizce oturan Sena'nın aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Uzun bir gün, hatta çok uzun ve yorucu bir hafta geçiren genç kadını, yoracak konuşmalardan

uzak durmak istese de onun düşünerek kendine işkence etmesini göz yumamadı.

"Filiz Ablan nasıl oldu da seni azat etti, hâlâ inanamıyorum," diyen Ahmet, kendince en güvenli konuyla arabanın içini dolduran kasvetli sessizliği sonlandırdı.

"Filiz Teyzem aslında çok iyi bir kalbe sahiptir ama işte dili, yanı..."

"Yok yok, bence o Serra ile baş edemeyeceğini anladı." Nihayet Sena'nın tebessüm etmesini sağlamıştı. Böylece Ahmet'in keyfi de yerine geldi. "Filiz Abla'ya hangi durumlarda anne diyorsun?" Sena cevap vermek yerine gülümsemesini genişletince Ahmet dayanamadı. "Ne? Neden gülüyorsun?"

"Böyle bir soru sorduğun için," diyen Sena gözlerini adama dikti. "Sizler, genelde benim yanımda anne-baba konularını pek açmazsınız. Şaşırdım."

"Bilirsin, hiç utanmam yoktur."

"Bilirim, evet. Peki, gerçekten cevap istiyor musun?"

"Cevap vermek istemezsen anlarım."

Koltuğa iyice yayılan Sena kollarının göğüs hizasında birleştirdi. Söylemekte sakınca görmedi ama Ahmet'ten istediği son şey merhametti. Ve genç adamın aile konularındaki hassaslığını biliyordu. Yine de, tercihini konuşmaktan yana kullandı.

"Başım dertteyken, canım yanmışsa veya ondan bir şey isteyeceksem Filiz Teyze'ye, *anne* demeyi tercih ediyorum."

Canı acıyan bir çocuğun dilinden dökülen ilk kelimedir anne. Hiçbir ilaç yoktur ki iyileştirici etkisi, bir annenin sevgisinden daha kuvvetli olsun. Sena da öyle yapıyordu.

Serra ve aynı kararlılıkla devam etti. "Biz, bir arada kalıp ne yapabiliriz diye tartışırken, Sena'nın uzakta kalıp dinlenmesi, basının onu bulamayacağı bir yerde olması lazım."

Filiz, itiraz etmek için ağzını açmaya niyetlenirken Sena'nın ürkek bakışlarıyla karşılaştı. Az önce avukatla birlikte yanlarına gelirken güçlü görünmeye çalışıyordu, oysa şimdi korkmuş bir kedi gibi, hakkında verilecek kararı bekliyordu.

Bir gün bile Filiz'i üzmemiş ve asla yormamıştı. Ona emanet edilmiş mükemmel bir evlat olmuştu her zaman. Fakat şimdi anlıyordu ki, kendi derdiyle meşgul olup Sena'yı unutmuş olan Filiz, ona gerektiği kadar sahip çıkamamıştı.

"Peki, tamam," diye kararını bildiren kadın, elleri cebinde çıkacak olan sonucu bekleyen Ahmet'e döndü. "Telefonun açık olsun ve bir gelişme olursa mutlaka haber ver."

"Merak etme, Filiz Abla."

Sırtını yasladığı duvardan ayıran Ahmet, minnetle ablası Serra'ya bakıp gözleriyle teşekkür etti.

"Komiser Selim, basına görünmeden sizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacak." Mehmet yeniden ipleri eline almıştı. "Hadi, acele edin. Bizde hep beraber ön kapıdan çıkalım ve onlara istediklerini verelim."

Filiz'in öpüp Ahmet'e emanet ettiği genç kadın, komiserin arkasına takılıp gitmeden önce son bir kez arkasına baktı ve zorda olsa onlara gülümsemeyi başardı. İyi olmak zorundaydı ki etrafında derdiyle dertlenen insanlar için iyi olacaktı.

***

Maalesef, Mehmet ve yanındakiler, Ahmet ve Sena kadar şanslı değildi. Ülkede yardımlarıyla tanınan ve herkes tarafından sevilen Sancaktar Ailesi'nin durumu kısa zamanda değişmişti. Bir kişinin ölümü ve genç bir kızın ortadan kaybolmasıyla suçlanan Sena Tekin'e yardım ederek hedef tahtası haline gelmişlerdi.

Nüfuslarını ve paralarını kullanarak suçu örtbas etmeye çalışmakla itham ediliyor olmaları onları yıldırmasa da söylenen sözler çok ağırdı.

Mehmet taviz vermemiş, kendilerine ve Sena'ya yapılan suçlamaları kabul etmediklerini, akşamüzeri yapılan basın toplantısında dile getirmişti. Ama aynı saatlerde Sena'nın sorgusu hâlâ devam ettiği için sözleri inandırıcı olamamıştı. İl Emniyet Müdürü Cemal Bey, konumu gereği yuvarlak cümleler kullanınca, Mehmet'in çabası boşa kürek çekmekten öteye gidememişti.

Sevindikleri tek nokta, bu gelişmeler yaşanırken Sena'nın her şeyden habersiz sorgu odasında olmasıydı. Ahmet'in evinde güvende olacak olan genç kadın, uzun süre daha bu gelişmeleri öğrenemeyecekti.

Hep birlikte dışarı çıktıklarında onları ilk karşılayan, her zamanki gibi gazetecilerdi.

Garipliği ilk fark eden Mehmet oldu. Basın ekibi, her zamanki saldırgan tutumlarının aksine daha yumuşaklardı ve belirli bir mesafede kalmayı seçmişlerdi.

Mehmet ve yanındakiler, çok geçmeden bunun sebebini öğrenmek zorunda kaldılar.

Kalabalığın arasından üzerlerine doğru gelen orta yaşın çok üstündeki kadın, "Kızıma ne yaptınız?" diye haykırmaya başladı. "Sevilay'ımı, ceylan gözlümü verin bana

madı ya da kızmadı. Çünkü hepsinin aklında aynı soru vardı.

"Yani, Sena'nın kaderini onların eline mi bırakacağız?"

"Hayır, Tamer Amca, olur mu öyle şey," diyen Mehmet, her zamanki olgunluğuyla devreye girdi. "Sena'yı kim, neden uğraştırıyor; bütün bu yaşananların sebebi ne öğreneceğiz."

"Sizden bir şey yapmanızı istemiyorum. Gerisini biz hallederiz."

Sena'nın elini tutmaya devam eden Filiz'in son sözü ortamda bomba etkisi yaratmıştı. Bekleme salonunda oluşturdukları kalabalık zaten yeterince dikkat çekiciyken, kadının gereğinden fazla yüksek sesle konuşması ilgiyi daha da artırmıştı.

Mehmet ağzını açıp konuşmak istediyse de Ahmet ondan önce davrandı. "Filiz *Teyze*!" Kadının ona, '*teyze*' denilmesinden nasıl nefret ettiğini bildiği için ona özellikle bu şekilde hitap etmişti. "Bu saatten sonra sizi, bizi var mı? El birliği ile Sena'yı bu dertten kurtaracağız."

"Ben, Sancaktarlar'dan bir şey istemiyorum."

Ahmet kıstığı gözleriyle kadına nefretle baktı. "Biz de, zaten senin için yapmıyoruz."

"Tamam, lütfen, Filiz! Şu anda Sena için, herkesin yardımına ihtiyacımız var."

"Ah, tabi, Tamer Bey de kendilerinin iç güveysi olur."

Filiz ve Tamer'in arasına girip onun yüzünden tartışmamalarını söylemek için yoğun bir istek duyan Sena, sessiz kaldı. O, sığındığı limanda kaderini başkalarının eline bırakmıştı. Sözlerinin kimseye bir faydası olmazdı.

Başını Filiz'in omuzuna yaslayan Sena'yı kendine çe-

ken Tamer, genç kızı bir baba şefkatiyle öpüp eski eşine döndü.

"Söyler misin, Sena'yı en son ne zaman aradın?"

Tamer'in sorusu kadını gafil avlamıştı. Filiz, onu ne zaman aradığını bilmiyordu, ancak Sena onu hiç aksatmadan iki günde bir arıyordu.

O, tek kelime edemeden Tamer yeniden konuşmaya başladı. "Hatırlamıyorsun, çünkü onu aramana hiç gerek kalmadan, Sena seni hep arıyordu."

Bu çok doğrudu. Bakışları mahçuplaşan Filiz, genç kadına minnetle gülümsedi. "Evet, hem de hiç aksatmadan."

"Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Gurur yapmanın sırası değil. Herkese ihtiyacımız var ve Filiz, şu anda tek derdimiz Sena olmalı, hesaplaşmanı sonraya sakla."

"Yeter, tamam," diyen Serra ortaya çıkana kadar kimse konuşmaya cesaret edememişti. "Kızı görmüyor musunuz? Hem yorgun, hem de korkmuş. Şimdi sizin egolarınızın savaşını hiç çekemeyeceğim."

"Ben de Sena Hanım'ın dinlenmesini tavsiye ediyorum. Polis, verilen ifadenin doğruluğunu araştıracaktır. Olur da şüpheli bir durumla karşılaşırsa, sabah yeniden gelmemiz gerekebilir."

Avukatın kelimelerinin arasında, '*yeni bir komplo*' yoktu belki ama demek istediğinin bu olduğu açıkça belliydi.

"Tamam, peki, ben Sena'yı eve götürüyorum," diyen Filiz, genç kadının elini tutup ayağa kaldırdı. "Gelmek isteyen bizimle gelebilir."

"Ahmet, lütfen, sen Sena'yı alıp götürür müsün? İyice dinlenmesini sağla ve çeneni kapalı tut."

"Ne?!"

"Lütfen, Filiz Abla, şimdi tartışmanın sırası değil," dedi

Sevilay ortalarda yokken kurtulmuş olduğuna sevinerek bencillik etmek istemiyordu, ancak bir dakika daha bu odada kalamazdı. Tüm aklı dengesini kaybetmeden önce ciğerlerini temiz hava ile doldurması gerekiyordu.

***

Yanında avukatla beraber bekleme odasına giren Sena, kalabalığın arasında Filiz ve Tamer'ı gördüğünde bir suçlu gibi kafasını önüne eğdi. Tüm hayatı boyunca onlar tarafından takdir edilmek için çok konuşmamış, çok huysuzluk yapmamış ve çok ağlamamıştı. Bunun yerine çok çalışmış, çok dinlemiş ve çok uslu olmuştu. Onların ailesinde kendine bir yer edinmek için didinip durmuş, bundan da tek bir gün bile pişman olmamıştı. Belki de, anne ve babasının Sena için yaptığı en iyi şey, onu Filiz ve Tamer ikilisine emanet etmek olmuştu.

Tamer ve Filiz, birlikte olmayı başaramasalar da mükemmel bir annenin ve babanın yapması gereken her şeyi yapmışlardı.

Ne var ki bugün, üst üste koyduğu tüm taşlar yerle bir olmuş, Sena da altında ezilmiş, ailem dediği bu insanların karşısında başını eğmek zorunda kalmıştı.

Yanında yürüdüğü avukattan iyice uzaklaşan genç kadın meraklı gözlerle onları bekleyenlerin yanına ilerleyip bir adım önlerinde durdu. Gözleri sadece anne dediği Filiz'i görüyor, kulaklarında ise aman vermez bir uğultu vızıldıyordu.

"Özür dilerim, Filiz Anne!"

"Lütfen, özür dileme." Yaşının kadını olmayan Filiz, bir anneden çok abla gibi görünse de, söz konusu Yağmur

ve Sena olduğunda, tüm dişiliğini ve gücünü onlar için kullanıyordu.

"Kızım, neden bize haber vermedin?"

"Geçer sandım, bu kadar büyüyeceğini düşünmedim," diyen Sena, yalvaran gözlerini önce Filiz'e ardından Tamer'e çevirdi. "Size yemin ederim, ben hiçbir şey yapmadım."

Kimsenin çıt çıkarmaya cesaret edemediği ortamda yerini ilk terk eden Tamer oldu. Kızını dernekten gurur duyduğu Sena'yı kollarının arasına alıp, "Hepsi geçecek!" dediğinde Filiz de yanlarına yaklaşıp genç kadının saçlarını okşadı.

Öylece ne kadar süre durduklarını bilmiyordu ama arkalarından gelen sesle birlikte yaşadıkları tüm duygusallık anında dağıldı.

Ahmet ve Mehmet'in dışarıdan geldiklerini işaret eden yüzlerindeki kızarıklık soğuktan kaynaklanıyordu ama ikisinin de taşıdığı sıkıntılı ifadenin sebebini kimse bilmiyordu.

Onların gelmesiyle bekleme salonu aniden karıştı. Başta Tamer ve Filiz olmak üzere bir cevap alabilmek için Sancaktar biraderleri köşeye sıkıştırmakta hiç tereddüt etmediler.

Uğultuların arasında açıklama ise avukat Utku'dan geldi. "Sena Hanım, ilk şüphelileri ama şu anda eve gidebilir. Biz bir savunma hazırlayacağız ve bu arada, Sevilay Uzun'un sağ salim bulunması için dua edeceğiz."

"Ne yani, bu kadar mı? Oturup Sena'yı tutuklamak için daha net deliller bulmalarını mı bekleyeceğiz?"

Filiz, her zamanki sert çıkışını yaptığında kimse şaşır-

önemi yok. Bu yüzden, lütfen, en baştan ve yeniden başlayım. Eksikleri beraber dolduralım."

Sena'nın sözlerinde samimi olduğunu ve ne Efe Yılmaz ne de Sevilay Uzun dosyası ile bir alakası olmadığını komiser biliyordu. Birisi Sena ile uğraşıyordu. Ya da o birisi, kendini kurtarmak için tüm dikkatlerin Sena'da toplanması için çabalıyordu. Tabii ki, bunlar komiserin şahsi fikirleriydi. Fakat işinde deliller, duygularından önce geliyordu.

"Bakın, Efe Yılmaz ölümünden sonra bile defalarca bıçaklanmış. Hâlbuki daha aldığı ilk darbeyle ölüme yaklaşmıştı. Uzmanlara göre, katiliyle yüz yüzeymiş ve hiç mücadele etmemiş. İlk bıçak darbesi tam kalbinin üzerine, ikincisi ise karnına peş peşe saplanmış. Sonraki sıralamanın ise bir önemi yok, çünkü rastgele ve nefretle yapılmış."

"Yani tanıdığı birisi mi?"

"Ortaya çıkan tabloyu sizinle paylaşmamda bence sakınca yok," diyen komiser, mavi kaplı dosyayı yeniden önüne alıp sayfaları çevirdi. "Bulunduğu karanlık ve çıkmaz sokağa girdiğinde hayattaydı. Biriyle karşılaştığını ve gözlerden uzak olmak için birlikte oraya gittiklerini düşünüyoruz. Tartışmış olabilirler ama kavga belirtisi yok. Efe Yılmaz, hiç beklemediği anda darbe almış olmalı, çünkü kendini korumaya çalışmamış."

Sena'nın tüm benliği buz kesmişti. Çok gerçekçi bir korku filmi izliyor gibiydi.

"Katili oldukça güçlü biri. Bıçak darbeleri aralıksız ve derinlere saplanmış çünkü," diyen komiser anlatmayı sürdürdü. "Kısaca, bir ödeşme ya da nefret söz konusu. Biz, o mektubun ve Sevilay Uzun'un da bu hesaplaşmayla ilgili olduğunu düşünüyoruz. Tek amacımız ise, genç kızı geç olmadan bulabilmek. Eğer tahmin ettiğiniz gibi aralarında

bir şey varsa, katilin yeni hedefi o olabilir. Bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var."

Sena, komiserin samimiyetine ikna olmuştu. Keşke gerçekten bir şeyler biliyor olsaydı da yardım etmek için söyleyebilseydi.

"Ne yapabilirim, bilmiyorum."

Komiserin taktik değiştirdiğini düşünen Utku, araya girmekte gecikmedi.

"Elimizden gelenin fazlasını bizden isteyerek Sena Hanım'ın zor durumda kalmasına sebep oluyorsunuz."

"Avukat bey, buna biz sebep olmuyoruz. Ortaya çıkan yeni deliller her defasında bizi Sena Hanım ile karşı karşıya getiriyor."

Bir ipucu yakalamak için kendini paralayan komisere yardımcı olamadığı için üzgündü. Ancak Sena da çaresizdi ve dakikalar geçtikçe penceresiz odanın havası azalmaya başlıyordu. Hayatının normale döneceğine dair duyduğu inancı da yavaş yavaş tükenmeye başlamıştı. Odanın kasvetli görünüşü, demir bacaklı masa ve sandalyenin soğukluğu nakış gibi içine işlerken iyi niyetli düşünceleri onu tamamen terk etmişti.

Kısalı uzunlu molalar verildi. Her konu en az iki defa görüşüldü. Karşılıklı suçlamalar yapıldı. İhtimaller değerlendirilip, Sena'dan bilmediği onlarca sorunun cevabı istendi. Yorumlar yapılıp deliller üzerine konuşuldu. Ve on üç saatin sonunda, başladıkları noktaya geri döndüler. Değişen tek şey ise, Sena'nın bir numaralı şüpheli olduğunun kesinleşmesi ve kayıtlara o şekilde geçmesiydi.

İyi bir avukata sahip olmanın avantajıyla şimdilik kurtulmuştu. Tabi buna ne kadar kurtulmak denilebilirse. Yine de evine gidebilecek olmanın sevincini yaşıyordu.

komiser, dosyanın üzerini kapatıp yeniden kendi önüne çekti. "Efe Yılmaz'ın başına gelenlerin aynısının Sevilay'ın da yaşamasını önlemeye çalışıyoruz."

"Bu resimleri müvekkilime göstererek mi yapacaksınız bunu?"

"Hayır, belki anlamamışsınızdır diye olayın ciddiyetini, nasıl birisiyle karşı karşıya olduğumuzu göstermeye çalışıyorum. Sevilay Uzun'un cesedi hâlâ bulunmadığı için, onun yaşadığını varsayıyoruz ve başına bir şey gelmeden önce onu bulmak istiyoruz."

"İnanın ben de Sevilay'ın bulunmasını istiyorum," diye araya giren Sena, az da olsa toparlanmıştı. "Ama yine ve yeniden söylüyorum; benimle zaman kaybediyorsunuz."

"Bizi neden buraya getirdiniz? Önce oradan başlasak işimiz daha çabuk hallolur."

Avukatın sabrının taştığı gören Selim adama hak verdi. Çünkü kendisi de bir an önce bir sonuca ulaşmak istiyordu.

"Sevilay Uzun'un cep telefonundan aldığımız sinyalleri takip ederek çantasını ve tüm özel eşyalarını, Çeliktepe'nin ara sokaklarından birinde bulduk," derken adres vermemeye özen gösterdi. "Sanırım orası, sizin özellikle *pazartesileri* kullandığınız yol. Ha, bu arada, çantanın üzerinde, maalesef Sevilay Uzun'a ait bol miktarda kan var."

Odada, acıyla gülümseyen Sena'nın çıkardığı garip ses yankılandı. "Nedense, ben daha fazlası olduğunu düşünüyorum, yoksa Sevilay'ın..."

"Hayır, daha öncede söylediğim gibi, Sevilay Uzun'a henüz ulaşılamadı."

Sena sevinmişti. Gencecik kızın hâlâ hayatta olduğuna

dair duyduğu ufacık umut, onu mutlu etmeye yetmişti. Artık kendisi için endişelenebilirdi.

Kimseden ses çıkmayınca Selim asıl konuya geçti. "Bu kadar da değil, Sevilay Uzun'un çantasında yapılan araştırmada sizin parmak izinize rastlandı."

Herhangi bir tepki bile gösteremeyecek kadar şok olan Sena'nın uzun zaman sonra ilk defa omuzları çöktü. *'Hayır, bilmiyorum,'* demek bu saatten sonra onu kurtaramazdı. Zaten artık, bu beladan kurtulacağına da olan inancını kaybetmişti.

"Bu hiçbir şeyi açıklamaz," diyerek tepki gösteren avukatı, çırpınışlarıyla başbaşa bıraktı. Artık mücadele edecek gücü yoktu. Bunlar onun için çok fazlaydı. Çaresizdi. İçine tıkıldığı kafesinden dışarı çıkamıyor, her defasında daha derinlere itiliyordu.

Sustu. Hem de çok uzun süre.

Sonra aklına, önce Filiz Annesi sonra da Ahmet geldi. Ona can vermemiş olsa da ona yaşamak için bir hayat veren, koruyup kollayan kadının emeklerini düşündü. Sonra Ahmet'i... Sena'ya sahip çıkmak için çırpınıp duran adamın yaşayacağı hayal kırıklığı, koca bir taş gibi karnına otururdu. Kabullenerek sadece kendisine değil, onlara ve diğerlerine de zarar verecekti. Üstelik Sevilay'ı kurtarmak için hâlâ bir şansları vardı. Eğer Sena susarsa genç kız bu şansı kaybedebilirdi.

"Yine de, bunların hiçbir şeyi açıklamadığını-"

"Ha-yır," diyerek avukatı susturan Sena, hiç olmadığı kadar güçlü olması gerektiğini biliyordu ve olacaktı da. "Ben o çantaya hiç dokunmadım. Sevilay'ı okul haricinde görmedim, ona ne olduğunu bilmiyorum ve Efe'ye ben zarar vermedim, desem de ne yazık ki sözlerimin artık bir

dahil etmemiş, derin bir sükûnetin içinde yol almıştı. Kapılarda bekleyen gazetecileri ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan Avukat Utku'yu sonunda atlatmayı başarmış olan Selim, içlerindeki köstebeği bulamayınca çareyi kendini göndermekte bulmuştu.

"Sena Hanım, kayıt altına alınması için, geçtiğimiz pazartesi günü ne yaptığınızı bize yeniden anlatır mısınız?" diyerek başlayan Selim, bu görüşmeden çıkacak olan sonucu herkes kadar merak ediyordu.

Bir dakikadan daha az süre, o gün ne yaşadığını tüm detaylarıyla hatırlamaya çalışan Sena anlatmaya başladığında sesi garip şekilde normal çıkıyordu.

Stresle başlayan, Sevilay'ın odasına gelmesiyle tuhaflaşan ama rutini bozulmayan bir gündü. Komisere istediğini verebilmek için, tüm detayları ve hatırladığı tüm saatleri özellikle belirtmeyi ihmal etmedi. Penceresiz, karanlık ve hafif de olsa ter kokan odanın iç karartıcı havasına aldırmamaya çalışırken hiç duraksamadı. Ellerini masanın üzerinde birleştirip gözlerini komiserin gözlerinden ayırmadı. Bir akademisyen olmanın avantajından yararlanarak hatipliğini kullandı ve sesinin ayarını tüm konuşması boyunca aynı seviyede tuttu.

"Arabanızı otoparka bıraktıktan sonra mı markete gittiniz?"

Selim'in bunu sorarak neyi öğrenmek istediğini bilmiyordu Sena ama, "Evet," diye cevap verdi. "Otopark, oturduğum binanın hemen arkasında. Market ise iki yüz metre aşağıda. Hem yürümek istedim, hem de o caddede park sorunu var."

"O gün, eve varmak için her zamanki yolu mu kullandınız?"

"Hayır. Pazartesi günleri trafik daha yoğun olur, bu yüzden Emler yönünü değil, Yeni Levent yolunu kullandım."

Trafik şubeden gelen dosyayı inceliyormuş gibi yapan Selim mobese kayıtlarındaki boşluğu doldurmak için duyacağı cevabı alamayacağını bilse de, "Sanırım ara sokakları kullandınız," dedi. Bu düz bir cümleden ziyade soruydu.

"On yıldır aynı evde oturuyorum. Aynı okulda da önce eğitim aldım, sonra da çalışmaya başladım," diyen Sena arkasına yaslandı. "Dolayısıyla, o yolları çok iyi biliyorum."

"Yine de, yolculuğunuz bir saat on beş dakika sürmüş."

"Bence, bana sormak yerine bir pazartesi günü, akşam saati o yoldan geçin. O zaman yanlış soruları sorduğunuzu anlarsınız."

Sena'nın ukalalığına tepki göstermeyen Selim, elindeki ince mavi dosyayı masanın ucuna doğru itip, sıradaki ikinci dosyayı açtı. Ve hiç bekletmeden fotoğrafların olduğu sayfayı bulup Sena'nın önüne koydu.

Önüne bırakılan resimlere bakma gafletinde bulunan genç kadın, korkuyla geriye doğru hamle yaptı. Az önceki kendinden emin halinden eser kalmamıştı. Salisesinde tüm direnci kırılırken gördüklerinin etkisiyle midesi bulandı. Her an, az önce içtiği suyu çıkarabilirdi.

"Bakın komiser bey, bunu yapamazsınız. Hakkınızda detaylı bir şikayet dilekçesi yazmamı istemiyorsanız, davranışlarınızı kontrol altına alın."

Utku'nun onu sakinleştirmek için kolunu sırtına koymasından bile ürken Sena'nın yüzü giydiği kazakla aynı renk bir kırmızıya büründü.

"Çok özür dilerim, amacım sizi üzmek değildi," diyen

deydi. Adamın gücünü tüm iliklerine kadar duyumsuyo-
liyor, bu da Sena'ya güç veriyordu.

Komiser Selim'in yönlendirmesiyle asansöre binen Sena'nın kapı üzerine kapandığında Ahmet'in dizlerinin bağları çözüldü. Hiç bekletmeden kendisi de ötekine bindi. Saniyelerle süren savaşının ardından üçüncü kata çıktığında diğerlerinin de gelmiş olduğunu gördü.

Mehmet Sancaktar, her zamanki gibi görev yerini almış, Avukat Utku ve İl Emniyet Müdürüyle birlikte onları bekliyordu. Sena ve komiser ise onların yanına doğru ilerliyordu. Adımlarını hızlandıran Ahmet yolu yarılamışken emniyet müdürünün sesini duydu. "Hoş geldiniz, Sena Hanım."

"Teşekkür ederim," diye karşılık veren Sena, çenesini havaya kaldırıp kibirle dudaklarını kıvırdı.

Komiser, "Sena Hanım, böyle geçelim, lütfen," diyerek geniş alanın ucundaki koridoru işaret etti.

Kadın ona gösterilen tarafa yöneldiği o kısacık anda ise Ahmet tüm iradesini kaybetti. Bir söz vermişti ve tam şu an, tüm sözlerinin yalan olduğu andı.

Sena'nın, Utku ve Mehmet'in yanında ilerlemesini seyretti. Hemen arkasındaki komiser ve yardımcısı ellerindeki dosyaları karıştırarak onları takip ediyordu.

Ahmet'in sıktığı parmaklarının boğumları bembeyaz olurken, tırnakları etine geçmişti ama canının yandığını hissetmiyordu. Bir yerlere saldırma hissi tüm iliklerinde dolaşıyordu. Kendine hükmedememekten korkarak ellerini cebine soktu. Tüm boyun kasları ve dudakları öfkeyle seğirdi. Onun için üzülüyordu. Aralarındaki korunmaya en muhtaç kişi Sena'ydı ama koruyup yüzünü güldüremedikleri tek kişi de yine Sena olmuştu.

Lanet olsun!

"Hey, burada mısın?"

Yanına ne zaman geldiğini fark etmediği Yağız ve Doruk'un hemen arkasından Yağmur, Asya ve Serra da görünmüştü. Bu kadar kişiydiler ama bir kaza korunmayı becerememişlerdi.

"Sakın, Doruk," diyerek adamların onu rahatlatma çabalarına son verdi.

"Sakınacak bir şey yok. Birazdan çıkarlar."

"Ona, o odaya girmeyeceğine dair söz vermiştim. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama korktuğu belliydi."

Ahmet kendi kendine mi konuşuyordu, yoksa yanındakilere mi anlatıyordu belli değildi. Ancak onun sözünü kesen, "Filiz Abla ve Tamer Amca geliyor," diyen Serra oldu.

Ah! Sena'nın bazı şimdiye kadar derde değilse bile, artık derdeydi.

***

Hemen yanında oturan Utku ona, "Sorulara cevap vermeden önce, lütfen benimle göz teması kurun," dediğinden beri korkmaya başlamıştı. Çünkü bildiği tek bir şey varsa; o da hiçbir şey bilmediğiydi ve bu durumdayken yanlış bir şey söylemesi çok yüksek bir olasılıktı.

Masanın üzerinde duran üç mavi dosyadan en üstte duranı açan komiser Selim'in yüzü ise ifadesizdi. Ne yaptığının farkında olan bir adamın rahat tavırlarını taşıyordu. Aynı zamanda işinin ne kadar ciddi ve önemli olduğunu karşısındakinin fark etmesini sağlıyordu.

Bu defa, işini şansa bırakmayan Selim, tüm işlerini gizli kapaklı yürütmüştü. Ekibin dışındaki hiç kimseyi olaya

"Bana bak, çakma dedektif, mantıklı bir açıklama yapmadan onu bu kapıdan dışarı çıkaramazsınız."

Önce yutkunan, sonra zoraki gülümseyen Selim komiser, "Ben, sizi anlıyorum," dedi sertçe. "Ama sizde biraz anlayın, lütfen. Sadece işimizi yapmaya çalışıyoruz."

Selim'e saldırmak için öne doğru atılan Ahmet'in durmasına, koluna değen elin sıcaklığı sebep oldu. Hemen arkasındaki Sena gücünün yettiğince adamın etini sıkarken "Yapma, sonucu değiştirmeyecektir," dediğinde Ahmet'in içinden bir şey eksildi. Sena'nın başı dimdikti. Gururlu, hatta kibirli bir hali vardı. Ne yazık ki Ahmet, genç kadının gözlerindeki çaresizlik ve hüznü görebiliyor, korkusunu tüm kalbiyle hissedebiliyordu. Sena'ya değecek tüm belalarla çarpışmaya hazırdı. Elinden tutup onu çok uzaklara kaçırmamak için aman vermez bir istek duyuyordu.

Ancak ikna olmuştu. Kimseye aldırmadan kollarını Sena'nın omuzlarını doladı. Çeyrek dakika bekledikten sonra, "Çok uzun sürmeyecek," dedi Ahmet. Telkini kendine mi yoksa Sena'ya mıydı? Orası meçhuldü.

Ahmet'in sakinleştiğine karar veren Sena, adamı bırakmadan komisere döndü. "İstediğinizde gidebiliriz."

"Hemen arkanızdan onu biz getirsek olur mu?"

"Üzgünüm, Ahmet Bey ama ayağında inanılmaz bir ağrı var, eminim biz arabaya gidene kadar siz de bize yetişirsiniz."

Açık mesajı alan Ahmet'in gözüne, komiser birden sevimli gelmeye başlamıştı.

"Hadi, o zaman biz de acele edelim." Yağız'ın artık harekete geçmelerini işaret eden sesini duyduklarında Sena ve Ahmet'in bakışları ortada buluştu.

"İyi olacaksın," diyen Ahmet'e, "İyi olacağım!" diye

karşılık verdi Sena. Ama gerçekte ne olacağını görmek için yaşamaktan başka şansları yoktu.

***

Etrafında dönen oyunların sonunun nereye varacağını kestiremeyen Sena, güçlü olmak, ayakta kalmak için çaba sarf ediyor; kendine sık sık, adaletin yanında olacağını, hiç olmadığı kadar masum olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Uzaktan bakıldığında masum birinin rahatlığını, her türlü zorluğa meydan okumaya hazır mağrur bir kadının güvenini üzerinde taşıyordu. Ancak içinde hareket eden cam kırıkları canını acıtıyordu. Hayatı, ıslak bir sabun gibi ellerinin arasından kayıp gitmişti. Ve Sena'ya kalansa bakıp seyretmek olmuştu.

On beş dakikadan fazla süren yolculuklarında Ahmet, bir an olsun arkalarından ayrılmamış, araya başka araçların girmesine izin vermemişti. Birkaç defa arkasını dönüp, onlara bakma ve yalnız olmadığını hissetme ihtiyacı duyan Sena, her defasında Ahmet'i telefonla konuşurken yakalamıştı. Adamın tanıdığı herkesi seferber ettiğine emindi.

Polis merkezine geldiklerinde güvenlik kapısında bekleyen basın ordusunu zorlukla aştılar. Koyu renk güneş gözlüklerinin ardından görünenler, tıpkı iç dünyası gibi soluktu. Başını hiç önüne eğmemişti. Ancak, Ahmet'in ona daha önce, *"Gözlerini kimseden kaçırma ama hiç biriyle de göz teması kurmamaya çalış,"* dediği sözleri kulaklarında çınlamış ve Sena da elinden geldiğince öyle yapmaya çalışmıştı.

Kapıdan içeri girdiklerinde, Ahmet yarım adım ötesin-

altından çıkarmadan adamın beline dolayıp sessizliğe gömüldü.

Oysa Ahmet için, o gülüşü gördüğü an her şey değişmişti.

Şok olmuş gözlerle karanlığa bakan Ahmet, tarifsiz bir duygu dönüşümü yaşıyordu. Daha sonra, boş bulduğu her an düşünüp, bütün açılardan değerlendirince farkına varacağı bir şey değildi bu.

Bu bir yıldırım ve beraberinde getirdiği gök gürültüsü gibi bir şey de değildi. Havai fişekler patlamamış, zaman durmamış ya da dünya değişmemişti. Sadece, sert bir cisimle kafasına vurulmuş gibi sersemlemişti. Ve uzun süre de toparlanamayacağı da kesindi.

***

Herkesin yattığı ama kimsenin uyumak gibi bir eylemi gerçekleştiremediği gecenin sabahında, onları sıcak yataklarından kaldıran, acıyla çalan kapı oldu.

Ev sahibi olma sıfatıyla daha önce davranan Yağız, acele ile kapıyı açmak için merdivenlerden inerken Ahmet hemen arkasındaydı. Saate henüz bakmamış olsa da gelenin iyi bir haberle gelmediğini hissediyordu.

Yağız kapıyı açıp, montunu çenesine kadar kapatmış olan komiser Selim'i ve arkasındaki ikisi sivil, ikisi üniformalı polisi gördüğünde hissettiklerinde yanılmadığını anladı.

Dün öğlen saatlerinde yine bu evde gördüğü komiser Selim'in uyuması bir yana, oturmadığını adamın sararmış yüzündeki ağır izlerden anlayabiliyordu. Belli ki hiç durmadan çalışıp bir sonuca ulaşmış ve sabahın bir vakti kapılarını çalmak için hiç zaman kaybetmemişti.

"Hayırdır Selim Bey, yine ne gibi bir ipucu yakaladınız?" diye soran Ahmet, gelenleri eşofmanla karşılamış olmaktan dolayı hiç rahatsız değildi.

"Haklısınız Ahmet Bey, gün geçmiyor ki Sena Hanım ile ilgili yeni bir şey bulmayalım."

Ahmet'in kinayeli karşılamasına aynı üslup ile karşılık veren Selim'in, yorgunluğun da yardımıyla sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

Aldığı cevapla olduğu yere çakılı kalan Ahmet'in kaşlarını sıkıntıyla ortada buluştu. Dilinin ucuna gelen küfürleri geri göndermek için dişlerini sıkan adamın kare çenesi iyice gerildi.

"Yine ne oldu?" diye soransa Yağız'dı.

Ahmet'e diktiği gözlerini ondan ayırıp Yağız'a dönen komiser rahat görünmeye çalışıyordu. "Sena Hanım'ı evinde bulamadık. Kendisi burada mı?" diye sorarken yine profesyonelliğine geri dönmüştü.

Merdivenlerin ortasında dikilen Sena, "Buradayım Komiser Bey," diyerek yerini belli etti. Çok kısa sürede hazırlanıp yanlarına inmeye çalışırken adını duyduğu an cevap vermek için beklemedi. Başına her kim bu dertleri açıyorsa, onun boş duracağını zaten düşünmeyen genç kadın, komiserin dünkü uyarısından beri bu anı bekliyordu.

"Bizimle merkeze kadar gelmeniz gerekiyor."

"Hey, hey," diye araya giren Ahmet, Sena'nın önünü kesip onu arkasına aldı. "Bir açıklama yapmadan onu hiçbir yere götüremezsiniz."

"Ahmet Bey, zorluk çıkarmayın lütfen. Gerekli açıklamaları merkezde öğrenebilirsiniz."

"Konu hemsem olma lütfen. Bana kompliman yapılma-
sını tercih ederim."

"Ah, sen ve senin erkeklik hormonların!"

"Harikayız, öyle değil mi?"

Salıncak şeklindeki üç kişilik koltukta oturan Sena'nın etrafına, büyük bir ustalıkla battaniyeyi dolama işini ace-leyle bitirdi. Genç kadının kucağında birleştirdiği elleri çözüp avuçları arasına kahve bardağını bırakıp kendisi de kızın hemen yanına oturdu.

Ona sunulan kahveden büyükçe bir yudum içen Sena, sıcaklığın boğazından geçip midesine inene kadar takip et-tiği yolda bıraktığı keyfi hissetti.

"Daha sonra fikrim değişebilir ama şu anda kesinlikle harika olduğunu düşünüyorum."

"Ahh! Siz kadınlar ve çıkarlarınız," diyen Ahmet sırıt-tını asar gibi yapınca, Sena'nın yüzünde beliren gülümse-meyle birazda olsa rahatlamıştı. Yine de genç kadının gü-lerindeki endişeyi görmemek için bakışlarını dudaklarına yoğunlaştırdığı ilk an bunu yaptığına pişman oldu.

"Keşke senin gibi olmayı başarabilseydim."

Sena'nın ani yorumuyla Ahmet gözlerini devirdi. "Bu-nun arkasındaki okuyamadığım anlamın, nedense iyi bir şey olmadığını düşünüyorum."

Konuşacak çok daha gerçek ve önemli şeyleri vardı. An-cak biraz daha beklemenin daha iyi olacağına dair sözsüz bir anlaşma yapmış gibiydiler. O konular, oldukları yerde bir süre daha bekleyebilirdi.

"Yorum yapmamayı tercih ediyorum."

"Battaniye ve kahvenin seninle kalmasını istiyorsan, benimle iyi geçinmelisin," diyen Ahmet öne doğru eğilip Sena'nın yüzüne baktı. Siyahlara bürünmüş kadının gö-

lerindeki ıstırap karanlıkta bile okunabiliyorken güzellik-lerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdi.

Yüzünün sağ tarafını çarpıtan Ahmet, eşsiz gülüşüyle Sena'nın kalbini sarstığını fark etmeden genç kadına göz kırptı. Sena'ya göre adamın, yelpaze gibi hareket eden si-yah kirpiklerinin altındaki esrarlı gözleri ve yüzündeki gü-lümseme birleşince, genç adam ölümcül silahlar listesinde ilk üçte yer alıyordu. Kadın ırkı için ağır tehditti. Mutlaka yasaklanması gerekiyordu.

"Tamam, tamam, seri ve senin hormonların harikası-nız," diyen Sena, önce adamın gönlünü aldı sonra elindeki bardağın dibini görene kadar kahvesini içti.

Boş bardakları yandaki sehpanın üzerine bırakan genç adam, iyice Sena'ya yaklaşıp battaniyenin altına girdikten sonra kolunu genç kadının omuzuna koyup onu kendine yasladı. Biraz güven vermek, yalnız olmadığını hissettir-mek ve onu soğuktan korumak için elinden başka bir şey gelmiyordu.

İtiraz etmeyen Sena, titreyen vücudunu ona yasladık-tan sadece birkaç saniye sonra başını kaldırdı. Nefesleri birbirine karışacak kadar yüzleri birbirine yakındı. Genç kadının kokusunun üzerinde yarattığı etkiye tepki göster-memeye çalışan Ahmet, daha önce hiç bu kadar zor bir an yaşamamıştı.

Sonra aniden Sena gülümseyerek "Beni yalnızlığımla baş başa bırakmadığın için, teşekkür ederim," dedi kısık sesle. "Bu günlerin geçeceğine inanıyorsam, bunun tek sebebi sensin."

Hiçbir şey olmamış gibi yeniden başını Ahmet'in göğ-süne dayadı. Kollarını da üzerlerindeki mavi battaniyenin

***

Şubat ayının son gecesinin soğuğuna rağmen, yalnız kalmak isteyen Sena dışarı çıkalı on dakika olmuştu. Yanındakilerin hararetli tartışmalarını dinliyormuş gibi görünse de Ahmet'in aklı ondaydı. Ağlayıp ağlamadığını merak ediyor, ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu.

Akşam haberlerinde Sena'yı suçlu ilan etmişlerdi. Genç kadının olayın içinde olduğunu ve kayıp olan genç bir kızın bulunabilmesi için polisle işbirliği yapmadığını, üstüne basa basa tekrarlamışlardı. Öfkeden kuduran Ahmet'i çileden çıkaran asıl şey ise, tüm bu suçlamaların, yaşadığı üzüntüyle baygınlık geçiren Efe'nin annesinin ve kızlarını bulmak için herkese yardım çağrısı gönderen Sevilay'ın ailesinin perişan haldeki görüntülerinin üzerine yapılmasıydı.

Sena'yı öyle bir hale getirmişlerdi ki genç kadının normal hayatına devam etmesi bir yana kafasını kapıdan dışarı çıkarması mümkün değildi.

Avukat Utku'nun dediğine göre, basına bilgi sızdıran biri vardı. Üstelik acılı aileler gazetecilerle görüşmek ve yaşananları anlatmak için hiç tereddüt etmiyordu. Yapılan durum değerlendirmesinde ise avukatın söyleyebildiği tek şey, bu delillerle Sena mahkemeye sevk edilirse suçlu olduğu ispatlanamazdı. Adamın cümlesinin bu kısmını sevinmeden önce devamını dinlemekte fayda vardı. Sena belki suçlu bulunmazdı ama suçsuz olduğu da ispatlanmaz, delil yetersizliğinden serbest bırakılırdı.

Yazılı adaletin, ona bu şekilde özgürlüğünü geri vermesi yeterli değildi. İnsanların gözünde aklanmadıkça, o hep suçlu olarak kalacaktı. Ayağına takılan ön yargı adı

zaman en büyük tutsaklığı olacaktı. Bir insanın özgürlüğü kalplerde başlar. Gerisi, susuz kalmış kurak toprakta gül yetiştirmeye çalışmaktan farksız olurdu.

Hazırladığı kahveleri ve battaniyeyi alan Ahmet, daha fazla dayanamayınca arka kapıdan bahçeye çıkıp Sena'nın yanına gitti. Sarıldığı montunun yakalarını sıkıca tutan genç kadının gözleri, karanlığın içinde bilinmeyen bir noktaya takılıp kalmıştı.

Sessizce yaklaşıp onu korkutmak istemeyen Ahmet, "Ne düşünmen gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sorarak geldiğini belli etti.

Yavaşça ona doğru dönen genç kadın, sıkıntı yüklü bir ifadeyle ona gülümsediğinde ise Ahmet, görünmez bir kalkana çarpmış gibi duraksadı. Kısa bir an sonra yeniden yürümeye başladığında tuhaf bir gerilim, içinde aşağı yukarı koşturmaya başlamıştı.

"Hayır, ta en başta beni Yunanistan'a kaçırma teklifini kabul etmediğim için duyduğum pişmanlıkla başa çıkmaya çalışıyorum."

"Evet, şu mesele. Altıncı his denilen şey bende de varmış demek."

Yarım bir tebessümle karşılık veren Sena konuşmamayı tercih etti. Kelimeleri tükenmişçesine çaresizdi. Gürültülü sessizliğe izin vermek istemeyen Ahmet, elindeki fincanları yere bırakıp battaniyeyi Sena'ya doladı. "Tam bir odun sayılmam," dedi eğleniyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Bende de bazı hisler varmış."

"Tamam, yontulmuş odun diyelim o zaman."

"Çok acımasızsın."

"Dürüst olmak istemiştim."

serin gözlerinin içine baktı. "Ben, o gün ya da bir başka bir gün Sevilay ile görüşmedim. Neden arkadaşına öyle bir mesaj gönderdiği hakkında da en ufak bir fikrim yok."

"Selim Bey, zaten hatırlarsanız, Sena Hanım, salı günü Sevilay Uzun ile yaptığı görüşmenin detaylarını ve tuhaflığını size aktarmıştı."

Komiser, araya giren avukata duymazdan gelip tüm ilgisini Sena'nın üzerinde tutmaya devam etti.

"Peki, sizce Sevilay Uzun neden böyle bir şey yaptı? Arkadaşına anlatamayacağı kadar tehlikeli olan şey neydi?"

"Sena Hanım, bu soruya cevap vermeyebilirsiniz."

"Sorun değil, çünkü bilmiyorum. Neden yanıma geldi? Ne anlatmaya çalıştı? Neden böyle bir şey yaptı? Ya da şu anda nerede bilmiyorum ve yorum yapıp fikir yürütecek durumda değilim. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu doğru düzgün tanımıyorum bile!"

"Peki, bu mesajı onun telefonundan bir başkasının gönderme olasılığı sizce nedir?"

Sena, "Komiser Bey, bu sorunun cevabını bulmak sizin işiniz," diye sertçe fikrini söylediğinde avukat da aynı sertlikle araya girmekte tereddüt yaşamadı. "Müvekkilime yoruma açık sorular soramazsınız."

"Peki, şöyle sorayım; birisi önce Efe Yılmaz'ı öldürdü, sonra da Sevilay Uzun'u kaçırdı, *-ki onun hâlâ hayatta olduğunu varsayıyoruz-* bütün bunlarla ilgili bırakılan ipuçlarının tümü size çıkıyor. Sizce neden? Onlarla nasıl bir bağlantınız var?"

"Biliyor olsaydım, burada oturmazdım sanırım. Ama ille de bir cevap istiyorsanız size fikrimi söyleyeyim; Ya bunların hepsi kötü bir tesadüf ya da birisi komik oldu-

ğunu düşündüğü bir oyun oynuyor ve piyonlarından biri olarak da beni seçti."

Görünüşe göre Sena tam da avukatın istediği cevabı vermişti. Utku'nun duyduğu memnuniyetle dudakları kıvrılırken komiserinkiler gerilmişti.

On dakika daha süren görüşmede her iki tarafta başladığı noktaya geri dönmüştü.

Komiser, öyle veya böyle aradığı tüm soruların cevaplarının Sena'da olduğuna inanıyordu. Neden bunları yapmak zorunda kaldığı hakkında hiçbir fikri olmayan Sena ise, farklı bir bilinmezliğin içindeydi.

Işının ehli olduğunu belli edercesine öne doğru eğilen Selim, bakışlarını Sena'nın üzerinde tuttu. "Işın açıkçası, sizin sürekli olarak, '*Bilmiyorum*,' diye verdiğiniz cevaplar, ne zamana kadar bizi ikna etmeye devam eder, kestiremiyorum."

"İkna olmanız ve bana inanmanız tabii ki benim için önemli ancak," dedi Sena ve aynı kararlılıkla ekledi. "Eğer bende takılıp kalırsanız, bu davaları sonsuza dek çözemeyeceğinizin garantisini size verebilirim."

"Efe Yılmaz'ın telefonuna ulaşamadık fakat Sevilay Uzun'unkinden sinyal alındı." Ne düşündüğünü belli etmeyen komiser, fikrini beyan ediyor gibi de değildi. "Sevilay Hanım'a veya telefonuna ulaştığımızda bir sonuca da ulaşacağımıza inanıyorum."

Sena, komiserin gözdağı mı verdiğini yoksa ufak bir bilgilendirmeyi araya sıkıştırmaya mı çalıştığını kestiremiyordu. Fakat adam her ne yapmak istiyorsa başarmıştı. Edindiği yeni bilgiyle, başına daha kötü şeylerin geleceğinin habercisi olan panik duygusu dalga dalga Sena'nın etrafını sarmaya başlamıştı.

makta yardımcı olacak cümleler üretecek durumda olmadığından Ahmet'in kendisi de aynı sessizliğe gömülmüştü.

Bir saat süren sancılı bekleyişin ardından nihayet kapı çalındı. Ne yaptığının bilincinde olmayan genç adam, yerinden kalkmadan önce uzanıp Sena'yı başının üzerinden öptü.

Uzun boyu, düzgün fiziği, koyu renk saçları ve delici bakan gözleriyle Ahmet, genç kadının elini tutup onu da ayağa kaldırdı.

"Bu, yalnızca rutin bir süreç," dedi Ahmet sakinleştirici sesiyle. "Çok uzun sürmeyecektir."

"Merak etme, iyiyim ben."

Genç kadının sözlerinin ne kadarının doğru olduğunu anlamaya çalışırcasına Sena'yı süzdü; başka bir kimliğe bürünmüş gibi dimdik ayakta dikilen genç kadının duruşu onu ikna etti.

"Peki, hadi o zaman," dedi ve mutfakta onları bekleyen komiserin yanına doğru yürümeye başladılar.

Onları ayakta bekleyen komiser Selim, yorgun ve uykusuz görünüyordu.

"Bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," diyen Selim tokalaşmak için elini uzattı. "Çok fazla vaktinizi almayacağım."

Avukat Utku da en az komiser kadar kötü görünüyordu. Anlaşılan bu olay bittiğinde herkesin uzunca bir tatile çıkması gerekecekti.

Parmaklarındaki kan dolaşımının önünü kesecek kadar elini sıkıca tutan Ahmet'ten kendini kurtaran Sena, bir adım öne çıktı. Ne olacaksa olsun ve bitsin istiyordu.

Genç kadının konuşmak için hazır olduğunu gören Selim daha fazla seremoniye gerek görmedi ve ona gösterilen

masaya oturup elindeki ince dosyayı açtı. "Sena Hanım, öncelikle Sevilay Uzun'un arkadaşına gönderdiği mesajı size okumak istiyorum."

"Kesinlikle, mutlu olurum."

"Canım, akşam saat beşte, Sena Hoca ile dışarıda buluşacağım. Çok endişeliyim ama onunla konuşmaktan başka çarem yok. Gelirsem, beni merak etme. Sana her şeyi anlatamadığım için üzgünüm ama senin de başını belaya sokmak istemiyorum."

Okumayı bırakan komiser, keskin bakışlarını Sena'ya yöneltti. "Pazartesi günü saat beşte nerede olduğunuzu bize söyleyebilir misiniz?"

Konuşmaya başlamadan önce Utku'nun gözlerine bakma gereği hissetmeyen Sena, "Saat konusunda size nokta atışları yapamam," dedi. Damarlarında dolaşan kan tsunami etkisi yaratsa da mağrur duruşunu hiç bozmadı. "Saat dörtte son dersim bitmişti. Odama dönüp eşyalarımı aldım. Masamı ve bir sonraki günün planlarını hazırlayıp çıktım. Sonrada eve gittim."

"Kendi arabanızla mı?"

"Evet."

"Mutlaka doğruyu söylüyorsunuzdur, ancak dosyaya koymak için bunu kanıtlamamıza yardımcı olacak bir ayrıntı verebilir misiniz bize?"

Biraz düşünmeye ihtiyacı olan Sena gözlerini kapadı. Saat, tarih ve günler tıpkı hayatı gibi birbirine karışmıştı. Pazartesi günü ne olmuştu... Onur'un geldiği gün!

"Arabamı otoparka koymuştum, saati oradan öğrenebiliriz. Sonrasında ise evde yalnızdım ama gece yarısından önce Onur geldi. Ah, birde eve gitmeden önce markete uğrayıp kahve ve atıştıracak bir şeyler almıştım." Kollarını masanın üzerinde birleştiren Sena öne doğru eğilip komi-

"Sen ne cevap verdin ona? Hem neden gelip sana sor-
duğunu merak etmedin mi?"

Birkaç saniye düşünen Sena, "Hayır!" dedi. "Yani, ak-
lım çok yerinde değildi ve kendimden başkasına odakla-
namıyordum. Üstelik kız dün sabah benim odamdaydı;
yani bana sormasını garipsemedim. Yani... Zaten arkadaşı
Eda'ya da belki gece başka bir arkadaşında kalmıştır dedim.
Yani... Sonuçta bir gece yurda gitmedi diye meraklanma-
dım, malum Efe'nin ölümü onu sarsmıştı belki kafasını
dinlemek istemiştir."

"Ah, Sena!"

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

Sena'yı omuzlarından tutup yüzüne bakmasını sağlayan
Ahmet de sabah avukattan Sevilay'ın kayıp olduğunu öğ-
rendiğinde bu olayla ilgilerinin olmadığını düşünmüştü.

Sesini kontrol etmekte zorluk çeken Ahmet, "Senin o
bahsettiğin olay pazartesi günüydü," dedi ve devam etti.
"Bugün günlerden çarşamba, *yani* kız bir gece değil, iki
gecedir kayıp."

Günleri karıştırdığını fark eden Sena'nın alnı kırıştı.
Yine de, bu hiçbir şeyi açıklamıyordu.

"Anlamıyorum? Bu neyi açıklar?"

"Haklısın, daha açık anlatayım." Sena'nın omuzları-
nı bırakıp arkasını dönen Ahmet, az sonra genç kadının
yaşayacağı korkuyu görmek istemiyordu. "Sevilay o gün;
akşam okul çıkışı seninle buluşacağını, çok endişeli oldu-
ğunu ama seninle mutlaka konuşması gerektiğini yazan
bir mesaj atmış arkadaşına."

"Ne?!"

Sena'nın midesi ağzına geldi. Kollarını karnına sararak

bulantısını bastırmaya çalıştı. Nasıl bir oyunun içine çekil-
miştik. Bu defa kesinlikle kurtulamayacaktı.

Ah! Şimdi kendini düşünmenin sırası değildi. Sevilay,
onunla olmadığına ve nerede olduğunu bilmediğine göre
zavallı kıza bir şey olmuştu. Hem de aklına bile getireme-
yeceği kadar kötü şeyler.

"Tamam, sakin ol. Belli ki ortada çok büyük bir yanlış-
lık var. Söz, ben hepsini düzelteceğim."

Ahmet, sözünün arkasında duracağını vaat edercesine
yeniden Sena'nın yanına ilerledi. Genç kadın da bu anı
bekliyormuşçasına yüzünü Ahmet'in göğsüne bastırıp
gömleğini sıkıca tuttu. Sena hıçkırarak ağlamaya başladı-
ğında ise; Ahmet, nasıl olacağını bilmiyordu ama sözünü
tutacağına dair kendine yemin etti.

***

İlk günden beri izledikleri yolu takip ederek polisin
ayağına gitmeyi reddeden Ahmet, avukata Tanem'in evi-
nin adresini verdi ve bu sefer komiserin onların yanına
gelmesini istedi.

O andan itibaren çıt çıkmayan evde, ağır ve bunaltıcı
bir hava vardı. Genç adam, içinde kopan fırtınaya rağmen,
durulmuş deniz gibi sakince oturduğu koltukta yanına çö-
ken Sena'yı kollarının arasına almış ve kızın başını göğsü-
ne yaslamıştı.

Sena, küçük bir kadındı. Ancak cesurdu. Tüm dira-
yetiyle bekliyordu. Ahmet, onun sakinliğini kendine bu
şekilde açıkladı. Kızın kabullenmiş olma ihtimalini kabul
etmiyordu.

Bu defa, akılları meşgul edecek, kasvetli havayı dağıt-

Görüşmeyi sonlandıran Ahmet elindeki telefonu koltuğun üzerine fırlatırken nereye attığını umursamadı bile. Gözü, bir şey görecek durumda değildi. Avukatın söylediğine göre polis, Sena'nın ifadesini almak için ona ulaşmaya çalışıyormuş. Çünkü Sevilay'ın kayboluşu ile ilgili ellerindeki tek şüpheli oymuş.

Her tarafını ateş basmış gibi nefes alamadığını hissediyordu. Üstündeki hırkayı tek seferde çıkartıp telefonun yanına attığında Asya'da korkmuş gözlerle dayısını izleyen Rüya'yı alıp oradan uzaklaştı.

"Ahmet, ne olduğunu bize de anlatacak mısın?"

Sena'nın sesini duyduğunda ellerini saçlarının arasından çekip ona baktı. Dudakları seğiriyor, göz bebekleri hiç durmadan hareket ediyordu.

"Bu Sevilay, hani şu senin yanına gelip bir şeyler geveleyen kız, ortalarda yokmuş."

Kazağının kolunu çekiştiren Sena, "Biliyorum!" dedi ürkekçe.

"Nasıl? Nereden biliyorsun?" diye soran Ahmet bu haberi Sena'ya daha önce söylemediğine emindi.

"Bugün yurttan bir arkadaşı geldi ve bana yerini bilip bilmediği sordu."

olması gerektiği için. Birbirlerinden uzaklaşmayı başardıkları havada buram buram aşk ve şehvet kokusu vardı.

"Sen, çok densiz bir adamsın," diyerek ayağa kalkan Ahmet'in gözlerinden gerçek kıvılcımlar çıkıyordu. "Asya'nın sende ne bulduğunu anlamıyorum."

Kendini daha fazla tutamayan Doruk'un kahkahası onu daha çok öfkelendirmiş olsa da şu anki çaresizliğinin sebebi bir şey yapamıyor olmasıydı. Adam Asya'nın kocasıydı ve eniştesi Ahmet'in sevdiği nadir insanlardan biriydi.

"Asya'yı öpmek dışında en çok keyif aldığım şey seni kızdırmak ama neyse ki işim çok zor değil."

"Hem densiz, hem de hadsizsin! Dua et Asya mutlu, sırf bu yüzden -çok zor olsa da- bir süre daha sana katlanacağım."

Karşı atağa geçmek için ağzını açan Doruk'u susturan, Ahmet'in aniden çalan telefonuyla odaya çöken ağır sessizlik oldu.

Ahmet, nihayet beklediği haberin geldiğine inanarak aceleyle koltuğun üzerinde duran telefonunu alıp açtı.

"Alo," dedikten sonra hattın öteki ucundakini dinlemeye koyulan Ahmet'i seyreden Sena ve diğerleri onları iyi haberlerin beklemediğini öngörebiliyorlardı.

Her saniyenin sonunda biraz daha kendini kaybeden Ahmet işkenceden çıkmış ciğerleriyle konuşmakta zorlanarak, "Sevilay'ın kaybolmasından dolayı Sena'yı arıyorlar ne demek? Hem de şüpheli olarak," derken ağzından çıkan her bir kelime, zehirli ok misali Sena'nın içine işliyordu. Genç kadın ne olduğunu kavradığında ise, gökyüzü kaybolmuş tüm dünya yerle bir olmuştu.

EDİRNE

Terk edilmişliğin, arada kalmışlığın şehridir Edirne. varlıkla yokluk arası. ölmekle yaşamanın kesin çizgisidir

Acılara inat, sevdaya hasret ve umuda aşık insanların şehridir Edirne!

gardını almış hazır vaziyette bekleyen Ahmet, iki büklüm olmuş haldeydi ve kocaman ellerinin arasında kaybolmuş minik bebeği evirip çeviriyordu.

"Ahmet, bu sen olamazsın," diye şaşkınlığını ilk belirten ise Doruk oldu. "Bunu da gördüm ya, artık başka bir şeye şaşırmam."

Aynı şaşkınlığı taşıyanlardan birisi de Sena'ydı. Tek sıra halinde dizilmiş, genç adamı seyrederlerken kendilerinin daha komik göründüğüne emindi. Çünkü Ahmet, yıllardır bu oyunu oynuyormuşçasına rahat ve ne yaptığını biliyor gibiydi.

"Senden aile babası oluyor da benden neden iyi bir dayı olmuyormuş?"

"İyi bir dayı olmana söyleyecek sözüm yok. Ama emin ol, şu anki halini görsen sende en az bizim kadar şaşırırsın."

Manzaranın keyfini sürmeye niyetli olan Doruk karısının elinden tutup, Ahmet'in karşısındaki koltuğa geçip oturdu.

Doruk'un imalı sözlerine kayıtsız kalmaya çalışan Ahmet yüzünü kapıda dikilmeye devam eden iki kadına döndü. Öylesine baştan çıkarıcı bir bakış attı ki Sena kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Adam çekici bir serserinin tüm özelliklerini taşıyordu.

Ahmet bilinçli bir küstahlık ve kendini beğenmişlikle, "Siz de onunla aynı fikirde misiniz?" diye sordu ama Sena cevap verecek durumda değildi. "Tamam, bakışlarınızı evet olarak kabul ediyorum," diyen adam konuşmasını yavaş ve seksi bir gülüş eşliğinde tamamladı.

Bunu bilerek yapıyor olamazdı. Sena, bu gerçeği kabullenmek istemiyordu ama yerinden kalkan adam aynı

şiddetle ona bakmaya devam ediyordu. Bu durumda, Sena'nın bir karar vermesi bir kenara, nefes alması mümkün değildi. Beynindeki hücrelerin tamamı Ahmet'i gördüğü an tüm tarağı toplayıp gitmişti. Şimdi ise geriye bomboş bir akıl kalmıştı. Yoksa aklı yerinde olsaydı, Ahmet'in ona kur yapacağını düşünmezdi.

"Avukattan bir haber var mı? Polis neden hâlâ bir açıklama yapmadı?"

Tanem, Sena'nın düşmüş olacağı durumu fark etmiş olmalı ki konuyu daha güvenli bir yere çekmeye çalıştı.

"Hayır, henüz bir haber yok. Birazdan ben arayacağım."

"Olmadı hep beraber gider, orayı basarız."

"Polis merkezini basmak harika bir fikir, Asya. Ama keşke bunu nasıl yapacağımızı ve sonucunu da düşünebilsen."

"Hey, karımla düzgün konuş."

"Senin karın dediğin kadın, benim hâlâ kardeşim."

Ahmet'in yanıtını meydan okuma olarak kabul eden Doruk hemen yanında oturan Asya'ya doğru eğildi. Kayınbiraderine cevabını kendi yöntemleriyle verecekti.

Daha Asya ne olduğunu anlamadan genç kadının dudaklarına içinde aşk ve şehvet barındıran bir öpücük bırakan Doruk, bu süreyi olabildiğince uzattı.

Aldığı zevkin yardımıyla Asya'nın da kendinden geçmesi ve adama karşılık vermesi uzun sürmemişti. Aslında yapması gereken, Sena'nın yanında olmak için buraya geldiklerini söyleyip Doruk'u kendinden uzaklaştırmaktı. Fakat elinde değildi, tüm ruhuyla aşık olduğu kocasının karşısında bedeninin hiç şansı yoktu.

Geriye ilk çekilen Doruk oldu. İstediğinden değil, öyle

ter kaderin oyunu, isterse işareti olsun sonunda kazandıklarım o kadar kıymetli ki her salisesi için değerdi."

Sözlerinin Sena üzerindeki etkisini inceleyen Tanem, sözlü olarak bir cevap almasa da arkadaşının değişen durumu ona çok şey anlatıyordu.

"Ben, sonuna kadar savaştım ve kazandım. Kaybetseydim de asla pişman olmazdım. Bir insanın canını en çok yakan, dilindeki keşkeleridir. Zehir olur, tüm benliğini ele geçirir. Çünkü onlar asla değiştiremeyeceğin zamanı hatırlatır sana. Fakat yaraların sana güç verir. Denediğini, mutlu olmak adına her şeyi yaptığını hatırlatır."

"Boşuna uğraşıyorsun," derken gözlerinde olduğunu bildiği keder yüklü bakışı Tanem'in görmesini istemeyen Sena başını çevirdi.

"Ama ben en azından uğraşıyorum. Oysa sen, savaş meydanından kaçan bir korkak gibi davranıyorsun. Söyler misin bana, hangi aşk mücadelesiz kazanılmıştır?" Tanem elini masanın üzerine koyup öne doğru eğildi. "Aşkı, aşk yapan uğruna verilen savaş, aştığa değer katansa aldığı yaralardır."

Birden konuşmasını kesen Tanem, etkili olduğunu bildiği sözlerini Sena'nın sindirmesini bekledi. Gözü gören ve biraz dikkatli bakan herkes Sena'nın Onur'la nişanlanarak büyük bir yanlışın içinde olduğunu anlardı. Onun kaderi Ahmet'ti. Tek sorun, Sena'nın buna bir türlü inanmamasıydı.

Tanem'in anlatmaya çalıştığını harfi harfine anlayan Sena'nın bugüne kadar köşesinde sıkışıp kalması, bir şeyler yapmak istemediği anlamına gelmiyordu. O, sadece kendine ve kaderine güvenmiyor, Ahmet'i ve hayallerini tamamen kaybetmekten korkuyordu. Çünkü ne Sena,

Ahmet'in istediği kadın olabilirdi ne de Ahmet, Sena'ya istediği aileyi verebilirdi.

"Rüya'yla biz meşgulüz, biriniz kapıya baksın lütfen!"

"Ben bakarım," diyerek yanından uzaklaşan Tanem'in ardından boş gözlerle bakmaya bir süre daha devam ederken parmaklarını dudaklarında gezdirdi. Son günlerde nedenini anlamasa da Ahmet'in onu arzuladığını hissediyordu. Kadınlara düşkün olsa da seçici davranan adam önüne geleni öpen biri değildi. Sadece bu bile, onu harekete geçirmek için yeterli olmalıydı. Durum böyleyken onu durduran kendinden başka ne olabilirdi ki?

Kararını vermiş halde gelenleri karşılamak ve bir an önce Ahmet'i görmek için mutfaktan çıktığında umut doluydu ve yarınlar onu hiç korkutmuyordu.

***

Mutfak kapısında yakaladığı Sena'yı günün fenomeni diye karşılayan Asya, haberi duyar duymaz soluğu Tanem'in evinde almıştı. Sena'yı az da olsa tanıyanlar çıkan haberlerin tek kelimesine bile inanmazdı ama etrafta başkalarının mutsuzluğuyla beslenen kötü niyetli insanlar vardı ve o insanlar, tüm canlıların içinde en tehlikeli türdü.

Yanında olduğunu belirtircesine Sena'ya sarılmaya devam eden Asya, kocası Doruk'u arkasında bırakarak salona girdiğinde ağzı bir karış açık kaldı. Sevimsiz ağabeyi her zamankinin aksine, oldukça şirin görünüyordu. Bağdaş kurup yerde oturmuş, Rüya'nın bebeğini giydirmeye çalışıyor ve inanılmaz bir ustalıkla görevini yerine getiriyordu.

Gözüyle görmeseydi bu sahnenin gerçek olduğuna Asya'yı kimse inandıramazdı. Her an sopa yutmuş gibi dik ve

"Ben, bu duruma alışkınım," diyen Sena, çabuk pes edip başını önüne eğdi.

"Böyle bir duruma alışkın değilsin, çünkü sürekli olarak Ahmet'ten kaçtın sen. Fakat şimdi, anlattıklarına bakılırsa beş gündür hep bir aradasınız."

"Ben, kimseden kaçmadım, ayrıca şu anda ondan daha önemli dertlerim var. Bu yüzden, hiç sorun değil."

Dudaklarını büzen ve yay gibi kaşlarını havaya kaldıran Tanem, genç kadının söylediğinin tek kelimesine bile inanmamıştı.

"Bence, ölüm dışındaki en büyük dert aşktır. Aklın başka şeylerle meşgul olmak istese bile, kalbin ona izin vermez. Düşünmeye başlarsın ya da eyleme geçersin ama sonra bir bakarsın ki aklında yine onun gülüşü, onun sesi var. Sen, daha ne olduğunu, ne zaman karar verdiğini bile anlamadan, dönüp dolaşıp kendini onun yanında bulursun."

"Tanem, inan hiç sırası değil!"

Uzanıp Sena'nın elini tutan Tanem, "Yanılıyorsun, şimdi tam sırası," dedi ve acı da olsa gerçek sözlerine devam etti. "Artık onun yanında olmanın tadını biliyorsun. Onun sıcaklığını hissettin bir kere. Bundan sonrası acı verir. Onu görmeden uzun süre yaşayamazsın. Çünkü o yanındayken, kalbinin değişen ritminin heyecanını duydun. İnan bana, bundan böyle hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Belki haklısın ama şu anda ona ihtiyacım var. Sen de biliyorsun ki ben git desem de gitmez. Bu işi gurur meselesi yaptı."

"Ahmet'in en sevdiğim huyudur; *Benimdir* dediği kişileri asla yarı yolda bırakmaz. Ne pahasına olursa olsun, onlar için gözü kapalı her savaşa girer."

"İşte, sağ olsun!"

Elini yelpaze gibi sallayan Tanem, "Sena, içimi işirdin! Neden anlamıyorsun," diye çıkıştı. "Öyle veya böyle seni bir şekilde umursuyor. Yoksa şu anda içeride oturuyor olmazdı."

"İyi de, bundan ne gibi bir sonuç çıkarmam gerekiyor? Az önce kendin söyledin; o bunu herkes için yapar."

Başka bir şeylerle meşgul olmak ve kendini daha fazla açık etmek istemeyen Sena, yerinden kalkıp az önce Tanem'in toparladığı tezgahı yeniden silmeye başladı.

"Az önce dedim ki; '*Benimdir*!' dediği kişiler için yapamayacağı şey yoktur."

"Üzgünüm, Tanem. Ama ben senin gibi düşünmüyorum. Benim yerimde Yağmur olsaydı da aynı davranırdı. Ahmet için beni özel ve farklı kılan bir şey yok."

Ağır hareketlerle yerinden kalkan Tanem'in yüzündeki heyecan silinmiş, yerini hüzünlü bir ifade almıştı.

"O kadar uzun zamandır karşılık beklemeden sevmişsin ki minicik de olsa bir umut taşımaya korkuyorsun. Senin dediğin gibi olduğunu farz edelim, bu neyi değiştirir ki?"

"Ne demek neyi değiştirir?"

"Şu anda, elinde bir fırsat var. İkimizde biliyoruz ki bu iş halledilene kadar seni asla yalnız bırakmayacak. Belki de, bu kaderin bir işaretidir."

"Ah, yapma lütfen! Hayatım avuçlarımın arasından kayıp giderken, anlamı olmayan işaretlerin peşine düşemem. Üstelik bu kaderin bir işareti değil, bana kötü bir oyunu."

"Biliyor musun, hastane odasında hayatımın kaybettiğim iki yılı için, iki saniyeliğine bile olsa üzülmüyorum. Çünkü o kötü günlerin bana armağanı Yağız oldu. Adı ta-

özetleyen Ahmet oldu. Zira Sena, bedenini onların yanında bırakmış ama ruhu, aklını da alıp başka yerlere gitmiş gibiydi. Gözleri bomboş bakarken, dudaklarının kenarları sıkıntıyla gerilmişti.

Tanem ve Sena mutfağa çekilince Ahmet de salonda Rüya ile baş başa kalmıştı. Aklı Sena ile onu arayıp gelişmelerden haberdar etmeyen avukat arasında gidip geliyordu.

"Amet, del bak mamma!"

Rüya'nın minicik ellerini kendi parmaklarının arasında hissedince gülümsemesine engel olamadı. Bu kız büyüdüğünde Ahmet'in başını çok belaya sokacaktı. Bir gülüşüyle peşine takacağı genç delikanlıları geri püskürtebilmek için, şimdiden çalışmalara başlamalıydı. Huysuz bir ihtiyar olacağını kabul ediyordu ama aynı zamanda güçlü de olması gerekiyordu. Çünkü her geçen gün, ailedeki kız sayısı katlanarak artıyordu.

Rüya'nın çağrısına kulak verip yere oturdu. Bebeklerine yemek yedirmeye çalışan küçük kız, Ahmet'e de bir plastik kaşık ve çirkin, şişko bir bebek uzattı.

"Dayıcım, ben bunu ne yapayım? Hadi, sen onları yedir, bende seni seyredeyim."

"Ayıy, sen mamına yediy, sen babasın."

Bunlar hep Yağız'ın suçuydu. Çocuğun kafasındaki baba profiline göre, Ahmet'in bebeğin karnını doyurması gerekiyordu. İtiraz etmek aklından geçmedi değil ama Rüya tüm sevimliliği ile ona bakarken hayır demek söylenildiği kadar kolay değildi.

Eğrelti göründüğünü, bebeği tutmaktan bile aciz olduğunu bilse de yeğenine itiraz etmedi. Boş tabağa daldırdığı kaşığı bez bebeğin ağzına götürdüğünde, "Böyle mi?" diye sordu Ahmet.

"Ayıkasın sevgilim."

***

Tanem'in yavaş hareketlerini seyreden Sena onun ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordu.

Çok küçük yaşlardan itibaren tanıdığı Tanem'in çoluk çocuğa karışan bir ev hanımı olacağını söyleselerdi, Sena onlara gülüp geçer, bunun hayatında duyduğu en kötü yaka olduğunu iddia ederdi. O, hırslı, inatçı ve tutkuğunu koparan, işkolik biriyken tüm bu vasıflarını hayatta kalmak ve sevdiği adama kavuşmak için kullanmıştı. Evet, zaman zaman hâlâ Yağız'ı çileden çıkartacak kararlar alınıyor değildi ama Tanem erkeğini idare etmesini kısa zamanda öğrenmiş, yuvayı dişi kuşun ayakta tuttuğunun canlı örneği olmayı başarmıştı.

Nihayet masaya oturan genç kadın, yeşil gözlerinden geçen soruyu dile getirmek için fazla düşünmedi.

"Peki, her şey tamamda, Ahmet'le sürekli birlikte olmak senin için zor olmuyor mu? Buna katlanabiliyor musun?"

Duyduğu soruyla kalbi hızla çarpmaya başlayan Sena, ayrıca utanmıştı da. Bu konuyu sadece bir kere, Tanem ve Yağız'la konuşmuştu. O da mecbur olduğu için, onun hatırında yeniden gündeme getirmemişlerdi.

"Neden zor olsun ki?"

"Ahh, hadi ama beni kandıramayacağını biliyor olmasın."

nı beklerken görmek, yürürlüğe koyduğu kararını uygulamakta Sena'ya daha çok yardımcı oldu.

Aceleyle yolun karşı tarafındaki arabanın yanına gidip yolcu koltuğuna oturduğunda son bir kez daha görme isteğini bastıramayınca okulun kasvetli girişine doğru baktı. Donmuş vaziyetteki Onur, elleri iki yanında uzanmış halde onu seyrediyordu. Yüzünde bir dolu duygu ve düşünce vardı. Ancak Sena ne olduklarını anlayamamıştı.

*****

Sena'yı kararından caydıran ve içeri girdiğinin bir saati dolmadan kendini dışarı atmasına sebep olan şeyin, Onur olup olmadığını merak ediyordu. Adamın son bakışından hiç hoşlanmamış olan Ahmet yorum yapmaktan özellikle kaçındı. Hemen yanında oturan Sena kendini yeni bir sessizliğe gömmüşken, onu rahat bırakmanın en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Sena'yı okula bırakır bırakmaz Avukat Utku'yu aramış ve basına sızan haberin düzeltilmesi için gerekenin yapılması talimatını vermişti. Evet, bakınca eldeki deliller söyleneni işaret etse de aklı biraz çalışan herkes bunun saçmalık olduğunu anlardı. Komiser Selim, gazetecilerin karşısına çıkıp gerçekleri olduğu gibi aktarırsa, Sena da bu beladan kurtulurdu. Hatta belki şu an basın toplantısı yapılıyor bile olabilirdi. Yine de huzursuz görünen ve hâlâ somurtmaya devam eden Sena'ya, acele edip bu bilgiyi vermeyecek, öncelikle açıklama yapılmasını bekleyecekti.

O zamana kadar, ikisinin baş başa kalacağı bir yere gitmek iyi bir fikir olmadığından, Tanem'in evine gitmeye karar verdi. Sena'nın düşünmemesi, Ahmet'in de konuş-

masını sağlayacak bir yere sığınmaları, çok daha mantıklı olurdu. Çünkü ikisi de bu eylemleri gerçekleştirdiğinde, ortaya çıkan tablo hoş bir görüntü vermiyordu. Üstelik Ahmet genç kadının asılan suratını gördükçe duyduğu bir yerleri dağıtma isteğini bastıramıyordu.

En kötüsü, sabah yarım bıraktığı işi tamamlamak için amansız bir arzu duyuyordu. Sena'nın dudaklarından arta kalan tadı unutamıyordu. Aklını ve kendini meşgul etmek için uğraşsa da bu istek, saat gibi zihnin derinliklerinde hiç aksatmadan çalışıyordu.

Kendinden nefret etmesini ve aynı ölçüde iyi hissetmesini sağlayan bu hisden bir an önce kurtulup, Sena'nın gözlerinin içini parlatan gülüşlerini ona geri vermeye odaklanmalıydı.

Aklına üşüşen düşüncelerden kurtulmak ve aldığı kararı bir önce yürürlüğe sokmak için "Tanem'e gitmek ister misin?" diye sordu.

Adamın ani sorusuyla şaşıran Sena, "Tabii ki, isterim," derken Ahmet'in görmekten keyif aldığı gülüşüyle ona karşılık verdi.

***

Yolda Tanem'i arama gereği duymayan Ahmet, onun evde olduğunu biliyordu. Evlendiğinden beri müteradiven hamile olan genç kadın, yakında doğum yapacaktı ve bu soğuk kış günlerinde kocası Yağız'ın onun dışarı çıkmasına izin vermediğini tahmin edebiliyordu.

Tam da düşündüğü gibi olmuştu. Kocaman karnıyla onlara kapıyı açan Tanem ikisini birlikte gördüğünde hem şaşırmış, hem de çok sevinmişti. Durumu kısaca ona

bırakmamıştı. Oysa Sena, adamı başından göndermek için çok uğraşmıştı.

Kendini garip şekilde güvende hissediyordu. Sebebi Ahmet'in bizzat kendisi miydi? Yoksa onun sayesinde kimsesizliğin vermiş olduğu ağır yük ve güvensizlikten mi kurtulmuştu? Cevabı bilmiyordu. İşin açıkçası her iki şekilde de olurdu.

"Sena, bekle!"

Onur'un sesiyle olduğu yere çivilenen Sena, adamın bir kere daha tamamen aklından çıkmış olduğunu anladı ve kendine lanet okudu. İki metre ilerisindeki çıkış kapısına bakan genç kadın, kendini toparlayıp bir anlığına aklından geçen kaçıp gitme isteğine direndi. Yüzünü sakince Onur'a döndüğünde merdivenlerden inen adamın endişeli olduğunu gördü. Kahverengi pantolonunun üzerine giydiği bordo kazağıyla, Şubat soğuğuna aldırmadan ona doğru geliyordu. Hareketleri ise asla sakin diye adlandırılamazdı.

Sevmesi güzel olan Onur'un itirafları Sena'nın kulağında çalındı. Onunki koşulsuz ve karşılık beklemeyen bir sevgiydi. Tam da Sena'nın ihtiyacı olan şey! Her şekilde, her durumda affetmeye ve sevmeye hazır.

Ne olursa, kim olursa olsun yanında tutmaya devam eden bir babanın fedakarlığı ile bunca zamandır Sena'nın yanında olmuştu. Sena'nın başka sevenleri de tabii ki vardı ama hangi dost, hangi kardeş ya da hangi arkadaş bir anne ya da bir baba gibi beklentisizce severdi ki insanı! Bir anne, bir baba için sevmek bir lütuf değildi, doğasının gereğiydi. Hangi büyük sevgi onlarınkinin yerini alıp, hangi dokunuş onların hissettirdiklerini verebilirdi?

Yıllardır eksikliğini duyduğu sevgiyi ona Onur vaat et-

miştı. Hayatındaki kocaman boşluğu doldurmuş ve Sena da özlemini çektiği aileyi bu adamla kurmak istemişti. Fakat şimdi anlıyordu ki bu böyle olmazdı. Aile, ayrı bedenlerde tek olmaktı. Birlikte adım atıp beraberce yürümekti. Biri diğerinden daha az ya da daha çok sevmemeli, fedakârlıklar teraziyi dengede tutmalıydı.

Farkında olmadan kararını veren Sena düşünce ve duygularının değişmesinde Ahmet'in rolünün ne olduğunu hesaplamaya kalkışmadı. Böyle bir durumda Onur'a borçlu çıkacağını bilse de içi rahattı. Fakat karşısındaki adamın gözlerindeki eleme şahit oldukça, vicdanı için aynı şeyin geçerli olduğu söylenemezdi.

Üç adım önünde duran adama baktı. Üzgündü. Bunu hak etmediğini tüm kalbiyle biliyordu ama sevilmek için yanıp tutuşan Sena, Onur'u, da kendisini de ateşe atmayacaktı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Onur'u asla bir aşık gibi sevemeyecekti. Oysa bu genç adam, sevilmeyi herkesten çok hak ediyordu.

Yanına yaklaşmasına izin vermediği adama, "Üzgünüm, dilerim bir gün beni affedebilirsin," dedi ve parmağındaki yüzüğü çıkarıp Onur'a verecek cesareti olmadığı için cebine koydu. Sadece otuz saniyede aldığı kararı kelimelere döktüğünde üzerindeki baskıdan kurtulduğunu hissetti. Tuhaf biçimde yüreği rahatlamış, prangalarından kurtulmuştu.

Onur'un gözlerindeki ateş Sena'yı yaksa da ardına bakmadan hızla oradan uzaklaştı. Geride bıraktığı adam için üzgündü ama yürümeye devam etti.

Okulun sınırlarını terk eder etmez Ahmet'i ve arabası-

seçti. "Günaydın," dedi ancak bir karşılık alamadı. İtiraf etmesi gerekirse bu kadarını beklemiyordu. Her konudan kendilerine malzeme çıkarmayı ustaca başaran öğrencilerin davranışlarına hazırlıklıydı. Fakat genç yaşına rağmen elde etmiği başarılardan ve onlarla aynı statüde olmasından dolayı Sena'dan zaten pek haz etmeyen meslektaşlarının dışarıdakilerle aynı tavır içinde olması çok ağırdı.

Sena suçsuzdu, o hiçbir şey yapmamıştı. Günü geldiğinde herkes bu yaptıklarından dolayı utanacak, pişman olacaktı ama o hiçbirini affetmeyecekti.

*Elli*li yaşlarının sonuna gelmiş Doçent Ali Bey ve sadece kırk yaşında olmasına rağmen, en az ellı beş gibi duran Doçent Füsun'un arasındaki masasına geçip oturdu.

Uzanıp bilgisayarını açıp günlük ders notlarını çıkardı.

"Bu kadar rahatlık da fazla ama!"

İlk konuşan Ali Bey olmuş, burnunun ucuna gelmiş gözlüklerinin üstünden bakan Füsun Hanım da, "Sormayın hocam, şimdiki nesilde ne ahlak kalmış ne de ar!" diyerek kendisine atılan pası gole çevirdiğine inanarak ısrıtmıştı.

Sanki Sena orada yokmuşçasına birbirine bakıp zehirli sözlerine hiç ara vermeden konuşmayı sürdürdüler. Ağzını açmaya, *'Asıl rezil olan sizsiniz,'* demeye cesaret edemeyen Sena'nın açılan barajdan yayılan suyun gücüyle öfke tüm benliğini sardı. Göz pınarlarında biriken yaşla girdiği mücadeleyi kaybetmek üzereydi. Tek laf ederse yenilen yine kendi olacaktı.

Bazı insanlar vardı ki ömrün onlara laf anlatmakla geçse bile değişen hiçbir şey olmazdı. Sen, sadece yorduğun çenenle kalır ve büyük ihtimalle de suçlu yine sen olurdun.

Aniden yerinden fırlayan Sena, şimdi anlıyordu ki bu-

rada olmamalı ve en başından Ahmet'i dinlemeliydi. Yine de denediği için kimse onu suçlayamazdı. Ama bu gösteriyi daha fazla devam ettirip onlara bu zevki tattırmayacaktı.

Henüz üstünden çıkarmadığı montunun düğmelerini ilikleyip bilgisayarını kapattı. Çantasını topladı. Hazır olduğunda, önce Ali'ye sonra Füsun'a baktı. Şaşırmış olduklarından dolayı keyiflendiğini itiraf etmeliydi.

"Burada sizinle fosilleşmek yerine dışarıdaki yakışıklı ve *hel* kaslı erkeklerin yanında olmak çok daha eğlenceli, bu arada belki sizde iyice kaynaşırsınız. Ne de olsa üzerinde yılların pası var," diyerek her ikisine göz kırptı. "Afiyet olsun ya!"

Her yanı titreyen Sena yaptığından pişman değildi. Yine olsa yine yapardı. Yüzlerindeki o komik ifadeyi görmek ise, paha biçilemezdi.

***

Bu defa geldiği yolu yürüyerek değil koşarak aşan Sena, bir taraftan da Ahmet'e ulaşmaya çalışıyordu. Koridorlar zilin saat öncesine nispeten boştu. Bu yüzden bahçeye çıkma riskini göze alamadı. Eğitim binasından idare kısmına geçti. O sırada telefonu açan Ahmet'in konuşmasına müsaade etmeden, "Beni bıraktığın yerden alır mısın?" diye sordu.

"Az sonra oradayım!"

Istediği cevabı alınca telefonu kapadı. Boğazında düğümlenen ilmik onu yukarıya doğru çekerken konuşmayı sürdürmek gibi bir seçeneği yoktu.

Ahmet'e ne kadar teşekkür etse azdı ki adam çok daha fazlasını hak ediyordu. En ihtiyacı olduğu anda onu yalnız

yöneltilen bakışların neler söylediğini hissedebiliyordu. Şimdilik duymadığı ve görmediği sürece sorun yoktu.

Engelleri aşmaya devam ederken çantasındaki telefonunun sesini duydu. Onu bulup açması için durması gerekiyordu ama Sena durmak istemiyordu. Susan ve kısa süre sonra yeniden çalan telefonuna bakmamaya devam etmekçe daha çok dikkat çekmeye başlamıştı. O da hem yürüyüp hem de omuzunda tuttuğu çantayı karıştırmaya başladı. İşi zordu ama imkansız değildi.

Ekranda Onur'un adını gördüğünde, adamı tamamıyla unuttuğunu o an fark etti. Ona ne söyleyecekti?

"Hocam?"

Önünü kesenin kim olduğuna bakmak için kafasını kaldırdığında elindeki telefon susmuştu. Ancak karşısındaki genç kızın öyle bir niyeti yoktu. Titreyen çenesi ve kızarmış gözleri, söyleyeceği çok önemli şeylerin olduğunu işaret ediyordu.

Omuzlarını dik tutmaya çalışan Sena, "Evet," demekle yetindi.

"Hocam, Sevilay'ın nerede olduğunu biliyor musunuz? Size bir şey söyledi mi?"

"Sevilay mı? Bilmiyorum... Ne oldu?"

Sena şaşırmıştı. Sevilay'ın nerede olduğunu bilmesinin imkansız olduğu kadar, genç kızın ona sorulması da oldukça garipti ve anlaşılır tek bir yanı yoktu.

"Hocam, sizinle görüşeceğini yazan bir mesaj attı bana ve ondan bir daha haber alamadım. Onun için çok endişeleniyorum. Yurda gelmedi, telefonu da kapalı."

Gözyaşlarını ardı ardına akıtan kızın omzuna dokunan Sena, "Sakin ol, belki başka bir arkadaşında kalmıştır," diyerek kendince en mantıklı açıklamayı yaptı.

"Hayır, bana mutlaka haber verirdi."

"Belki, fırsatı olmamıştır."

"Yanınızdan ayrılıp nereye gideceğiyle ilgili, size bir şey söyledi mi?"

Aslında Sevilay değil nereye gittiğini, Sena'ya neden gidebildiği de dahil hiçbir şey söylememişti. Fakat bunu tartmak için ne doğru yer, ne de doğru zamandı.

Etraflarındaki meraklı kalabalık iyice artmıştı. Evet, Sevilay için endişelenmesi gerekiyordu ama Sena'nın aklı kendiyle fazlasıyla meşguldü. Ayrıca genç kızı dün görmüştü, bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı varmış gibiydi.

"Senin adın ne?"

"Eda!"

"Bak Eda, eminim birazdan gelir ama olurda gelmezse bana haber ver. Neler yapabileceğimize o zaman bakarız."

Etraftan duyulan homurtuların sebebini bilmiyordu, doğrusu, iyiye işaret olmadıklarını tahmin ettiği için merak da etmiyordu. Tedirgin bir tavırla gülümseyip yürümeye başladığında Sevilay konusu ile ilgilenmeyerek hata yaptığını tekrarlayan iç sesini bastırmaya çalıştı. Tanımadığı biri için ne yapabilirdi ki? Arkadaşlarından soruşturabilir, olabileceği yerlere bakabilir veya son ihtimalle ailesini arayabilirdi. Ancak Eda'nın bunları zaten yaptığını ya da yapacağına emindi. Sonuçta Sena'ya kadar gelip sorduğuna göre, demek ki genç kız herkesi dolaşmaya başlamıştı.

Dışarının kalabalığından kurtulup odasının güvenli kapısından içeri girdiğinde tam bir sessizlik karşıladı onu. Uzun süredir tanıdığı iki meslektaşı masalarında oturmuş, yargılayan gözlerle Sena'yı süzüyor ama ağızlarından tek bir söz çıkmıyordu.

Duvarlar üzerine doğru gelirken o rahat görünmeyi

kenara not etti. Daha sonra, kabus bittiğinde bunu düşünecek, bu anın hayalini kuracaktı.

"Gitmek zorunda değilsin. Polis, gerçeği duyurana kadar saklanmana yardım ederim."

Adamın güçlü ellerinden yayılan güven ve sıcaklık tüm iliklerine kadar işledi. Aslında ona sunulan teklif harikaydı ama pes etmeyecekti.

Gözlerine bakmaktan çekindiği Ahmet'e dönmeden, "Ne zamana kadar," dedi. Sorudan çok düz bir cümleydi bu. Kaçıp saklanmasının işe yaramayacağını söylemek istemişti sadece.

"Peki, dediğim gibi, buralarda olacağım."

Son bir kez parmaklarını, *'Her şey yoluna girecek,'* der gibi sıkıp inmesine izin veren Ahmet elini çektiğinde, Sena da hiç beklemedi.

'Ben güçlüyüm, güçlü olmak zorundayım,' diye kendi kendine tekrarlayarak kapıdan içeri girdi. Arkasına hiç bakmasa da Ahmet'in orada olduğunu ve onu seyrettiğini hissediyor, hatta biliyordu.

İdari bölümün küçük taş bahçesi boştu. Buradan binaya giriş yapıp içerideki uzun koridorları aşarak odasına ulaşabilir veya diğer bahçeye geçip, her zamanki yolunu kullanabilirdi.

Birkaç saniye süren duraksamasının ardından tercihini, idari binaya girmekten yana kullandı. Sonuçta bugün her zamanki günlerden biri değildi.

Sırasıyla kapıdaki güvenliğe ve danışmadaki sekreterе başıyla selam verip hiç durmadan yoluna devam etti. Şimdiye kadar iyi şans ondan yanaydı. Birkaç kişiyi daha görmüş ama herhangi bir tepki ya da yorum duymamıştı.

Fakat şansı uzun süreli olmadı. Eğitim binasından içeri-

ye adımını attığı an, koridordaki yaklaşık elli kişi aynı anda kafasını ona çevirdi. Pantolon giydiği için kendini tebrik etti. Yoksa dizlerinin nasıl titrediğini herkes görebilirdi.

Merdivenlere yöneldiği üçüncü adımında kıvırcık saçları tepesinde toplanmış, kulağında küpesi olan bir erkek öğrencinin, "Hocam ünlü olmuşsunuz!" diye yaptığı yorumun ardından gülüşme sesleri duyuldu. "Hocam siz, Sancaktalar'ın nesi oluyorsunuz?"

Bunu kimin sorduğunu görememişti ancak gülüşmeler daha da artmıştı.

'Ya şimdi ya da hiç!' Buraya gelirken sloganı buydu. O zaman Sena'nın ona göre hareket etmesi lazımdı.

Tek bir kişiyi hedef almadan seyircilerine döndü. Her an bayılmaya hazır vaziyetteydi. Şimdi hiç sırası değildi. Her şeye inat ayakta kalacaktı.

"Ne düşünüyorum biliyor musunuz?" diye soran Sena bir cevap beklemeden konuşmasına devam etti. "Dışarıda, boşuna işgal ettiğiniz sıralarda olmak için can atan çocuklar var. Onların hakkını yediğinizi düşünüyorum. Boş beyinli dedikoducular olmak için eğitim almanıza gerek yok. Hoş o eğitimi alacak beyinde sizde yok ya..."

Kalabalığın sessizleşmesini fırsat bilip merdivenlerden çıkmaya başladığında arkasından birinin sarf ettiği uzun cümleden duyabildiği tek şey, *'...kendi öğrencisini evine atıyor, kalkmış bize ahkam kesiyor,'* dediğiydi.

Duraksar gibi olduysa da yoluna devam etti. Yapılan yorumun aksini söylemekten başka elinden bir şey gelmezdi. Onunda işe yarayacağını sanmıyordu.

Odasının bulunduğu kata çıktığında parmak uçlarına bakıp yürümemek için başını daha da kaldırdı ve kimsenin yüzüne bakmadan ilerlemeye devam etti. Zaten ona

nefes aldı. Sesinin onu yarı yolda bırakmaması için dua etti.

"Beni okula bırakırsan çok sevinirim."

"Okula mı? Bundan emin misin, orası da gazeteci kaynıyordur."

Ahmet'in doğru yorumu ve tok sesinin yardımıyla kendini toparlaması hızlı oldu.

"Eğer şimdi yapamazsam bir daha asla yapamam. Arka kapıdan girebileceğimi sanıyorum."

"Neden ısrarcısın?"

"İşim, benim hayatım. Onu kaybetmek istemiyorum. Saklanacağım ama kaçmayacağım."

"Sabah haberlerinde ve internette yayınlanmıştır. Gazeteciler okula giremez belki ama içerideki herkes bunu konuşuyordur."

Sena zaten kolay olmasını ummuyordu. Onun hayatındaki hiçbir şey kolay değildi, bundan sonrada kaderinden bir kıyak beklemiyordu.

"Ya şimdi ya da hiç! Ve ben savaşmadan kaybetmeyeceğim."

"Peki ama bak yakınlarda olacağım. En ufak bir sorunda hemen beni arıyorsun," dedi Ahmet, güven veren sesiyle. "O lafların hiç birini duymak zorunda değilsin."

Ağlamayacaktı. Ağlamamalıydı. Düzelecek, bu günlerde geçecekti. Şimdi dibe vurmuştu ama elbet toparlanacak yeniden yalın ve yalnız hayatına kaldığı yerden devam edecekti.

"Sena beni duydun mu? Tamam mı? Anlaştık mı?"

"Tamam, söz..." Bu sefer sesi Sena'yı yarı yolda bırakmıştı. Kafasını çevirip pencereden akıp giden ama görmediği manzaraya seyretmeye başladı. Sesinin titrediğini duyan Ahmet'e bir de ağladığını göstermek istemiyordu.

***

Geniş üniversite binasının ana giriş kapısına hiç girmeden Ahmet'i arka tarafa yönlendirirken bir kereliğine şansın ondan yana olması için dua ediyordu.

Dikkatle ve süratle söylediklerini yerine getiren Ahmet'e sohbet girişiminde bulunmadığı için Sena ayrıca minnettardı. Özellikle, sakinleştirmek adına ona takılmadığı için boynuna sarılıp teşekkür edebilirdi. Hayır, son söylediğini geri alıyordu. Şu anda Ahmet'e temas etmek, isteyeceği en son şey bile değildi. Adam antibiyotik gibiydi. Fazla alındığında Sena'nın bünyesine ağır geliyor, tüm dengesini bozuyordu.

"Tamam, burada durabilirsin."

Ahmet, Arnavut kaldırımlı dar yol boyunca uzanan binanın küçük, siyah demir kapısının önüne park etti. Sokakta onlardan başka kimsenin olmaması, ihtiyaçları olan tek şeydi. Yine de yakalanma riskine karşı acele etmek isteyen Sena, önce başındaki bereyi çıkartıp çantasına tıkıştırdı, aynayı indirip dağılmış makyajını parmak uçlarıyla temizledi ve ardından elini duracak gibi olan kalbinin üzerine götürüp ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Onu bekleyen güne hazırlıklıydı ama hazır değildi. İnsanların bazen ne kadar acımasız olabileceğini, dillerindeki zehri boşaltmakta tereddüt etmediklerini iyi biliyordu. Çakmak çakmak bakan gözleriyle ona uzanan Ahmet elini tuttuğunda, inmek üzereydi. Boyun damarları hareket eden adam en az onun kadar öfkeli ve kızgındı. Bunu bir

linden yakaladığı Sena'yı kendine yapıştırdı. "Yapacaklarım için şimdiden özür dilerim."

Hayrede ona bakan genç kadının bu özre bir anlam veremediğini biliyordu. Ahmet de bir açıklama yapmaya gerek görmedi. Nasılsa birazdan öğrenecek diye düşündü.

Apartmandan çıkış kapısını açmadan hemen önce eğilip yüzünü Sena'nın boynuna gömen Ahmet geri çekilmeye çalışan kızı daha sıkı tuttu ve iyice kendine bastırdı. Gazetecileri ve Mehmet'i göremiyordu ama seslerini ve ardı ardına dizilen soruları duyabiliyordu.

"Sena Tekin'in, Efe Yılmaz ile yaşadığı yasak aşktan haberiniz var mıydı?"

"Nişanlısı Onur Eren, bu konuda ne diyor?"

Soruları ikisi de duymuştu. Adımlarını iyice hızlandıran Ahmet durmaya niyetlenen Sena'yı neredeyse sürüklemeye başladı. Genç kadının olması gerekenden hızlı atan kalbinin her vuruşunu hissediyordu. Sena'nın boynundan çektiği dudaklarını kızın dudaklarına götürdü. Sadece dokunsa yeterdi. Sabah işe giden iki aşık görüntüsü vermek ve dikkati dağılan Sena'yı toparlamak için bu kadarı kafiydi.

Sadece birkaç saniye sürmüştü. Bilmiyordu, belki biraz daha fazla. Çünkü genç kadının tadını aldığı o an, tüm benliğini kaybetmişti.

Zorlansa da tüm gücünü toparlayarak, dudaklarını ayırdı. Kolları arasındaki Sena'nın omuzundan ellerini çekti ve kızın bileğini yakaladı.

Şehvetin hiç sırası değildi. Ancak, daha önce Ahmet için bir kadına karşı koymak, uzak durmaya çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Dudakları yumuşacık, sıcak ve ıs-

lıktı. Üstelik Sena'nın teninden yükselen gardenya kokusu onu büyülüyordu.

Kimseye görünmeden arabaya oturmayı başardıklarında dahi kalbi hızla atıyordu. Mantığı buna, küçücük bir öpücüğün sebep olduğunu kabullenmemekte ısrarcı olsa da Ahmet'in duyuları aynı fikirde değildi.

***

Ahmet'in onu arabaya doğru peşinden sürüklemesine izin verdi ki zaten itiraz edecek durumda değildi. Afallamış, sersemleyip kalmıştı.

Sena'nın hatırladığı son şey gazetecilerin Mehmet'e yöneltiği soruları duyduğunda kapana sıkışmışçasına canının yandığıydı. Sonrası... Sonrasını hatırlamıyordu. Gözleri açık bir rüya mı görmüştü emin değildi. Belki de sadece zihni ona oyun oynuyordu.

Durup düşünmek, hülyalara dalmak için zamanı yoktu. Hayatı tepetaklak olmuş, benim dediği her şey ellerinin arasından kayıp giderken içi boş ve bir oyundan ibaret olan küçücük bir öpücüğe takılıp kalmamalıydı. Buna vakti bile yoktu. Ancak. Adamın dudaklarının ona hissettirdiklerini düşünüyor ve devamı gelseydi nasıl olurdu diye hayal ediyor, hatta bunu deli gibi istiyordu.

"Seni bulamayacakları bir yere götürelim," diyen Ahmet konuşmaya başlamadan önce boğazını temizlemiş olsa da sesinin buğulu çıkmasını engelleyememişti.

Zihninde hâlâ Ahmet vardı. Kalbi çığlık çığlığa haykırıyorken gerçek dünyaya iniş yapmakta zorlanan Sena, cevap vermekte acele etmedi. Hızla giden arabanın içinde, yanındaki adama bakmamaya özen göstererek derin bir

da Sena'nın titrek sesi Ahmet'in kulağında çınladıkça, gaza basmış ve çok daha önce varmıştı oraya.

Gazetecilerin görmesini engellemek için aracını sokağın girişine park edip montunun şapkasını başına geçirdi. Kendini gizlemek ilk hedefiydi. Dikkat çekmemek için soğuğu bahane edip, üşüyen ellerini yüzüne yaklaştırarak birbirine sürttü. Omuzlarını ensesinde birleştirdiğinde soğuktan korunmaya çalışan herhangi biri gibi göründüğüne ikna oldu.

Risk alıp köşeleri kullanmak yerine, özel mülke izinsiz girme teşebbüsünde bulunmayacak kadar akıllı olan gazetecilerin arasına daldı. Ellerinde mikrofon ve kamera olan bir grup insan kalabalığı onun apartmana yönlendiğini fark edince hep bir ağızdan, "Burada mı oturuyorsunuz? Sena Tekin'i tanıyor musunuz," diye ardı ardına sorularını sıraladı.

Şaşırmamak elde değildi. Daha üç saniye önce aylak aylak sohbet ederlerken bir anda koca kameraları sırtlamış ve harekete geçmişlerdi.

Adımlarını iyice hızlandıran Ahmet tanınmamak adına, *-istem dışı olarak-* kafasını önüne eğdiğinde içlerinden birinin, "Mehmet Sancaktar geldi," dediğini duydu.

Bu iş bu kadardı! Tüm ilgileri aynı saniyede arabasını park edip içinden çıkmaya hazırlanan Mehmet'e yöneldiğinde o da kapıdan içeri girdi.

İkişer, üçer tırmandığı basamakları aşıp Sena'nın dairesine ulaştı. Zili çalmak yerine tıklattığı kapının açılması ve Sena'nın boynuna sarılması bir oldu.

Gözyaşlarını durduramayan genç kadın kollarıyla sardığı Ahmet'in nefes almasını engelliyordu. Mehmet'in gazeteciler karşısında çok vakti yoktu. Duyacakları önemli bir

şey olmadığını anladıkları an, ilgileri dağılacak ve yeniden etrafı gözetlemeye başlayacaklardı. Ahmet'in buraya çıkarken ki tek amacı, o kısacık süreyi iyi değerlendirmek, fazla beklemeden Sena'yı alıp, hızla uzaklaşmaktı. Ne var ki, ona sığınmış kadının gözyaşları ve kalın kıyafetlerinin altında hissettiği genç kadına has kokusu onu gafil avlamıştı.

İki yanında duran ellerini kaldırdığında asıl niyeti, Sena'nın ince beline sarılmak ve kulağına her şeyin yoluna gireceğini söylemekti. Fakat ani bir kararla güç de olsa bundan vazgeçti.

Ahmet'ın, "Koca bebek gibi ağlamayı kes de çıkalım buradan," demesi işe yaradı. Sadece birkaç saniye durakşayan Sena, önce ellerini çözüp ardından bir adım geriledi.

"Hadi, beni ilk defa görüyormuş gibi bakıp durma."

Ağlamaktan perişan olmuş Sena'nın gözlerini perdeleyen derin üzüntü canını sıksa da görmezden geldi. Durup onun için üzülmenin Sena'ya daha çok zarar vereceğini öngörebiliyordu.

Titrek sesiyle, "Tamam," diyen Sena, zaten son on dakikadır hazır halde bekliyordu. Başına beresini geçirip çantasını aldı. Kapıyı kilitleyip anahtarı cebine atar atmaz, Ahmet elini yakalayıp onu merdivenlerden aşağıya sürükledi.

Son kata indiklerinde genç adam aniden durdu.

"Yapabildiğince normal ve rahat davran. Gözlerini kimseden kaçırma ama hiç biriyle de göz teması kurmamaya çalış. Anladın mı?"

Minicik gövdesiyle önünde dikilen Sena, başıyla onu onayladı.

"Güzel," diyen Ahmet yeniden adım atmadan önce be-

zaten. Bana yarım saat ver," diyen Ahmet uzun bacaklarıyla iki adımda ağabeyinin yanına geldi. "Kapıyı, pencereyi iyice kapat ve sakın oturduğun yerden kalkma."

Birkaç saniye karşı tarafı dinleyip hiçbir şey söylemeden aceleyle telefonu kapattı.

"O, bizim Sena mıydı?"

"Ta kendisi. Şimdi sana uzun uzun açıklama yapamam. Ben üzerimi değiştirene kadar sende..." Lafı ağzında yarım kalan Ahmet'in elinde sıkıca tuttuğu telefonu yeniden çaldı. Bu defa arayan avukat Utku'ydu.

Sertçe açtığı telefonu aynı şekilde, "Alo" diye yanıtladı. Fakat devamını getiremedi. Bu defa aldığı haber bir öncekinden daha kötü olmalıydı.

Serseme dönmüş halde olan biteni seyreden ve ne olduğunu anlayamayacak kadar afallamış olan Mehmet kardeşinin, "Sen ne saçmalıyorsun? Bunun Sena ile nasıl bir bağlantısı olabilir," dediğini duyduğunda başlarının bir kez daha, yine ve yeniden belada olduğunu anlaması hiç de zor olmadı.

***

Ahmet bundan daha fazla kaçamayacaklarını ve Sena'nın adının elbet duyulacağını biliyor olsa da, basının bu kadar çabuk harekete geçeceğini akıl edememişti.

Panikle onu arayan Sena, apartmanının önünde onlarca gazeteci olduğunu ve telefonlarının hiç susmadığını söylerken, genç kadının tüm gücünü yitirdiğini hissedebiliyordu.

Ahmet daha ilk şoku atlatamadan avukat Utku aramış ve polisin Sevilay'a ulaşamadığını söylemişti. Kız, iki gün-

dür yurda gitmediği gibi nerede olduğuyla ilgili kimseye haber de vermemişti.

Yurt yetkilileri, gece gelmeyen kızın ailesini arayıp bilgi vermiş. Anne ve babası telefonla da ulaşamadıkları kızlarının bir arkadaşında uyuyakaldığına inanmayı seçmişlerdi. Ancak ertesi gün okula gitmeyen Sevilay için telaşlanmaya başlayan yakın arkadaşları seferber olmuştu. Onlar da genç kızdan bir haber alamayınca, aile apar topar Ankara'dan gelip polise başvurmuştu. Sevilay hakkında açılan kayıp dosyasında, Sena'nın adı bir mesajla birlikte anılıyordu, ancak içeriğinin ne olduğu hakkında avukatın henüz bilgisi yoktu.

Sevilay konusunda elinden beklemekten başka bir şey gelmezdi. Ayrıca şu anki önceliği Sena'ydı ve Sevilay konusu netlik kazanana kadar da onunla bu konuyu konuşmayı düşünmüyordu.

Şu anda ki önceliği, Sena'yı kısılıp kaldığı evden dışarı çıkarmaktı. Mehmet'le yaptıkları plan çok basitti. Eğer iş, magazinsel boyutta olsaydı, tek bir telefonla bütün gazetecilerin kökünü oradan temizlerlerdi. Fakat haber niteliği olan ve herkesin yakından takip etmiği böyle bir olayda araya tanıdık sokmanın, başlarına daha çok bela almaktan başka işe yaramayacağını bilecek kadar güç durumda kalmışlardı daha önce.

Planlarına göre ikisi birlikte Sena'nın evine gidecek, Mehmet gazetecileri oyalamak için laf kalabalığı yaparken Ahmet, yanında Sena ile birlikte oradan uzaklaşmanın bir yolunu bulacaktı. Alternatifleri arasında kılık değiştirmek dahil birkaç yöntem daha vardı. Ama buna gerek kalmayacağına inanıyordu.

Mehmet'le ayrı arabalarla, aynı anda yola çıkmış olsalar

kıkasına ne yapacağını belli olan bir programa ayak uydurmaya çalışarak yaşayamam."

"Ne demek istediğini anladım ama ne istediğini anlamış değilim. Gelecekle ilgili bir planın muhakkak olmalı."

"Boş ver şimdi gelecek planlarını falan. Çay mı, kahve mi, sen onu söyle?"

Mutfağı salondan ayıran tezgahın önündeki tabureye yaslanan Mehmet dikkatli gözlerle kardeşini süzdü. Fazla dalgın, bir o kadarda dağınık görünüyordu.

"Sen, aşık mı oldun?"

Mehmet'in ani sorusundan etkilenmiş benzemeyen Ahmet'in hareketleri doğallığını kaybetmezken, genç adam sağ kaşını havaya kaldırıp, "Sen aşktan ne anlarsın ki?" dedi ve aynı rahatlıkla devam etti. "Aşık olmuş birini tek bakışta anlayacak kabiliyeti olan en son kişi, sensin."

"Tamam, tamam, susuyorum. Bizim ailede aşk kadınların işi zaten!"

"Evet ya, vıcık vıcıklar. Ne o öyle!"

İki kardeşin keyif dolu kahkahası yarım dakika sürdü. Kız kardeşleri adına çok mutluydular ve en büyük istekleri, evde kalmış kız olma rolünde hızla ilerleyen Serra'nın da bir önce aynı mutluluğu yakalamasıydı.

"Ayazağa projesini ne zaman teslim edeceksin?"

Hazırladığı kahveyi ağabeyinin önüne bırakan Ahmet, *'Yine mi iş?'* bakışı attığı Mehmet'e, "Hazır olduğunda," diye karşılık verdi.

"Ne zaman hazır olur?"

"Söz verdiğim tarihte."

"On gün sonra Koreli ortaklarımız gelecek. Her gün arayıp sana bunu hatırlatayım mı yoksa sen başının çaresine bakabilir misin?"

"Lütfen, kahveni iç ve git artık. Sabah sabah seni daha fazla çekemeyeceğim."

"İstemem, kahven senin olsun," diyen Mehmet alaycı gülüşünü genişletti. "Günün bu saatinde içilen kahvenin tek yararı, damarlarındaki gerginliği arttırmak olur."

Ahmet ağabeyine gülümseyerek "Muhallebi çocuğu!" dedi.

Her şeyin, özellikle keyiflerinin yerinde olduğuna dair birbirlerine gönderdikleri bakışın ardından Mehmet, "Unutma, haftaya!" diyerek gitmeye niyetlendi. Aslında, tek amacı da buydu. Bir saat sonraki görüşmesine geç kalmak istemiyordu. Ancak Ahmet'in çalan telefonu ve kardeşinin her zamanki aheste tavırlarının aksine, aceleyle hareket etmesi onu durdurdu. On dakika daha genç adamın kafasını şişirebilir ve böylece kimin aradığına dair duyduğu merakı yenebilirdi.

Ahmet konuşmaya devam ettikçe, Mehmet çakır gözlerini iyice kıstı. Umursamaz görünmek adına ellerini cebine sokup beklemeye koyuldu.

"Bir saniyeliğine sakinleşip, ne olduğunu anlayabileceğim şekilde anlat, Sena!"

Sena mı?

Onunla Ahmet'in ne işi olurdu? Ayrıca Sena'nın neden onu aradığını düşünmeyi sonraya bırakan Mehmet, gitmekten ve umursamaz görünmekten vazgeçti.

Telefonun içine girecekmiş gibi hamlelerde bulunan Ahmet onu iyice merakta bırakmış olsa da neler olduğunu sorma işini erteledi. Zaten kardeşinin öfkeden titreyen elleri ve genişleyen burun delikleri hiç iyi şeyleri duyumsayacağını söylüyordu.

"Tamam, sakin ol, Sena. Bunun olacağını biliyorduk

Ahmet'i omuzundan itip içeri giren Mehmet, "Bak, bu iyiydi," diyerek üst kata çıkmak için merdivenlere ulaştı.

"Madem ısrarcısın, hoş geldin."

"Hoş buldum. Hadi üstünü değiştir, seni burada bekliyorum."

Şartlar ne olursa olsun lider duruşunu hiç bozmayan Mehmet, aynı şekilde koltuğa oturdu. Siyah gömlek ve kravatla tamamladığı siyah takımının ütü izleri on metre uzaktan bile fark ediliyordu.

"Alacağım cevaptan korkuyorum ama yine de soracağım; neden beni bekliyorsun?"

Ayaklarından başlayıp tepeden tırnağa süzdüğü kardeşine delici bir bakış atan Mehmet, konuşmak için acele etmedi. "Çünkü bu kılıkta şirkete gelemezsin."

Her an belinden düşecekmiş gibi duran geniş, bez pantolonu ve en az iki beden büyük kazağı ile kendini oldukça rahat hissettiğini söylemeyi es geçen Ahmet, "O zaman sana bir müjdem var; şirkete gelmeyeceğim, yani, beklemene gerek yok," dedi ve kollarını göğsünde birleştirip ayakta dikilmeye devam etti.

"Ekibin ve projen harikalar yaratıyor, inşaat sektöründeki en büyük rakibimiz bile banyo ve mutfaklarını bize yaptırmak için sırada bekliyor, fakat işe bak ki sen ortalarda yoksun."

"Ben elimden geleni yaptım, bundan sonrası senin işin. Ekip sağlam, sen onlara sadece yardımcılar bul! Neyse, sen ne yapılması gerektiğini bilirsin, sana akıl vermeyeyim."

"Başın belada mı?"

"Yo, nereden çıkardın?"

Sabahın bir vakti Ahmet'in yanına geliş amacını daha

fazla erteleyemeyen Mehmet, "Cuma gününden beri beni aramadın, neden?" diye sordu.

"Kıskanç hatunlar gibi hesap mı soruyorsun? Birisi seni duysa adımız çıkar."

Bu konuşmanın gideceği yeri çok iyi bilen Ahmet, etkisini azaltmak için tezgahın arkasına geçip kahve için sıcak su hazırlamaya başladı. Niyeti kahve içmek değil, umursamıyormuş gibi görünmek için kendini meşgul etmekti.

"Ahmet! Ben çok ciddiyim," diyen Mehmet de onun peşinden hareket edip yerinden kalkarak mutfak bölümüne geçti.

"Hangi konuda ve benden ne istiyorsun?"

"Gelip işinin başında durmanı istiyorum!"

"Bak, bunu daha önce denemiştik—"

"Ve harika işler başarmıştık."

Evin içinde tiz bir ses bırakmasını sağlayacak kadar, elindeki fincanı sertçe tezgaha vuran Ahmet, ağabeyine kendini anlatamamaktan şikayetçiydi. Yüzündeki her bir kas seğiriyor, ela gözlerindeki tüm mavilik kaybolmuş geriye kopkoyu bir görüntü kalmıştı.

"Mehmet, yeter! Benden senin gibi olmamı bekleme."

"Son cümleni açıkla!"

"Zevkle!"

Ahmet sırtını lavaboya yaslayıp ellerini koynunda birleştirdi. "Aramızda lider olan, kural koyan, o kurallara uyan, kendi isteklerine değil etrafındakilerin ne istediğine öncelik veren, düzenli, programlı ve patron olan sensin, ben ise sınırları olmayanım."

"Kısaca, sabah sekiz akşam beş çalışmak işine mi gelmiyor?"

"Sayılır. Ben, senin gibi bir ay öncesinden, dakikası da-

Tüm geceyi kendine ayırıp, gün ışıyana kadar şevkle çalışmış, tutkusunun onu sakinleştirmesine izin vermişti. Fazla uyumaktan zaten hoşlanan biri değildi ama bu gece gözlerini hiç kapamamıştı. Ancak şimdi gerçek dünyaya dönme vaktiydi.

Oyun ve spor odasını, hobi alanım dediği yerden ayıran perdeyi kapatıp güne başlamak için üst kata yöneldi.

Dün akşam daha eve gelmeden önce kızları aramış ve durumun hassasiyetini açıkça anlatarak, onlardan Sena'yı yalnız bırakmamalarını istemişti.

Oysa Sena, zaten yalnız değil nişanlısı ile birlikteydi fakat Onur aileden biri değildi. En azından henüz aileden sayılmazdı. Ahmet'e göre, eğer yanında ailenden biri yoksa yalnız sayılırsın. Tabii ki, bu bilgiyi Sena'nın yanına gönderdiği kızlarla paylaşmamıştı.

Ahmet'in kendi kız kardeşleri, evlendikleri adamlarla nikahtan önce birlikte yaşamış, hatta Asya, evlilik dışı çocuk sahibi bile olmuştu. Onlara söz geçirememiş, geri kafalı olmakla suçlanmıştı. Sevdiğini paylaşamamanın adı geri kafalık ise kabul ediyordu; yeryüzünde en geri kafaya sahip kişi Ahmet'ti.

Elinde değildi, ona ait olana bir başkası asla dokunamazdı.

Sena!

Kâğıt üzerinde ona ait değildi. Fakat geçen zamanın uzunluğu ve yaşanılanları güzelliği onları, *-adı her ne olursa olsun-* birbirine ait kılıyordu ve Ahmet, Onur denilen adama tahammül edememesinin tek sebebinin bu olduğuna karar kılmıştı.

Bütün gece boyunca, ona bir şeyler anlatmaya çalışan kalbini duymamak için, hem aklını hem de elini meşgul

etmiş, yine de tek düşünebildiği Sena olmuş ve onu bir kabına sığdırmaya çalışmıştı. Şu anda bile aynı şeyi yapmaya devam ettiğinin farkında değildi.

Yatak odasına ulaştığında elindeki bibloyu eski yerine koyup karşısına geçti. Sena'nın onu kırdığı andaki korkusu oldukça seyirlik bir manzaraydı. Şimdi bile o zamanı hatırlamak Ahmet'in gülümsemesine sebep oluyordu.

Biran önce duş alıp güne başlaması gereken adam, uzun süre gözlerini hiç kırpmadan şemsiyenin altında dans eden çifte bakmaktan vazgeçemedi. Hipnoz olmuş gibi bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Her açıdan nasıl durduğuna baktığı biblonun, aslında kırılmasının iyi olduğu sonucuna ulaştı. Artık çok daha güzel görünüyordu.

Sessizce geçen dakikaların ardından onu yerinden ayıransa ısrarla çalan kapı oldu.

Sabahın bir köründe ve habersizce evine gelebilecek iki kişi vardı; biri annesi, öteki ise Mehmet'ti. Hangisinin gelmiş olmasının daha iyi ya da daha kötü olduğuna ise karar veremiyordu.

Acele etmeden merdivenleri inip kapıya ulaştı.

Takım elbise ve kravatla uyuduğundan, hatta duşa bile onlarla girdiğinden şüphelendiği Mehmet'i dimdik karşısında görünce, annesinin gelmiş olmasının daha iyi olacağına karar verdi.

"Kahvaltıya geldiysen, geç kaldın. Kargalar az önce başladı."

"Sabah sabah ancak bu kadar mı yaratıcı olabiliyorsun?"

"Sadece, '*Bu saatte, burada ne işin var?*' diye sorup, seni mahçup etmek istemedim, dolaylı yolu seçtim."

Onu içeri almayacakmış gibi kapıyı yarı aralık tutan

Herkesin dile getirmekten çekindiği, yakalanmaktan korktuğu ve sadece kendine sakladığı, yine kendiyle ilgili bir sırrı muhakkak vardı. Yalandan herkes kadar tiksinen Ahmet'in de bir sırrı vardı.

Onun sırrı, tutkusuydu ve bazen tutku denilen şey, tek başına yaşandığında daha cazip ve çok daha çekici olabiliyordu. Ya da belki, yıllardır hayatında var olduğunu hissettiği ama bir türlü ne olduğunu öğrenemediği boşluğu doldurmak için atılan bir adımdı onunki.

Doğru ile yanlışın ayrıldığı yolda, sonucu ne olursa olsun bildiğini yapmaktan ve söylemekten kaçınmayan, sırlardan nefret eden birisi olmasına rağmen bu konuda sessizliği seçmişti.

Eğer soyadın Sancaktar, ağabeyin de Mehmet ise, sen asla yeteri kadar iyi değilsindir demektir. Ahmet, dünyaya Mehmet Sancaktar'ın yedeği olarak gözlerini açmış ve kendini bildiği günden beri de bunun için yetiştirilmişti.

Sonsuz sevgiyle donatılmış bir evde büyümüştü, buna asla itiraz edemez, aksi bir beyan veremezdi. Ancak anne ve babası, sonra da ağabeyi için '*Sancaktar*' soyadı çok önemliydi. Halbuki Ahmet için soyadının bir önemi yoktu. Ya da bir önemi olmadığına inanmak işine geliyordu.

dıktan sonra salonda yerlerini alan arkadaşlarının yanına gidip, "Çocukları ne yaptınız?" diye sordu.

Asya koca gülümsemesiyle,"Çocuklar ve babaları, hep birlikte bizim evde," dediğinde bu durumdan olduğu memnun olduğu belliydi.

"Yağmur, senin oğlunda mı orada?"

"Sadece oğlum değil, kocam da orada!"

Kocaman karnından dolayı oturmakta sıkıntı çeken Tanem araya girerek, "Keşke eve kamera yerleştirip onları izleseydik. Eminim, çok eğlenirdik," dedi.

"Dört küçük çocukla baş edebileceklerini hiç sanmıyorum."

Artık kendini daha iyi, hatta çok daha iyi hisseden Sena, "Hayır, anlamıyorum; siz Burak'ı, Doruk ve Yağız'la birlikte, aynı evde mi bıraktınız?" diye sorunca genç kadınların kahkahası odada yankılandı...

Eğer etrafında yaşamını güzelleştiren dostların varsa, hayat sana çok da kötü davranmıyor demektir.

İZMİR

Güneşi başka, tadı başka İzmir'in aşkı da başkadır.

Karanfil kokan rüzgarı, yüreğine aşk tohumları ekerken şehri kızıla boyayan güneşin sıcaklığı, denizin parlayan mavisi ise ruhuna dokunur.

Aşk, vaat eder sana güzelliği, sen seversin onu, o ise yargılarından kurtarır, özgür bırakır kalbini.

ben, seni sevmekten vazgeçmek istemiyorum ki! Gurursuz olmayı, sensiz kalmaya tercih ederim."

Onur'un büyük sözleri Sena'yı korkutmuş, böylesine bir aşkın karşısında yenik düşürmüştü genç kadını. En başından beri ona haksızlık ettiğini zaten düşünüyordu ama şimdi emindi. Sena'nın istediği, güvenip inandığı biriyle ufak, mutlu bir aile kurmaktı. Fakat şimdi görüyordu ki sadece bu kadarı Onur için yeterli değildi.

Ne yapması gerektiğini hesaplamaya çalışan ama hiçbir yol bulamayan Sena'nın imdadına çalan kapı yetişti. Böylece odaya çöken ağır buhran aniden silinip gitti.

"Esra dayanamayıp geri gelmiştir."

Sırtında taşıdığı yükün ağırlığı altında ezilen Sena, yavaş adımlarla odadan çıktı. Tükenmişliğin sınırında kalan son gücüyle kapıyı açtı.

Bir gün, biri çıkagelir, derdine çare bulamaz belki ama bir gülüşü ve keyif veren sohbetiyle sana güç verir, *'Yıkıldım,'* dediğin anda, elini uzatıp seni ayağa kaldırır.

Sena'nın ise çıkıp gelen dostu bir değil dört taneydi.

"Sürpriz," diye aynı anda bağıran Asya, Tanem, Yağmur ve Serra!

Serra; Sancaktarların otuz dört yaşındaki, kalbiyle değil aklıyla konuşan, dilinde kemik olmayan ve dünyaya çalışmak için gelen ablasıydı.

Yağmur; Sena'yı büyüten Filiz ve Tamer'in kızı aynı zamanda manevi kız kardeşiydi.

Doruk'un büyük aşkı, Sena'nın en yakın dostu Asya Sancaktar, yeni adıyla Asya Akman.

Derin ve onarılmaz acılar çeken ve Yağız'la yeni bir yaşam kuran eski Tanem Sancaktar, yeni kimliğiyle Tanem Aslan.

Aynı bahçede büyümüş, birbirlerinin her şeyi olmuşlardı. Hayatın getirdikleri hepsi için zor olsa da onları ayırmak için yeterli olamamıştı.

"Size inanamıyorum, ne işiniz var burada?"

"Off, kızım ya, misafir böyle mi karşılanır?"

Yağmur'un örtüne geçen Asya ona ters bir bakış attı. -Misafir diye kendi adına konuş. Burası hâlâ bizim parti evimiz."

Aşk ve mutlulukla gözleri parlayan Asya'yı daha önce hiç bu kadar güzel görmemişti. İki yaşındaki ikizleri, sürekli yoğun olan bir işyeri vardı ama yine de, oldukça sağlıklı ve dinlenmiş görünüyordu. Ve Sena, bunun sebebinin aşk olduğunu biliyordu.

Asya'nın tam da dediği gibi, davet edilmeyi beklemeden içeri girip Sena'yı öpmesinin ardından daracık kapıdan kendine yol bulmaya çalışan Tanem ona ulaştı.

Hamileliğinin son haftalarını yaşayan yeşil gözlü, esmer kadın, iki yaşındaki kızı Rüya'ya bir de erkek kardeş doğurmak istiyordu. Bu yüzden, üçüncü hamileliğinin planlarını yapmaya şimdiden başlamıştı. Çünkü Tanem yakında, adını "*Hayat*" koymaya karar verdiği bir kız çocuğu doğuracaktı.

Onlar, dar koridorda uzun uzun sarılıp doyasıya hasret giderirlerken, seslerine kayıtsız kalamayan ve orada olmaması gerektiğini bilen Onur, gitmek için çoktan hazırlanmıştı.

"Onur'cuğum ne olur kusura bakma ama Sena bu gece bizim."

"Hiç sorun değil, hatta çok mutlu oldum. Ona iyi geleceksiniz."

Şaşkınlığı hâlâ geçmemiş olan Sena nişanlısını uğurla-

Onur'un sesindeki duygu seli Sena'nın canını yaktı. Adamın aşkını ve aşkın ona yaşattıklarını çok net görebiliyordu. Çünkü Sena onları oldukça yakından tanıyordu.

Doğruyu yaptığına inanarak sabahın erken saatinde Ahmet'in kapısını çalmasıyla başlayan günü, detaylarıyla birlikte anlattı. Tüm ömrünü paylaşacağı adamla arasında sırlar olmamalıydı. Fakat anlaşılan o ki bugüne kadar sahip olamadığı aileyi kuracağı kişinin Onur olduğunu Sena'nın sık sık kendine hatırlatması gerekiyordu.

"Son anda aklıma Sevilay geldi ama umarım yanlış yapmamışımdır. Sana daha öncede söylediğim gibi çok garipti, kız bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ne bileyim, o an için onun adını polise vermek mantıklıymış gibi görünmüştü."

Her ne kadar konuşmak Sena'ya iyi geldiyse de, bacaklarını uzatmak ve dinlenmek istiyordu.

"İçeri geçelim mi?"

"Tabii!"

En nadide çiçeği tutar gibi dokunduğu nişanlısından bir adım bile ötede olmak istemeyen Onur, salonda da hemen yanına oturdu. Gün boyu çektiği korkunun bedeli olarak şimdi elleri titriyor, boğazına oturan yumru nefes almasını engelliyordu.

"Eğer izin verirsen, bu gece burada kalmak istiyorum. Seni yalnız bırakamayacağım kadar perişan görünüyorsun."

"Tabii ki kalabilirsin, ayrıca teşekkür ederim."

"Teşekkür falan etme ne olur! Sen böyle yapınca, ben hâlâ biz olamadığımızı hatırlıyorum. Ben, senin için nefes alırken, sen bu küçük saçmalıklar için teşekkür edip özür dileyince....."

"Onur..."

"Biliyorum, hiç sırası değil ama bugün senin yanında ben olmalıydım."

Sena'nın en son istediği şey böyle bir tartışmanın içine girmekti ama maalesef Onur onunla aynı fikirde değildi. Ve ne yazık ki adam haklı olduğu için itiraz da edemiyordu.

"Ahmet'i az çok tanıyorsun, illa baba rolünü oynayacak."

"Haklısın ama umarım bu sadece Ahmet'le alakalı bir durumdur."

Adamın yorumunun altındaki imayı anlamakta sıkıntı çeken Sena alnını kırıştırdı. "Başka ne olabilir ki?"

Onur'un gözlerine inen perdede kendi yansımasını gören genç kadın, onun ağlamamak için dişlerini sıktığını fark etti. Uzanıp yanağına dokundu. Kalbi kırık adama, elinden geldiğince şefkat göstermeye çalıştı.

"Biraz bile olsa onu unutamadın, değil mi?"

Sıktığı dişlerinin arasından konuşan Onur'un ne söylediğini duyduğunda Sena'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. *Ahmet'ten şüphelenmiş olabilir miydi?*

Neyse ki, bir yanıt beklemeyen nişanlısı kaldığı yerden devam etti. "Seni, en iyi ben anlarım. Karşılığı olmayan bir aşkın acısını senin kadar iyi biliyorum. Sena, belki kızacaksın, belki bencillik ediyorum ama ben, her gün, her an, her saniye onu unutman için dua ediyorum. Biliyorum, sana olan tutkum ve tüm bu söylediklerim kulağa hastalıklı geliyor."

"Hayır, hayır!"

"Yo, biliyorum bir doktora görünmem lazım. Fakat

Onur'a lacivert kazağı ile harika göründüğü söyleyip görünü almayı düşündü ama bütün gün habersiz bıraktığı adamı bununla kandıramazdı.

İşinin bittiğine inanan Esra abartılı gülüşüyle, "Neyse, ben evime gidiyorum," dedi ve tam kapıdan çıkarken geri dönüp Sena'yı öptü. "Bu sandviç bitecek ve en az üç bardak çay içilecek. Ayrıca, bu akşam seni nişanlınla baş başa bırakıyorum fakat yarın akşam bana tüm detaylarıyla her şeyi anlatıyorsun. Yok, ya da vazgeçtim, sen bana sadece, az önce kapıdaki yakışıklıyı anlatsan da yeter."

El sallayarak uzaklaşan Esra'nın geride bıraktığı kasvetli sessizliğin uzamasına izin vermeyen Onur sıkıntıyla hiç beklemeden konuya girdi.

"Seni çok merak ettim, telefonun kapalıydı. Olabileceğin her yere baktım. En son buraya gelip kapıda beklemeye karar verdiğim sırada, Esra geldi ve sağ olsun beni evine aldı."

"Çok özür dilerim!"

"Özür dilemene gerek yok," diyen Onur, sandalyesini ileriye doğru çekerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Sena'nın ellerini avuçlarının arasına aldı. "Bugün polis okula gelip bana bir sürü soru sordu. Üzerinde durdukları en önemli konu ise, Efe ile senin yakınlığınızı bilip bilmediğimdi."

"Sen ne dedin?"

"Ortada bir yakınlık olmadığını ama senin ona yardım ettiğinden haberim olduğunu söyledim. İtiraf ediyorum, işlerini iyi yapıyorlardı, beni epey zorladılar. Sonra seni aradıklarını ama ulaşamadıklarını, nerede olduğunu bilip bilmediği mi sordular."

Paniğe kapılan Sena, "Seni aramıştım zaten," dedi aceleyle.

"Bende onlara bir arkadaşınla zaman geçireceğini söyledim. Tıpkı, senin bana söylediğin gibi." Sustum kalan Sena'nın ellerini bırakıp onu çayını içmesi için yönlendirdi. "Bu kadarda değil, Esra'yı da işyerinde bulmuşlar ve bana sorduklarının benzerlerini ona da sormuşlar. Sanırım polise, son zamanlarda bu eve girenleri söylerken Esra'yla benim adımı vermişsin."

"Ahh, Onur!"

"Sena, yanında olmak ve sana yardım etmek istiyorum. Neden Ahmet'le birlikte olduğunuzu bana söylemedin ve neden o mektup bu kadar önemli."

"Seni zor durumda bıraktığım için çok üzgünüm."

"Beni neden anlamıyorsun? Ben senden gelecek her şeye razıyım. Zor durumda kalmakmış, endişelenmekmiş bunların hiç biri önemli değil; tabii, eğer sen yanımdaysan. Sana ulaşamadığımda, sensiz kaldığımda hissettiklerimi bilseydin bu kadar basit bir şey için üzülmeyeceğini anlardın."

Ellerini yüzüne kapatıp gözlerine bastıran Sena, "Mektupta sadece benim ve Efe'nin parmak izi bulunmuş," dedi ve telaşla devam etti. "Ama sana yemin ederim, ben onu ne gördüm, ne okudum ne de kime ait olduğunu biliyorum. Fakat Ahmet farklı düşünüyordu. Polis beni bulmadan önce, avukatla görüştürüp bir plan yapabilmek için evden çıkmak zorunda kaldım."

"Şşşt, benim için önemli olan senin ne söylediğin. Sen bilmiyorum diyorsan, bilmiyorsundur. Benim demek istediğim, keşke bana yalan söyleyip beni başından atmak yerine, yanında olmama müsaade etseydin."

"Sena, gelişmeleri size anlatır. Görüşürüz, iyi akşamlar."

Aniden gitmeye karar veren Ahmet'in arkasından bakan Sena afallamıştı. Adam gerçekten yorgun olmalıydı, yoksa Esra ile flört etme şansını geride bırakıp gitmezdi.

Ahmet'in gözden kaybolmasının hemen ardından dalıp giden Sena'nın elinden anahtarları alan Onur kapıyı açtı. Bayılacakmış gibi görünen genç kadının yürümesine yardım edip, onu içeri soktu. Elindeki çantayı ve üstündeki montu çıkarıp Esra'ya verdikten sonra, onu doğruca banyoya yönlendirip suyu açtı. Yatak odasından Sena'ya giymesi için rahat bir şeyler getirip yanına bıraktı.

"On dakika sonra seni almaya geleceğim."

Nefesi boğazında düğümlenen Sena, kapıyı kapatıp çıkan adamın arkasından bakıyor ama bulanık görüyordu. Ne zaman ağlamaya başlamıştı? Neden bunca gözyaşı dökülüyordu?

Kafana kasılmış gibi hisseden genç kadın elini göğsünün üzerine koydu. Deli gibi çarpıyordu. Hissettiği şeyin korku mu yoksa kızgınlık mı olduğuyla ilgili ise bir fikri yoktu.

Peki, ya ikisi de değil ise... Ya, tüm bunlara Ahmet'in sabahki öpücüğü ve Onur'un bunu hiç hak etmediğim haykıran sağduyusu sebep oluyorsa... Buna nasıl karar verecek, hangi işareti takip etmesi gerekecekti?

Sıradan ve birçoğuna göre sıkıcı ama Sena'ya göre yavan olan hayatı nasıl olmuştu da bir anda bu hale gelmişti?

Sorular, sorular ve yine sorular! Artık cevap alma aşamasına geçmek istemekle fazla mı talepkar oluyordu?

Tüm sorularına karşın aldığı tek yanıt, kendi sessiz hıçkırıkları oldu.

Anlaşılan o ki, *'Her yokuşun bir inişi vardır,'* diyen eskilerin sözüne inanmak tek çaresiydi. Zaten başka da sığınabileceği bir umudu da yoktu.

Bu kendini koyvermeler hiç de onun tarzı değildi. O, kendi başının çaresine bakan, kolay kolay paniğe kapılıp korkmayan biriydi. Çünkü yalnız olmak bunu gerektiriyordu. Oysa şimdi, en ufak rüzgarda kökünden koparılan, kurumuş bir fidanı gibi korunmaya ihtiyaç duyuyordu.

Parmak izleri, polis merkezi, ifadeler ve cinayet... Bunlar Sena'nın izlediği filmlerde olurdu, hayatında ne işleri vardı?

Neyse ki, sıcak su bir kez daha işe yaramış, üzerine yapışan melankoliden bir nebzede olsa kurtulmuştu. Hâlâ bir umudu yoktu ama en azından aldığı her nefes, artık canını acıtmıyordu.

Derisi ince bir zar halini almış Sena'nın, ağlamaktan ve stresten gözleri kapanmış, küçücük okka burnu ise şişmişti. Çöken omuzları neredeyse göğüs hizasına inmişti.

Ayaklarını sürüyerek mutfakta oturmayı tercih eden Onur ve Esra'nın yanına gittiğinde ise aklından geçenlerden dolayı kınayan bakışlara maruz kalacağını düşünerek başını kaldırmadı.

Bir masa ve geniş bir tezgahtan oluşan mutfak sadece dört kişilikti. Sena'nın tek başına yaşadığı düşünülürse, ona fazlasıyla yetiyor olmasına rağmen, şu anda sanki duvarlar üstüne doğru geliyordu.

Oturması için yer açan Onur ve önüne sıcak çayla birlikte bir sandviç koyan Esra onu yanıltmıştı. Görmeyi beklediğinin aksine sıkıntılı ve meraklı bakışlarla karşılaştığında, az önce aklından geçenlerden dolayı gönül rahatlığıyla utandı.

Ahmet her zamanki gevezeliğinin aksine dudaklarını mırıl-dırlemişken, geniş omuzları bir kalıba sığdırılmış gibi gergindi.

Sena, adamdaki bu değişikliğin sebebini bilmiyordu ve şu anda da öğrenmek istemiyordu. Son basamakları sürüklenerek tırmanırken, asansörü olmayan bir binada oturmayı seçtiği için kendine kızmakla meşgul olmak çok daha güvenliydi. Çünkü böylece onu istila etmeye hazırlanan düşüncelerden uzak durabiliyordu.

"Anahtarını bulmana yardımcı olmamı ister misin?"

Boş boş kapıya bakıp dalıp gittiğini fark etmeyen Sena, "Ne?" diye sormak için ağzını açamadan yüzünü çarpıtan Ahmet ondan önce davrandı. "Tamam! Kısaca kapıyı açar mısın?"

Elini çantasının içine daldırıp bekleyen Sena, konuşmakta zorluk çekiyordu. Birkaç defa derin nefesler alıp başını kaldırdığında nihayet, "Teşekkür ederim, her şey için," diyebildi güçlükle. Her ne olursa olsun, Ahmet bu teşekkürü ve çok daha fazlasını hak etmişti.

"Teşekkürünü şimdilik kabul ediyorum ama söz, sabah dinlenmiş bir zihinle pişmanlık duyarsan iade ederim."

Sırtını duvara yaslayıp hâlâ harika görünmeye devam eden adama bakmamaya çalıştı.

"Bugün çok zor bir gün geçirdim, bu yüzden lütfen, beni iğneleme işini sonraya bırak."

"Beni hep yanlış anlıyorsun. Oysa ben iyi bir şey söylemeye çalışıyordum, bayan ukala."

"Sanırım, *o iyi bir şey* gizli yüklemde sır olarak kaldı."

Sena'nın cevabı Ahmet'i gülümsetmiş ve sohbetten keyif almaya başlamıştı ki üst kattan gelen seslerle yeni yeşermeye başlayan gülüşü silindi.

Onur'un, "Sanırım, Sena geldi," dediğini ikisi de duymuş ve kısa bir bakışmanın ardından anlaşmaya varmış gibi yeniden sessizliğe gömülmüşlerdi.

Yarım dakika sonra merdivenlerde, önce oldukça tedirgin olan Onur göründü, hemen arkasında ise her zaman hakimli ve şık olmayı başaran, ateş kızılı saçlarını tepesinde toplamış olan Esra endişeyle bekliyordu.

"Ahh, meraktan öldüm canım ya! Neredeydin?"

"Bizi bu kadar merakta bırakmaya hakkın yoktu." Esra sesindeki öfkeye rağmen Sena'ya sevgiyle sarıldı. "Bir haber vermen ne kadar zor olabilirdi ki?"

"Üzgünüm!"

Kısa süren sevgi gösterisini sonlandırıp, geri çekilirken az önce fark etmediği Ahmet'i gören Esra'nın vücut dili tamamen değişti. Sena'nın üzerindeki ilgisinden anında sıyrılıp tüm dişiliğiyle genç adama, "Merhaba!" dedi.

Sena onu birazcık tanıyorsa Ahmet'e göz koyduğunu dair her şeyine bahse girerdi. Esra'nın dikkatleri üzerine çekmesini fırsat bilen Onur da herkesi tek tek süzdü. Kesin bir karara varmış gibi bir adım öne çıktı. "Hoş geldin Ahmet, siz beraber miydiniz?"

Başıyla onu onaylayan Ahmet gitmek ve kalmak arasında tereddüt yaşıyordu. Gitmesi gerektiğini biliyordu, ancak o kalmak istiyordu. Sena'nın iyi olduğunu, yatağına girip uykuya daldığını görmek için duyduğu güçlü bir istekle boğuşuyordu.

Küçücük apartman boşluğunda, Sena'nın yanına ilerleyen Onur, genç kadını omuzlarından tutup kendine çevirdi. Önce kokusunu içine çekip sonrada başına sevgi yüklü bir öpücük bıraktı.

Ahmet her zamanki gevezeliğinin aksine dudaklarını mühürlemişken, geniş omuzları bir kalıba sığdırılmış gibi gergindi.

Sena, adamdaki bu değişikliğin sebebini bilmiyordu ve şu anda da öğrenmek istemiyordu. Son basamakları sürünerek tırmanırken, asansörü olmayan bir binada oturmayı seçtiği için kendine kızmakla meşgul olmak çok daha güvenliydi. Çünkü böylece onu istila etmeye hazırlanan düşüncelerden uzak durabiliyordu.

"Anahtarını bulmana yardımcı olmamı ister misin?"

Boş boş kapıya bakıp dalıp gittiğini fark etmeyen Sena, "Ne?" diye sormak için ağzını açamadan yüzünü çarpıtan Ahmet ondan önce davrandı. "Tamam! Kısaca kapıyı açar mısın?"

Elini çantasının içine daldırıp bekleyen Sena, konuşmakta zorluk çekiyordu. Birkaç defa derin nefesler alıp başını kaldırdığında nihayet, "Teşekkür ederim, her şey için," diyebildi güçlükle. Her ne olursa olsun, Ahmet bu teşekkürü ve çok daha fazlasını hak etmişti.

"Teşekkürünü şimdilik kabul ediyorum ama söz, sabah dinlenmiş bir zihinle pişmanlık duyarsan iade ederim."

Sırtını duvara yaslayıp hâlâ harika görünmeye devam eden adama bakmamaya çalıştı.

"Bugün çok zor bir gün geçirdim, bu yüzden lütfen, beni igneleme işini sonraya bırak."

"Beni hep yanlış anlıyorsun. Oysa ben iyi bir şey söylemeye çalışıyordum, bayan ukala."

"Sanırım, *o iyi bir şey* gizli yüklemde sır olarak kaldı."

Sena'nın cevabı Ahmet'i gülümsetmiş ve sohbetten keyif almaya başlamıştı ki üst kattan gelen seslerle yeni yeşermeye başlayan gülüşü silindi.

Onur'un, "Sarırım, Sena geldi," dediğini ikisi de duymuş ve kısa bir bakışmanın ardından anlaşmaya varmış gibi yeniden sessizliğe gömülmüşlerdi.

Yarım dakika sonra merdivenlerde, önce oldukça tedirgin olan Onur göründü, hemen arkasında ise her zaman hakimli ve şık olmayı başaran, ateş kızılı saçlarını tepesinde toplamış olan Esra endişeyle bekliyordu.

"Ahh, meraktan öldüm canım ya! Neredeydin?"

"Bizi bu kadar merakta bırakmaya hakkın yoktu." Esra sesindeki öfkeye rağmen Sena'ya sevgiyle sarıldı. "Bir haber vermen ne kadar zor olabilirdi ki?"

"Üzgünüm!"

Kısa süren sevgi gösterisini sonlandırıp, geri çekilirken az önce fark etmediği Ahmet'i gören Esra'nın vücut dili tamamen değişti. Sena'nın üzerindeki ilgisinden anında sıyrılıp tüm dişiliğiyle genç adama, "Merhaba!" dedi.

Sena onu birazcık tanıyorsa Ahmet'e göz koyduğunu dair her şeyine bahse girerdi. Esra'nın dikkatleri üzerine çekmesini fırsat bilen Onur da herkesi tek tek süzdü. Kesin bir karara varmış gibi bir adım öne çıktı. "Hoş geldin Ahmet, siz beraber miydiniz?"

Başıyla onu onaylayan Ahmet gitmek ve kalmak arasında tereddüt yaşıyordu. Gitmesi gerektiğini biliyordu, ancak o kalmak istiyordu. Sena'nın iyi olduğunu, yatağına girip uykuya daldığını görmek için duyduğu güçlü bir istekle boğuşuyordu.

Küçücük apartman boşluğunda, Sena'nın yanına ilerleyen Onur, genç kadını omuzlarından tutup kendine çevirdi. Önce kokusunu içine çekip sonrada başına sevgi yüklü bir öpücük bıraktı.

ikinci sınıf öğrencilerimizden Sevilay Uzun ile bir ilişkisi var, ya da o yolda ilerliyorlardı."

Sena daha cümlesini bitirmeden Selim, yardımcısı Yusuf'a dönüp, "İfadesini aldığımız arkadaşları arasında mı bir bak," dedikten sonra, merakla genç kadına yöneldi. "Efe Yılmaz son sınıf öğrencisiydi, öyle değil mi?"

"Evet! Aslında yanılıyor da olabilirim ama ben öyle bir izlenim yakaladım."

Hemen yanında duran ve tüm sıcaklığını hissettiği Ahmet, "Kendini zorlama, düzgün cümleler kurmaya çalışmadan, aklından geçenleri anlat sadece," dediğinde, Sena ona dönüp gözlerini devirdi.

"Ben onların arasında bir şey olup olmadığını bile bilmiyordum, hatta daha önce sorsaydınız size tanışmadıklarını söylerdim. Ancak, Sevilay dün sabah yanıma geldi. Konuşmalarından Efe'yi çok iyi tanıdığı sonucunu çıkardım."

"Size tam olarak ne söyledi?"

"Efe'nin bana değer verip minnettar olduğunu ve onun harika bir insan olduğundan bahsedip, meleklerin ona çok iyi bakacağına emin olduğunu söyledi."

Sena sustuğunda odanın içini derin bir sessizlik kaplamıştı. Adamlar ikna olmamıştı.

Beklemekten sıkılıp, "Sonra," diye soran ise Ahmet oldu.

"Sonrası yok, o kadar! Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim dedi ve çıktı. Yani tam olarak neden geldi ve aniden neden kalkıp gittiğini anlamadım."

"Sonra gün içerisinde onu gördünüz mü? Nasıldı? Hala aynı mıydı?"

Sena başını iki yana salladı. "Hayır, onu bir daha gör-

medim. Ama dün gece Onur'a da anlatmıştım. O da Sevilay'ı tanımıyormuş ancak bir ağız yoklayacaktı. Maalesef neler öğrenebildiğinden haberim yok."

"Amirim ifadesi alınanlar arasında Sevilay Uzun'un adına rastlayamadım. Ayrıca yazılı ifadeleri tarattığımda böyle bir isme de rastlamadım."

Yusuf'un açıklamasıyla yüzü aydınlanan Selim, ilk defa gülümsedi. "Sena Hanım, çok teşekkür ederim. Lütfen, aklınıza gelen yeni bir bilgi olursa bizimle paylaşın."

"Bizde bugüne kadar zaten bunu yapıyoruz."

Utku'nun araya girmesiyle yüzünü ekşiten Selim, bu iş bittiğinde avukatın tekrar karşısına çıkmamasını diledi.

***

Kesinlikle bitmeyen bir kabusun içine düşmüş olmalıydı. Yaşananların tek mantıklı açıklaması buydu. Cuma gecesi eve geldiğinde koltukta uyuyakalmış ve sonu gelmeyen kötü bir rüyanın içine düşmüştü. Zaten Sena'nın en büyük özelliklerinden biri, yatağa geçmeden önce illa on dakika da olsa televizyonun karşısında uyumaktı. Bu defa şekerlemesinin uzun sürdüğüne inanmak en mantıklı açıklamaydı.

Ruhu ayrı, bedeni ayrı yerlerde olan genç kadının, eve girene kadar ona eşlik etmekte ısrarcı olan Ahmet'e itiraz edecek gücü yoktu. Onun etrafta olmasından nefret ederken, diğer bir yandan hem mutlu oluyor hem de tuhaf şekilde kendini güvende hissediyordu. Bu saçma durum da kötü kabusunun kesinlikle bir parçasıydı.

Dördüncü kattaki dairesine ulaşmak için son merdivenleri de çıkarken aralarına garip bir sessizlik girmişti.

nım, gayrı ihtiyarî o kâğıdı ellemiş olabilir. Ama bu, o mektubu yazdığı, okuduğu ya da gömdüğü anlamına gelmez," diyerek fikrini belirten Utku ayağa kalktı.

"Müvekkilim, kendini pekiyi hissetmiyor, eğer yeni bir sorunuz yoksa biz gidelim. Zaten, her şeyin üzerinden iki kere geçtik. Daha fazla yardımcı olamadığımız için üzgünüz."

Çantasını toparlama işine koyulan avukatın hareketleri ne yaptığını biliyor gibiydi. Nedense Ahmet bu kadar kolay olacağını düşünmemişti.

Yine de gitmek iyi bir fikirdi. İçeri girdiklerinden beri ağzını hiç açmamış ama konuşulanları can kulağıyla dinleyen komiser yardımcısı dahil, beş kişiye küçük gelen odanın oksijeni iyice azalmıştı.

"Avukat Bey, bakın, davanın hassaslığının eminim ki farkındasınız ve inanın Sena Hanım bize hiç yardımcı olmuyor."

Ağzını açmak için girişimde bulunan Ahmet'i, "Bilmediği konularda size nasıl yardımcı olabilir," diyen Utku susturdu. "Keza, bildikleri konusunda sizden bir şey saklamadı ve her defasında kendi isteğiyle yanınıza geldi."

Öfkeden kulaklarına kadar kızaran Selim komiserin aklından geçenleri Ahmet okuyabiliyordu. Eğer Sena, Sancaktar korumasında olmasaydı ve yanında işini bilen bir avukatla gezmiyor olsaydı, onu ifade odasında konuşturmanın elbet bir yolunu bulurdu. Ancak şimdi, hiç olmadığı kadar kibar davranmak zorunda kalmak canını çok sıkıyor olmalıydı.

"Evinde bulunan ve üzerinde parmak izi olan bir mektup ya da özlü sözlerin yazılı olduğu bir kâğıt parçası bence davanız için, hele ki Sena Hanım için bir şey ifade etmiyor. Bizi daha fazla burada tutamazsınız. O kâğıt parçası herhangi bir delil niteliği taşımıyor."

Sena, masa tenisi seyreder gibi iki adam arasında gezdirdiği bakışlarını medet umarcasına Ahmet'e çevirdiğinde, genç adam sebebini anlayamasa da dünyanın her zamankinden daha hızlı döndüğünü hissetti. Henüz farkına varamamıştı ama Sena'nın buğulu gözlerine bakıp o kısacık andan sonra hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

Sanki denizde büyük bir dalgaya yakalanmışçasına onu genç kadına doğru itiyor ve Ahmet bu güce karşı koyamıyordu.

Yerinden kalkıp, eski ve kötü bir gri renkle döşenmiş, kasvetli odada adım atmaya başladığında gözleri gece kadar karanlık bir hal almıştı. Kimseye aldırmadan Sena'nın omuzuna dokunarak ondan kalkmasını istedi. Şaşkınca söyleneni yerine getiren genç kadının ayakta durabilmesi için Ahmet ona kolunu uzattı.

"Eğer ihtiyacınız olursa, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Avukatın taviz vermeyen tavrına karşı gelemeyen komiser Selim çaresizdi. Elinde ne onu hedefe götürecek, ne de Sena'nın çıkıp gitmesini engelleyecek gerçek bir delil vardı.

Kısa ve resmi tokalaşmalarının ardından dik durmaya çalışan Sena'nın daha ilk adımında ayağı havada kaldı. Son yarım saattir aklını kurcalayan ve dilinin ucuna gelip geri giden şeyin ne olduğunu nihayet hatırlamıştı.

Yüzünde beliren geniş gülümsemesiyle komiser Selim'e yardımcı olacağını düşündüğü bilgiyi paylaşmak için Ahmet'ten ayrılıp onları seyreden adama döndü.

"Kesin mi bilmiyorum ama tahminime göre, Efe'nin

kadının elinden tutup, onu bir an önce buradan kaçırmak için yoğun bir istek duyuyordu.

Sena'nın ifade odasına girmesini yine engellemeyi başarmış olmaları, Ahmet'in sevindiği tek noktaydı. Birlikte bir arkadaş ziyaretine gitmelerini ve avukattan haber alınca alınmaz, ilk günden beri yardımcı olmaya çalışmaları için apar topar geldiklerini söylemişlerdi. Renk vermeyen Selim komiserin ne kadar ikna olduğunu bilmiyorlardı ama sorun çıkarmamıştı. Yine de genç adam, otel odasında sonsuza kadar kalmayı tercih etmediği için amansız bir pişmanlık duyuyordu.

"Sena Hanım, peki ama o kâğıt parçasında parmak iziniz var. Hatırlamıyor olabilir misiniz," diye açıklamada bulunan Selim, kelimelerini dikkatle seçiyordu.

"Nasıl hatırlamam?"

"O zaman hatırlıyorsunuz!"

"Hayır, tabii ki, hatırlamıyorum!"

"Hangisi, Sena Hanım? Hatırlıyor musunuz, hatırlamıyor musunuz?"

"Selim Bey, müvekkilimin sözlerini çarpıtıyorsunuz?"

Omuzlarını kaldırıp indiren komiser Selim, "Ben sadece anlamaya çalışıyorum," dedi.

"Ben, o mektubu daha önce okumadım, hatta görmedim bile! Bu yüzden, ona dokunmuş olmam mümkün değil. Dolayısıyla, olmayan bir şeyi hatırlamam da olanaksız."

"Efe Yılmaz sizin iyi niyetinizi farklı yorumlamış olabilir mi? Ya da sizin dostane yakınlığınızı kıskanabilecek birileri?" Komiser Selim, Sena'nın oldukça net olan açıklamasıyla en başa geri döndü.

Kısılmış sesiyle, "Hayır," diyen Sena'yı avukat araya girerek susturdu.

"Takdir edersiniz ki, Sena Hanım bu sorularınıza daha önce, *'Efe Yılmaz'ı özel hayatını bilecek kadar yakından tanımıyorum,'* diyerek cevap vermiş ama bildiklerini de size aktarmaktan kaçınmamıştı."

Komiser bu kez daha sert oynamaya karar verdi.

"O mektubun kimin için yazıldığını bulabilirsek, eminim sonuca ulaşmak için bize yardımcı olacaktır. Üzerinde sadece ikinizin parmak izleri var; biriniz yazmış, biriniz de okuyup gömmüş olabilir."

"Müvekkilim, mektubu okumadığını ve kime ait olduğunu bilmediği gibi kimin oraya koyduğundan da haberi olmadığını size daha az önce söylemişti zaten."

Avukat Utku, kelime oyunu yapıyordu. Sena'nın ısrarlı ıddüsını dile getirmekten özenle kaçınarak o kâğıdı ellemediğini değil, okumadığını belirtiyordu.

En uzak sandalyede oturan Ahmet, sıkıntısı her haliyle belli olan komiser Selim'in üzerindeki baskının farkındaydı.

Kırklı yaşlarının başlarındaki komiserin, kahverengi göz bebekleri tüm canlılığını yitirmiş, stresten gerilen geniş ağzının kenarlarında iki günde derin çizgiler oluşmuştu.

Daha bu sabah tüm televizyon ve gazete haberleri İstanbul sokaklarının güvenli olmadığından, hunharca öldürülen genç adamın katiline bir adım bile yaklaşamayan polisin beceriksizliğinden bahsetmişti. Ama günah keçisi olarak Sena'yı önlerine atacaklarını düşünüyorlarsa çok yanılıyorlardı.

"Bununla hiçbir yere varamazsınız, komiser. Sena Ha-

oturdu. Uzun bacaklarını öne doğru uzattığında Sena onu bakmamaya çalıştı.

"Kamuoyu, polisin üzerinde aşırı baskı yapıyor ve polis bu baskıdan kurtulmak için davayı çözmek zorunda. Suçluyu bulurlarsa ne âlâ ama zorda kalırlarsa, ellerinin altındaki ilk şüpheliyi tutuklamaktan çekinmeyeceklerdir. Ve inan bana, kim olursa olsun birini mutlaka yakalayacaklar."

"Anlamıyorum."

"Şu anda, ellerindeki en dikkat çekici şüpheli sensin. Hazırlıksız yakalanmak istemediğimiz için seni buraya sürükledim. Çünkü sana evdeyken söyleseydim asla benimle gelmezdin."

Sena, yüreğinde çok ince bir sızı hissetti. Belli ki korkmaya başlamıştı. Artık hiç rahat değildi, yine de o soruyu soracaktı. "Yani, sence beni..."

"Üzgünüm ama ellerine geçen fırsatı geri tepeceklerini hiç sanmıyorum."

"Hayır, senin gibi düşünmüyorum. Yani, onların adaletli davranacaklarına eminim," diye çıkışan Sena'nın sesi titremeye başladı.

"İyi de, bu durumu nasıl açıklayacağız?"

"Ama... Ama... Benim, haberim..." Gözyaşlarına engel olamayan genç kadının sesi ona ihanet edince, cümlesinin devamını getirmeyi başaramadı. Yüzünü avuçlarının arasına gömdüğünde, Ahmet de kollarını genç kıza dolayıp onu geniş göğsüne yasladı.

Bu dokunuş Sena'nın cüretkâr hayallerinin bir parçasıydı. Tüm vücuduna yayılan sıcaklığı hissetmek için yıllarca bekledikten sonra ödülü bu şekilde gerçekleşmemeliydi.

Ahmet bir süre genç kadının ağlayıp içini boşaltmasını bekledi ama zamanları daralıyordu. "Birazdan Utku gelecek, bildiklerini ona anlat ki o da bir çıkış yolu bulsun."

Adamın sıcak göğsüne dayadığı başını sağa sola çeviren Sena, "Ben hiçbir şey bilmiyorum ki!" dedi.

"Keşke biliyor olsaydın."

Ahmet ona tüm kalbiyle inanıyordu ama ortada çok büyük bir kaos vardı ve bunu bir çözüme nasıl kavuşturacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

***

Son iki saattir durmaksızın ağlayan Sena'yı susturmayı başaramadığı gibi sakinleşmesi adına da bir arpa boyu yol alamamıştı. Tıpkı, verilecek ifadede izlenecek yol hakkında bir sonuca varamadıkları gibi.

Sena'yı evden çıkarıp okuldan uzaklaştırırken Ahmet onu *-tam tabiriyle-* kaçırdığını kabul ediyordu. Çünkü genç kadının bir itirafta bulunacağını düşünmüş ama çok yanılmıştı.

Tek amacı hazırlıksız yakalanmamak olan Utku, polisten önce Sena ile konuşmak istediğini söyleyince Ahmet ona hak vermişti. Ancak genç kadın ısrarla aynı şeyi söylemiş, o mektubu daha önce görmediğini yenileyip durmuştu.

Yapacak bir şey kalmadığına ikna olunca ve zamanda iyice aleyhlerine işlemeye başlayınca toparlanıp polis merkezine gelmişlerdi.

Sabah ona kapıyı açan Sena ile başkomiser Selim'in karşısında tir tir titreyen Sena arasında gözle görülen farklılıklar vardı. Makyajı dağılmış, ağlamaktan gözleri şişmiş genç

Ağlamayı reddeden Sena'ya göre bu muhabbet burada bitmişti. Arkasını dönüp odadan çıkmak istediğinde uzun bacaklarıyla hızlı adımlar atan Ahmet önünü kesti.

"Sence, bu durumda benim ne düşündüğüm önemli mi?" Ahmet'in gözleri en az sözleri kadar ateş saçıyor, seğiren çenesi ise öfkesini açıkça ortaya koyuyordu. "Avukat Utku, dostları sayesinde sabah sonucu öğrenip bana ulaştı. Ve sanırım polis şu anda evinde seni arıyor. Orada bulamayınca okula gidecek, sonra birkaç yere daha bakacaklar, bulamayınca da cep telefonundan sana ulaşmaya çalışacaklar ki onu da kapaman gerekecek. En azından bir süre için."

"Bir suçlu gibi kaçmayacağım."

"O zaman, her ne biliyorsan anlat ki Utku da ona göre bir savunma hazırlasın."

"Her şeyi anlattım zaten."

"Bak, zamanımız daralıyor, sonsuza kadar burada saklanamayız. Lütfen iyice düşün, korkmana gerek yok ben hep yanında olacağım."

"Beni buraya bu yüzden mi getirdin? Suçlu olduğumu düşündüğün için, polisten kaçırmak mı istedin?"

"Sen, *'Onu ben öldürdüm.'* desen bile ben sana inanmam. Seni tanıyorum, neler yapıp neler yapamayacağını biliyorum."

"Eğer dilinden dökülen kelimelerin anlamını yüreğinle hissettiremiyorsan, söylediklerinin hiçbir önemi yoktur."

"Bana hayat dersi vermenin hiç sırası değil; ukalalığını sonraya sakla!"

"Ne ukalalık yapıyorum ne de sana ders vermeye çalışıyorum. Bana inanmayan ve aslında beni hiç tanımayan birine, onun yardımına ihtiyacım olmadığını söylüyorum."

Sena'nın sert bakışlarına aynı şekilde karşılık veren Ahmet, "Bayan ukala, sen de yargılamadan önce sorgula o zaman," derken sesindeki tüm canlılık kayboldu. "Kahveyi ılık ve şekersiz içersin. Kızınca sağ gözün, heyecanlanınca da sol elin istem dışı hareket eder. Benden pek haz etmiyorsun, beni görmek zorunda olduğunda tüylerin diken diken oluyor. Gülerken dişlerinin görünmesinden hoşlanmıyorsun ve boyunla ilgili komplekslerin var."

Büyük bir şok dalgası tüm benliğini ele geçirdiğinde ayaklarının altındaki halının çekilmesiyle bir insanın ne yaşadığını Sena artık çok iyi biliyordu. Tüm söyledikleri doğru olan Ahmet'in kendiyle ilgili edindiği izlenim eksik de olsa kısmen doğru sayılırdı. Tabii ki adamın sözlerini düzeltme yoluna gidip hislerinin gerçekliğinden bahsetmeyecekti.

"Göründüğüm kadar sığ bir adam değilim öyle değil mi?"

Düşünceleri dağılmış olan Sena ne diyeceğini bilemeyen birinin şaşkınlığıyla genç adama bakakaldı.

Ahmet'in bakışları ise sert, anlaşılmaz ve uzaktı. Sonra yüzündeki ifade önemli bir karar almış gibi değişti. "Lütfen cevap verme. Eğer dilimden dökülenleri sana hissettirebildiysem, artık susup beni dinler misin?"

Adamın uyarısıyla kendini toparlayan Sena, dilini tutamayacağından korkup dudaklarını sımsıkı kapadı. Ahmet'e bir fırsat verecekti. Kabul etmek istemese de bu kadarını hak etmişti.

Çantasını masanın üzerine fırlatıp, kollarını göğsünde birleştirerek dinlemeye hazır olduğunu gösterdi.

"Güzel," diyen Ahmet, ayakta dikilmekten vazgeçip

du. Bu yüzden, şu an yaptığına çok da şaşmamak gerekiyordu ama sonra çok pişman olacağını biliyordu.

İyice derinleşen öpüşmelerinde dilleri birbirine değdiğinde, aklından son geçen savdan vazgeçti. Belki utanacak ve kendini ayıplayacaktı ama asla pişman olmayacaktı.

Geriye ilk çekilenin hangisi olduğunu ikisi de bilmiyordu. Belki de, iyice çekilmez ve dayanılmaz bir hal alan dokunuşlarının etkisiyle aynı anda karar vermişlerdi.

Güçlükle birbirinden uzaklaştıklarında ikisinin de gözlerinde ateş parlıyordu. Ya birbirlerini yakacaklardı ya da kora dönüşmeye hazırlanan kıvılcımları birbirlerinde söndüreceklerdi.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca, hiç kımıldamadan yüzleri birbirine dönük halde sadece ayakta dikildiler.

Kendini ilk toparlayıp gözlerini kaçıran, yanlış zamanda yanlış işler yapan Ahmet oldu. Hatalarına bir yenisini daha eklemek istemiyordu. Sena'dan özür dilemesi gerekli miydi bilmiyordu ama işlediği kabahat özür dilenemeyecek kadar güzeldi. Fakat susmaya devam ettikçe aralarındaki görünmez duvar iyice aşılmaz bir hal alıyordu.

Kendiyle kazananı baştan belli olan bir kavgaya tutuşan Ahmet'i içine düştüğü çaresizlikten kurtaransa Sena oldu.

Ahmet'in bakışlarını kaçırıp çenesini sıkmasından yanlış anlamlar çıkaran genç kadın adamın dilinden dökülecekleri zehir gibi sözlerin önünü kesmek için, "Beni buraya neden getirdin? Ne söyleyeceksen söyle artık," diye sordu. Nasılsa daha sonra, bu anı bol bol düşünüp çokça gözyaşı dökecek zamanı olacaktı.

Konunun üzerini kapatmayı seçen Sena'ya içten içe minnettar olan Ahmet'in de artık uzatmaya niyeti yoktu.

Gözleri birden karanlıklaştı ve ses tonu ciddileştiğinde geriye doğru birkaç adım attı.

"Sabah avukat aradı. Parmak izi sonuçları çıkmış."

"Eeee?"

"Üzerinde sadece iki kişinin izine rastlandı. Biri sana, öteki de Efe'ye ait."

Tek seferde çok şey söyleyen Ahmet başka bir açıklama yapmadan sustu.

Sena, konuşamayacak ya da düşünemeyecek kadar çok şok olmuştu. Adamın ona söyleyebileceği bir sürü şey varken, bu en beklemedik olanıydı. Ahmet'in söylediklerini kesinlikle yanlış duymuş olmalıydı.

Uzunca bir süre sadece birbirlerine bakarak odanın içine çöken lanetli sessizliği dinlediler. Ahmet bir açıklama, Sena ise mantık peşindeydi.

Doğru duyduğuna emin olan Sena, "Bu mümkün değil. Bu, bu saçmalık. Benim o mektuptan haberim bile yoktu, sen tutmuş bana üzerinde parmak izin var diyorsun," diye çıkıştı.

"Sena! O kâğıdı ellemiş olmalısın."

"Neye inanmak istiyorsan inan! Ama sana, son kez söylüyorum; ben o kâğıdı daha önce görmedim, dolayısıyla da ellemedim."

"Senin ne söylediğinin hiçbir önemi yok, ortaya çıkan sonucu ben sana söyleyeyim. O mektubu Efe yazdı, sen de göndün. Aranızda yasak bir ilişki vardı ya da ona benzer bir şey ve işe bak ki adam, sen o mektubu gönderdiğin gün öldürüldü."

"Hah! Yaşananların böyle olduğunu düşünüyorsan bir daha düşünsen iyi olur. Ve eğer bana inanmıyorsan, burada ne işimiz var?"

kuyla sıkışmasına sebep oldu. Ahmet kur yapmak için onu buraya getirmemişti. Kesinlikle kötü haber kokusu alıyordu.

Adamın montunu çıkarıp koltuğun üzerine atmasındaki rahatlık bir an olsun Sena'yı kandıramadı. Gerginliği ve az sonra yaşanacakları düşündüğü belliydi.

Boğazındaki gıcığı temizler gibi bir ses çıkaran Ahmet sükûnetini, "Yemek birazdan gelir," diyerek sonlandırdı.

"Yemek falan istemiyorum, neden buradayız?"

"Beğenmedin mi?"

Genç kadın cevap vermedi, öyle bir girişimde dahi bulunmadı. Giderek kabaran öfke ve merakın sayesinde bakmalara doyamadığı adamdan gözlerini kaçırdı.

Ahmet de geniş ellerini saçlarının arasından geçirip sıkıntıyla nefesini bıraktı. Konuya nasıl giriş yapması gerektiğini kestiremiyordu. Direkt, hiç uzatmadan söyleyip kurtulmak olağanüstü bir fikirdi, ancak Sena'ya bunu yapamazdı. Öte taraftan, lafı uzatıp kuşkuyla onu seyreden genç kadının bekleyişini daha da ıstıraplı bir hale getirmek istemiyordu.

Bildiği ve inandığı tek şey, nasıl bir işin içinde olursa olsun Sena'ya yardım edecekti. Genç kadını çileden çıkarma pahasına da olsa, onun yanında olacaktı. Elinde değildi. Aksi durumda kendine olan saygısını yitirirdi. Tamam, kabul ediyordu ki biraz daha yumuşak ve anlaşılır davranması çok şık olurdu ama onun tarzı da böyleydi.

Bir karşılık alacağını uman Ahmet küçük adımlarla odayı arşınlayıp Sena'nın yanına ulaştı.

"Başın dertteymiş gibi duruyorsun biraz rahatla!"

"Çünkü, sanırım başım dertte. Yani, öyle hissediyorum, yani, sen öyle hissettiriyorsun." Omuzlarını düşüren

Sena ellerini iki yanına düşürdü. "Ya lütfen burada ne işimiz var?"

Ellerini cebine sokan Ahmet, topuklarının üzerinde sallanırken, tek seferde söylemenin en iyisi olduğu kanısına vardı. Konuşmak için ağzını açtı ama tek kelime daha etmeyi başaramayınca yeniden sessizliğe gömüldü.

Sonra istemeden, farkında da olmadan meraklı gözlerle onu bekleyen Sena'nın yanına varmak için uzunca bir adım attı. Durdurmak için cebine soktuğu ellerini çıkarırken yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

Yavaşça uzattığı parmaklarıyla Sena'nın yanaklarına dokunup, bir bebek yumuşaklığındaki tenin ona geçirdiği duyguları hazmetmeye çalıştı.

Kısılıp kaldığı anaforun içinde çırpınıp dururken, artık kendine hükmedemiyordu. Genç kadının yüzünü kendisininkine doğru çekti ve dudaklarını Sena'nın dudaklarına bastırıp çılgınca öpmeye başladı. Kendinden çok daha küçük ve yumuşak olan vücudun ona verdiği his, saf bir arzuyla Ahmet'in tutuşmasına sebep oldu. Parmaklarını kadının saçları arasında gezdirirken çaresizliğini ifade eden inlemeleri arasında Sena'yı öpmeye devam etti.

Nemli dudaklarıyla Sena da çok bekletmeden ve aynı açlıkla karşılık verdiğinde onu belinden çekip iyice kendine yasladı. Bütün bunlar, her ikisi için de çok fazlaydı. Fakat Ahmet, iradesine söz geçirmeyi başaramamıştı.

Kadınları severdi ama onlara karşı zaafı yoktu. Ne yazık ki Sena o kadınlardan değildi. Son bir saattir, ondan alamadığı öpücüğü düşünmekten deliye dönmek üzereydi. Odaklanma sorunu yaşıyor, toy delikanlılar gibi aklı sürekli genç kadının tadını hayal ediyor, kendini Sena'nın dolgun, ıslak ve yumuşak dudaklarına bakarken buluyor-

Bu sorunun cevabını çok düşünmesine gerek yoktu. Tam olarak, en kadın haliyle ona kapıyı açan Sena'yı gördüğünde, tüm amacını unutmuştu. Gözleri sürekli olarak, kızın geniş yakalı elbisesinin ve kısacık saçlarının ortaya çıkardığı narin boynuna kayıyordu. Pürüzsüz tenının ne kadar yumuşak olduğunu düşünmek Ahmet'in saçmalamasına sebep olmuştu. Ve Sena'dan buram buram yayılan nazlı ve cilveli gardenya kokusu onu kısa sürede etkisi altına almış, neredeyse sarhoş etmişti. Bunlar saçmalaması için çok mantıklı sebeplerdi ama Ahmet'in kendine kızmaması için yeterli değildi.

Önüne dikilip, "Vaz mı geçtin?" diye soran Sena'nın ne zaman geldiğini bile fark etmedi. Kendine duyduğu öfke onu ele geçirmişti. Korumakla yükümlü olduğu genç kadını davranışlarıyla kendinden uzaklaştırmıştı.

Ahmet'i ağabey olarak görmemekte haklıydı. Çünkü genç adam, bir ağabey olmaktan başka her türlü şekilde davranıyordu. Ama zaten onun ağabeyi değildi ki...

"İyi misin?"

Sena'nın yeni sorusuyla daldığı derinlerden dönmeyi başardı. "İstersen Onur'u arayıp haber ver!"

"İlgine teşekkür ederim ama zaten aradım," diye cevap veren Sena, bakışlarını başka yöne çevirdiği için Ahmet'in hafifçe gerildiğini fark etmedi.

***

Yarım saattir yoldaydılar ve tek kelime konuşmamışlardı. Sena, bu sessizliğe ve gizeme daha ne kadar katlanmak zorunda olduğunu bilmiyordu.

İyice gerilmeye başlayan sinirlerine hakim olmaya çalışarak, "Daha çok yolumuz var mı?" diye sordu.

"Geldik!"

Aldığı cevap tek kelimeydi! Üstelik duygusuz bir ses ve ifadesiz bir yüzle!

Sena, sinirlenip irade yetisini kaybettiği anlarda gelen cesaretini yeniden bulmak için dişlerini sıktıysa da başarılı olamadı.

"Dragos" tabelası göründükten beş dakika sonra, Ahmet nihayet arabayı ahşap görünümlü etnik bir otelin önüne park etti.

Sükûnetini hiç bozmayan adam araçtan inip anahtarları valeye teslim ettiğinde, başka bir görevli de inmesi için Sena'nın kapısını açtı. Yaşadığı kararsızlığa bir çare bulmak için önce Ahmet'i ardından tepesinde bekleyen çocuğu süzdü. Görünürde Ahmet'i takip etmekten başka çıkar yolu yoktu. Ve Sena da öyle yaptı.

Süratle arabadan inip otelin giriş merdivenlerinde onu bekleyen adamın yüzüne bakmadan yanından geçip ilerledi.

Restoran bölümüne yönelmeye niyetlendiği esnada, Ahmet beline dokunarak Sena'yı asansöre doğru sürükledi. İsyan etmek, hesap sormak ve çekip gitmek istemesine rağmen adamın kararlılığı, bir de merakı Sena'yı durdurdu.

Otelin teras katındaki süit odanın geniş salonuna girdiğinde bacakları artık onu taşımıyordu. Ne yaparsa yapsın az önce başlayan titreme, Ahmet sessiz kalmaya devam ettikçe katlanarak artıyordu. Güç alabilmek adına omzunda asılı duran çantasına sarıldı. Özenle döşenmiş, her türlü olanak ve lüksün bulunduğu oda, Sena'nın yüreğinin kor-

Oysa şimdi, itirazlarını duymazdan gelmek mümkün değildi. Ne istediğini, daha doğrusu ne istemediğini gayet açık, net ve ondan beklenmeyecek şekilde, saldırganlıkla ortaya koyuyordu. Halbuki Ahmet, genç kadının çocuksu hallerini daha çok seviyordu, ancak itiraf etmeliydi ki Sena'nın bu gösterisinden etkilenmişti.

"Şu anda seni çok fazla başıboş bıraktığımızı düşünüyorum ama dua et konumuz bu değil."

"Hangi devirde yaşıyorsun? Başıboş da ne demek?"

Ahmet, Onur'un evde olmadığını anlamıştı. Kim olsa bunca gürültüye dayanamaz ve mutlaka ortaya çıkardı. Tabii, eğer Onur denilen herif korkağın teki değil ise. Ve artık genç kadının diklenmeleri canını sıkmaya başlamıştı. Dahası zamanları iyice azalıyordu.

Ani bir kararla, kolundan yakaladığı Sena'nın canını yakmamaya çalışarak onu kendine yasladı. Kadının göğüslerinin diriliğini hisseden Ahmet'in içinde bir arzu kıpırtısı hareketlendiği o anla birlikte, şahlanan hayal gücü çılgına dönmüş gibi aklının duvarlarına çarpıp durmaya başladı.

Sena, başını arkaya doğru atıp dik dik yüzüne bakarken, sonbahar yeşili gözlerini hafifçe kıstı. Gözlerinin muhteşem olduğunu düşündü Ahmet. Bakışları saf, içten ve seksiydi.

"Ya gider, çantanı alır ve benimle gelirsin ya da seni yine öperim."

Bilinçaltı bir süredir bunu düşünüyor olmalıydı. Yoksa Ahmet hangi ara düşünüp böyle bir yola başvurmaya karar verdiğini hatırlamıyordu.

"Ne?"

"Beni duyduğunu ve anladığını biliyorum. İnan bana biraz daha beklersen dediğimi yaparım."

"Sen... Sen... Ne dediğinin fark-"

"Ben ne dediğimin farkındayım ve seni ikinci kez uyarmayacağım."

Kendi çekiciliğinden habersiz Sena, baygın gözlerle ona bakarken, Ahmet'in dediğini yapması an meselesiydi. Bir yanı, genç kadının koşarak ondan uzaklaşmasını isterken, diğer yanı Sena'nın direnmesini ve söz verdiği o öpücüğü almasını istiyordu.

Üçe kadar sayacaktı, eğer Sena hâlâ kollarında kalmaya devam ederse, sorumluluk kabul etmeyecekti. Daha saymaya başlamadan gözlerinin içine bakan Sena, onu baştan çıkartmaya çalışırcasına diliyle kendi dudaklarını ıslattı. Karşısındaki manzaranın cazibesine kapılan Ahmet, neden orada olduğunu unuttu ve hipnoz olmuşçasına genç kadına doğru eğildi. Dudaklarında genç kadının sıcaklığını hissettiği an kendini amansız bir boşlukta buldu.

Tüm gücüyle onu itip koridor boyunca hızlı adımlarla ilerleyen Sena'nın gidişini izlerken, neye uğradığını şaşırmış haldeydi. O masum, temiz ve iyi kalpli, çekingen, kendi halindeki Sena'ya ne olmuştu? Peki, ya Ahmet'e neler oluyordu?

Kızı öpmekle tehdit etmek de neyin nesiydi? Hadi o, Sena'yı evden çıkarmayı başarabilmek için aptalca bir oyundu, peki Onur'u kıskanmak, o ne oluyordu? Sena'nın gerçekten ağabeyi değildi. Ona nasihat verebilir, sınırları aşmadan tepki gösterebilirdi ama az önceki çıkışı çok yersiz ve anlamsızdı. Ya Onur evde olsaydı ve Ahmet'e, *'Sen kim oluyorsun da nişanlımla ilişkime karışıyorsun?'* diye sorsaydı, o zaman ne cevap verecekti?

Her şey bir yana, bu eve geliş sebebini ne zaman unutmuştu?

Ne hakkını bilmez ve aynı zamanda baştan çıkaran bu istekti bu!

Ahmet'in teklifine cevap vermesi gerektiğini bilen Sena konuşmak istedi ancak sesine güvenemedi.

"Ya kendi isteğinle gelirsin ya da seni zorla götürürüm," diyen Ahmet, sözünde duracağının garantisini verircesine göz kırptı. "Karar senin."

"Teklifinle gurur duydum. Fakat ben bir devlet memuruyum, senin gibi kafama estiği şekilde davranamam. İşe gitmem gerekiyor."

"Bir devlet memuru için fazla iyi ve iddialı giyiniyorsun."

"Söyleme biçiminden bunun iltifat olmadığı düşüncesine kapılıyorum."

"İstediğini düşünmekte özgürsün ama şimdi benimle geliyorsun."

Sena, o an Ahmet'in bakışlarının vücudunda dolaştığını hissetti. Tüm teninde oluşan karıncalanma ve midesinde uçuşan kelebekler onu güç durumda bırakıyordu.

"Üzgünüm, kahvaltı için Onur'a sözüm var."

Ahmet'in dudaklarında bir gülümseme belirip kayboldu. Bakışları yoğunlaştı. Aldığı cevaptan hiç memnun kalmadığı aşikârdı.

"Onur'un bir hafta buralarda olmayacağını sanıyordum."

"Evet, öyleydi ama beni yalnız bırakmamak için dün gece geldi."

"Ne büyük bir fedakarlık," diyen Ahmet'in sesi oldukça sakindi ama Sena'yı bir an olsun kandıramadı.

"Evet, öyle!"

Sena'nın yanından geçen Ahmet, özellikle kızın omzuna temas edip, onun yerinden bir adım öteye sendelemesine sebep oldu. Uzun koridorun önünde dikilip, bakışlarını yatak odasının olduğunu tahmin ettiği en uçtaki odaya sabitledi.

"O, burada mı?"

"Neden soruyorsun bilmiyorum ama bu sorunun cevabı seni hiç ilgilendirmez."

"Senin dilin fazla mı uzadı?"

"İstediğini düşünmekte serbestsin ama ben, seni yakınımda istemediğimi çok net şekilde söylemiştim. O yüzden lütfen artık gider misin?"

Eğer Ahmet kalmakta ısrar etmeye devam ederse, Sena'nın kalbi daha fazla dayanamayacaktı. Tam şu anda gerginlikten ölmek üzereydi.

"Gitmeyeceğimi ikimiz de biliyoruz, şimdi uzatma da bana cevap ver!"

"Ben, Tanem ya da Asya değilim, benimle bu ses tonuyla konuşup, hayatıma karışamazsın. İlle de birine ağabeylik yapmak istiyorsan, kardeşlerinin yanına git," diyen Sena'nın öfkesi elle tutulacak kadar belirgindi. "Çünkü sen benim ağabeyim değilsin."

"Bana laf kalabalığı yapma, o burada mı değil mi?"

"'O' dediğin kişinin adı Onur ve tekrarlıyorum, bu sorunun cevabı seni hiç ilgilendirmez."

Adrenalin Sena'yı çoktan ele geçirmişti artık kendini kontrol edemiyordu.

"Bin defa daha sorsan aynı cevabı alacaksın. Ayrıca istek cümlelerinin sonuna *lütfen* ekle, lütfen."

Sena'nın kendinden emin halleri Ahmet'i hayrete düşürdü. Genç kadının daha önce de ani çıkışları olmuştu ama onlar saman alevi gibi bir anda parlayıp kaybolmuştu.

Yanaklarından yaşlar süzülmeye başlayana kadar gözlerini kırpmadan kendine bakmaya devam etti. Yazık ki ne sorularının cevabı vardı, ne de sorunlarının çaresi.

Kabullenmiş olmanın omuzlarına yüklediği ağırlığın altından yıllarca ayağa kalkmayı başarmıştı. Bunu bir kez daha yapabilirdi.

İlk kural, iyi görünmekti.

Verdiği kararı uygulamak için yatak odasına geçip giysi dolabını açtı. Çok iddialı ya da iç karartıcı olmayan renklerin arasında dolaşan eli mor renkli bir elbisenin üzerinde durdu. Bundan daha iyisi olamazdı.

Diz altındaki elbiseyi giydi. Ölçülü göğüs dekolteli olan ve belinin inceliğini ortaya çıkaran elbisenin altı, kalem etek şeklindeydi. Kıyafetine uygun siyah incilerini de takıp saçlarını düzleştirdi. Yüzündeki yorgunluğu örtmeye yetecek kadar yaptığı hafif makyajla hazırlığını bitirince, son kez aynaya baktı. Tuhaf şekilde iyi görünüyordu.

Sıra çantasını hazırlamaya gelmişti ancak daha yatak odasından çıkmaya fırsat bulamadan çalan kapı planını bozdu.

Tek başına ve korunaksız bir apartman dairesinde yaşıyor olmasına rağmen hâlâ zili çalanın kim olduğunu öğrenmeden kapıyı açmamayı alışkanlık haline getirememişti.

Güzel birkaç söz duyma ihtiyacı duyan Sena, "Hoş geldin," diyerek heyecanla kapıyı açtı.

Hayatının en uzun bir saniyesini geçirmesine neden olan farkındalığın ardından, açtığı hızla kapıyı kapamaya çalıştığında onu durduran Ahmet'in ayağı oldu. Genç adam, Sena'dan hızlı davranıp kapının suratına kapanmasını, araya sıkıştırdığı ayağı sayesinde engelledi.

Kolay kolay pes etmeye niyeti olmayan kadın gücü tükenene kadar adama direndi, ancak hiç şansı yoktu.

"Neden geldin?" diye adamı azarladı. İçinde bulunduğu ruh haliyle Ahmet'in sataşmalarına dayanabileceğini hiç sanmıyordu ama daha fazla karşı da koyamıyordu. Görünen o ki, başına geleni çekmekten başka çaresi yoktu.

"Sen, misafirlerini hep böyle mi karşılarsın?"

"Bana misafir gelmez."

Ahmet'in içeriye sadece bir adım girmesine müsaade eden Sena, kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çattı. Kızgın görünmek için çaba sarf ediyordu. Fakat üzülerek kabul etmeliydi ki işi çok zordu.

Bir erkek nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi?

Yeşil yağmurluğunun polarlı şapkasını kafasına geçiren adamın gözleri, siyah kirpiklerinin altında parlıyor, çenesindeki kısa, siyah sakalları çekiciliğine gizemli bir hava katıyordu. Hele de bir erkek için fazla biçimli ve dolgun dudakları....

Tanrım. Gülümsediğinde ne kadar da... Hayır... Dur... Ahmet, onun sınırları dışındaydı. Hatta aynı ülkede bile sayılmazlardı. Genç adamın üzerinde flört edilemez yaftası vardı.

Zor bela düşüncelerini kontrol altına almayı başaran Sena, kafasını sallayıp az önce aklından geçenleri silmeye çalıştı.

"İçeri girmeye niyetim yok. Karnım aç ve güzel bir yerde kahvaltı yapmak istiyorum."

"O zaman yanlış yerdesin, kahvaltı servisimiz bitti."

Omuzlarını dikleştirip bakışlarını Sena'nın üzerinde gezdiren Ahmet ne istediğini biliyordu. "Kahvaltı da bana eşlik edecek birini arıyordum ki aklıma sen geldin."

"Çok geç olmuş, artık kalkayım. Sabalı gelip seni alırım, okula beraber gideriz."

"Eğer istersen burada kalabilirsin."

Sena'nın teklifine gülümseyerek karşılık veren Onur çoktan ayaklanmıştı. Yorgundu ve bütün geceyi koltukta geçirmek istemiyordu. Uzanıp Sena'yı kendine doğru çekerken genç adam kollarını kızın ince beline doladı. Teklifsizce onu dudaklarından öpüp yeniden sarıldı.

"Sabalı erken gelmeye çalışırım. İlk dersin saat kaçta?"

"On ikide!"

"Saat on birde buradayım."

***

Bütün geceyi ayakta geçiren Sena, saat sabahın yedisini gösterdiğinde uyuma çabalarına son verdi. Onur'la buluşmak için sözleştiğine pişmandı. Adamın gelmesine dört saat vardı ve bu çok uzun bir süreydi.

Geçmeyen zamanı keyifli hale getirmek, üzerindeki karabasandan kurtulmak için sıcak suyun içine girmeyi akıl edene kadar yatakta dönüp durdu.

Aldığı ani kararla yerinden fırlayıp banyoya geçti. Küveti sıcak su ile doldurup suya gardenya kokulu köpük ekledi. Kendi evinde çıplak olmaktan rahatsızlık duyunca aceleyle suyun içine uzanıp sıcağın tenine, oradan da içine işlemesini bekledi. Yarım saatlik keyfin sonunda, tüm çabaları işe yaramıştı. Ruhunun değilse de bedeninin huzura kavuştuğuna hissetti.

Yarı başında beklettiği bornozuna sarılırken kendine, "Bugün, güzel bir gün olacak," diye söz verdi. Aynı cümleyi bir kere de gözlerinin içine bakarak söylemek

için küvetten çıkıp aynanın karşısına geçtiğinde, kendini kandırmaya çalıştığına anladı. Göz çukurları derinleşmiş ve etrafını koyu renk halkalar sarmıştı. Olduğundan en az beş yaş küçük göstermesini sağlayan ince kemikli yüzünde ise, derin çizgiler oluşmuş dolgun yanakları sıkıntıyla içeri çökmüştü.

İnce parmaklarını yüzünde gezdirip, "Neden?" diye sordu.

Aynadaki yansımasından bir cevap bekliyordu ama alamayacağı çok açıktı.

"Seni korkutan ölüm mü oldu? Yoksa yalnızlığının tokat gibi yüzüne vurulması mı seni acıya boğdu?"

Cevap belki hepsiydi, belki de hiç biri. Ölümle çok küçük yaşlarda tanışmıştı. On üçüncü doğum gününden bir ay, yirmi bir gün sonra! Son bir kez daha görmek için günler, aylar, hatta yıllarca beklediği anne ve babasının artık bir daha gelmeyeceğini, gelemeyeceğini öğrendiğinde... Ölüm, onları Sena'dan koparmış, onu dünyada bir başına ve kimsesiz bırakmıştı. Evet, ailesi zaten yanında yoktu, hiç olmamışlardı. Ama bir yerlerde var olduklarını bilmenin verdiği his bile kalbini rahatlatmak için yeterliydi.

Küçük bir çocukken, ağladığında ya da mutlu olduğunda aynı gökyüzünü paylaştığı annesinin onu hissettiğine inanırdı. Bunun koca bir yalan olduğunu bilse de o yalanla yaşamak onun şimdikinden daha mutlu olmasını sağlıyordu.

Omzunu umursızca silkeleyen Sena, aslında onları çok daha önce kaybettiğini biliyordu. Çünkü Sena dünyaya gözlerini açar açmaz ölümle tanışmış, onun ağırlığını, geride bıraktığı derin ve kapanmayan yaraların acısını hissetmişti.

"Büyük proje devam ediyor ama ben senin yanında olmak istedim. Telefonda sesin çok kötüydü."

Onur ve on kişilik ekibi Türkiye genelinde sınavlarda başarısız olan il ve okulları dolaşıp neyin eksik olduğunu saptıyor, sonrasında da gerekli olan desteği veriyordu. Şimdiye kadar üç il ve sekiz okulda uyguladıkları projenin işe yarayacağı konusunda emindiler.

Başını adamın göğsüne yaslayan Sena, "Teşekkür ederim ama şimdi iyiyim. Sadece uzun bir kabullenme süreci geçirdim," dedi.

"Sana söylemiştim demek istemiyorum ama Efe ile evinde çalışmak iyi bir fikir değildi."

"Böyle olacağını nereden bilebilirdim ki hatta kimse bilemezdi."

"Haklısın! Hem geriye değil önümüze bakma vakti," diyen Onur, genç kadına kollarını dolayıp onu başından öptü.

"Bugün nasıl geçti? Polis başka bir şey söylüyor mu?"

"Ahh! Çok aptalım! Yoldan geldin, yiyecek ya da içmek için bir şeyler ister misin?"

Sena'nın kalkmasına izin vermeyen Onur, "Hayır, sadece kollarımın arasında kal ve neler olduğunu anlat bana," dedi.

"Emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar."

Adamın isteğini kabul edip kollarının arasında kalmaya devam eden Sena, gözlerini kapadı ve Onur'un dudaklarına tutkudan uzak, zarif bir öpücük kondurdu.

"...işin sevindirici yanı polis katili bulana kadar peşini bırakmayacak," diyen Sena devam etti. "Kötü olan ise,

üniversite öğrencileri ve aileleri arasında paniğe yol açan bu olayın basın da peşini bırakmıyor."

"Bir keş veya kapkaççı tarafından işlenmiş olma ihtimali yok mu?"

"Detayları tam bilmiyorum ama Efe'nin vücudunda, irili ufaklı çok fazla bıçak darbesi var. Hatta birçoğu öldükten sonra yapılmış. Bunun tek sebebinin de nefret ya da intikam olduğu neredeyse kesinmiş."

"Korkmuş da olabilir."

"İnternette bu tür cinayetler için ufak bir araştırma yaptım: Efe, uzun süre takip edilmiş olmalı. Buraya geldiği gün ve saatler, dönüş yolu iyice ezberlenmiş ve en uygun zamanda cinayetin işlenmiş olma olasılığı çok yüksek."

"Neden böyle bir şey yaptın? Kendini daha fazla korkutmak için mi?"

Onur'un sesindeki öfkeyi duyan Sena ondan uzaklaştı. "Korkmuyorum! Üzgünüm ve kafam çok karışık. Bu yüzden sadece cevaplar istiyorum."

"Ee, işine yaradı mı peki?"

Alt dudağını öne çıkaran Sena, "Hayır," dedi. "Üstelik bugün daha garip bir şey yaşadım."

"Ne oldu?"

"Efe'nin bir kız arkadaşı olduğunu öğrendim."

"Gerçekten mi? Kimmiş?"

"Tanır mısın, bilmiyorum. İkinci sınıflardan, Sevilay Uzun. Güzel, süslü bir kız."

Birkaç saniye durup düşünen Onur, "Tanımıyorum ama kız için üzüldüm," dedi.

"O da çok üzgündü. Üç, beş dakika oturup kalktı. Sonra da okuldan gitmiş olmalı, çünkü onu bir daha görmedim."

Çalan kapının sesini duyduğunda daha yerinden kıpırdamadan ağrıları başlayan Sena'nın dudaklarından bir inleme çıktı. Boynu ve beli beraberce tutularak, çalmaya devam eden kapıyı açmak için yerinden doğrulan Sena'nın işini zorlaştırıyordu.

Güçlükle koltuktan sarkıttığı ayaklarının üzerine dikildi. Birkaç esneme hareketi yapması yeterli gelmeyince ağrılarını duymazdan gelip adım atmak için kendini zorladı.

Kapının önce güvenlik zincirini indiren, ardından anahtarı çeviren Sena kimin geldiğini sormadan kapıyı açtı.

Sağ omzuyla duvara yaslanmış, yorgun gözlerle ona bakan Onur'u gördüğünde şaşkınlığını ve mutluluğunu gizleyemedi. Ufak bir sevinç çığlığıyla beraber kollarını adamın boynuna doladı. Yalnızlığı sona ermişti.

"Bu kadar özlendiğimi bilseydim daha önce gelirdim," diyen Onur da beline sarılarak genç kadına aynı şekilde karşılık verdi.

"Ne zaman geldin? Hani haftaya gelecektin?"

"Erken gelmekle kötü mü yaptım?"

"Tabii ki, hayır! Çok mutlu oldum."

Bir adım uzaklaşarak adamın geçmesi için yana çekildiğinde Onur da, ona sunulan teklifi kabul edip hiç bekletmeden içeri girdi.

Yeniden Sena'nın beline sarılan Onur, salona geçerken, "Uyuyor muydun?" diye sordu. Aslında koltuğun üzerindeki ezilmiş minder ona cevabın evet olduğunu söylüyordu.

"İçim geçmiş."

"Uyandırdığım için üzgünüm ama uçağım bir saat önce indi ve hemen seni görmek istedim."

Uzun ve yorucu bir yolculuk geçirdiği belli olan

Onur'un yüzü, soğuğun da etkisiyle kapkırmızıydı. Sarı saçlı, yeşil gözlü, oldukça uzun ve atletik olan adam kendine ikinci kere baktıran tiplerdendi. Ancak şimdi göz çevresi çökmüş ve kulak hizasında olan saçları dağılmıştı.

Onur'un montunu çıkarmasını seyreden Sena, mutluluktan çok rahatlamış hissediyordu ve bu hissi kaybetmeye de hiç niyeti yoktu.

Odanın içinde yankılanan sesten hoşlanmayan genç adam, yerde duran kumandayı alıp televizyonu kapattıktan hemen sonra, meraklı ve parlayan gözlerle ona bakan Sena'yı omuzlarından tutup kendine yasladı. Duruşunu bozmadan koltuğa oturan adamın önemli bir konuşmaya hazırlandığı belliydi. Sena da sessizce onu bekledi.

"Saçların için söylediklerimden dolayı özür dilerim."

Ah! Sena o konuyu tamamen unutmuştu.

"Özrün kabul edilmiştir."

"Sana ait olan her şey benim için çok kıymetli." Yan dönüp Sena ile göz göze geldi. Sevdiği kadının yüzünü avuçları arasına alan Onur'un bakışları yoğunlaşmıştı ama sesi oldukça sakin ve duygu yüklüydü. "Onlara yazık olduğunu düşündüm; sonuçta saçların senin bir parçandı."

Söylemek istediklerini toparlayamayan adamın demek istediğini Sena anlamıştı. Kalbine saplanan acıya engel olamadı. Onur tarafından böylesine bir sevgiyi hak edip etmediğine emin değildi.

"Güzel sürprizin sayesinde her şeyi unuttum, sen de unut."

"Teşekkür ederim."

Genç adamı gülüşüyle ödüllendiren Sena, havadaki duygusallıktan kurtulmak için, "Eee, sizin büyük proje ne oldu," derken sesine neşe katmaya çalıştı.

lardan kurtulup, ne zaman cevaplara geçeceğini çok merak ediyordu. Masasının başına oturup not çıkarmaya devam etmek için kendini zorlasa da artık çalışamayacağı belli olmuştu. Üç gündür yaşadıklarını bir araya getirdiğinde ortaya çıkan tablo iç karartıcıydı ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edemiyordu.

Kendiyle dertleşen Sena, saat onda derse girmek için sığınağını terk ettiğinde başını dik tutmaya özen gösterdi. Sert duruşuna, duygulardan arındırdığı yüzünü de ekleyerek öğretmen kimliğine büründü ve önünde onu bekleyen günü tamamlamak için odasından çıktı.

Günü, tam da tahmin ettiği gibi geçti; okulda ki tek konu Efe ve onun nasıl öldürüldüğüydü. Rektörden dekanlara, öğrencilerden hizmetlilere kadar herkesin söyleyecek bir fikri muhakkak vardı.

Üzülüp ağlayanlar kadar olayın ciddiyetini kavrayamamış ve böylesine vahim bir durumu alay konusu yapanların sayısı da az değildi. Tek sevindirici olansa Sena'nın adının hiçbir konuşmada anılmamış olmasıydı.

Doğabilecek dedikodu ve yorumları engellemek için, Efe ile yakınlığını gizli tutmaya çalışmışlardı. Yine de, herkes tarafından bilinen bir gerçek vardı ki o da zavallı adamın Sena'nın değer verdiği öğrencilerinden biri olduğuydu.

Çatlayan başına rağmen ayaklarını sürüyerek evine ulaştığında, uğursuz sessizlikten kurtulmak için televizyonu açtı. Tüm kanallar Şişli Sokaklarında vahşice işlenmiş cinayetten söz ederken, en güvenlisi müzik programıydı.

Üzerine rahat bir şeyler geçirdi. Akşam yemeği niyetine de kahvenin yanına biraz kraker alıp yeniden salona

gitti. İstemeden de olsa gözleri, polislerin alıp götürdüğü saksıdan geriye kalan boşluğa kayıyordu.

Evine gizlice birinin girmesi imkansızdı. Dördüncü katta oturuyordu ve kapısı hiç zorlanmamıştı. Esra ve Onur da olamayacağına göre, geriye tek bir alternatif yani, Efe kalıyordu. Sena mutfakta içecek bir şeyler hazırlarken, Efe'nin mektubu saklamak için bolca vakti vardı ama ellerini temizlemeyi nasıl başarmış olabilirdi, işte onu bilmiyordu. Genç adamın son gelişlerinde banyoya gidip gitmediğini hatırlamaya çalıştı. Ancak kesin bir hüküm veremiyordu. Çünkü hiç dikkat etmemişti.

Yine de, mektubu oraya Efe'nin koyduğunu varsayarsa, o zaman da ortaya yeni sorular çıkıyordu: Neden, neden Sena'nın evi? Ve neden mektubu yok etmek varken, asla bulunamayacağına emin olduğu bir yere saklamıştı?

Kahvesini son yudumuna kadar bitirip koltuğa uzandı. Küçük sırt minderini kendine yastık yapan Sena, eskimiş ve kolları salmış kazağının içine ellerine sokarak cenin pozisyonu aldı.

İçinden hiçbir şey yapmak gelmiyor ama uyuyabileceğini de hiç sanmıyordu. Aslında istediği tek şey birileriyle konuşmaktı. Ona miras kalan yalnızlığı canını acıtıyordu. Tercih edilen yalnızlık keyif verirdi, fakat Sena'nınki gibi başka seçeneği olmayanlar için sonu olmayan bir girdaptan farksızdı. Onunki kalabalık içinde yalnız kalmak değil; Sena'nınki kimsesizliğini kalabalıkla örtmeye çalışmaktı.

Kendine acımayla geçen dakikaların ardından, nihayet tekinsiz uykuya teslim oldu. Aklından geçen son şey ise yarını ve sonraki günleri nasıl atlatacağıydı.

***

Kıyafetlerinin uyumu kadar profesyonel yapılmış makyajı ve takıları da asla eksik olmazdı.

Sena, ders haricinde neredeyse hiç muhabbeti olmadığı kızın söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

"Kapıda bekleme, içeri girsene Sevilay," diyen Sena sırtını dikleştirip arkasına yaslandı.

"Şey, hocam, vaktiniz varsa sizinle biraz konuşmak istiyorum."

"Tabii ki, geç otur."

Minnetle gülümseyen Sevilay, ayaklarını sürüyerek Sena'nın masasının yanına kadar ilerledi. Üç adımlık yolu zorla aşan genç kız, tekli tahta koltuğun ucuna oturup çantasını kucağına aldı.

Sevilay'ın konuşmaya başlayamayacağını anlayana kadar bekleyen Sena, "Bir sorun mu var? Hayırdır?" diye sordu.

"Hocam, şey, sanırım siz de duydunuz."

İçindeki nefesi dışarı verirken, bu muhabbetten daha fazla kaçamayacağını anlamıştı; Sevilay değilse bile, bir başkası mutlaka Efe konusunu açacaktı.

"Duydum ve çok üzüldüm. Hepimizin başı sağ olsun."

Nihayet kafasını kaldıran Sevilay'ın gözleri dökemediği yaşlarla ıslanmıştı. Onun için üzülmeden edemeyen Sena, genç kızın bir arkadaştan daha fazlasını kaybettiği fikrine kapıldı.

"Size çok değer verirdi. Hep iyi bir insan, saygıdeğer bir öğretmen olduğunuzu söylerdi."

"İyi insanlar hep güzelliklerle karşılaşır. Mıknatıs gibi düşün. Sen neysen, sana gelen de o olur ve Efe de güzellikleri hak eden iyi biriydi."

Efe'den geçmiş zamanla bahsetmek her ikisinin de kalbinin kırılmasına sebep oldu.

"Haklısınız hocam, o harika bir insandı. Meleklerin ona çok iyi bakacağına eminim," diyen Sevilay'ın göz kenarlarında bekleyen yaşlar, nihayet yanaklarından süzülmeye başladı.

Her zaman ve her durumda okulda ikinci bir kişiliğe bürünen Sena için bu manzaraya kayıtsız kalmak zorlaşınca, o da yerinden kalkıp, masanın etrafından dolaşarak genç kızın karşısına oturdu. Acısını paylaştığını belli etmek için uzanıp Sevilay'ın elini sıktı.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Teşekkür ederim hocam ama sanırım yapabileceğiniz bir şey yok."

Genç kadın, *'Peki neden geldin?'* diye sormak istediyse de ağzını kapalı tuttu. Belki de konuşmak için kızın zamana ihtiyacı vardı. Bir süre sessiz kalmanın ona iyi geleceğine emin olarak gözlerini Sevilay'dan ayırmadan beklemeye koyuldu.

Birkaç dakikanın sonunda, daha sakin ve kendine gelmiş gibi görünen genç kız aniden ayaklanınca, Sena da onun birlikte yerinden kalktı.

"Bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim, hocam."

"Rica ederim, ne zaman konuşmak istersen buradayım. Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Hızla kafasına sağa sola sallayan Sevilay, "İyi dersler," deyip başka bir şey söylemeden geldiğinin aksine, seri adımlarla odadan çıktı.

Kızın gidişini, gözlerini kısarak seyreden Sena şaşkındı. Az önce ne yaşandığını, Sevilay'ın neden gelip, neden gittiğini anlamadı. Kızın gerçekten anlatmak istediği şeyler vardı da anlatacak cesareti mi yoktu, kestiremiyordu.

Kapalı kapıya bakmaya devam ederken aklındaki soru-

anda- anılırsa, bunca yıldır uğruna emek verdiği her şeyini kaybedebilirdi.

Polis merkezinde geçirdikleri iki saatin sonunda, Ahmet onu eve bırakmıştı. "Bir şey olursa aramaktan çekinme," diyen adam, Sena'nın eve girdiğinden emin olana kadar beklemiş, ardından da tek kelime etmeden gitmişti.

Verdiği karardan pişmanlık duymaya fırsatı olmadan evdeki hummalı temizliğin içine düşen Sena, akşam olduğunda üst komşusu ve aynı zamanda arkadaşı olan Esra'nın yanına çıkmış, geceyi onun evinde sonlandırmıştı.

Pazar günü, sabahın erken saatlerinde Efe'nin ailesine ulaşmıştı. Onlara başsağlığı dilemesinin ardından, önce avukat Utku'yla sonra da Onur'la uzun süre telefon konuşması yapmış, son olarak da Asya'nın yanına, Cennet'e gitmiş, birkaç saatliğine de olsa dertleşip huzur bulmuştu.

Kimsesizliğin canını yaktığı anlar, böyle zamanlar oluyordu. Her şeyin iyi olacağını vaat eden, başını dizlerine yaslayacağı bir annenin, saçlarını okşayıp her durumda yanında olacağının garantisini veren bir babanın özlemini çektiği iki gün boyunca, kendine acıyıp durmuştu. Çocukluğundan beri, yanı başında olan anne-babasının kıymetini bilmeyenlerden hep nefret etmiş, onları nankörlükle suçlamıştı.

Tüm bu yalnızlığına rağmen, Ahmet'i bir türlü aklından çıkaramamış olsa da ondan uzak durmuştu. Çünkü onun kendini düşünecek kendinden başka kimsesi yoktu ve Sena, genç adam yanındayken düşünemiyordu.

Hızlı adımlarla otoparkı geçip okul binasına doğru ilerledi. Birileriyle karşılaşıp, ayaküstü bile olsa konuşmaya tahammül edecek durumda değildi. Odasına ulaşıp, kapalı kapılar arkasına saklanmak tek hedefiydi.

Topuklu ayakkabılarının çıkardığı sese odaklanıp etrafındakilerin konuşmalarını duymamaya çalışan Sena, odasının bulunduğu kata nihayet ulaştı.

Koridor boyunca kümelenmiş öğrencilerin yüzlerine bakmadan koşturmasına devam eden genç kadın odasına girip, ardından kapıyı sıkıca kapadığında rahatladığını hissetti.

Bugün için özel olarak giydiği siyah pantolonu ve siyah kazağı tam olarak ruh halini yansıtıyordu. Mutsuz, üzgün ve yalnızdı.

Mavun mobilyalarla döşenmiş odanın tüm duvarları kitaplıklarla kaplıydı. Küçük pencerenin altındaki üç saksı antoryum çiçeği, mekanın karanlık ve kasvetli havasını dağıtan tek şeydi. Okulun tarih öğretmenleri için ayırdığı odayı iki kişiyle daha paylaşıyordu ve toplam üç masa vardı. Diğerlerinin gelmemiş olmasını nimet saydı ve kalın kaşe kabanını dolaba asıp masasına oturdu. İki saat sonra dersi vardı. O zamana kadar yalnız kalıp çalışırsa günün devamını belki kurtarabilirdi.

Masasına oturup bilgisayarını açmasının yirminci dakikasında kapısı tıklatıldığında rahatlama çabaları da böylelikle son bulmuş oldu.

Evrenin, kesinlikle Sena'yla bir derdi vardı. Geleceğe dair plan yapıp, kaderden bir şeyler istememesi gerektiğini ne zaman öğrenecekti?

Tereddütle çalınan kapı aynı şekilde açılırken, merakla kimin geldiğine bakmak için başını kaldırdı. İkinci sınıf öğrencilerinden Sevilay'ı gördüğünde ise şaşkınlığına engel olmadı. Yaşına göre kilosu fazla olan, hatta balıketli olarak tanımlanabilecek genç kızın boyu da kısaydı. Fakat güzel, çekici bir yüze sahipti ve her zaman için bakımlıydı.

Kanlar içindeki Ahmet'e dokunmasına izin vermeyen Serra'ya da kızgındı. Pençelerini kardeşini korumak için çıkaran genç kadın, onun daha çok zarar görmesini engellemek için hazinesinin başında bekleyen bir ejderhaya dönüşmüştü.

Yağız'la Doruk'un çığlık atan ve ağlayanları kontrol altına almaya çalıştığını hayal meyal hatırlarken, Mehmet'in şok olmuş halde dikilip kalan Onur'un üstüne yürüdüğünü ise tüm netliği ve çıplaklığıyla anımsıyordu.

Otelin sağlık ekibinin ve güvenliğinin gelmesi ne kadar sürmüştü bilmiyordu ama Sena'ya sorsalar, bir ömür derdi. Ahmet'in dizlerinin dibinde çökmüş halde ağlarken zaman hiç geçmeyecek ve bu acı hiç dinmeyecek sanmıştı. Zaman geçmişti ama acısı dinmek bir yana her nefes alışıyla birlikte katlanarak artıyordu.

Hastanenin *'Acil Servis'* yazısını gördüğünde isyan ve üzüntülerini bir kenara bırakan Sena, iyice arabanın kapısına yanaştı. Doruk durduğu an kendini dışarıya atmak için hazırdı. Hemen önündeki yolcu koltuğunda oturan Asya da ondan farksız değildi. Hiç durmaksızın ağlayan kadın, tüm öfkesini yanındaki kocasından çıkarmaya devam ediyordu. Yüzünü göremediği Asya'nın perişanlığını sesinde duyuyor, acısını hissedebiliyordu. Aynı adam için, farklı duyguları olsa da çaresizlikleri aynıydı.

"Asya, dur!"

Doruk'un arabayı park etmesini bekleyemeyen Asya'nın kendini çalışan araçtan dışarı atmasından cesaret alan Sena da aynısını yaptı.

Arkalarından seslenen Doruk'a aldırmadan acil servisin kapısında bekleyen ambulansa doğru peş peşe koştular. Bacaklarına dolanan gelinliğin eteğini yukarı doğru çeken

Sena, koşuşturan yeşil ve beyaz önlüklü insanları görünce hızını daha da arttırdı.

Hemen Asya'nın arkasında ambulansa ulaştığında aceleyle sedyeye yerleştirilen Ahmet'i gördü. Birbirlerine bir şeyler anlatan insanların ne söylediğini anlamıyordu ancak genç adamın bembeyaz olmuş yüzünü, çıplak bedenine girmiş cam parçalarını ve ortaya çıkan görüntüyü gördüğünde nefesi boğazını yaktı.

"Ahmet," diye çığlık atarken aynı cam kırıkları gelip kendi kalbine saplandı.

Acının yardımıyla salgıladığı adrenalinin verdiği güç sayesinde hastanenin iki yana açılan kapısından içeri sokulan sedyenin peşinden gitmeye çalıştı. Hem onun, hem de Asya'nın yaklaşmasına izin vermeyen iki adamı geçmek kolay olmamıştı ama şu anda, Ahmet'e ulaşmak için önlerine çıkan her türlü engeli aşabilecek kadar çok ıstırap içindeydiler.

Yapılacak olanları birbirlerine talimat geçen doktorlar, Ahmet'in yanı sıra koşarken, içlerinden birinin "Ameliyathane hazır mı," diye sorduğunu duydu. Aynı anda önlerinde durdukları asansörün açılan kapısından içeriye sokulan sedyedeki Ahmet'in yüzünü yeniden görme şansı olurken, kendinde olmayan, hatta nefes aldığı bile muallak olan adamın çaresizliği çok belliydi.

Dizlerinin bağı çözülen Sena, artık ayakta duramayacağını anladığında ise kendini yere bıraktı.

***

"Beş saat oldu! Artık bir haber almak istiyorum," diye çıkışan Mehmet'in sesi hastane koridorlarında yankılandı.

Hayatının en tuhaf hafta sonunun bittiğine sevinmek için acele etmeyen Sena, diğer sabahların aksine işe gitmek için aşırı heyecan duymuyordu. Bugün, evde kalıp yorganın altında gizlenmek ve çok uzun süre orada kalmak istediği tek şeydi.

Yaşamının hiçbir döneminde sorumluluklarından kaçmayan biri olarak isteklerini duymazdan gelmesi hiç bu kadar zor olmamıştı. Kendiyle savaşan, bedenine söz geçirmeye çalışan Sena, pes etmenin eşiğindeydi ve bundan ötürü de suçluluk duymuyordu. Öyle garip şeyler yaşıyordu ki Efe'nin yasını bile layıkıyla tutamamış, onun için üzülmeye fırsat bulamamıştı.

Arabasını okulun büyük kapısından içeriyi soktuğu andan itibaren nabzı normale dönmemekte oldukça kararlı davranıyordu. Efe'nin başına gelen felaketin okulda nasıl yankı bulacağını ve arkadaşlarının ne tepki vereceğini görmek istediğini ise hiç sanmıyordu.

Başkomiser Selim ve yardımcısı Yusuf ile yaptığı son görüşmede, bir süre için adının gizli kalacağı konusunda söz almıştı. Ancak adamlar yaşanabilecek gelişmelere göre durumun değişeceğini özellikle belirtmeyi de ihmal etmemişlerdi. Adı, ortalıklarda *-hem de bir aşk mektubuyla aynı*

ğu uzaktan gümbürtünün, damarlarına pompalanan kendi kanının sesi olduğunu anladı. İlk defa düşündüklerini, aksatmadan ve kekelemeden, olduğu gibi söylemeyi başarmış ve garip şekilde rahatlamıştı. Ahmet'in, şaşkınlıkla ortada birleşen kaşları bile keyfini kaçırmak için yeterli değildi.

ANKARA

Sisi, soğuğu, kasveti bir yana; sevdası, türküsü, aşkı heybetli şehir Ankara!

Tarihi baştan yazan, taşına toprağına kan damlayan, sevda eken şehrin kalabalığında hep tek başına ve hüzünün aşkında.

Bir başına, vakur Ankara gecelerindeyse içini isitan aşktır sadece!

Ankara umuttur, güvendir ve çoğu yalnızlıktır!

"Neden kararını değiştirdin?"

"Ben bir karar vermemiştim zaten; hatırlarsan sessiz kalmıştım."

Şaşkınlığını gizlemeyen öyle de bir derdi olmayan Ahmet'in o sakin halinden eser kalmadı. Gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

"Doğru ama itiraz da etmemiştin. Şimdi kararını değiştiren şeyin ne olduğunu bana anlatacak mısın," diyen genç adam kapıyla Sena'nın arasına girdi. Mesajı çok açıktı, istediği cevabı almadan kimse dışarıya çıkmıyordu.

Kayıtsız kalmaya çalışan Sena ise, sakince duvarı incelemeye başladı. Sanki doğru kelimeler orada yazıyordu. Tabii ki orada değillerdi ama bu onun dikkatini boş duvara vermesine engel değildi.

"Sena, ne oldu da birden içeri girmeye dahi çekindiğin bu evde kalmaya karar verdin?"

Ahmet'in tavrı çok netti. Kaçışı olmadığını anlayan Sena'nın konuşmaya başlamadan önce yutkunması gerekti. "Çünkü seninle baş edemiyorum," diyen genç kadının sesi, daha kelimeler dudaklarından dökülmeden çatladı.

"Ne demek seninle baş edemiyorum? Uzun ve anlaşılır cümleler kur lütfen."

Kapı girişindeki küçücük holü tüm bedeniyle dolduran Ahmet'in karşısında sinmemeye çalışsa da Sena'nın işi çok zordu. Adamın gözlerindeki tüm renk kaybolmuş, buz gibi bakıyor, çenesini kaplayan hafif sakalları onun eskisi gibi çekici değil aksine oldukça korkutucu görünmesine sebep oluyordu.

Ahmet'i tanımasa bu ilgiden dolayı mutlu olabilirdi. Fakat mutlu olması için bir sebep yoktu. Adamın tüm ısrar ve öfkesinin altındaki neden, ona itiraz edilip lafı dinlenmediği içindi. Ahmet'i tanıyanlar onun küçük tepkiler vermeyeceğini, sürekli uçlarda yaşadığını bilirdi. Durum böyle olunca, Sena'nın da söyleyip kurtulmaktan başka çaresi yoktu. Tabi tüm gerçeği değil, sadece bir kısmını.

"Çok garip şeyler yaşıyorum ve evet, senin bana yardımcı olmaya çalıştığını da biliyorum ama bu iğneleyici lafların beni çok yoruyor." Başını iki elinin arasına alan Sena aynı seviyede tutmaya çalıştığı ses tonuyla devam etti. "Aklım, sürekli seninle meşgul. Böyle yaparsam Ahmet buna nasıl bir cevap verir?"

"Bir dakika! Bir dakika! Sen ne saçmalıyorsun?"

"Amacının farklı olduğunu, aslında kafamı dağıtmaya çalıştığını biliyorum ama ben aklımın dağılmasını değil, bir arada kalmasını istiyorum. Düşünmek, korkmak, endişelenmek hatta üzülmek istiyorum. Bir şeyleri yok sayarak onlardan kurtulamazsın. Sadece kendini kandırmış olursun."

Sena'nın konuştuğu bu yabancı dil hangisi acaba, diye merak eden Ahmet neyse ki genç kadının ne demek istediğini anlamıştı. Ancak böyle bir ithamı kabul etmiyordu.

İtiraz etmek için ağzını açtığında, Sena'nın uyarı dolu bakışlarıyla karşılaştı. O an, kızın içini dökmeye devam edebilmesi için susmanın seçilecek en mantıklı yol olduğuna karar verdi.

"Sakar ve şaşkın olabilirim ve evet, bu seni çok eğlendiriyor da olabilir fakat şu an, benim ne eğlenecek ne de birini eğlendirecek halim var."

Nefes nefese kalan Sena, artık tek kelime daha edecek durumda değildi. Olduğu yerde donup kaldığında duydu-

biri olan kızı idare etmek çok yorucu ve bir o kadar da sıkıcıydı.

"O gün hiç bitmeyecek sanmıştım."

Arkasından sessizce yaklaşan Sena'nın sesi kulağında yankılanınca irkilen Ahmet, yüzünü genç kadına döndü.

Dolgun yanaklarını çevreleyen saçları iri gözlerini ortaya çıkarmışken, biçimli kıpkırmızı dudakları ve pürüzsüz cildi günışığında parıldıyordu. İnsanda dokunma isteği uyandıran ipek yeşil gömleğinin altına giydiği mini eteği ise dümdüz bacaklarını gözler önüne sermişti.

"Polis merkezinden önce katılman gereken bir parti mi var?"

Üzerinde gezinen Ahmet'in bakışlarını görebilen Sena, "Ha-hayır!" demeyi zorla da olsa başardı. Bu inceleme onun vücudunda yeni bir elektriklenmeye yol açmış, yine dilinin tutulmasına sebep olmuştu.

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü avukat bizi bekliyor," diyen Ahmet son kez baktığı çerçeveyi aldığı yere bıraktı.

"Ayrıca ø gün çok eğleniyor gibiydin."

"Hiç kimse on üç yaşına girerken eğlenmez."

"Kendi adına konuş, ben on üçüncü doğum günümde ve tabii ki ondan sonrakilerde çok keyifliydim."

"Sen yaşlandıkça mutlu olan nadir insanlardansın."

"Nasıl mutlu olmazdım ki tüm güzel kadınlar benden büyüktü ve onlara yetişmem gerekiyordu."

"Tek derdi kadınlar olan biri için sen de haklısın tabii."

Ellerini pantolonun ceplerine sokan Ahmet yavaşça gülümsedi. Üstelik kasten ve geniş bir gülümsemeyle!

"Sürekli senin hakkında yanılmadığımı kanıtlıyorsun.

Hem akıllısın, hem de içinde hayat dolu, sivri dilli ve çok neşeli bir kadın var."

Konuşurken Ahmet'in baktığı yeri yakalayınca Sena'nın yanakları kızardı. Adamın baktığı yer göğüs dekolteesiydi, ayrıntıya girmek gerekirse tam olarak Sena'nın dekolteesiydi.

Utanmamaya çalışarak, "Şu ifade verme işini hallettikten sonra bunları bana yeniden söyle. Ancak o zaman ne demek istediğini anlayabilirim," diyerek arkasını döndü.

"Polise söyleyeceklerini düşündün mü?"

"Düşünecek bir şey yok, neyse onu anlatacağım."

"Peki, sen nasıl istersen! Hazırsan, çıkalım o zaman. Utku bizi kapıda bekleyecek."

Dudakları ince bir çizgi halini alan Sena, yeniden polis merkezine gitmekten ve baş komiserin karşısına çıkacak olmaktan dolayı stresliydi. Fakat bu defa, kendinden emin görünmek için özenle hazırlanmıştı. Olayın tek iyi yanı ise artık neyle karşılaşacağını biliyor olmasıydı.

Kolunda tuttuğu siyah, kaşe kabanını üstüne geçirip kafasını kaldırdı. "Hazırım, çıkabiliriz."

Bir adım gerisinden onu takip eden Ahmet, kapının önünde onları bekleyen bir çanta olmadığını görünce kuşkuyla sağ kaşını havaya kaldırdı.

"Yanına yedek çanta almayacak mısın?"

"Hayır, çünkü işim bitince eve geri döneceğim."

"Bundan emin misin? Bende kalabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum, ayrıca teklifin ve yardımların için çok teşekkür ederim ama bundan sonrasını tek başıma halledebilirim."

***

Sessizliğin hüküm sürdüğü yolculuklarının ardından Sena'nın evine varan ikilinin gerginliği açıkça belli oluyordu.

Kapıyı açan Ahmet, genç kadından önce eve girerek ortalığı gözden geçirdi. Daha önce hiç gelmediği evde her şey yolundaymış gibi duruyor olsa da avukatın bahsettiği çiçek saksısının ardında bıraktığı boşluk göze çarpan tek ve en önemli bir ayrıntıydı.

"Yarım saate hazır olurum, sen de bu arada keyfine bak," diyerek uzun koridorda kaybolan Sena'nın ardından, Ahmet de söz verdiği gibi zaten temiz olan evin dezenfekte edilmesi için şirketi aradı.

Büyük adımlar atmanın imkansız olduğu salonda oturmayı seçen genç adam, Sena'nın burada yaşamak için neden ısrarcı olduğunu anlamıyordu. Kutudan biraz daha büyük olan ev, tek başına yaşayan ve imkanları olan genç bir kadın için doğru tercih değildi.

Bir ara bu konuyu gündeme getirmeyi aklına not etti. Oturduğu yerden salonu incelemeye devam ederken, gözüne çarpan fotoğrafları yakından incelemek için ayağa kalktı.

Geniş duvarın tamamını kaplayan ünitenin ortasına televizyon yerleştirilmiş, etrafındaki rafların biri hariç hepsi kitaplarla doldurulmuştu. En üste kalan uzun raf ise fotoğraflarla süslenmiş, anı köşesi gibiydi.

Sena'nın anne ve babasına ait tek bir resim bile yokken, onu büyüten Filiz ve Tamer çiftinin iki tane vardı. Sıra halinde dizilen çerçevelerin sonuncusu ise Sena ve Onur'un birlikte olduğu ve kahkahayla güldükleri, bu salonda çekilmiş güzel bir kareydi. Nişanlısı ile aynı evde yaşamadıklarını biliyordu ama adamın sık sık burayı ziyaret ettiği resimdeki rahatlığından anlaşılıyordu. Onun üzerinde fazla durmamayı seçti. Sıranın en başındaki, etrafı incilerle süslenmiş çerçeveyi eline aldı.

Tüm kadronun toplandığı resimde Asya, Tanem, Yağmur ve Burak'ın yanı sıra Mehmet ve Serra bile vardı. Yaklaşık on beş yıl önce çekilen fotoğrafta, herkesin keyfinin yerinde olduğu yüzlerindeki koca koca gülümsemelerden belliydi. Fakat tam ortalarında duran Sena sıkıntılıyken, hemen yanında dikilen kendisi her zamanki gibi somurtmuştu.

Ne kadar genç göründüklerini düşünen Ahmet'in gözünde canlanan anılar gülümsemesini sağladı. Kendi on yedi, Sena ise daha on üç yaşındaydı. Biliyordu, hatta çok net hatırlıyordu. Çünkü o gün, Sancaktar Villası'nın bahçesinde Sena'ya çok büyük bir doğum günü partisi düzenlenmişti. Ailesi gideli iki aydan fazla olmuş küçük kız çocuğunu mutlu etmek isteyen Filiz Abla'nın harika fikirlerinden biriydi.

Birkaç ay önce kutlanan Asya'nın doğum gününün aynısından organize edilerek Sena'nın mutlu edilmesi amaçlanmış, Ahmet de küçük kızın kavalyesi olmuştu. Tüm gün boyunca Sena'ya eşlik etmesinin karşılığında, babasından motosiklet almak için izin koparmıştı. Başta kolay işmiş gibi dursa da ergenliğe yeni adım atmış genç bir delikanlı olarak küçük kızlarla uğraşmak ve Sena'ya uyum sağlamakta zorlanmıştı. O zamanlar bile hareketleri abartıdan uzak, az konuşan ve ne istediğini açıkça dile getirmeyen

istersin. Nedenlerim var benim seni sevmek için, çünkü sensiz evrenin dünya daha güzel, gökyüzü daha parlak. İnsan seni hemen bir adım uzaklaştığında, benim kalbim yerinden sökülüyor. Madem öleceğim, kalbimi sende bırakacağım."

Okumaya son veren Sena, kâğıdı masanın kenarına özensizce bırakıp bakışlarını merakla onu seyreden Ahmet'e çevirdi.

"Bunu ben yazmadığım gibi bana da yazılmadı."

Biçimli kare çenesindeki kısacık sakallarını sıvazlayan genç adam, "Senin yazdığını zaten düşünmedim ama beni sana yazılmış, sadece vermeye cesaret edilememiş," diyerek fikrini söyledi.

"Aşk mektubu yazmak, tıpkı hissettiğin aşk gibi emek ister. Her harfi, her noktayı özenle yazarsın. Ve bilirsin ki tek bir hatayla hepsini kaybeder ve en başa dönüp yeniden başlamak zorunda kalırsın. Yazdıkça coşarsın, her yanın aşkla kavrulur ama öte yandan yüktünü boşaltmış olmaktan dolayı rahatlarsın."

Alt dudağını büzen Ahmet'in sesi de en az bakışları kadar şüpheciydi. "Bu harika bir tasvir ama ben hâlâ bu sonuca nasıl ulaştığını anlamadım."

"Yani, bu mektubu ben yazmış olamam, bu bilgisayar çıktısı. Ben olsam el yazısıyla yazardım çünkü doğru olanı budur. Hem, bu cümlelerin anlamları çok derin olsa da içten değil. Kısaca, beni tanıyan biri, bununla beni etkileyemeyeceğini bilir."

Bir süre konuşmayan Ahmet'in aklından ne geçtiğini merak eden Sena, onun bu tarz ayrıntılara anlam vermediğini bilecek kadar çok tanıyordu onu.

"Garip! Ama sen öyle diyorsan öyledir."

Bingo! Ahmet genç kadını şaşırtmamış, tam olarak beklediği cevabı vermişti.

"Artık gidelim mi?"

"Tabii ki!" diye cevap veren Ahmet, hemen ayağa fırladı. "Önce sana gidelim. Kendini iyi hissedene kadar bende kalmaya devam etmek için seni birkaç gün idare edecek bir çanta hazırla. Bu arada bizim şirkete söyleyelim evini temizlesinler ki için rahat etsin."

Hem konuşup hem de masanın üzerindekileri lavaboya taşıyan Ahmet'in hareketleri hiç de eğreltiden durmuyordu. Şartlar normal ve sıradan olsaydı, ona kucak açıp onunla kalmasını teklif eden adamı, Sena gevkle seyrederdi.

Sakince adamın konuşmasının bitmesini bekledi. Şımartılmaya alışkın değildi. Bu hoş bir duygu idi ve onu etkisi altına almaya çoktan başlamıştı. Oysa Ahmet yasak bölgeydi. Kendine onunla flört edemeyeceğini hatırlattı. Evet, o sevilesi bir adamdı, ancak ömürlük değil, Sena için sadece seyirlikti.

"Teşekkür ederim, çok inceşin."

"Bak, sürekli bana hakaret edip duruyorsun, artık bozulmaya başlıyorum."

"Tamam, o zaman çok tatlı olduğunu kendime saklayayım."

Yüzünü ona çeviren adam parmağını salladı. "Kesinlikle kendine sakla."

Sena o an kalbinin eridiğini hissetti. Titreyen eliyle bardağını bırakırken, karşısındaki adamı inceledi. Etkileyici, zeki ve nazikti. Fakat tatlı, kesinlikle onu tanımlamak için kullanılacak kelimelerin arasında değildi.

mek için yerini değiştirdi. Genç adamın ten temasını kesmek yasından uzaklaşmasıyla eriniyor yüz ifadesini plastik gibi gerginleşen Sena, hemen yanındaki koltuğa tamamdı. Heyecan, yorgunluğun etkisinden iyice uçuruma takılmış gidiyor gibiydi ve Sena'ya düşen sadece bakıp seyretmekti.

Kısa süre sonra tuvalete geri dönen Ahmet, "Fazla dalma boğulursun," derken genç kadının aklından neler geçtiğini bilmese de, dudaklarının gülerinin iyiye işaret olmadığını sezinlemiş ve onu kurtarmak için yersiz de olsa aklına gelen ilk cümleyi *sarf etmişti*.

"Anlamadım!"

"Boş ver, seninle ilgili değil. Bu espriyi hep yapmak istemiştim, o da bugüne kısmetmiş."

"Hım, anladım."

"Yalancı, hiçbir şey anlamadın," diyen Ahmet, uzanıp güçlü elleriyle Sena'yı koltuktan yakaladı. Genç kadın o anlar gelmeden önce yemek masasında olduğu yere oturtana kadar da peşi sıra sürükledi.

Sonunda Sena'dan bir tebessüm koparabilmişti. Bunun rahatlığıyla o da masadaki yerine geçti.

Ahmet, kazağının kollarını dirseklerine kadar çekip bir dilim ekmek aldı. Bekar bir adamın kısıtlı imkanlarıyla donatılmış masa, çok iştah açıcı olmasa da karnı doyurucuydu. Büyük bir özen ve dikkatle önce yağ sürüp ardından reçelle tatlandırdığı ekmeği Sena'ya uzattı.

"Yemek istemiyorum."

"İstediğin için değil, ayakta kalmak için yemelisin. Daha ne sürprizlerle karşılaşacağız kim bilir, oysa sen daha şimdiden bayılacakmış gibi duruyorsun."

Ahmet'in haklı olması ne kadar da sinir bozucuydu. Kendini rahatsız bulaşık süngeri gibi hisseden Sena'nın yüzü boyalanası an meselesiydi.

İç geçirerek, genç adamın ona uzattığı ekmeği aldı. Tırnak parmaklarıyla ağzına götürüp zorlansa da, minik bir parçayı yutmak için çaba gösterdi.

Rahatlığından ve neşesinden hiçbir şey kaybetmeyen Ahmet, sessizlikten yorulunca dirseklerini masaya dayayıp, yumruk yaptığı ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Şu mektubu okuyup, bir an önce ifade verme işini halledelim de bu beladan kurtulalım," diyen Ahmet hiç tereddüt etmeden, fotokopi olduğu belli olan kâğıdı Sena'ya uzattı.

Parmaklarının ucuyla teslim aldığı mektubu canı yanarcasına tutup okumaya başladığında elinin titrediğini fark etmedi. Avukatın daha önce söylediği gibi, dokunaklı kelimelerin bir araya geldiği mektup, bir ilan-ı aşktan çok imkansız ve karşılığı olmayan bir aşkın acısını oldukça sıradan cümlelerle anlatılıyordu. Yazan her kimse, yaratıcılığını konuşturup kalbini dinlemek yerine duyduğu ya da bildiği sözleri yazmış, üzerine hiçbir şey katmamıştı.

"Benim aşkım, günahsa, cehennem ateşinde yanmaya razıyım. Benim için ne cennetin renklerinin ne de güzelliğinin önemi var. Seninle aynı göğyüzünü paylaştığımı bilmek benim kalbimi mutlu eden tek şey.

Bugünüm, yarınım, dünüm seninle anlamlı; gururum, onurum, şerefim ve namusum senin; kalbim, aşkım, hayatım ve mutluluğumun ise sensiz anlamı yok.

Benim yüreğim, aşkınla yanmaktan şikayetçi değil. Elini tutmama izin verip benim için gülümse yeter, ben sensizce dek seni

varılmış. İlişki işlerinden anlayan olay yeri inceleme ekibinden biri toprağın eşelenmiş olduğunu fark etmiş.

Sena'nın babaevinden çiçeğin, "Aşk Merdiveni" olduğuna dair bir tahminde bulunmasıyla başına saplanan ağacın daha da kötü günlerin beklediğini söylüyor gibiydi.

"Ne zaman ya da kim koymuş? Biliyor muyuz?" diye soran ses Ahmet oldu.

"Sakarya ve mektuba el konuldu. Tahmini bir zaman için araştırma yapılıyor. Kimin koyduğunu anlamak için se, üzerinde parmak izi olması için dua ediyoruz."

Elinde tuttuğu mektuba kabaca göz gezdiren Ahmet, "Bu neden bu kadar önemli?" diye sordu.

"Saklandığı yer nitelikleriyle önemli, ancak tüm mektup okunduğunda ortaya çıkan yasak aşk hikayesi, önemini daha da arttırıyor."

Olayın ciddiyetini anlayan Ahmet'in, *'Yasak aşkın sahiplerinin Sena ve Efe olduğundan mı şüpheleniyorlar?'* diye sormayacak kadar aklı başındaydı.

"Peki, oturup çıkan sonucu mu bekleyeceğiz?"

"Maalesef hayır, Ahmet Bey. Bence, polis Sena Hanım'ı aramadan önce gidip ifade verelim ve işbirliği içinde olduğumuzu gösterelim."

Güçbela ayakta kalmaya çalışan Sena, titreyerek nefes aldığında Ahmet onu omuzlarından yakalayıp kendine yasladı. Bu yaşananların genç kadın için çok fazla olduğunun farkındaydı. Lanet olsun ki onu korumak için hiçbir şey yapamıyordu.

"Mektupta isim yok mu?"

"Hayır, imzasız. Karşı taraf için de sadece, *'sevgilim'* denilmiş."

Boşta kalan eliyle tuttuğu mektubu masanın üzerine bırakan Ahmet, yüksek sesle homurdanınca Sena kafasını kaldırdı. Şiş gözlerinin ucunda bekleyen gözyaşlarını akıtmamak için direniyordu.

"O mektuptan haberim yok. Onu kim yazdı ya da oraya kim bıraktı bilmiyorum. Yasak bir aşk..."

Ağlayan sesiyle kendini ifade etmeye çalışan Sena'nın dudaklarına dokunan Ahmet, onu susturdu. Parmak uçlarından tüm bedenine yayılan ateşi hissetmemeye çalışan adam, "Açıklama yapmana gerek yok," dedi ve ekledi. "Sen sadece, onu oraya kim koymuş olabilir, bize onu söyle!"

"Bilmiyorum. Uzun zamandır evime Efe ve Onur'dan başkası gelmiyor. Ha, bir de üst komşum Esra var o kadar."

"Sena Hanım, aslında endişe edilecek bir şey yok. Polis medyada çok fazla konuşulan ve halkın korkmasına neden olan bu olayla ilgili her türlü bilgiyi ikna olana kadar araştırmak isteyecektir ki bu oldukça normal."

"Peki, şimdi ne yapacağız? Nasıl bir yol izleyeceğiz?"

Tek hareketle yerinden kalkmayı başarabilse de bitkinliği belli olan avukatın yüzü sıkıntılıydı. "Sena Hanım mektubu okuyup, iyice kafasını toparlasın. Kimin yazmış ya da oraya kimin bırakmış olabileceği ile ilgili aklınıza bir şeyler gelirse ne âlâ ki bulamazsanız da sorun değil bunu ortaya çıkarmak zaten polisin işi. Ama yeniden ifade vermekte fayda var."

"Şimdi mi gidelim?"

"Hayır, Ahmet Bey. O kadar da hevesli olmayalım, birkaç saat bekleyelim. Çıkmadan önce haberleşelim, orada buluşuruz."

Avukat gitmeye niyetlenince, Ahmet de onu yolcu et-

yım ki? Ayrıca, benim için yanılmışsa neden daha kolay bulabileceğim bir yere değil de oraya koyulmuş?"

Ahmet'in cevaplarını bilmediği çok mantıklı sorulardı bunlar. Ama o da, tıpkı Sena gibi işin aslının ne olduğunu merak ediyordu.

Ciğerlerindeki havayı boşaltıp etrafını ovaladı. Şimdi, koltuğa çökmüş genç kadının yanına gidip onu sarılmak ve her şeyin yoluna gireceği ile ilgili birkaç laf sarf etmesi gerekiyordu, ne var ki buna cesareti yoktu. Üstelik bu hiç onun tarzı değildi. Fakat kızın aklını dağıtacak saçma cümleler de kurmak istemiyordu. Şu anda hiç olmadığı kadar Sena'nın aklının başında kalması gerekiyordu.

Kımıldamadan onun sessizliğini bir süre seyretti. Üzerine tam oturan kot pantolonu dizlerinden esnemiş, çekiştirip durduğu hırkası karışmış olsa da, Sena'nın perişanlığını en çok bakışları ele veriyordu.

Sessizce beklemeye ve genç kadını incelemeye devam ederken çalan kapı her ikisinin de kurtarıcısı oldu.

Yerinden fırlayan Sena, "Avukat mı geldi?" diye heyecanla sordu.

"Başkasını beklemiyordum." Onun aksine sakinliğini koruyan Ahmet alt kata doğru inerken Sena, içinin korkuyla dolup nefesinin kesildiğini hissetti. Ne duyacaktı? Çok merak ediyordu.

Ahmet ve uzun boylu, gür siyah saçlı avukat merdivenlerden çıkana kadar geniş salonda en az iki tur attı. Avukatı dün gece görmüştü ancak ismini hatırlamıyordu. Oldukça spor giyimli olan adamın anlaşılan o ki evine gitmeye vakti olmamıştı. Sena onu polis merkezinde de aynı kılıkta görmüştü. Tek farkı, o zaman daha dinç ve sağlıklı görünen

adam, şimdi ne kadar dik durmaya çalışsa da her an yere düşecekmiş hissi uyandırıyordu.

Sena'nın yanına ilerleyen Ahmet genç kadına, "Sakin ol." der gibi bakıp avukata döndü. "Buyurun Utku Bey, oturun," diye yer gösterdikten sonra ellerini cebine sokup beklemeye koyuldu.

Deneyimli avukat, uzun sehpanın üzerine koyduğu çantasını açıp içinden dosyalanmış tek bir kâğıt parçası çıkardı ve Ahmet'e uzattı. Ancak bakışlarını Sena'ya çevirdi.

"Sanırım, Ahmet Bey yeni gelişmelerden size bahsetti."

Avukatı başıyla onaylayan Sena, heyecanla adamın anlatmaya başlamasını bekledi.

"Mektubun bir örneğini almak çok zor oldu," diyen Utku'nun acelesi var gibiydi. "Bazı dostlarım sayesinde telefonla resmini çekip, sonra da çıktısını aldım. Bu yüzden pek okunmayabilir."

Avukatın bakışları da en az Ahmet'inkiler kadar şüpheli ve sıkıntılıydı.

"Bakın! Saksının içine gömülmüş, hele ki Efe ile bağlantısı olan bir mektuptan haberim olmadığı gibi oraya kimin koymuş olabileceği ile ilgili de en ufak bir fikrim maalesef ki yok."

"Sizden ricam, mektubu iyice okumanız. Umarım, size bir şeyler çağrıştırır." Avukat henüz güven kelimesini kullanmaya hazır değildi. Şimdilik, müvekkili ne söylüyorsa o da aksini iddia etmiyordu.

"Muhakkak okuyacağım ama tam olarak neredeydi? Nasıl oldu? Hangi saksının içindeydi?"

"Salonunuzdaki büyük ve gür yapraklı çiçeğin olduğu saksının içine gömülmüş. Zarar görmemesi içinde poşete

"Sen de o zaman lafı gevelemeden, tek seferde anlat."

Sena'nın gerdiği gözleri yetmezmiş gibi, elini beline koyarak ona meydan okumasına keyfi yerinde olsaydı Ahmet şaşırabilir, bu kızın içine zaman zaman şeytanın kaçtığını sıkça edebilirdi. Fakat şimdi, hiç sırası değildi. Hele ki, iki de bir dilinin ucuna gelen kadının tadını arzulamak, ancak akıllı olmayan bir adamın işi olurdu. Acilen bundan kurtulması gerekiyordu.

"Polis, evindeki çiçek saksının içinde, toprağa gömülmüş bir aşk mektubu bulmuş, içinde yazılanlar ve tabii ki saklandığı yer şüpheli bulunduğundan ona el koyulmuş."

"Ne?"

Kaşlarını çatan Ahmet'in gözlerine gölgeler düşmüştü. Ses tonu sertleşmiş, yüzü ciddi olduğunu belli eden bir ifadeye bürünmüştü.

"Detayları henüz öğrenemedik ama yakında net bir bilgi alırız."

"Hayır, hayır, hayır," diyen Sena kafasını olumsuz anlamda sağa sola sallıyordu. "Aşk mektubunun benim saksımda ne işi varmış?"

"Eğer bu sorunun cevabını sen bilmiyorsan ben hiç bilmiyorum."

"Ben, bu... çok... saçma!"

"Bence de saçma ama mutlaka bir sebebi ve amacı olmalı."

"Kesinlikle, bitmeyen bir kabus yaşıyorum, tek sebebi bu!"

"Bak Sena, birazdan avukat burada olacak, bence ona her şeyi anlatmalısın!"

Sena, dik dik adama baktı. Eğer bu bir çizgi film olsaydı, gözlerinden ve kulaklarından ateşler çıkıyor olurdu.

Ayağında topuklu ayakkabı olmadan Ahmet'in sadece omuzuna kadar gelen boyuna aldırmadan, adamın tam karşısına geçmek için iki uzun adım atıp elini tekrar beline koydu.

"Anlatacak bir şeyim olsaydı anlatırdım zaten. Kim gelirse gelsin, vereceğim cevap aynı. Öyle bir aşk mektubundan haberim yok. Bu neyin saçmalığı bilmiyorum ama buna inanan birisi varsa, karşısında beni bulur."

"Islakken tartılsan elli kiloyu bulmazsın, neyine güvenip, kime meydan okuyorsun?"

"Lütfen!"

Teslim olurcasına ellerini havaya kaldıran Ahmet, "Tamam, konumuza geri dönelim," dedi ve anlatmaya devam etti. "Mektubun, Efe Yılmaz ile bağlantılı olup olmadığını bilmiyoruz. İnceleme falan yapılacak."

Sena direnmekten vazgeçti. Bacakları artık onu taşıyamayacağını ifade edercesine titremeye başlayınca, yere yığılmaktan korktu. Mutfaktan uzaklaşırken uyurgezer bir hali vardı.

Altı kişinin rahatça oturabileceği koltuğa çöken Sena, kollarını göğsünde birleştirdi. Daha birkaç dakika öncesine kadar düşündüğü tek şey, Efe'nin ailesine başsağlığına gitmek, karşısında kendini kaybettiği adamdan bir an önce uzaklaşmak ve Onur'u arayıp sarsılan duygularını yeniden bir araya getirmekti. Oysa şimdi, evindeki saksının içine gizlenmiş bir aşk mektubu bulunmuş ve Ahmet ona şüpheyle bakar olmuştu.

"Kendi evimde neden saksının içine mektup saklaya-

Sena, ne kadar ciddi olduğunu anlayamadığı Ahmet'in ifadesiz mimiklerinden bir sonuca ulaşamadı.

"Özür dilerim."

"Özre gerek yok çünkü ateşlarım hep boşa gitti. Hadi, dikilme orada da masaya gel."

Ona verilen talimata uyup, grinç adamın tam karşısındaki tabureye kazasız bir şekilde otururken kısacık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmaya çalıştı.

"Neden saçlarını kestin? Eski hali daha güzeldi."

"Onur da beğenmedi zaten!"

"Onu neden ilgilendiriyormuş ki?"

"Efendim?"

Simeği kovalarcasına elini havada sallayan Ahmet, yorumundaki tuhaflığı kendi de fark etti. "Boş ver! Sana saçının yeni şeklinden daha kötü haberlerim var ama önce biraz yemek ye, berbat görünüyorsun."

Bu adamın bu kadar açık sözlü olması şart mıydı? Üstelik ağzından iyi bir şey çıkmıyorken diye düşünen Sena uslu bir çocuk gibi önüne döndü. Kendini ne kadar zorlasa da, birkaç parçanın dışında bir şey yiyemedi. Sıcak çayının onu sakinleştirmesini bekleyip, algılarını Ahmet'ten uzaklaştırmak için önündeki günün planını yapmaya başladı.

Onur'u arayıp yaşananları ona haber vermeli, Efe'nin ailesine ulaşıp onları ziyaret etmeli ve anahtarlarını alıp evini temizletmeliydi.

Çok saçma! Neden kendine eziyet ediyordu ki? Siyah boğazlı kazağı yüzünün tüm güzelliğini ortaya çıkarmış olan Ahmet bir günahkar kadar en çekici ve baştan çıkarıcı haliyle karşısında otururken ne kadar zorlasa da ona bakmadan duramıyordu.

Dünyasının başına yıkıldığı anları hâlâ tüm netliğiyle hatırlıyordu. Onu öpüp sonra da pişmanım diyen adamın sesinin kulaklarında yankılanmasına izin vermeli, bir an önce arkasına bakmadan buradan uzaklaşmalıydı. Yıllarca tek başına sevdiği adamın karşısında oturmak, kendine eziyet edip daha çok üzülmesinden başka bir işe yaramazdı.

İyi de, bazen bilmek pratikte bir şey ifade etmiyordu! Evet, mantığı doğru söylüyordu ancak Sena'yı bırakasalar saatlerce Ahmet'i seyredebilirdi. Kalp devreye girince beyinde kim oluyordu ki? En berbat olanı ise, adamı yeniden öpmek için aman vermeyen bir istekle boğuşuyor olmasıydı.

Uzayıp giden sessizliğe son vermek ve bir an önce konuya girmek isteyen Ahmet, "Evindeki inceleme bitmiş," dedi ve arkasına yaslanıp onu süzmeye başlayana kadar Sena aklından geçenlerle giriştiği kavgayı sürdürdü.

"Oh, çok sevindim. O zaman anahtarı alabilirim. Senin de başını ağrıttım, her şey için teşekkür ederim. Ben artık gideyim."

Heyecanla yerinden kalkan Sena bir adım dahi atamadan, adamın havayı delen sesi onu olduğu yere çiviledi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, çünkü başımız dertte."

Gözlerine karanlık çöken Sena, "Ne demek başımız dertte? Nasıl bir dertten bahsediyorsun?" diye sordu. "Ayrıca biz kimiz?"

"Biz derken, senin yani!"

"Oh, içim rahatladı!"

"Bence işi eğlenceye çevirmeden önce söyleyeceklerimi dinle!"

unda kalıp, kendine gelmesini umut ediyordu. Yoksa o halde karşısında dururken, Ahmet'ın onunla konuşması mümkün değildi.

Üç katlı evinin orta katı, *-ki bu çok büyük bir alandı-* sadece salon ve mutfaktan ibaretti. Su içmek için bile olsa alt kata inmeye üşenince, çalışma ve hobi odalarını oraya indirmiş, salonun bir köşesini mutfak haline getirmişti. Evinde neredeyse hiç kapı olmaması, Ahmet'ın özel tercihiydi. Şeffaflık ve doğallıktan yana olduğu, az ama öz eşya ile donattığı evinden anlaşılabiliyordu.

Çok fazla uyumaktan hoşlanmayan Ahmet'e üç saatlik dinlenme yeterli gelmişti. Sena'nın uyanmasını beklerken biraz çalışmış, spor yapmış, duşunu alıp giyinmişti. En önemlisi de avukatıyla uzun bir görüşme yapmıştı ve o görüşmeden çıkan sonuca göre, Efe Yılmaz'ın davası başlarına bela olacaktı.

Öğrendiklerinden sonra kafası karışmış, ne yapması gerektiğine karar verememişti ama bildiği bir şey varsa o da, şu saatten sonra Sena'yı yalnız bırakamazdı. Bu doğasına aykırıydı.

Yüksek tabureye oturup beklemeye koyulan adamın kırışan göz kenarlarındaki çizgiler ortaya çıktı. Uzun ve nasırlı parmakları arasına aldığı bardağı, ağzına götürüp büyük bir yudum içti. Ne yazık ki bu sabah, içtiği kahveler işine yaramıyordu. İkinci bardağını tüketmek üzereydi, ancak kafasının içindeki sis perdesi hâlâ olduğu gibi duruyordu.

Ürkek adımlarla merdivenden inen Sena'yı görene kadar düşünmeye devam etti. Yine de aklından geçen soruları ve o uyurken gelişen olayları kadına nasıl söyleyeceğine hâlâ karar verememişti.

Yüzü halen bembeyaz olan Sena iyice yaklaşıp, "Teşekkür ederim," diyene kadar sessizliğini korudu. Onun masum ve çekingen hallerini izlemekten, tuhaf şekilde zevk alıyordu Ahmet.

"Neden teşekkür ediyorsun?"

"Yatağını benimle paylaştığın için."

Ahmet hâlâ kaşlarını çatsa da dudaklarının sağ köşesinden anlık bir gülücük geçti. "Ah, şu Türkçe... Lastik gibi, nereye çeksen oraya gidiyor ama ben iyi niyetli olup, onu çekiştirmek yerine olduğu gibi bırakacağım."

Maalesef Sena, kelimeler ağzından çıkmadan önce düşünmemişti ve şimdi utançla kafasını eğdi. "Yani, yatağını bana verdiğin için teşekkür ederim, gerçi ben koltukta da uyurdum."

"Bunu not ettim, bir dahakine öyle yaparım."

Daha önce de Sena'nın konuşamadığı çok anlar olmuştu ama hiç bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu. Kendinden emin olmayan bir ses tonuyla, "Ben de, bir daha uyuyup kalmamaya çalışırım. Umarım, dün gece sana zorluk çıkarmamışımdır," demeyi neyse ki başardı.

"Dün gecenin neresinden bahsediyorsun?"

"Sanırım, şey... Yani... Arabada uyuyakaldım ya!"

"Evet, hem de oturduğunun ikinci saniyesinde ama inan seni kucağımda eve taşımak en kolay olanıydı."

"Ne yaptım ki?"

Ahmet omuz silkerek sırıttı. O şeytani sırıtışı, bir dakikalığına da olsa Ahmet'le flört etmemesi gerektiğini Sena'ya unutturmuştu.

"Mesela, botlarını çıkarmak istediğimde yüzüme indirmeye çalıştığın tekme var... Neyse, şimdi bunları anlatıp seni utandırmak istemiyorum."

varken odayı incelemeye karar verdi. Daha ilk bakışta Ahmet'in karakterine uygun şekilde döşendiğine kanaat getirdi. Aynı sahibi gibi erkeksi bir havaya sahipti.

Siyahın ana renk olduğu odada; deri yatak başlığı, televizyon, duvardaki tablolar ve en önemlisi yerdeki ayı postu halı, tam düşlediği tarzdaydı. Odanın en önemli özelliği, yüksek tavanlı, asma kat olmasıydı. Evin içindeki geniş balkon, gri renkli parmaklıklarla çevrilerek yatak odası yapılmış gibiydi. Eh, Ahmet'ten de daha azı beklenemezdi.

Yataktan nihayet inen Sena'nın küpeşteye yaklaşıp alt kata bakma isteğini, Ahmet'e yakalanma korkusu bastırıyordu. Şansına güvenmeyen Sena, evde çıt çıkmıyor olsa da kafasını uzattığı an sobeleneceğine emindi.

Oraya hiç yanaşmayan genç kadın, parmak ucunda yürüyerek odayı incelemeye devam etti.

Yatağın iki yanına konulan büstlere kayıtsız kalamadı ama içlerinden en çok, şemsiye altındaki çift dikkatini çekti. Yaklaşık otuz santim yüksekliğindeki objeyi incelemek için, bağdaş kurup yere oturdu. Oldukça zevkli ve maharetli bir elden çıktığı belli olan kil yapımı objedeki aşkı neredeyse hissedebilen Sena, çok uzaklara gitti. Yüzleri belirsiz olan çiftin birbirlerine aşkla bakıp sevgiyle dokunduğuna yemin edebilirdi.

"Dikkat et! O çok özel bir parçadır."

Arkasından sessizce yaklaşan Ahmet'in uyarısıyla dünyaya sert bir iniş yapan Sena, elinde tuttuğunu unuttuğunu objenin yere düşmesini engelleyemedi.

Birbirlerine sarılmış çiftle, ellerinde tuttukları şemsiyenin farklı yöne gittiğini gördüğü o an, nefes almaya bile cesaret edemedi.

Birkaç saniyelik duraksamanın ardından elektrik çarpmışçasına yerinden fırladı. Ahmet'e bakamayınca arkasını dönüp yüzünü avuçlarının arasına gömdü. Nasıl lanet bir kaderi vardı! Sürekli -*ve hiç aksatmadan*- Ahmet'in karşısında hep aynı duruma düşmek zorunda mıydı? Neden? Neden? Neden?

"Bundan dünyada sadece bir tane vardı. Şimdi ne olacak?"

Cevap olarak derin bir sessizlik alan Ahmet, zangır zangır titreyen Sena için üzülmeseydi, bu oyuna devam edebilirdi. Ancak onları, özellikle genç kadını çok daha zor saatler beklerken içinden oyun oynamak gelmiyordu.

"Şaka yapıyorum, güzel görünmesinin haricinde, ne maddi ne de manevi değeri vardı."

"Japon yapıştırıcısı!"

"Ne olmuş ona?"

Aniden yüzü aydınlanan Sena, nihayet Ahmet'e bakmayı başardı.

"Onunla yapıştırabiliriz."

Ahmet, genç kadının çözümüne gülmekle yetindi ama bu, o harika ve içten kahkahalarından biri değildi.

"Ben onu bir ara hallederim. Hadi, kahve ve kahvaltı hazır, aşağıya inelim," diyerek merdivenlerden inmeye hazırlanan Ahmet, son anda aklına gelen fikirle durdu. Odanın sağ duvarındaki dikdörtgen uzun tabloyu işaret ederek, "Banyo onun arkasında," dedi.

Sena'yı uyandırma derdinden kurtulduğuna sevinen Ahmet, hiç vakit kaybetmeden onunla konuşmak istiyordu. Ancak genç kadının bembeyaz yüzünü gördüğünde Sena'yı banyoya yönlendirmişti. Bir süre sıcak suyun al-

Sena'yı kendiyle baş başa bırakan Ahmet, önce hesabı ödedi ardından da genç kadına ait eşyaları toplamaya başladı. Aradan yaklaşık beş dakika geçmesine rağmen sessizlik hâlâ bozulmamış, genç kadın biten bir filmin son karesi gibi donup kalmıştı.

"İyi misin?"

"Seni yeterince meşgul etmiş olduğumu biliyorum ama beni bir otele bırakırsan memnun olurum."

"Senin çok akıllı olduğunu sanıyordum ama şu anda böyle bir teklifte bulunman, karakter yargılamamın berbat olduğunu gösteriyor ve inan özgüvenimi yıkıyorsun."

"Anlamadım?"

"Hadi önüme düş, bana gidiyoruz."

Sena, önce itiraz etmeye niyetlendiyse de sonra vazgeçti. Kesinlikle akıllı bir kadındı. Bugüne kadar duygularının, düşüncelerinin önüne geçmesine asla izin vermemişti, bugün de nefsine hakim olabilirdi. En azından öyle umuyordu.

***

Ne kadar uğraşsa da gözlerini açık tutmayı başaramayan Sena'ya sabah ayazının sertliği bile yardımcı olamamış, arabaya oturduğunun üçüncü dakikasında uykuya teslim olmuştu.

Bir dolu karanlık rüyanın içinde kıvranıp dururken, tek anımsayabildiği kendi evinde olmadığıydı. Kabuslarıyla boğuşup durmaktan dolayı dinlenebildiği söylenemezdi. Ancak garip şekilde huzurluydu. Bulutların üzerinde olma hissi veren yatak ve genzine yapışan, onu alıp bilmediği yerlere götüren koku, mutluluk iksiri gibi gülümsemesini sağlıyordu.

Bir serslik olduğunu bilse de umurunda değildi. Rüya ya da gerçek, her ne olursa olsun bu mutluluktan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Gözlerini iyice sıkıp, kafasını yastığın altına gömdüğü esnada açılan bilinci ona kimin yatağında olduğunu hatırlattı.

Birden, üzerindeki yorganı fırlatıp kendini yatağın dışına atarken, sudan uzaklaşmış balığın şaşkınlığıyla ağzını açıp kapadı. Etrafını incelemeden önce giysilerini kontrol etti. Ayakkabı ve montu hariç hepsinin üzerinde olduğunu görünce, bakışlarını yatağa çevirdi. Küçük bir futbol sahası büyüklüğündeki yatağın kendi tarafında üçüncü dünya savaşı yaşanmış gibiyken, diğer tarafa hiç dokunulmamıştı. Tırmandığı yatakta dizlerinin üzerinde ilerleyip kullanmadığını bildiği yastığa uzandı ve onu kokladı.

Siyah, lüks yastıkta parmaklarını gezdirerek, bu hoş kumaşa sinmiş belli belirsiz erkek kokusunu iyice içine çekti.

Belli ki arabada uyuyakalınca Ahmet onu buraya taşımış ve yatağını ona vermişti. Omuzları çöken Sena'nın stresten midesi kasıldı. Bugüne kadar böylesine uçuk bir hayali kurmaya cesaret bile edememişken, şimdi yaşanmış olması bir işaret miydi? Dün geceden beri gelişen olaylar, yirmi sekiz yıllık hayatında Ahmet'le birlikte olduğu, sohbet edip konuştuğunun toplamından fazlaydı. Eğer birileri ona bir şey söylemek istiyorsa, daha güçlü bir mesaj göndermek zorunda kalacaktı, zira Sena hiçbir şey anlamıyordu.

Kafasında dönüp duran soruları bir kenara itti ve fırsatı

Sena onun haklı olduğunu, artık üzgün değil kızgın olduğunu düşündü. Bunu genç adama söylemeye niyeti olmasa da küçük bir dokunuş hak etmişti.

"Sen iyi bir adamsın."

"Tamam, kızmış olabilirsin ama bu bana hakaret etmeni gerektirmez."

"Boşuna uğraşma, sen iyi bir adamsın."

"Yok canım, unuttun mu? Ben küstah, kaba bir adamım."

Dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirten Sena, sohbetten aldığı keyfin yardımıyla ellerini koyacak yer bulmakta sıkıntı yaşarken, Ahmet'in *'Flört edilmez'* yaftasını hatırlamamaya çalıştı.

"Onlar en belirgin özellikleriniz," diyen genç kadının lafını masayı toparlamak için gelen garson böldü.

Sohbetin rehavetine kapılan Sena, yarım kalan cümlesinin devamını ve kendi aklından geçenleri fark edince, heyecanına engel olamadı. Geri çekilmek ve yeniden suratını asmak istedi. Ancak sinir sistemine söz geçiremeyince, hareketlerini kontrol altında tutmayı başaramadı.

Masanın ucundaki tuzluğu devirmesinin hemen ardından panikle ayağa fırlarken dudaklarından "Ahh..." diye inleme döküldü. Daha sitemini sonunu getiremeden, hemen yanı başındaki garsonun koluna çarptı ve adamın elindeki tabakların yere devrilmesine sebep oldu.

Saniyeden bile kısa bir sürede oluşturduğu manzaranın korkunçluğu karşısında avuçlarıyla ağzını kapatıp, çıkmaya hazırlanan çığlığını bastırmaya çalıştı. Aynı anda da kulaklarına kadar kızaran Sena, yerin yarılması ve kendisinin de içinde kaybolma olasılığını hesapladı. Çok düşük bir

ihtimaldi. Doğaya karışıp yok olmayı beklemek, şu an için daha mantıklı bir hareket olurdu.

Dudaklarına salakça bir gülümseme yerleştiren Ahmet, kahkahasını içinde tutmaya çalışırken, "Tamam, sorun yok! Sakin ol," diye telkinde bulunmasının boşuna bir çaba olduğunun farkındaydı. Sena, ruhen onu duymaktan çok uzaktı.

Ahmet ortamı biraz yumuşatmak için, korku dolu gözlerle bakan zavallı garsona yöneldi.

"Kırılanları da hesaba ekleyin, lütfen!"

"Teşekkür ederim, efendim!"

Sevinçten ne yapacağını bilemeyen uyku sersemi genç garson yanlarından uzaklaşırken, Ahmet de yerinde çakılıp kalmış Sena'nın yanına ilerledi. Her zamanki gibi, hareketleri sert ve kendinden emindi.

"Hadi, bana gidelim. Güzel bir uyku ikimize de iyi gelecektir," diye teklifte bulunan Ahmet, verdiği karardan çok da emin değildi ama saat sabahın altısını bulmuşken ve Sena iyice dağılmışken aklına başka bir fikir gelmiyordu.

İkinci bir şok dalgasıyla karşılaşan Sena adamın teklifini anlamak için bir dakika kadar düşündü. Doğru duyduğuna ikna olunca, "Nereye," diye haykırdı. İstemeden de olsa gösterdiği tepkiyi başkaları abartılı bulabilirdi ama onun için az bile sayılırdı. Daha az önce -*ve bir kez daha*- rezil olmuşken değil evine gitmek, adamın yüzüne bakamıyordu. Ancak gidecek bir yeri yokken, reddetmek için biraz daha düşünmeliydi.

"Aklına daha iyi bir fikir gelmiyorsa, benim evime gidiyoruz."

Konuyu kapatmak gerçekten harika bir fikirdi ama bir sonuca bağlayıp kapasalardı daha mükemmel olurdu.

"Merak etme, istersen de evine gidemezsin."

"İşleri henüz bitmemiş midir?"

"Sanmam. Hatta bence daha başlamamışlardır bile."

"Doğru," diyen Sena cümlenin devamı olan, *'Peki ben şimdi ne yapacağım?'* sorusunu kendine sakladı.

"Filiz Teyze'ne gidebilirsin."

Ahmet belki onu duymamıştı, ancak genç kadının aklından geçenleri anlayacak kadar akıllıydı.

"Hayır, ona gidemem. Malum olaylardan sonra sizlerle görüşmeye devam etmiş için bana biraz kırgın. Ayrıca, durup dururken onun da canını sıkmak istemiyorum."

Sena'yı büyüten annesinin kuzeni Filiz Teyze'si, aynı zamanda Yağmur'un annesiydi. Kadının yaşadıkları zordu ve çoğunda da haklıydı. Tek sorunu, itiraz ediş biçimiydi.

"Asya'ya gitmeni de ben tavsiye etmiyorum."

"Neden?"

"Dorukla sabaha karşı gelecekti, onları rahatsız etmek istemezsin öyle değil mi?"

Gülüşünü çarpıtan Ahmet'in iması ve amacı çok açıktı. Bir kez daha onun kazanmasına izin vermek istemeyen Sena kızarmamaya çalıştı ama yanakları çoktan alev almak üzereydi. "Küstahsın ama tavsiyene uyacağım."

"Doğruyu söyleyip, dürüst olmaya çalışıyordum. Oraya gittiğinde, şimdikinden daha çok utanacaktın."

"Gülüşün dürüstlük dışında her şeyi temsil ediyor," demeyi başaran Sena, kendisiyle gurur duydu.

Sena'nın cevabından hoşlanmayan Ahmet, elindeki peçeteyi top haline getirip genç kadına fırlatırken, küçük kız kardeşiyle eğlenen bir ağabeyin rahatlığını taşıyordu.

Yoksa Sena, onun ilgi alanına giren kadınlara nasıl özenle davrandığını herkesten iyi bilirdi.

Bomboş lokantada yankılanan tek şey onun kahkahası olunca, genç kadın öfkesine hakim olamadı. Birbirine karışan saçları arasında alnını ovalarken en hırçın sesiyle, "Canımı acıttın," diye cıyakladı. Tamam, ona bir kadınmış gibi davranmamasına alışmıştı, ancak küçük kız kardeşiymiş gibi takılmasından da hiç hoşlanmamıştı.

"Öpüp iyileştirmemi ister misin?"

Genç adamın kinayeli sorusu çok sıradan ve basitti. Bir iltifat ve istekse hiç değildi. Çocukluklarına ufak bir göndermeydi sadece ama bunu söyleyen o olunca, Sena'nın kulağına çok romantik ve tutkulu geliyordu.

Sena'nın üzerinde yarattığı etkiden habersiz olan Ahmet, garsondan hesabı isterken adamın boğazına yapışmamak için kendini zorladı. Sesindeki kızgınlığı saklama gereği hissetmeden, "Öpücüğün sen de kalsın, istemem," diye çıkıştı.

Tüm ağırlığını tek ayağının üzerine veren Ahmet, hüküm vermeye çalışırcasına Sena'yı süzdü. "Özür dilerim ama en azından artık üzgün değil kızgınsın, öyle değil mi?"

Karşısındakini girdiği bunalımdan çıkarmak için, ona duygularını meşgul edecek başka bir konu vermeyi ustalıkla başarması Ahmet'in en belirgin özelliğiydi.

En umutsuz ve gergin olduğun anda, yaptığı yorumlarla karşısındakinin aklını dağıtmak, onun teselli ediş biçimiydi. Her şeyi alaya alması ise, sadece yapmaya çalıştığı işin bir parçasıydı. Ahmet, omuzuna başına yaslayıp huzur bulacağın bir limandan çok, savaşmak için sana sebepler veren fırtınaydı. Bu, Ahmet'i tanıyan herkesin bildiği bir gerçekti.

beyaz atlıdan çok daha fazlasıydı. Geniş omuzları, kararmış güzleri ve çarpık gülüşüyle oluşan ukala tavırları...

Polis merkezinde geçirdikleri dört saatin ardından ve gecenin karanlığı yerini ışığa bırakmak üzereyken, Sena bir evsiz kadar perişaye göründüğüne emindi. Oysa Ahmet'nin tek değişen ötkeden sertleşen yüz hatlarıydı. Uzun tırpalı kirpiklerinin altında gizlenen gözlerinisse göremiyordu ama zihninde tasarlayabiliyor, bu da işini zorlaştırıyordu.

En iyisinin adama bakmamak olduğuna karar verip tüm dikkatini kucağında birleştirdiği ellerine yöneltti. Ahmet'le flört etmeye çalışamazdı. Artık bunun hayalini bile kuramayacağını zaten çok net biliyordu. Fakat bilmek uygulamada işine yaramıyordu.

Aniden, "Bu sayede Onur'la da aranız düzelir," diyen Ahmet'in gür sesiyle gerçek dünyaya geri dönen Sena, dalgın derinlerden yüzeye çıkmayı başarabildi. Zaten girdiği yer pek de hoş değildi.

"Sen aramızda sorun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyordum! Sadece şanslı bir tahminde bulundum, sen de az önce teyit ettin."

"Yanılıyorsun!"

Kaşığını masanın üzerine bırakan Ahmet, yemeğe devam etmeyeceğini belirtircesine kaseyi ileriye doğru hareket ettirdi. Yüzündeki şeytanî gülüşü iyice yayarak, "Hatırını sorma suratını, tamam senin dediğin gibi olsun," dedi.

Çenesini iyice aşağıya doğru indiren Sena kendini gösterdiğini düşünerek yüzünü buruşturup dudaklarının arasından hırıldadı.

"Öfkeni dindirmek için beni pataklamana izin versem karşılığında ne alırım?"

Ahmet'in bu lafının ardında bir düzine ima vardı ve

Sena hepsini tek tek görmüştü. Hayretle açtığı gözlerini genç adama dikmek için başını kaldırdığında masada yalnızlanan Ahmet'in kahkahasını duydu. Neden bilmiyor, genç adam Sena'nın yüzünün kızarmasından büyük zevk alıyordu ve hakkını teslim etmek lazımdı; bunu sinsilikle, hiç zorlanmadan başarıyordu.

Birkaç iyi laf etmesi ve Sena'nın onu susturması gerekiyordu. Ancak tüm beyin hücrelerinin öldüğünü hissedebiliyor, olur da ağzını açarsa daha komik duruma düşeceğini kestirebiliyordu. Bu yüzden sessiz kalmak çok akıllı bir tercihtı.

"Tamam, tamam, susuyum. Artık kalkalım mı?"

Adamın da susmaya karar vermesiyle rahatlamaya fırsatı olmayan Sena, yeni bir krizle karşı karşıya geldi. Birkaç saniye düşünüp bir bahane eşliğinde eve gitmek istemediğini söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştı ama hiç şansı yoktu.

Tam ümitlerini kaybetmek üzereyken, "Hâlâ tek başına kalmaktan korkuyor musun?" diye soran Ahmet onu bu eziyetten kurtardı.

"Aslında korku değil. Çekiniyor ve yalnız kaldığımda, beni esir alacak senaryolara izin vermek istemiyorum diyelim."

"Bu uzun ve anlaşılmaz cümlenin özeti olarak, korkuyorsun yani."

"Eğer böyle düşünmek seni mutlu edecekse, evet korkuyorum."

"Senin korkman beni neden mutlu etsin ki?"

"Bilmiyorum, sen söyle."

"Neyse, yorgunluk ve uykusuzluk ikisinin de saçmalamasına sebep oluyor, en iyisi bu yersiz konuyu kapatalım."

***

Birçok insan için, bütün geceyi ayakta ve uykusuz geçirmişsen yapılacak en iyi şey, sıcak bir çorba içmektir. Fakat durum Sena için pek de öyle değildi. O, mümkünse uyumak ve uyandığında da her şeyin kötü bir kabustan ibaret olduğunu görmek istiyordu.

Duygularının aksine mantığı, bütün geceyi onunla birlikte polis merkezinde geçiren Ahmet'i geri çevirmemesi gerektiğini buyurmuş ve Sena da onu dinlemişti.

Üstelik uyuyamayacağını bildiği o boş eve gitmeyi ne kadar geciktirirse o kadar iyiydi ki zaten gidecek bir evi de yoktu. Efe'nin son saatlerini onunla birlikte geçirdiğini öğrenen polis evde araştırma yapmak istemiş. Ahmet de avukat eşliğinde her türlü incelemeyi yapabileceklerini söylediğinde Sena'ya düşen, anahtarını teslim etmek olmuştu.

Önünde dumanı tüten çorbadan aldığı her bir yudum midesindeki düğümleri çözmekte ona yardımcı oldukça, verinde bir karar verdiğine ve uykudan daha güzel şeyler olduğuna kanaat getiren Sena, tüm yaptıkları için genç adama minnettardı.

Komiserin bitmek bilmeyen soruları ve bakışları onu çok korkutmuştu. Aynı soruyu değişik kelimelerle en az üç defa sormadan yerinsine geçmeyen adamın bir ara, "Cinayet şüphelisi olarak sizi gözaltına alacağız," diyeceğini sanmıştı. Yani filmlerde öyle diyorlardı.

"Efe Yılmaz'ı evinize alacak kadar yakından mı tanıyordunuz? Ona evinizin kapısını açacak kadar çok mu güveniyordunuz?"

Sena'ya göre bu ikisi aynı şey demekti ve cevap da tekti. "Onu yakından tanımıyordum ama iyi biri olduğuna dair kuvvetli sezgilerim vardı."

Israrla verdiği bu yanıt komiseri çok tatmin etmemiş olsa da onun için yeterliydi. İnsan herkese suçlu gözüyle bakarsa dünya nasıl yaşanılabilecek bir yer olmaya devam edebilirdi ki?

Yorucu görüşmenin ardından baş komiser ayağa kalkıp, "Yardımlarınız için ve en önemlisi, zaman kaybetmeden gelip bizi bilgilendirdiğiniz için çok teşekkür ederiz," dediğinde, Sena ciğerlerinde biriken tüm havayı tek seferde serbest bırakmıştı.

Oradan kaçıp uzaklaşmanın haricinde hiçbir şey istemiyordu. Ahmet, sanki içinden geçenleri anlamış gibi hiç bekletmeden onu oradan çıkarmış, arabasına bindiği gibi soluğu esnaf lokantasında almışlardı.

İçtiği son kaşık sıcak çorbanın da midesine indiğini hissettiğinde, geriye doğru yaslanıp beklemeye koyuldu. Üzerindeki tedirginlikten kurtulmuş olsa da kendini bir o kadar yorgun hissediyordu.

Cesaretini topladığına emin olunca başını kaldırmadan kaçamak bakışlarını Ahmet'in yüzüne yöneltti. Çocukluğundan beri -*ki yaklaşık yirmi üç yıldır*- bu adam onun hayallerinin beyaz atlı prensiydi.

Hayallerinde, kötü adamlar tarafından kaçırılıyor ve her seferinde de Ahmet tarafından kurtarılıyordu. Bugün, o hayaller gerçek olmuştu. Ahmet ve çağırdığı iki avukat olmasaydı başına neler gelirdi aklına bile getirmek istemiyordu.

Çok yakışıklıydı Ahmet. Karşılaştırılacak herhangi bir

"...Olabilecek dedikodu ve yanlış anlamaları önlemek için, haftada bir gün dışarıda değil, evinde Efe Yılmaz'a ders veriyordu. Böylece, hem daha rahat bir ortamda çalışmış, hem de görünme riskini azaltmış oluyorlardı. Bunlar dün akşam da bozulmadı; birkaç saatlik çalışmanın ardından Efe Yılmaz evden ayrılmış, ancak girdiği saatin, Sena Hanım tam olarak hatırlamasa da sekiz civarı olduğunu düşünüyor."

Konuşmasının tam da bu yerinde komiser yardımcısı Yusuf'un kaşları ortada buluştu. Arkaya doğru iyice yaslandığı koltuğunda dikleşip, kollarını masanın üzerinde birleştirirken şüphe dolu bakışlarını Sena'ya çevirdi ve Ahmet cümlesini bitirene kadar da ayırmadı.

Genç komiserin gözlerindeki şüphe ve merak karışımı şey her ne ise, o iyice artmış ve Ahmet'i endişelendirmeye başlamıştı.

Ancak, Komiser Yusuf ayağa kalkıp, "Sena Hanım sizi sorgu odasına alalım..." deyince nerede hata yaptığını bilmese de endişelenmekte ne kadar haklı olduğunu anladı.

Adamın cümlesini tamamlamasına izin vermeden, "Avukatımız gelmeden Sena Hanım'ı hiçbir yere alamazsınız," diye gürledi.

"Bakın, bu sadece prosedür. Ben ifadenizi aldım ama [illegible] mutlaka sizinle görüşmek isteyecektir. Söyledikleriniz kayıt altına alınması gerek."

"Sen onu kilalıma anlat!"

Ahmet, tepelerinde dikilen adamın üstten bakışlarından [illegible] ayağa kalkıp Yusuf Komiser'in karşısına dikildi. Bacaklarındaki tüm kasları ortaya çıkaran kot pantolonu ve üzerine giydiği siyah deri montuyla bakan

kendine hayran bırakıyor, öte yandan öfkesiyle karşısındakinin bir adım geri çekilmesini sağlıyordu.

O, Sancaktar Ailesi'nin bir üyesiydi. Ülkenin en saygın ve varlıklı ailesinin şehzadelerinden biri olması burada bir yere kadar ayrıcalık tanıyordu. Fakat Ahmet, o yerden sonrası için de ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Sena'nın "Şimdi ne olacak?" bakışları eşliğinde, saate aldırmadan avukat ordularının başındaki Zeki Bey'i aradı. Telefonun açılmasını beklerken, yeniden komisere döndü.

"Siz amirinizi çağırın, biz de avukatımızı. Sena Hanım o odaya girmeyecek, ifadesi burada alınacak," diyen Ahmet'in sesindeki kendinden eminlik hiç azalmadı.

Korkmak için bahane arayan Sena'nın sorgu odası denilen yerde tek başına kalmasına izin veremezdi. Son birkaç saattir yaşadıklarından dolayı gözlerindeki parıltısı kaybolan genç kadının, daha fazla dehşete kapılmasını istemiyordu. Aşk nedir haberi yoktu belki ama sevgi ne demekti iyi biliyordu. İşte bu yüzden, ne pahasına olursa olsun sevdiği insanları korur ve onlar için gözünü kırpmadan her savaşın içine girerdi.

"Neden bir avukata ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsunuz ki?"

"Ben sadece size yardımcı olmak istemiştim. Haberlerde neden orada olduğunu bilmediğiniz söylenmişti," diye araya giren Sena'nın sesini, kendisi bile duymakta zorluk çekti.

"Efe Yılmaz'ı son gören kişi olarak Sena Hanım'ın, sizin ilk şüpheliniz olabileceğini ima ettiğinizi düşünüyorum. Üstelik ben, *'Efe Yılmaz'ın orada olduğunu kimse bilmiyordu,'* dedikten hemen sonra."

Güvenlik kapısını geçip danışmada oturan memurun yanına giden Ahmet işini çoktan bitirmiş, asansörün dönmesine hasıp beklemeye koyulmuştu. Oysa Sena'nın güvenlik kapısında çantasının incelenmesi bile yeni bitmişti.

İçindeki yıkılmışlığa rağmen başını dik tutmaya çalışarak, nihayet Ahmet'in yanına vardığında biraz cesaretli olmayı ve ona haddini bildirebilmeyi diledi.

Bir adım gerisinde durduğu adama sadece, "İstemiyorsan, bana yardım etmek zorunda değilsin," diyerek serzenişte bulunabildi ki bu kadarı bile onun için büyük başarıydı.

"Ben bir erkeğim."

"Yani?"

"Yani, sana yardım etmek zorundayım."

"Zorunluluktan dolayı bir şey yapmanı istemiyorum."

"Bunu, beni evden çıkarmadan önce söyleyecektin," diyen Ahmet, Sena'nın sözlerinden hiç etkilenmemişti.

Çarpıttığı dudaklarının arasından alayla gülen Ahmet'e verecek cevabı yoktu. Adam haklıydı. Dolaylı da olsa ondan yardım istemişti. Fakat Sena, o an için başına yeni bir dert aldığının farkında değildi.

Kendini toparlaması yarım dakika süren Sena, gözlerini devirip pes etti ve tam önlerinde kapısı açılan asansöre binerken maktûs kaderini kabullendi.

Hiç konuşmadan üçüncü kata çıktıklarında, gişedeki memurun onları yönlendirdiği komiser yardımcısını asansör kapısında beklerken buldular.

Kibarca gülümseyen genç komiser, "Ahmet Sancaktar!" dedi. Aslında bu bir soruydu, doğru kişileri karşıladığının teyidini istiyordu. Kolunu yanında yaprak gibi titreyen Se-

na'nın beline dolayan Ahmet de sadece, "Evet," diye karşılık vermekle yetindi.

"Efe Yılmaz dosyasıyla ilgili ifade mi vermek istiyorsunuz?"

"Ben değil. Sena Hanım'ın sizinle paylaşmak istedikleri var."

"Buyurun, lütfen, masama geçelim."

Önden ilerleyen adamın peşine takıldıklarında, iyice kendine yasladığı Sena'yı sakinleştirmek adına dil dökse de başarılı olamamıştı. Susmayan telefonlar, koşuşturan insanlar ve bağıran adamlar genç kadını telaşlandırmıştı.

Adının Yusuf olduğunu öğrendikleri genç komiser, gençliğinin verdiği çevikliğin yardımıyla, tek hareketle koltuğuna otururken misafirlerine de yerlerini gösterdi. Sürekli hareket eden göz bebekleri, hem kuşkucuydu hem de amirine yaranmasına yardımcı olacak bir şeyler duymak adına sabırsızdı.

Ahmet, önce kolları arasında tuttuğu genç kadının oturmasını sağladı. Kendi de masanın önünde sıralı duran ikinci sandalyeye yerleşirken, ne yaptığını bilen birinin kendinden eminliğini taşıyordu.

Dikkatle yüzüne baktığı Sena'nın stresten konuşamayacağını anlayınca, onun yerine bildiklerini anlatmaya başladı ki zaten ortada anlatılacak fazla bir şey yoktu; sadece çok önemli bir detay vardı.

Ahmet anlatmaya başladıktan sadece birkaç dakika sonra, komiser yardımcısının neden bunları Sena'nın değil de onun anlattığını merak ettiği belliydi. Fakat, buna verecek çok geçerli bir mazereti yoktu. Yalnızca Sena'yı bu eziyetten kurtarmak istemişti. Üzgün ve aynı oranda şaşkın olan kadının daha fazla yıpranmasını istemedi.

Geçirdiği şok her halinden belli olan Sena ise, cevap olarak Ahmet'e bakmakla yetindi.

"İyi misin?"

"Hı hı!"

Telefonda olduğunun aksine sessizliğe gömülüp önüne dönen kadın, sohbet etmeme konusunda oldukça ısrarlı görününce, Ahmet'te üzerine gitmemeyi seçti. Normal şartlar altında böyle bir fırsatı kaçırmazdı ama kızın koltuğun ucuna tünemiş hali onu susmaya zorladı.

Yola çıktıklarından bu yana, kainatın sırrı sanki oradaymış gibi ellerini inceleyen Sena'nın hali, genç adamın sinirlerini bozmaya başlayalı epey bir süre olmuştu.

Gözünü yoldan ayırmadan, "Neden bu kadar gerginsin? Biraz abartmıyor musun?" diye sorarak, genç kadının düşüncelerini dağıtmaya çalışan Ahmet, bunda başarılı olduğuna emindi.

Birkaç defa konuşmak için teşebbüste bulunan ama her defasından vazgeçen Sena ise uzun bir cümle kuramayacağını anlayınca, "Bence abartmıyorum," dedi.

"Hayır, adamı sen öldürdüysen bileyim de, ona göre komiserin karşısında açık vermeyeyim."

Alacağı tepkiyi merak eden Ahmet bakışlarını genç kadına yöneltti. Çok akıllı bir kızdı Sena. Hayatındaki tüm olumsuzluklara rağmen geldiği nokta bunun en iyi kanıtıydı. Ah, bir de bu heyecanlı halleri olmasaydı.

"Kötü bir şaka yapmaya çalıştığını varsayıyorum."

"Aslında, sadece ne hissettiğini, aklından neler geçtiğini merak ediyorum."

Sena derin bir iç çekip, birkaç saniye kendini dinledi. Aklından geçenleri o da bilmiyordu. Öncelikle, Ahmet'le

birlikte onun arabasında olduğuna alışması gerekiyordu, sonra, gerekirse aklından geçenlerle ilgilenebilirdi.

Ondan bir cevap bekleyen adama, "Bilmiyorum," dedi dudaklarını büzerek. "Aslında biliyorum ama sahip olduğum kelimeler hissettiklerimi ifade etmem için yeterli değil."

Kaşlarını ortada birleştiren Ahmet, karşısındaki kıza sanki ağzından lavlar çıkıyormış gibi baktı. Kurduğu cümle tarzı da ondan beklenir türdendi. Kendine bir iyilik yaptı ve gidecekleri yere kadar susup, Sena'yı dile getiremediği cümleleri ile baş başa bıraktı.

***

Arabayı park eden Ahmet, inmeden hemen önce Sena'ya polise ne anlatacağını ve Efe'yi ne kadar zamandır tanıdığını tekrar sormuş, yorum yapmaktan da geri kalmamıştı.

Bir ilah gibi karşısında duran adama bakmak onu çok yoruyordu. Az sonra yaşanacakların düşüncesiyle baş etmeye çalışırken, bir de bir lütuf gibi Ahmet'e bağışlanan gözleriyle Sena'ya bakması, genç kadının tüm dengesini alt üst ediyordu. Yapacağı görüşmeden başka bir şey düşünmemesi gerekirken onun duyuları mıknatıs gibi Ahmet'e yapışmıştı ve kendini oradan kurtarmayı bir türlü başaramıyordu.

Küçücük arabanın içinde onunla yalnız olmaya daha fazla dayanamayan Sena, duran arabadan aceleyle indi.

Şiddetini arttıran yağmurdan nasiplenmek istemeyen Ahmet ise, ondan önce davranıp -*hem de onu beklemeden*- koşarcasına uzaklaştığında, Sena öfkeden dudağını ısırdı.

"Tamam, sen hazırlanmaya devam ederken ben de sana soru sorayım."

"Güzel fikir."

"Efe ile nasıl tanıştınız ve ona ders vermeye nasıl karar verdin?"

Heyecanla anlatmaya başlayan Sena, Efe'nin iyi, çalışkan ve dürüst olduğundan, ancak özel hayatı hakkında fazla bilgisi olmadığından bahsetti.

"Bekardı ama bir kız arkadaşı var mı bilmiyorum. Annesiyle birlikte yaşıyordu. Konya'da okuyan erkek kardeşinin masraflarını o karşılıyordu. İstekliydi. İmkanlarının ve zamanının kısıtlı olduğunu görünce, ona yardım etmek istedim."

Koşuşturmaktan nefes nefese kalan Sena'nın sesi, kesik kesik geliyordu.

"Dün akşam nasıldı?"

"Normaldi. Yani, her zamanki gibi. Korkuyormuş gibi bir hali de yoktu. Yani, öyle olsa dersi iptal eder, gelmez ya da madem geldi, gitmemek için direterdi. Yani, en azından ben olsam öyle yapardım. Sence seri katil olabilir mi?"

Kızın sesindeki korkuyu telefonda dahi duyabilen Ahmet, direksiyonu Sena'nın evinin olduğu caddeye doğru çevirirken gülümsemeden edemedi. Nasıl bir hayal gücüydü bu?

"Bir seri katil olduğunu sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum."

Konuşmaya başladıktan yaklaşık otuz saniye sonra dili çözülen genç kadın, on dakikadır aralıksız olarak cümlelerini sarf ediyordu. Efe'nin iyi bir insan olduğundan girdiği konu, seri katil ihtimalini de eledikten sonra şu an onun

kapkaççılar tarafından öldürülmüş olabileceğine kadar gelmişti.

Derin bir of çeken Sena cümlesinin arasında, "ben aşağıdayım," diyerek konumunu bildirdi.

"Tamam, ben de az sonra oradayım."

Daha önce bir iki defa o da sadece Asya'yı almak için geldiği evi bulamayacağından endişe duymaya fırsatı olmadan arabanın içinde sesi yankılanan Sena'yı görmesi çok zamanını almadı.

Günün her saati işlek olan caddenin kenarında dikilmiş duran genç kadın, şubat ayının keskin soğuğundan korunmak için, beresini kulaklarına kadar çekmişti. Kot pantolonun üzerine onu en az iki beden kalın gösteren montunu giymiş, boyuna aldırmadan da topuktan yoksun botlarını ayağına geçirmişti. Elindeki telefonu iyice yüzüne yaklaştırmış olan Sena'nın, sesindeki telaşın hareketlerine de yansıdığını görebiliyordu.

Ahmet, şayet Sena'yı tanımıyor olsaydı, onu lise öğrencisi sanırdı. Hayır, aslında onun hakkında bir hüküm veremezdi; çünkü eğer onu tanımıyor olsaydı, şu anki görüntüsüyle asla dikkatini çekmeyi başaramazdı.

"Seni gördüm," diyen Ahmet, akıp giden trafiğin içinde sağa yanaşmak için, iyice yavaşlayıp sinyal verdi.

Genç kadının tam önünde durmasıyla, yolcu kapısının açılması aynı anda oldu.

"Çok beklettim mi?" Sorusuna herhangi bir cevap beklemeyen Ahmet, spor siyah arabasını yeniden çalıştırdı. Beklerken üşümüş olabileceğini düşündüğü Sena'nın derdine çare olmak için de, klimanın sıcak ayarını iyice yükseltti.

tüstüyle hareketleri birleştiğinde bir çocuktan farksız oluyordu.

Onu ilk gördüğünde, Sena beş kendisi ise dokuz yaşındaydı. Ailesi sürekli ve uzun zamanlı seyahatlere çıktıklarından, Sena'yı Sancaktar Villası'na komşu olan Tamer amcalara bırakırlardı. Bazen, birkaç aydan fazla kaldıkları gezilerinin birinde geçirdikleri kaza sonucu anne ve babası olay anında ölünce, Sena sürekli olarak Tamer amcalarda yaşamaya başlamıştı.

Ahmet'in kardeşleriyle beraber büyüyen genç kadının çok parlak bir kariyeri, inanılmaz bir azmi ve sağlam bir duruşu olmasına rağmen bir yanı hâlâ çocuktu.

Öte yandan Ahmet, etrafı kadınlarla çevrili bir evde büyümüştü. Kızkardeşleri... Kız kardeşlerinin arkadaşları... Onlarla büyümüş ama asla onlarla oynamamıştı. Tüm hayatı boyunca ne kızları anlamış ne de onların oyunlarına dahil olmak istemişti. İşin kötüsü, ne Mehmet ne de babası gibi olabilmişti. Lider, varis... Aslında, bunun için hiç de çaba sarf etmemişti. Aksine onlara benzemekten özellikle kaçınmıştı.

Onun kendisi için istediği hayat bambaşkaydı. Duygularını konuşamayan, hatta belli edemeyen biri olarak, hayallerinden hiç kimsenin haberi yoktu. Zaten Ahmet de böyle bir şeyi yüksek sesle dile getirmeye hazır değildi, çok büyük bir olasılıkla da asla hazır olamayacaktı. Şimdilik, anı yaşıyor gibi görünmek en güvenli ve en az baş ağrıtan yöntemdi.

O; hırçın, asabi ve ukala olarak tanınan ortanca kardeşti. Aslında pişmanlıkları olan, kıskançlığın onu ele geçirmemesi için çabalayan biriydi. Risk almayı sever, başarısız olmaktan korkardı.

Mensubu olduğu aile, ülkenin önde gelen zenginlerindendi ve Ahmet'e düşen ise, o ailenin yakışıklı ve çapkın erkek kardeşi olmaktı. Bugüne kadar sahip olduğu tek unvan buydu.

Ağabeyi Mehmet'in isteğiyle sorumluluklarını yerine getirmek için, sık sık Sancaktar Holding'e gidiyor, üzerine düşeni fazlasıyla yerine getiriyordu. Ödüllü bir mimar olmasının yanı sıra, aklını da kullanmasını bilen, iyi bir patrondu. Tek sorun, Ahmet patron olmak istemiyordu. Toplantılar arası koşuşturup, bir masanın başında saatlerce oturmak ve önüne gelen kâğıt yığınlarını imzalamakla geçen bir ömür ona hiç cazip gelmiyordu. Adrenalinin veya tutkunun olmadığı yerde o, nefes dahi alamazdı.

Özel hayatında da durum çok parlak değildi. Herkes gibi güzel kadınları severdi ama aşk denilen saçmalığa inanmıyordu. Hayatından ve yatağından birçok kadının geçtiği doğruydu fakat bu onun değil, kadınların tercihiydi. Asla yapmayacağı şeylerin sözünü vermemesine rağmen, üçüncü görüşmelerinin hemen ardından yapılan aşk ve evlilik imaları, Ahmet'e arkasına bakmadan kaçmak için bir sebep sunuyordu.

Fakat Sena, diğerlerinden farklı olduğunu bildiği, özel bir kadındı. Güzelliğinden çok aklını kullanan nadir insanlardan biriydi. Biraz şaşkın ve heyecanlı bir tipti ama her güzelin mutlaka bir kusuru olurdu.

Sena ile yaşadıkları bir öpüşme krizi vardı ki onu aklına bile getirmek istemiyordu. O konuda hâlâ kendini affetmiş sayılmazdı.

"Peki, ne konuşalım? Fıkra dinleyecek modda değilsindir."

"Hayır, fıkra dinlemek istemiyorum."

"Diyorum ki; seni alayım, polise gidelim ya da istersen orada buluşalım."

Ahmet'in orası diye bahsettiği yerin neresi olduğu hakkında bir fikri yoktu. Ve o yer, her neresi ise oraya tek başına gitmek istemiyordu. Üstelik ürkmüş ve üzgündü. Yalnız kalmak ve düşünmek de istemiyordu.

"Şey, Peki, ama..." Hissettiklerini dile getiremeyen Sena, aynı anda Ahmet'in, "Asya ben çıkıyorum," dediğini duydu.

"Sorun ne Sena? Ve lütfen, tek seferde söyleyip ikimizi de kurtar."

Önce evin içindeki sessizliği, ardından telefonda Ahmet'ın koşuşturmasını dinlerken adlandıramadığı bir korku gelip, tam kalbinin üzerine oturdu.

İçinde bağırıp duran seslerin aksine, evdeki yalnızlığın sessizliğine tek başına göğüs geremezdi. Kendi gölgesinden korkar hale gelmişken, bu kadarına yetecek kadar gücü olmayan Sena'nın yalnızlığı yine ayağına dolanmıştı.

Yer delme aletinin hızıyla çalışan kalbine aldırmadan, "Gelmen ne kadar sürer?" diye sordu.

"Trafiğe bağlı ama on dakikayı geçmez."

"Yalnız kalmak istemiyorum. Sanırım korkuyorum!"

Sena'nın bunu söylemesine gerek yoktu. Sesindeki titreklik, korkusunu açıkça belli ediyordu.

"Tamam, telefon açık kalır. Seni yeniden arayacağım."

"Teşekkür ederim."

Evden çıkmadan hemen önce, telefonu kapatıp girişteki pufun üzerine bırakan Ahmet, cebinden kendininkini çıkardı. Sena'nın numarasını bulup araması sadece on saniye sürdü. Genç kadın daha ilk çalışta, "Alo" deyip cevap verdiğinde Ahmet "On dakika sonra aşağıda olabilecek

misin?" diye sorarken arabasına ulaşmak için adımlarını hızlandırdı.

"On dakika sonra oradayım."

"Anlaştık," diyen Ahmet, arkasından aceleyle nereye gittiğinin hesabını soran Asya'yı duymazdan gelmiş ve yola koyulmak için çoktan arabasını çalıştırmıştı.

Asya'nın evi Etiler'de, Sena'nınki ise Şişli'deydi. Trafiği hesaba katmazsa, aradaki mesafe fazla sayılmazdı. İş için -*ama gerçekten iş için*- Amerika'ya giden Doruk'un yokluğunda, yeğenlerini görmek için her akşam Asya'ya uğraması, bu gece için yerinde bir karar olmuştu. Yoksa ne Sena'ya yardımcı olabilir ne de bu kadar çabuk yanına ulaşabilirdi.

Arabanın motor gücünü zorlayarak, trafikte kendine yol bulmaya çalışırken aynı anda da, konuşmayı bırakan Sena'nın ne yaptığını anlamaya çalıştı. Açılıp kapanan çekmecelerin hemen ardından oluşan hışırtıların sesini ve genç kadının telaşlı nefes alışlarını duydu.

Kendini tutamayan, böyle bir çabası da olmayan Ahmet, "Üzerini mi değiştiriyorsun?" diye sorarken, karşı tarafta kısa bir sessizlik oluştu.

"Nee... Sen... Ama...!" Bu, tam da Sena'dan beklediği tepkiydi. Ahmet kızın gözlerini devirdiğine ve yanaklarının kıpkırmızı olduğuna emindi.

"Tamam, bu soruyu es geçelim, sen bana Efe'yi anlat!"

"Efe'yi mi? Her şeyi anlattım zaten. Ne? Bir şey mi atladım yoksa?"

Başını sağa sola çevirip istemsizce dudaklarını sağa kıvıran Ahmet, 'şaşkın' kelimesinin açık şekilde karşılığı olan Sena'nın sakar hallerine bayılıyordu. Genç kadın görün-

ya nasıl ve neden gittiğini polisin bilmediğini söyledin. Evi ve işi Anadolu Yakasında, malum okul da Hisar'da..."

Kendince doğru açıklamayı yaptığına inanan Sena, cevap alamayınca genç adamı ikna edemediği kanısına vardı. Bu defa sessizliği ilk bozan olma zevkini Ahmet'e tattırmaya, hele de yeni bir iğneleyici söz duymaya hiç niyeti yoktu.

"Efe, bana gelmek için Şişli'deydi ve benim yanımdan ayrıldıktan sonra öldürüldü. Başına ne geldiğini çözmelerine yardımcı olmak için, benim bunu polise söylemem gerekiyor."

"Buraya kadar tamam; peki, neden senin evindeydi?"

"Çünkü Efe hem çalışıp, hem de okuyordu. Ben ona ders veriyordum, tabi bundan kimsenin haberi yoktu. Dün akşam da iki saat kadar çalıştık, sonra da ona verdiğim notlarla, sekiz civarı evden çıktı."

İlk kısmı sorunsuz bir şekilde anlatmak, Sena için Nirvana'ya ulaşmak gibi bir şeydi. Böyle devam ederse, konuşmanın sonunu getirebileceğine inanıyordu.

Anlattıklarına sessizlikle tepki veren Ahmet'e aldırmadan konuşmaya devam ederek, az önce televizyonda izlediği haberi olduğu gibi aktardı.

"Resmini görünce inanamadım ama asıl şoku olayı öğrenince yaşadım. İnanabiliyor musun? Benim evimden çıktıktan hemen sonra öldürülmüş."

"Aklından tam olarak ne geçiyor?" diye soran Ahmet, ilk defa konunun ciddiyetini kavramıştı.

"Açıkçası, bilmiyorum. Nereye gitmem, kimi aramam lazım, hiçbir fikrim yok."

Sena, açıklamalarını bitirince, Ahmet yeni bir soru daha sormadığı gibi yorum da yapmadı. Ya kendini bu işten nasıl kurtaracağını ya da ne yapmaları gerektiğini düşünüyordu. Sena da sessizliğe izin verip, adamın kararını beklemeye koyuldu.

Kısa bir bekleyişin ardından, Ahmet nihayet fikrini belirtti.

"Madem polis çocuğun cesedinin neden orada olduğunu bilmiyor, bunu onlara senin söylemen gerektiği konusunda haklısın!"

Polisle konuşmak fikrinden daha çok, Efe'den ceset diye bahsedilmesi Sena'nın içini ürpertti. Öte yandan, Ahmet'in onun derdiyle ilgilenmesinden gereksiz ve yersiz bir haz duydu.

Yapması gereken, Ahmet'e teşekkür edip telefonu kapatmak, ardından da Onur'u aramaktı. Ama kadere bak ki, Onur'la aralarının limoni olmasının dışında, adam İstanbul'da bile değildi ve en az beş gün daha gelmeyecekti.

Hiç bekletmeden, "Nereye gitmem gerekiyor?" diye soran Sena, kararını vermiş mantığını duymamayı seçmişti.

Aldığı kararda Onur'un şehir dışında olmasının etkisinin büyük olduğunu kendine hatırlatsa da, içten içe tek sebebin bu olmadığını biliyordu.

Ahmet, ne yapması gerektiğini bilen gür sesiyle, "Peki, sen hazırlanmaya başla, ben de çıkıyorum. Aşağıda buluşalım mı?" dediğinde, artık düşünecek de bir şey kalmamıştı.

"Nereye gideceğiz?"

"Boğazda yemeğe gitmeyeceğimiz kesin!"

"Efendim?"

Ahmet'in söylediğini duyan ama verecek cevabı olmayan Sena sadece, '*Efendim*,' demekle yetindi.

"Neee...?!"

"Yurtdışına mı kaçmak istiyorsun? Deniz yoluyla, Yunanistan'a gitmek akıllı bir tercih olur."

"Hayır! Kaçmak falan istemiyorum!"

"Bence de kaçmamalısın, senin yerine polise başka birini teslim ederiz."

"Saçmalamazsan nasıl olur acaba?" diye ciyaklayan Sena, oturduğu yere iyice çöktü.

"Bir katile yardım etmeye çalıştığına inanamıyorum."

Sena'nın kulaklarında Ahmet'in gülmemeye çalışırken çıkardığı tuhaf ses yankılandı. "Ne yani, senin birini öldürmen değil de benim sana yardımcı olmaya çalışmam mı saçmalık?"

"Ama, ben kimseyi öldürmedim ki!"

"Bunu duyduğuma sevindim; böylece bir sürü zahmetten kurtuldum."

Ahmet'in yayıldığı koltukta, sağ kaşını havaya kaldırıp, dudaklarını çarpıtarak gülümsediğini hayal eden Sena'nın keşke biraz cesareti olsaydı. O zaman, *'Yüzündeki aptal ifadeyi silip,-senin için zor olacak biliyorum ama- durumun ciddiyetini kavramaya çalışır mısın?'* diye çıkışırdı. Fakat o, tek kelime etmeden sessizliği seçti.

Beklemekten sıkılan Ahmet daha fazla dayanamayınca, "Seni bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu artık anlatacak mısın?" diye sordu.

"Sanıyorum ki, başım dertte... yani, aslında dert sayılmaz ama..."

"Tam olarak ne olduğunu anlatırsan, başının dertte olup olmadığı konusunda sana yardımcı olabilirim. Mesela, *'Efe kim? Nerede ölü bulundu ve nasıl öldü?'* sorularının cevaplarıyla başlayabilirsin."

Sena önce derin bir nefes alıp, ardından ciğerlerindeki havayı boşalttı.

"Efe öğrencim, dün akşam bana geldi, eve yani."

"Neden öğrencin senin evine geldi?" diye soran Ahmet'in sesindeki yargılayıcı tondan rahatsızlık duydu.

"Efe, benden iki yaş büyük ve..."

"Onunla ilişkin mi vardı?"

"Ne?!"

"Yani, Onur'u öğrencinle mi aldatıyorsun?"

"Ne?!"

"Tamam, Sena *ne*'lemeyi bir kenara bırakıp, her şeyi doğru düzgün anlat. Senden iki yaş büyük *-hem de öğrencin olan-* bir adamın, gecenin bir vakti senin evinde ne işi vardı?"

Heyecan, anî dehşet duygusu ve üzüntüyle, uzun ve anlaşılır cümleler kuramayan Sena, yaşananları tek seferde anlatamadığını kabul ediyordu ama Ahmet'in de ona pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

Adam, onu dinlemiyor, aksine sürekli soru sorarak konuşmasına izin vermiyor, sonra da Sena'yı suçluyordu. Aynı frekansta buluşamayacağı Ahmet'le zamanını boşa harcama konusunda neden ısrar ediyordu ki? En önemlisi, neden sürekli onun karşısında, hep aynı zavallı duruma düşmek zorundaydı? Bu, Sena'nın yıllardır cevabını aradığı bir soruydu ve yanıtını bugün almayı beklemiyordu.

"Öncelikle, verdiğim tepki bence çok normal; çünkü, az önce tanıdığım birinin öldürüldüğünü öğrendim."

"İyi de, senin tepkin sanki daha fazlası varmış gibi düşünmeme sebep oluyor."

"Aslında var; haberde, Efe'nin Şişli'de ne yaptığını, ora-

Tünelin ucundaki ışığı bekler gibi, düştüğü durumdan kurtulmak için bir çıkış yolu bulmayı diledi.

Asya! Tünelin ucundaki ışık, kesinlikle oydu!

Onun mutlaka bir fikri vardır. Asya'nın her konuda bir fikri olurdu. Hatta Asya'dan, polis merkezine kendisiyle beraber gelmesini de isteyebilirdi. Evleneli daha birkaç ay olan arkadaşını rahatsız edecek olması ise umurunda bile değildi.

Kendi ekseni etrafında dönmekten vazgeçti. Sehpanın üzerindeki telefonu alıp, titreyen parmaklarını zorlayarak Asya'nın numarasını tuşladı. Vakit kaybetmek istemeyen genç kadın, dar koridordan geçip hazırlanmak için yatak odasına doğru ilerlerdi. Konuya nasıl gireceğiyle ilgili belirli bir planı yoktu. Şu an için istediği ilk şey bir dost sesi duymak, ikincisi de o dosta sığınmaktı.

Hareketlerini hiç yavaşlatmadan odaya giren Sena, bir cevap alacağına dair ümidini kaybetmek üzereyken açılan telefonun sesini duydu. Hattın öteki ucunda olduğunu sandığı Asya'nın konuşmasına fırsat vermeden, derdini anlatmaya başladı.

"Asya! Neredesin? Evde misin? Sana acil ihtiyacım var! *Doruk geldi mi?*" Birine ulaşmanın verdiği mutlulukla, nefes almadan sorularını sıraladı.

Ne yazık ki, "Ben, Ahmet. Asya banyoda," diye karşılık almasıyla, yakaladığı rahatlama duygusuna sahip olması uzun sürmedi.

Ahmet, Asya'nın ağabeyiydi ve Ahmet, önce Sena'yı öpüp sonra da, *"Pardon ya ben senin ağabeyin sayılırım,"* diyen *hödüğün* ta kendisiydi.

Hayal kırıklığı ve sevinci aynı anda yaşayan Sena, "Ne zaman çıkar?" diye sorduğunda, yaşadığı üzüntünün şid-

detinden geriye kalan bir parçacık aklını da Ahmet'in sesini duyduğu anda kaybetmişti.

"Bilmiyorum ama eğer fikrimi soruyorsan, ikizlerin tuvalet eğitimini tamamlayana kadar orada kalacak."

"Neden?"

"Çünkü Asya, ikizlere parmağını sallayıp, *'Çişler yapılmadan, buradan kimse çıkamaz,'* dediğinden beri, evde çıt çıkmıyor."

"Anladım," demeyi başaran Sena'nın sesindeki hayal kırıklığını Ahmet'in duymaması mümkün değildi.

Bu şartlar altında ondan yanında olmasını isteyemezdi. Asya çocuklarını ölesiye seven ve şımartan bir anne olsa da iş eğitimlerine gelince, benim diyen mürebbiyeyi aratmıyordu.

Ahmet, "Ne oldu?" diye sorana kadar, elindeki telefonu unutup kendiyle kavgaya tutuşmuş olan genç kadın, ona yöneltilen soruya cevap verip vermemek arasında kararsız kaldı. Aslında, Ahmet'in etki alanına girdiğinde konuşmak ve düşünmek gibi en iyi şekilde başardığı iki eylemi uygulamakta sıkıntı yaşıyordu.

Susmasının daha iyi olacağını bilse de, "Efe'nin ölüsü bulundu," diye kısa bir açıklamada bulundu. Sena, uzun cümleler kurmaması gerektiğini zaten öğrenmişti ki şu anda istese de daha fazlasını başaramazdı.

Durumun ciddiyetini anlayamamış olan Ahmet'in, "Sevenlerinin başı sağ olsun," diyen sesinde hiçbir telaş belirtisi yoktu.

"Evet, evet, başı sağ olsun ama ben şimdi ne yapacağım?"

"Sen mi ne yapacaksın? Onu, sen mi öldürdün? Telaşının sebebi bu mu?"

saatleri arasıydı. Yani Sena'nın yanından ayrılan adam çok uzağa gidememişti.

Kısaca, aldığı her haber bir öncekinden daha kötüydü.

Duydukları ve gördükleriyle kanı donan genç kadının yaşanmış olabilecekleri gözünün önüne getirdikçe karnına ardı ardına bıçaklar saplanmaya başladı. Kendi nabız atışından başka ses duymayan Sena, üzüntünün yanında panik ve korkunun da onu ele geçirmeye hazırlandığını fark edip, derin bir nefes alırken elini kalbinin üzerine koydu ve toparlanmak için kendine birkaç saniye zaman tanıdı. İşe yaramıştı!

Yaşı otuzun üzerinde olan öğrencisi, hem çalışıp hem ara verdiği eğitimine yeniden başladığında en büyük destekçisi Sena olmuştu. Onun için giremediği derslerin notlarını toparlamakla kalmamış, karşılık beklemeden haftanın bir günü de kendi evinde ona özel ders vermişti. Yapacak çok şeyi olan, iyi ve güler yüzlü Efe'nin yokluğunu herkes gibi Sena da hissedecekti.

Üzüntü yüklü sesiyle anlatmaya devam eden sarışın spiker, Efe Yılmaz'ın neden Şişli'de olduğunu polisin henüz öğrenemediğini söylediğinde artık genç adamın ölümünü kabullenmek gibi bir şansı kalmadı. O kısmı çoktan geçmişti. Daha sonra üzülmek için nasılsa bolca vakti olacaktı. Yerinden kalkan Sena'nın şimdi Efe'ye karşı son görevini yerine getirip, onun neden Şişli'de olduğunu polise ve ailesine söylemesi gerekiyordu. Kendilerini art niyetli insanların yanlış düşüncelerinden korumak adına ve daha rahat bir çalışma ortamı oluşturacağını düşünerek Sena'nın evinde çalışmaya karar vermiş, bunu da kimseyle paylaşmamışlardı.

Yanaklarından aşağıya peş peşe süzülen yaşlara engel olamayan Sena, daha yirmi dört saat önce Efe ile birlikte, başında oturdukları masaya bakmamaya çalıştı. Bir elini beline koyup diğer eliyle de yüzünü kapattı.

Ahhh... Kalbin göğsünden fırlayacak gibi atması olarak ifade edilen duygunun ne demek olduğunu asıl şimdi anlamıştı.

Acısı için bir şey yapamazdı ama eğer becerebilirse, az da olsa sakinleşmeyi ve fırsatı olursa düşünmeyi denedi. Ancak nafile çabaydı bunlar.

Evin her köşesinde beliren gölgelerin, onun fazla çalışan hayal gücünün ürünü olduğunu bilse de şu durumda bilmek bir işine yaramıyor, aklını toparlamayı bir türlü başaramıyordu.

Daha önce kendini hiç bu kadar yalnız ve terk edilmiş hissetmemişti. Huzursuzluğuna iyi gelecek, onu silkeleyip kendine getirecek birine hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. "Evde yalnız olmak yerine..." diye başladığı cümlesinin sonunu getirmedi. Kimsesizliği onun tercihi değildi, yalnızlığı Sena'nın lanetiydi.

Bir an önce polisi arayıp onları bilgilendirmesi gerektiğinin farkında olsa da nereye gidip kiminle konuşması gerektiği hakkında bir fikri yoktu. Üstelik bunları tek başına yapacak kadar güçlü ve dirayetli de değildi.

Allah Kahretsin! Aklından geçenlerin hızına yetişemiyordu.

Kendine acıyıp saçmalamaya başladığına göre, durum gerçekten ciddiydi. Fakat şu anda, saçmalamak onun en doğal hakkıydı. Ne de olsa, hayatında her gün birileri öldürülmüyordu. Hatta bu bir ilkti. Ne yapacağını bilememesi normal olmalıydı. Yine de artık düşüncelerini organize etmesi, duygularını kontrol altına alması gerekiyordu.

du. Bunun için yaptığı iki şeyden biri, yüksek sesle televizyon izlemek ikincisi de arkadaşlarından birini -öncelikle Yağmur ya da Arya'yı aramak oluyordu. O ikisi, sessizliğe birebirdi. Neden mi? Çünkü onlar Sena'nın aklına konuşmak için yaratılmışlardı.

Televizyon izlemenin haricinde yapacak bir şeylerin de vardı elbette. Kitap okuyabilir, ders çalışabilir ya da bir türlü tamamlayamadığı bin beş yüz parçalık yapbozunun başına geçebilirdi. Fakat istemiyordu. Bugünkü dersleri ve sırf saçlarını kesti diye ona çıkışan nişanlısı Onur'un hâlâ aramamış olması, aklını bu kadar çok meşgul ederken yapamıyordu.

Kendini bildiği günden beri belinde olan saçlarını, Arya'nın düğününden sonra anı bir kararla kısacık kestirmişti. Hatta *emo tarzı* olmuştu denilirse bu yanlış bir ifade olmazdı. Boya değmemiş koyu kahve saçları, önlerden kulak hizasına gelecek kadar uzunken, arka kısımdakiler ele gelmeyecek kadar kısaydı. İnce yüzünü çevreleyen yeni saç modelinin ona yakıştığını, koyu kahverengiyle birleşen yeşil gözlerini ortaya çıkardığını düşünüyordu.

Ayrıca, yakışmasa bile bu Sena'nın kararıydı. Onur, *nişanlısı* olma sıfatıyla, sadece fikrini söyleyebilirdi; tepki gösteremezdi. Hele "Sen, bana sormadan nasıl böyle bir şey yaparsın," ile başlayan bir cümle, kesinlikle Sena'nın yaptığının karşılığı olamazdı.

Onur'a duyduğu öfkeyle, avuçları arasındaki fincanı ikî eliyle birini boğazlıyormuş gibi tutup, bir yudum içti.

Şimdilik Onur'u düşünmemeye karar verdi. Tabi saçlarını da! Sakin ve uzadan bir akşam geçirmek isteyen Sena, düşünce gücünü alt edebilmek için fincanı sehpanın üzerine bırakıp kumandaya uzandı. Televizyonda onu

oyalayabilecek güzel bir aşk filmi bulmayı ümit ederek hızla kanallar arasında dolaşmaya başladığında, bu akşam şansın ondan yana olmadığını anlaması için beklemesine gerek kalmamıştı.

Elinde tuttuğu kumandanın üzerindeki tuşlara, ekranda, "*Son Dakika!*" yazısını görene kadar hiç ara vermeden basmaya devam etti. Az önce geçtiği iki kanalda da aynı yazı vardı; artık, son dakikada gelişen olayın ne olduğunu öğrenip, ardından da yatakla kavuşmanın vakti gelmişti.

İlk anda olayı anlamayacak kadar kendine odaklanmış olan Sena, duyduğu isim ve ekranın sağ üst köşesinde beliren resimle nihayet yaşanan gelişmenin ne olduğunu idrak edebilmişti. İlk hissettiği duygu şaşkınlıktı. Fakat ekranda akıp giden görüntüler ve spikerin anlattıklarının yardımıyla şaşkınlığını çabuk atlattı.

Tanıdığı ve sevdiği bir insanın ölümüyle yüzleşmenin ardından kalbinin acıyla sızladığını hissetti. Üzüntüsünün yansıması olarak da gözlerinden akan yaşları engelleyemedi.

Aklından bir dolu düşünce geçerken, artık onu göremeyecek olmasının dışında en çok Efe'nin annesinin, oğlunun ölüm haberini aldığında ne yaşamış olabileceğini düşünmek canını yakıyordu.

Daha dün akşam burada, Sena'nın evinde sohbet edip Pazartesi günü okulda görüşmek üzere ayrıldığı öğrencisi Efe, sabah saatlerinde hunharca öldürülmüş bir şekilde bulunmuştu. Asıl tuhaf olansa televizyondaki sarışın spikerin verdiği adrese göre bu olay Sena'nın evinden sadece üç sokak ötede meydana gelmişti! En kötüsü bu da değildi. Uzmanlara göre ölüm saati dün akşam 21:00 ile 23:00

İki yıl önce ilişkilerinin şeklini değiştirmeye daha karar vermeden, Onur, onunla açık yüreklilikle konuşmuş, gün gelip Sena'nın duygularının değişeceği konusunda garanti vermişti. "Aşk nasıl bir şeydir bilirim," demişti Onur, "bu yüzden seni anlıyor, sana ve duygularına saygı duyuyorum. Onunla birlikte olma şansın olsaydı aranıza girmez, arkadaşın olarak kalır, senin adına *-seninle birlikte-* mutlu olurdum."

Onur, Sena'nın gizli aşkının kim olduğunu bilmiyordu ama aşkını bilen kişilerin ilkiydi. Çünkü o, iyi bir insan ve mükemmel bir dost olmanın yanı sıra, başkasını sevdiğini bildiği kadına aşık bir adamdı.

Ahmet'le bir geleceği olmayan Sena'nın ikna edilmesi oldukça kolay olmuştu. O, bir aile ve çocuk istiyordu. Elindeki tek aday ise Onur'du ve ondan daha iyisini bulma şansı da yoktu. Saçları kırlaşmış iş arkadaşları ve üniversiteyi özgür bir birey olma yolundaki ilk adım olarak gören öğrencilerini saymazsa, geriye kalanlarda kapılmıştı. Ve en önemlisi, artık Ahmet'i geride bırakıp önüne bakmanın zamanı geldiğine karar vermişti ki zaten hayatının hiçbir döneminde genç adamı beklememiş, bir gün birlikte olacaklarına dair ümitlenmemişti.

Ah, hayalleri hariç tabii ki! Orada, elini tutup gözlerine bakan hep Ahmet oluyordu. Ama her hayal, ille de gerçek olacak diye bir kural yoktu. Sonuçta, Sena her şeyin bir sınırı olduğunu bilecek kadar gerçekçi biriydi. Üstelik bazı hayaller vardı ki hayal olarak kaldıkları sürece mutluluk verirlerdi.

Fazla düşünmesine gerek kalmadan, karşılıklı olarak her şeyi açıkça ortaya serdikleri o gecenin sabahında, on yıllık arkadaşı Onur artık nişanlısı olmuştu. Bundan şi-

kayetçi değildi ama söz konusu Ahmet olduğunda kararını sorgulamadan edemiyordu. Zira içinde bir yerlerde, Onur'a haksızlık ettiğini ve Ahmet'i geride bırakamayacağını fısıldayan sesi susturmayı başaramıyordu.

Daha Ahmet'in öpücüğünün şokunu atlatamamış olan Sena, bir de Asya'nın düğününde yaşadığı garip olaydan sonra tüm duyularını ve duygularını nişanlısının üzerinde tutmak için büyük çaba sarf ediyordu. Kalbi yeterince karmaşıktı zaten. Bir de bunca yılın ardından Ahmet'in gelip aklını karıştırmasına izin vermemesi gerektiğini neyse ki biliyordu.

Çantasını ve paltosunu kapı girişine bırakarak yemyeşil mutfağına geçen Sena, kahve için ısıtıcıyı çalıştırdı. Su ısınana kadar geçen sürede, üzerindeki *-hiç tarzı olmayan-* etek ve ceketten kurtulmak için, pembe renkle boyalı ve bebeklerle döşeli yatak odasına geçti. İki oda ve bir salondan oluşan evindeki sadeliğin ahengini bozan tek yer burasıydı.

Arkadaşlarının yatak odaları bile, onun evinin toplamından daha büyüktü. Ama Sena böyle mutlu ve huzurluydu. Gereğinden az şeye sahip olmak, ona kim olduğunu daha doğrusu kim olamadığını hatırlatıyordu.

Üzerindekilerden kurtulup, siyah eşofmanını ve gri kazağını giyen genç kadın, kahvesiyle birlikte bol kitap ve çiçek barındıran salonuna geçtiğinde nihayet sakinleşmişti.

Ayaklarını altına alıp koltuğa oturduğunda, tek planı televizyon seyredip biraz vakit öldürmek, ardından da eğer o da kabul ederse dün gece sahip olamadığı uykuya kavuşmaktı.

Bazen *-ama çok sık değil-* evindeki sessizlikten yakınıyor-

tercih etmişti. Severek yaptığı, gece gündüz uğraştığı işini, içinde huzur bulduğu küçük evini ve iki elin parmağını geçmeyen insanlardan oluşan hayatını seviyordu.

Üst kat komşusu Esra ve onun sürekli değişen sevgilileri... Çocukluğundan gelen ve artık ailesi bildiği dostları Asya, Tanem ve kardeş gibi büyüdüğü Yağmur... Hayatının aşkı Ahmet... Ve iki yıl önce birlikte olmaya başladığı, arkadaştan bozma nişanlısı Onur...

Kısacası, sade diye adlandırdığı hayatının rutinini bozan tek şey kalbiydi.

Ahmet ve Onur, gece ile gündüz, siyahla beyaz kadar birbirlerinden farklıydı ve Sena onları birbirine değdirmeden kalbine yerleştirmişti.

Ahmet'le aynı bahçede büyümüş olmalarına rağmen "Merhaba." ve "Nasılsın?" haricindeki diyalogları toplamda çift rakamlı sayılara ulaşmazdı. Bir de aralarında yıllardır devam eden ritüeller vardı tabi; Ahmet'in küstah tavırları ve Sena'nın yenik halleri!

Duygularını belli etmekten ölesiye korkan Sena, adamın karşısında sürekli rezil olmaktan kurtulamıyor, küstah Ahmet ise eline geçen fırsatların hiçbirini kaçırmıyordu.

Ta ki birkaç ay önce, tek aşkım dediği Ahmet, Sena'nın hayallerine karşılık verip onu öpene kadar. Hem de bir kadının istediğinden daha iyisini vaat edercesine. Sena da, Ahmet'in kim ve nasıl biri olduğunu o küçücük an için unutup, adamın ateşli öpücüğüne karşılık vermişti.

Ne var ki, o günden kısa süre sonra genç adam, karşısına çıkmış ve o muhteşem deneyim için, *"Unutalım."* diyerek, Sena'nın yıllar sonra gerçekleşen hayalini kabusa çevirmişti.

Sena, o an elindeki çantayı, "Yani... Biz... Şey..." diye

geveleyen Ahmet'in kafasına indirmemek için verdiği büyük savaşı neyse ki kazanmıştı. Gururunu kurtarıp oradan uzaklaştığında ise bedenine ağır gelen kalbini, "Bir daha dünyaya gelirsem aşık olacağım adamı insan ırkından seçeceğim," diye teselli etmeye çalışmıştı.

Aslında, Ahmet onu öpmeden önce uyarmış, *"Ya pişman olacağım ya da hatırlamayacağım,"* demişti. Genç adam tarafından ilk defa fark edilmiş olmaktan dolayı yaşadığı şaşkınlığı çabuk atlatan Sena, gereksiz ve hiçbir işine yaramayan özgüveniyle, *"Asla unutmayacak ve pişman olmayacaksın,"* diyerek büyük laf etmiş ama çok geçmeden yanıldığını anlamıştı. Ahmet belki unutmamıştı ama pişman olmuş ve bunu da dile getirmekten hiç çekinmemişti.

Bütün gün ve gece ağlayan Sena'yı teselli etmek ise Onur'a kalmıştı. Bir anlık gafletle, içine düştüğü yanlıştan dolayı nişanlısının gözlerine bakamamış, gözyaşlarının sebebini kelimelere dökememiş olsa da içinde bir yerlerde, adamın o yaşların nedenini bildiğini hissetmişti.

Sena neden o kadar çok ağladığını hâlâ bilmiyordu. Farkında olmadan geçen onca yıl içerisinde Ahmet'le ilgili minicik de olsa bir umut mu beslemişti? Hayır, hayal kurduğu çok olmuştu ama asla gerçek olacağına inanmamış bu uğurda tek bir adım atmamıştı.

Belki de sorun, artık içinde Ahmet'in olduğu bir hayal bile kuramayacak olmasıydı.

Doğru cevap neydi bilmiyordu ama o gün öğrendiği çok önemli bir şey vardı; Onur onun için doğru seçimdi ve artık istediği tek şey onun aşkına karşılık verebilmekti.

Onur, her anında yanında olan güvenli limandı. Sena ondan hoşlanıyor hatta onu seviyordu. Aşk ise şimdilik söz konusu değildi, fakat bir gün mutlaka olacaktı.

2 AY ÖNCE / ŞUBAT 2015

Kendini küçük ama sevimli evine atabilmeyi başarmış olmasına rağmen göğsünden fırlayacakmış gibi çalışan kalbi, adrenalin pompalamaya devam ediyordu. Neyse ki evde olmanın ona yaşattıklarını biliyordu. İşte bu yüzden az sonra sakinleşecek olmanın umudunu taşıyor, hayatının hiçbir evresinde baş edemediği heyecanının ona yaşattıklarını sorun etmiyordu.

Kariyeri adına, kendinden emin bir şekilde yoluna devam eden Sena, üç yıllık uğraşın ardından doktorasını tamamlamış ve üniversitede ders vermeye başlamıştı. Tek sorunu, işe gittiği her gün ilk günkü gibi heyecanlanıyor olmasıydı. Hayatının mükemmele yakın olduğunu iddia edebilmesi için öncelikle stresini kontrol altında tutabilmeyi başarması gerekiyordu.

Ailesinden ona kalan miras sayesinde torunlarının torunlarına değilse bile, çocuklarına yetecek kadar mal varlığına sahipti. Fakat Sena, yavanlıktan uzak, yalın bir hayatı

İSTANBUL

Hiç uyumayan; gecesi gündüzü ayrı olan, gözünden süzülen yaşla ikiye bölünen, huysuz İstanbul, uzaktayken özlenen, içindeyken kahreden bir tutkudur.

"İstanbul'u sevmezse gönül aşkı ne anlar..." demiş ya şair, işte biz ne onu anlıyoruz ne de onu sevmesini becerebiliyoruz diye mi gerçek aşıklar, unutulmaz aşklar sadece romanlarda kaldı?

Onu sevmek için önce kalabalığını, lodosunu, karmaşasını ve trafiğini sevmek lazım.

Çünkü zordur İstanbul'u sevmek. "Ana gibi yar, İstanbul gibi diyar olmaz;" diyen Necip Fazıl Kısakürek, "Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer." Diye haykıran Yahya Kemal olmak kolay değildir.

Ama bilir misin İstanbul, aslında ne sen bana alıştın, ne de ben sana yakıştım, işte bu yüzden ikimizde hüzünlü, ikimizde kırgınız ve aslında ikimizde yalnızız.

kestiremeseler de çığlıklar artarak devam edince iyiye işaret olmadığını anlayan Sena ve Asya'nın yüzü hissettikleri panikle beyaza büründü.

Geceye gergin başlayan Mehmet'in kendini kaybetmesi imkansızken, çocuklardan birine bir şey olması olasılığı çok daha yüksekti. Onlarca senaryo akıllarında şekillenirken geldikleri yolu koşarak geri dönen ikili, salona girdiklerinde yüzlerin çevrili olduğu teras kapısına yöneldiler. Kalabalığın arasında Sena ilk önce, sağ kaşından kan akan Onur'u gördü. Adamın yüzünden aşağıya akan kan, beyaz gömleğinin yakasına kadar inmişti.

Neden sonra başını çevirmesi gerektiğini hissetti. Bir nefes kadar kısacık olan o anda, Onur'un sadece iki adım ötesinde duran Ahmet'in, hızla geriye doğru yalpalamasını gördü.

Sena'nın gözlerini kırpmasına bile fırsat kalmadan, salonu terastan ayıran sürgülü cam kapının, büyük bir şiddetle ona çarpan Ahmet'in üzerine düşmesini izledi. Tuzla buz olan camın içinde kaybolan adamın üstüne cam kırıkları düşerken, Sena acı bir çığlık duydu ve koşmaya başladı. Genç kadın koştukça, çığlık da onunla gelmeye devam ediyordu. Ciğerleri yırtan, kulakları sağır eden feryadın kendinden çıktığını bilemeyecek kadar çok benliğini kaybetmişti.

Mahşer yerine dönen salonda, insanları yararak koşmaya devam etti; daha önce hiçbir yol bu kadar uzun, böylesine feryat yüklü, bu denli acılı gelmemişti.

Bir yorgan gibi üzerini saran cam parçalarının altında, kendinden geçmiş halde yatan Ahmet'i ve ona saplanan keskin cam kırıklarını gördüğünde, Sena kendi kıyametini yaşadı. Tüm dünyası yıkılmış, o da altında kalmış gibi

kendini yere bıraktığında ne yaşamak ne de nefes almak istiyordu.

Televizyonda gördüğü bir haberle değişen hayatına ve iki ay gibi kısa bir sürede yaşadıklarına inanamıyordu. *İnanmak istemiyordu!*

Hepsine dayanmış, yeniden ayağa kalmış ve yaşamaya devam etmişti. Ama bu.. Bu çok fazlaydı. Bu kadarını ne Ahmet, ne kendisi, ne de Onur hak ediyordu...

Hayat arkadaşım diyeceği adama bakacak cesareti yoktu. Hissettiklerinden dolayı daha önce asla utanmamıştı, ancak Sena, kendine de duygularına da kısa süre önce kara bir leke sürmüştü. Ahmet artık ona günah, haram ve yasaktı.

Sena, azgın okyanuslarda, karanlığın içinde kaybolmuş gibi çırpınırken sakin görünmek için çaba sarf ediyordu. Ama çok zordu. Ciğerleri yanıyor, nefesi boğazında düğüm oluyordu. Kendisi için değil, Onur içindi tüm pişmanlıkları. Hiç hak etmediği bir hayatı ona yaşatmak zorunda kaldığı içindi.

Yaren ve Rüya'nın yanına ilerleyen Ahmet'ten gözlerini ayıran genç kadın, onun hiç bir şey olmamış gibi ortalarda dolanmasına sinirleniyordu. Kendine olan güveniyle attığı adımlar etrafındakilerin ona hayranlıkla bakmasını sağlarken, aynı durum Sena'nın boynundaki ilmiğe bir düğüm daha ekliyordu.

Hissettiklerine yenilmemek için oturduğu yerde dikleşti. Çenesini havaya kaldırıp dudaklarına küçük de olsa bir gülümseme yerleştirdi. O buraya gelecek kadar yüzsüz ise, Sena da umursamayacak kadar cesaretli olabilirdi. En azından öyle görünmeyi deneyebilirdi. Sırtında Onur'un elini hissedene kadar rolünün üstesinden geldiğine inanıyordu fakat adamın sevgi ve stresle birleşen dokunuşu, onun patlamış bir balon gibi sönmesine sebep oldu.

"Yarım saat daha vaktimiz var. Odaya çıkıp makyajını falan tazelemek ister misin?"

Damadın önerisi çok cazipti. Adamın gözlerine içine bakamadan, "Çok iyi olur," derken dudaklarındaki tebessümü korudu. Ancak, Onur'un neden böyle bir öneriyle ona geldiğini düşünmekten çok uzaktaydı şu an.

Yerinden kalkmaya hazırlanırken yanına ilk gelen Asya oldu. Bir kardeş edasıyla, koruması altına aldığı Sena'nın eteklerini topladı. Gelin ve damadın yüzünde okunan gerilimi dağıtmak için şen kahkahasının aralarında çınlamasına izin verdi. Ablasını kasteden Asya, "Ohh, sonunda bir krizin başrolü de Serra oldu," dedi ve açıklamasına devam etti. "Düğüne yeni yetme sevgilisi ile geldiği için, Mehmet onu bir kaşık suda boğabilir."

Heyecanla anlatmaya devam Asya'nın peşine takılan Sena, konuklara gülümseyerek yürümeye devam etti. Onlar ilerlerken önlerini kesen Filiz Annesine iyi olduğunun garantisini verdi. Haylaz oğluyla başı dertte olan Yağmur, az sonra yanlarına geleceğini söyledikten sonra nihayet otelin salonundan dışarı çıkmış, asansörün yanına varmışlardı.

Kısacık yolda, Sena yeni bir karar almıştı: Sonu her ne olacaksa olsun, bu gece Onur'a her şeyi anlatacaktı. Tüm masumiyetini kaybeden duyguları artık genç kadının başını önüne eğdiriyordu. Yeni hayatına, sırlar ve yalanlarla başlamayacaktı. Onur ne kadar anlayış gösterecekti bilmiyordu ama Sena her türlü riski almaya kararlıydı.

Bunun için, ilk adımı atmak adına arkasını döndüğünde Onur'u göremedi. Sorgulayan gözlerle etrafını kolaçan eden genç kadının yanında, Asya'dan başkası yoktu. O da kendini kaybetmişçesine, ağabeyi Mehmet'in Serra'ya çıkışmasını büyük bir hevesle anlatmaya devam ederken asansör kapısı açıldı. Fakat Sena, yanında damadı olmadan odaya çıkmak istemedi. Bir kaç saniyelik duraksamanın ardından, Onur'un nerede olduğunu görmeye çalıştı.

Meraklı gözlerle etrafını sorguladığı esnada, salondan gelen bağırışlar duyuldu. Buna neyin sebep olabileceğine

devam edemeyeceğini bildiği için, ataması gerçekleşene kadar izne ayrılmıştı. Çalışmadığı bu süre içerisinde Ankara'ya gidip yaşayacakları evi seçecek ve eşyaları alacaktı. Sonrasında da yepyeni bir şehirde, yeni eşyalar, yeni iş ve yeni yol arkadaşıyla, her şeyi -*özellikle son iki ayı*- geride bırakarak, sıfırdan tertemiz bir hayata başlayacaktı. Yaşananları unutması keşke mümkün olsaydı ama unutamayacağını biliyordu. Bazen unutmak, söylenildiği gibi kolay olmuyordu fakat anılardan uzak kalınca unutmuş gibi yapabileceğine inanıyordu.

Danslarını bitirip yerlerine geçerlerken yeni gelen konukların tebriklerini kabul edip, ayaküstü yapılan içi boş sohbetlerde Onur'a eşlik etti. Bir an bile olsa, elini bırakmadığı, yalnız kalmasına müsaade etmediği için genç adama müteşekkirdi. Sena, işte bu yüzden yeni hayatının ona getireceklerinden korkmuyordu. Her zaman olduğu gibi Onur'un yine onun yanında olacağına inanıyordu. Kızları, özellikle Tanem'i ve Asya'yı çok özleyecekti. Ancak, üç sene önce Ankara'ya yerleşmiş olan Yağmur vardı. Onunla ailesini paylaşma büyüklüğünü gösteren kardeşi Yağmur'la bugüne kadar bir dilim çikolatayı bile ikiye bölüp yemişlerdi. Sırf bu nedenle başkenti seçmişti; yoksa tercihini İzmir'den yana kullanırdı.

Yüksek sesle itiraf edemese de Sena kaçıyordu. Geçmişinden, hatalarından, kendinden ve duygularından kaçıyordu. Tek amacı mutlu olmak, sıcak bir yuvanın tadına varmaktı. Elbette ki zor günler de geçirecekti. Hayatın kurallarına itirazı yoktu; Sena'nın itirazı, söz geçiremediklerineydi.

Yerlerine oturduktan yaklaşık beş dakika sonra Onur elindeki şampanya bardağını Sena'ya uzattı. Genç kadının

tereddüt ettiğini görünce onu ikna edebilmek için, "Sakinleşmeni sağlar," dedi.

Kesinlikle sakinleşmeye ihtiyacı olan genç kadın zarif, ince kemikli elini bardağı almak için uzattığında, sebebini asla bilemeyeceği bir nedenden dolayı başını kaldırıp bakışlarını salonun deniz tarafındaki kalabalığa çevirdi ve onu gördü.

Sonsuza dek hafızasında tutmak için, zihninde o anın resmini çekti. Siyah, ayak bileğine doğru paçaları darlaşan pantolonu ve beline tam oturan ceketinin içine giydiği beyaz gömleğiyle kusursuz görünen Ahmet, adım attıkça onun yüreği hopladı.

Acının tadı olur muydu? Sena'nın çektiği ıstırabın tadı vardı; ekşiydi, acıydı, mayhoştu ve can yakıyordu. Dili ağzında büyüdü, kalbi çalışmayı reddetti ve aklı tamamen çok değil sadece iki ay öncesine gitti.

Bir gün, yaşadığı bu tarifsiz ve amansız duygudan kurtulabilecek miydi? Bu aşk; neyin bedeli, hangi günahının karşılığıydı? Sena'ya göre bedelini fazlasıyla ödemişti. Peki, o zaman neden bitmiyordu?

Bir insana yapılacak en acımasız duaydı; *nefretin ve aşkın aynı kalbe ait olsun* demek. Sena için öyleydi; aşkı, nefreti ve çaresizliği Ahmet'ti.

Geriye doğru taranmış siyah saçlarının ortaya çıkardığı çekik gözleri, hafif sakallarının etrafını sardığı şekilli, dolgun dudakları ne kadar kusursuzsa adamın kalbi de aynı oranda kusurluydu, bozuktu ve acımasızdı.

Titremeye başladığını fark etmeyen Sena donup kalınca, Onur, "İyi misin, hayatım?" diye sordu. Adamın sesiyle kendini toparlama ihtiyacı duyan yeni gelin, bakışlarını Onur'dan kaçırırken yüzünün kızarmasına engel olamadı.

itiraf etse de aynı gülüşün kendi yüzünde de eksik olduğunu kabullenmeye henüz hazır değildi.

Az önce, ilk dansla birlikte düğün törenlerini başlatmışlardı. Klasiklerden birini daha gerçekleştirip görkemli pastayı kesmiş, şampanya patlatıp tüm görevlerini yerine getirdikten sonra, nihayet onlar için ayırılan yere oturmuşlardı.

Yanındaki adam, her şeyin iyi olacağını garanti edercesine sürekli gülümserken, Sena ona inanıyor, hatta güveniyordu. Genç kadın, ne yapsa da hâlâ bir yerlerde, yanlış bir karar verdiğini bağırıp duran iç sesini susturmayı başaramadığı için, maalesef kendine karşı aynı inancı taşımıyordu. Bu saatten sonra da o sesle yaşamaya alışmaktan başka çaresi yoktu.

Umutlu ve kararlıydı, ancak en ufak bir heyecan ve mutluluk duymuyordu. Kendini sessizliğe mahkûm edip, dans eden çiftleri seyrederken yüzüne sahte bir gülümsemeyi yerleştirdi. Evlenme kararını kendi hür iradesi ile almışken şimdi neyi, niçin sorguladığını bilmiyordu.

Her genç kadının yüreğini hoplatacak güçte bir çekiciliğe sahip olan Onur, ona doğru eğilip elini tuttuğunda sorularının cevabını da almış oldu. Adamın buz mavisi gözlerinde, ikisine de yetecek kadar heyecan ve mutluluk vardı.

Tüm şefkatiyle, "İyi misin," diye soran Onur'a, başını sallayıp yalan da olsa, "iyiyim," dedi.

Aslında iyi değildi ama iyi olacaktı.

Ahmet'in düğüne gelip gelmeyeceğini bir öğrenebilse, üzerindeki baskıdan kurtulabilirdi belki. Ancak hiç kimseye soramıyordu ve etrafındaki herkes sözleşmiş gibi genç adamdan hiç bahsetmiyordu.

Her an doğurma olasılığı bulunan Tanem, başını kocası Yağız'ın omuzuna dayamış, iki yaşındaki kızı Rüya'nın dans etme çabalarını seyrediyordu. İçlerinde bir tek ona sorabilirdi. Tabii eğer sorma cesareti gösterebilseydi. Alacağı cevaptan korktuğu gibi, Tanem'in çekeceği nutuktan ama en çok dostunun gözlerinde göreceğine inandığı kınama dolu bakışlardan çekiniyordu.

Ahmet'in bu gece burada olmasını istemiyordu.

Yalan!

Onu bir kez, son bir kez daha görmek istiyordu. Ya da Ahmet'in onu görmesini ve tüm yaptıklarından veya yapmadıklarından dolayı deli gibi pişman olmasını istiyordu.

Ah, şu hayalleri! Sena ne zaman onlardan kurtulabilecekti?

"Dans edelim mi," diye aniden soran Onur'un sesiyle, yeniden genç adama döndü. Aslında dans etmek istemiyordu ama buna hakkı olmadığını düşünerek başıyla onay verdi.

Onur, elinden tutup onun piste doğru yürümesine yardımcı olurken bir kere daha doğru karar verdiğini tekrarladı ve kendini ikna etme çabalarına devam etti.

Düğün hazırlıkları sadece bir ay sürmüştü. Gelinlik seçimi, mekan ayarlanması ve daha fazlasında Asya ve kızlar ona çok yardımcı olmuştu. Tüm bu süre zarfında nefes almak için bile durup dinlenmemişti. Sürekli çalışan beynini ve ona bir şeyler anlatmaya uğraşan kalbini duymamak için çalışmış, koşturmuş ve bir an bile Onur'un yanından ayrılmamıştı.

Haziran ayının sonuna kadar Onur'un evinde kalacak, sonra da Ankara'ya yerleşeceklerdi. Sena, geçen ay tayinini istemiş ve on yıldır mensubu olduğu okulda görevine

zeminde sakladığı aşkın ona daha fazla acı vermesine müsa-
ade etmeyecekti. Ayaklarını yerden kesecek olan aşk, belki
Ahmet'te idi ama güvenli ve huzurlu bir hayatın adresi ke-
sinlikle Onur'du.

Sena'nın günahkar kalbi, cehennem ateşinde yanmaya
hak ediyordu ama Sena o ateşte yanmaya gönüllü değildi.

5 AY SONRA

NİSAN 2015

İstanbul'un gözde mekanlarından birinde, boğazın eşsiz güzelliği karşısında evlenmek hayallerinden biri değildi. Daha sade bir tören olmasını tercih etse de pişmanlık duymuyordu.

İki yüz kişiyi geçmeyen davetlinin katılımıyla, sorunsuz şekilde devam eden düğündeki tek eksik, ailem dediği insanların yüzündeki gülüştü ama Sena bu eksiği görmemeye çalışıyordu.

Kırık beyaz, saten gelinliğinin kabarık olmamasını özellikle tercih etmiş, Asya'nın aşırı baskılarına karşı koymak yorucu olsa da Sena kararını değiştirmemişti. Kolları ve duvağı dantel, derin göğüs dekoltesi ölçülü ama dikkat çekiciyken, mor menekşelerden yapılmış gelin çiçeğinin kokusu büyüleyiciydi. Filiz annesinin hediye ettiği inci takılarıyla, düşündüğünden daha güzel bir gelin olduğunu

daha şimdiden başarmışlardı. Sena, kendisi için de aynısını diledi; bunu dilemekten de asla vazgeçmeyecekti.

Yanında dikilen ve Serra ile hararetli bir konuşmanın içinde kaybolan nişanlısı Onur, elini Sena'nın beline koyup genç kadını kendine doğru çekene kadar da, mutlu aileyi izlemeyi sürdürdü.

Serra ile sohbetini bitirip tüm ilgisini ona yönelten Onur, "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Kenarda dikilmekten iyice sıkılan genç kadın, nişanlısının teklifini kabul edince el ele havuz başına doğru ilerleyip dans etmeye başladılar.

Sezen Aksu'nun *"Hiç ummazdım oldu sonbaharda, hediye gibi geldin hoş geldin,"* diye duygu yüklü sesiyle, şarkısı çalarken, Sena kendini çoktan müziğe ve anın büyüsüne kaptırmış az önceki yalnızlığını unutmuştu.

Çok zaman geçmemişti ki üzerlerine düşen gölgeyi fark edip neyi göreceğini bilerek başını kaldırdı. Hemen önlerinde dikilen Ahmet, gözleriyle Onur'u hedef alarak, "İzninle," diye kuru bir sözle araya giren adam izin beklemeden Sena'nın bileğini yakaladı. Onur'dan ayırdığı kadını kendine doğru çekip teklifsizce dans etmeye başladı.

Herhangi bir itiraz belirtisi göstermeyen Onur yanlarından ayrıldıktan sonra bile tek kelime konuşmadılar. Sezen Aksu bitirip, *"Güvenmek istedim kendime, fırsatım vardı elimdeydi,"* diye Sevda şarkısına başladığında bile, tempolarını koruyup duruşlarını bozmadılar.

Düşünmeyi kendine yasaklayan Sena, tenini hissettiği adamın yüzüne hiç bakmadı. Belinde duran elin sıcaklığını duyuyor, adamın nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

Sonsuzluk gibi gelen sürenin sonunda, ikinci şarkının da bitmesiyle aniden duran Ahmet, bir adım geri çekil-

dığında bu rüya da sona ermiş oldu. Büyük bir nezaketle elini tuttuğu Sena'nın parmaklarını öpüp, gözlerinin içine bakan genç adam, "Dans için teşekkür ederim," dediğinde, Sena istemsizce beliren gülüşünü engelleyemedi. Aslında engellemesi için de bir sebep yoktu, nihayetinde mutlu ve bolca şaşkındı.

Kendi susmayı seçmişti ama Ahmet, "Bu gülümseme işini daha sık yapmalısın," deyip başka da bir şey söylemeden Sena'yı şaşkınlığı ile baş başa bırakarak yanından uzaklaştı.

Duyduklarının etkisiyle sersemleyen Sena, bir an için hareket edemedi. Beyni bacaklarına söz geçiremiyorken hareket etmesi mümkün değildi. Düşünmesi de aynı derecede olanaksızdı. Nefes alıyor muydu, ondan da haberi yoktu. Kaçıp durduğu adam, son zamanlarda mütemadiyen önüne çıkıyor, aklını karıştırıp kalbini kırıyor sonra da arkasında bıraktığı enkaza aldırmadan yoluna devam ediyordu.

Yüzündeki aptal ve meraklı gülümsemeyi hiç bozmadan onu bırakıp giden adamı, havuzun diğer tarafındaki sarışın kadının yanına gidene kadar gözleriyle takip etti. O kadın kimdi, ne zaman gelmişti? Bilmiyordu. Ama Ahmet eğilip kadının dudaklarını şehvetle ve hiç bırakmayacakmış gibi öptüğünde, Sena kadının kim ve ne olduğunu merak etmekten vazgeçti. O an sadece ölmek istedi.

Kıskançlık olgusu aşk ile birlikte var olmuştu. Ancak aşkın içine kıskançlık karıştığında, nefesin düğüm olur, canını yakar ve sen, hiçbir şey yapamadan sadece acıdan öleceğini sanırsın.

Bir ay içinde kendisini ikinci kez yıkan adamın derdi neydi, bilmiyordu. Ama ona değer katan, gönlünün mah-

"Eğer ağlamaya devam edersen, hemen düğünü iptal ederim." Serra'nın sesini duyan Asya telaşla yüzünü sildi. Sonuçta söz konusu olan ablasıydı ve dediğini yapmayı kafasına koyarsa onu kimse durduramazdı.

Gülüşmelerin arasından fırsat bulup, "Öyle bir şey yaparsan seni öperim," diyen gelin, gülümsemeyi başarıp nihayet odadan çıktığında, beklenen tören de başlamış oldu.

Tüm zarafeti ile merdivenleri inen Asya'nın yanında minik kızı Yaren, hemen arkasında ise nedimeleri yürüyordu. Salondan bahçeye açılan geniş, cam kapıda, uçuşan tüllerin arasından geçip tören alanına ulaştıklarında, Asya'nın bakışları hiç zorlanmadan Doruk'u buldu. Sevgi için çok uzun cümleler kurmaya, onlarca kelimeler sarf etmeye gerek yoktu. Bazen küçük bir bakış, kalbinin söylemek istediklerini senin yerine anlatabilirdi. Asya da kendi gözlerinde olduğunu bildiği aşkı, az sonra kocası olacak adamınkilerde görebiliyordu.

Yarı yolda onları karşılayan Doruk'un elini tutup beraber yürümeye başladıklarında Asya, iki yarımdan bir bütün olduklarını bir kez daha hissetti ve yeniden nefes almaya başladı.

Onları evlendirmek için acele eden nikah memurunun karışışına geçtiklerinde çocukları Yaren ve küçük Yağız da yanlarındaydı. Gelinin şahidi Sena, damadın ise en yakın dostu olan Yağız'dı.

Pembe otrişle süslenmiş, ayaklı cam masanın etrafında dikilip göbekli ve kaytan bıyıklı nikah memurunun uzun konuşmasını bitirmesini bekledikleri adam, önce Asya'ya dönerek, "Doruk Akman'la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?" diye sordu.

Yanındaki adamın gözlerinin içine bakan Asya hiç bekletmeden, "Sonsuza dek, evet" dediğinde, konuklar çılgınca alkışlamaya başladı.

Sessizliğin sağlandığı uzun dakikaların ardından evet deme sırası Doruk'a geldiğinde genç adam, "Son nefesime kadar, evet," dedi ve gelinini öptü.

Onlar birbirleri içinde kaybolmuşken, sıra şahitlerinden onay alınıp defteri imzalamaya gelmişti. Asya ile Doruk, etraflarında kümeleşmiş kadın ve erkeklerin bağırışlarını duyduklarında ne olduğunu anlamadılar. Ancak daha önce davranan Asya, Yağmur'un da uyarısıyla ne yapması gerektiğini hatırladı. Eteğini kaldırıp olanca gücüyle Doruk'un ayağına bastığında adamın, "*Ahh*" diye inlemesi gülüşmelere sebep oldu. Bu duruma bozulduğunu belli etmemek için uğraş veren Doruk, gülümsemeye çalışsa da başarılı olduğu söylenemezdi.

"*Harika,*" diye adlandırılsa eksik tanımlanacak güzellikte bir törenle evlenen Asya ve Doruk son yarım saattir başka bir zamanda yaşıyormuş halde dans ediyorlardı. Çok az kişinin katıldığı, aile dışında pek kimsenin dahil edilmediği düğünde tüm katılımcıların keyfi, tıpkı onlarınki gibi yerindeydi. Tüller ve çiçeklerle süslenen bahçede duyulan tek şey ise mutluluk kahkahalarıydı. Minik Yağız'ın yeni yeni yürümeye başlayan Rüya ile dans etme çabalarına bozulan Yaren hariç tabii. Durup dururken çığlıklar atarak ağlamaya başlaması, etrafta kısa süreli bir panik yaşanmasına sebep oldu.

Baba olmanın tüm olgunluğunu taşıyan Doruk gelininin elini bırakmadan, minik kızını kucağına aldı. Kendi etrafında sallanıp duran adam, Yaren'le dans ederken Sena onlara gıptayla bakıyordu. Ufak bir kıskançlık ya da özenti gelip yüreğine oturdu. Onlar çok güzel bir aile olmayı

ne gömüp mantığının sesini dinlemiş ve Onur'la nişanlanmıştı.

Kabullendiği bu durum; yaklaşık bir ay önce, bilinçsizliğin kıyılarında gezen Ahmet, bir gece vakti onu öptüğünde değişmişti. Hiç düşünmeden adamın öpücüğüne karşılık verdiği o günden sonra, kendini, aşkını ve nişanlısını sorgulamaya başlamıştı. Aldığı cevaplar ise hiç iyiye işaret değildi.

Genç adama duyduğu aşkın bedeli olarak ruhunu feda etmeyi en başta kabullenmişti. Ama Ahmet'in onu öpüp, sonra da pişmanım dediği o günden sonra, Sena kalbini de kaybetmişti. Her gün, her saniye kalbinin biraz daha parçalara ayrıldığını hissedebiliyordu.

Ne yazık ki yapabileceği bir şey yoktu. Onlar Ahmet'le aynı kulvarda değillerdi. Aynı gezegende yaşıyor olabilirlerdi ama aynı dünyanın insanları değillerdi.

Kendiyle amansız bir kavgaya tutuşmuşken, önünü kesen Sancaktar kardeşlerin ablası Serra'ya çarpmadan sadece bir saniye önce durabildi. Mürebbiye okulundaki Başrahibe edasıyla önüne dikilen Serra, "Hepiniz ayrı yerlere dağılmışsınız. Sorumluluklarınızı yerine getirmeniz için illa peşinizden mi koşturmam lazım?" diye onu azarladığında, Sena'yı ürküterek, genç kadının üzerinde istediği etkiyi yaratmış oldu.

Serra, su yeşili rengindeki elbisesinin içinde melek gibi görünüyordu. Ta ki dikenli dilini gösterene kadar! O zaman bir şeytandan farksız oluyordu ama sonuçta şeytan da bir melekti. Hakkını yemeyecekti; iyi bir abla olmanın tüm özelliklerini taşıyordu. Sena'yı kendi kardeşlerinden ayırmayan genç kadının tek sorunu, cümlelerini sarf eder-

ken kullandığı üslubuydu. Ya da bir üslup kullanmamayı tercih etmesiydi demek daha doğru olurdu.

"Tamam, hemen Asya'nın yanına gidiyorum."

"Acele edin, nikahı memuru geldi."

Eteklerini toplayarak, aceleyle koridorda ilerleyip, Asya'nın yanına girdiğinde kendinden başka herkesin orada olduğunu gördü. Aynı evde büyüdüğü, anne ve babasını onunla paylaşma yüceliğini gösteren Yağmur'dan Tanem'e kadar herkes hazırdı.

Yağmur, kıvırcık, kızıl saçlarını tepesinde toplayıp, mini, narçiçeği renginde bir elbise giymeyi seçmişti. İkinci hamileliğinin başlarında olan Tanem ise, yeni yeni belirmeye başlayan karnını gizlemek için aynı renk de ama bol bir elbise giymeyi tercih etmişti. Esmer tenini açığa çıkaran renk, onun üzerinde çok daha aydınlık duruyordu.

Annesi Asya'yla aynı gelinliği giyen Yaren bile, elindeki minik sepetle hazır vaziyette bekliyordu. Törenin başlaması için tek eksik Sena'ydı ve onun da gelmesiyle alt kata inmek için herkes yerini aldı.

Süzülürcesine yürüyen Asya herkesin yüzüne tek tek baktı. Gözleri mutluluk yaşlarıyla ıslanmışken sesi de uzun konuşmalar yapmasına müsaade etmeyecekti.

Dün gece yapılan kına gecesinin işareti olan kırmızı kınalı, sağ elini havaya kaldırıp kendini yelledi. Mutlu olduğu kadar da heyecanlıydı.

Sonunda konuşmaya karar verip, "Sizleri çok seviyorum, iyi ki varsınız," diyen gelin daha fazla dayanamayınca, yanaklarından aşağıya birkaç damla yaş süzüldü.

"Bak makyajını bozacaksın," diyen Tanem'in sözünü, "Bizi, sahte gözyaşlarınla kandıramazsın, ne kadar mutlu olduğunu görebiliyoruz," diyerek araya giren Yağmur tamamladı.

önünde dikilmeye devam eden Ahmet'ten daha fazla gözlerini kaçıramadı.

Siyah smokinin içinde, parıldayan gözlerle ona bakan adam, Sena'nın sonu olacaktı. Bir gün, onun büyülü bakışlarına ve sihirli gülüşüne dayanamayan kalbi duracaktı.

"Onur'u daha fazla bekletmeyeyim, hem sen de birkaç dakika yalnız kal."

Dış görünüşü kadar gülüşü, her şeyle dalga geçebilen kıvrak zekası, rahat tavırları ve dilinin ucunda bekleyen hazır cevapları ile Ahmet Sancaktar, çok etkileyici, aynı zamanda ulaşılması imkansız, yasak bölgeydi.

Ahmet, en yakın arkadaşının ağabeyiydi ve genç adam Sena'yı bir kadın olarak değil, kardeşi en iyi ihtimalle de kardeşlerinin arkadaşı olarak görüyordu. Hoş, sevgililerini başka bir kadının canını acıtacak kadar güzel mankenlerden seçen adamın, bir altmış beş boyunda ve elli kiloda olan Sena'yı, onca sırık ve güzel kadının arasında fark etmesini beklemiyordu zaten. Bu fazla hayalcilik olurdu.

Üstelik genç adam, kadınların kalbini kırmaya programlanmış ve dünyaya sırf bunun için gelmişti. Yıllarca Ahmet yüzünden ağlayan, aldatılan ve terk edildiği için ölmek isteyen kadınlara bizzat şahit olmuş, hatta birçoğunu teselli etmek Sena ve Asya'ya düşmüştü. Adamın hamurunda aşkla bağlanıp sadık kalmak yoktu. O, anı yaşayıp, dünya nimetlerini sonuna kadar kullanmak için nefes alıyordu; bu yüzden, kalp sağlığı açısından Ahmet'e yüz metreden fazla yaklaşmamakta fayda vardı.

Zaten Sena'nın da genç adama yakın olmak gibi bir derdi yoktu. O, aşkın ille de iki kişilik olması gerektiğine inananlardan değildi. Çünkü Sena aşkı onda yaşamayı seviyordu, onunla yaşamayı değil.

Gitmek isteyen Sena'yı duymazdan gelen Ahmet, tercihini sohbeti uzatmaktan yana kullanıp, "Sizin düğünü ne zaman yapıyoruz? Bu nişan dönemi çok uzamadı mı?" diye gerçek bir merakla sordu.

"Biz yaz düğünü yapmak istiyoruz."

"Bak, bence bu adam seni oyalıyor. İstersen tepesine çökebilirim."

"Belki, onu oyalayan benimdir."

"Neden? Onunla ilgili şüphelerin mi var? Eğer öyleyse açıkça söyleyebilirsin, biliyorsun. Biz bunun için buradayız."

Ahmet'in dudaklarının kenarında beliren hafif bir tebessüm Sena'nın sinirlerini bozdu.

"Düşüncelerin için teşekkür ederim ama ben iyiyim, yani biz iyiyiz."

Sohbete devam etmeye hevesli görünen Ahmet'in yeniden yorum yapmasına izin vermeyen genç kadın, ona dokunma riskini de alarak, adamdan arta kalan boşluktan süzülerek kapıya doğru ilerledi. Hızlı ve telaşlı adımlar atarken, yirmi üç yıldır olduğu gibi yine ondan kaçtığının bilincindeydi.

Ahmet'e aşıktı! Hatta, 'aşk' hissettiklerini tam olarak ifade edecek güçte değildi. Hiçbir beklentisi olmadan yüreğinde sakladığı, sadece hayallerinde yaşattığı ve orada mutlu olduğu bir rüyaydı onunkisi.

Sısmanın ruhu nasıl öldürdüğünü biliyordu. Ancak, Sena'yı Sena yapan duygular kelimelerde hayat bulacak olursa, ölen Sena'nın kalbi olacaktı. İşte bu yüzden, yıllarca kalbini yaşatmak için ruhunu öldürmeyi seçmiş ve kaçmıştı, hâlâ da kaçmaya devam ediyordu.

Sena, beklentisizce sevdiği adamı kalbinin derinlikleri-

Etrafında yaşananlardan habersiz olan Doruk, yavaş adımlarla Asya'nın yanına ilerleyip, tam önünde durdu. Yakasındaki beyaz gülü çıkarıp, Asya'nın saçına taktıktan sonra ellerini olabildiğince gelininin üzerinde tuttu.

"Nereye kaçarsan kaç, seni bulurum; ama inan bana, seni öyle mutlu edeceğim ki bir saniye bile benden ayrı kalmak istemeyeceksin."

Sözlerinin doğruluğunu mühürlemek isteyen Doruk, dolan mavi gözlerini ona dikmiş Asya'yı büyük bir açlıkla öptü. Seyircilerine aldırmadan, uzun süre dudaklarını genç kadının dudaklarından ayırmayınca, Sena onları yalnız bırakmaları gerektiğini düşündü. Odada bulunanları gözleriyle uyararak onunla gelmelerini sağladı ve birkaç dakikalığına da olsa aşık çifti baş başa bıraktı.

Asya ve Doruk'un yeni yaşam alanı olan ev, tam bir düğün yeri gibi süslenmişti. İki katlı, İtalyan tarzı evin, yeşil çimle kaplı, çok geniş bir bahçesi ve kalp şeklinde bir havuzu vardı. Beyazın ağırlıklı olduğu ev, tamamen çocukların konforuna göre dekoru edilmiş olsa da bugün için, adeta bir gelin gibi süslenmişti. Beyaz tül dantellere sarılan pembe çiçekler her yerdeydi. Gece için yakılmayı bekleyen yarım insan boyundaki mumlar, parlak incilerle bezenmiş ve evin her bir köşesine yerleştirilmişti. Bayan konuklar için açık renk kıyafet, erkekler içinse siyah smokin giyme zorunluluğu vardı, evin neşesi olan çocuklar bile konsepte uygun olarak giydirilmişti. Her şey mükemmeldi, Sena bundan daha iyisinin olamayacağını biliyordu.

Bir süreliğine de olsa, evdeki koşuşturma ve telaştan uzaklaşmak isteyen Sena, onunla beraber geniş holde bekleyen güzellik uzmanlarını geride bırakarak nefes alabilme umuduyla arka bölümdeki balkona çıktı. Kendi de toz-

pembe renkte, zarif boynunu çevreleyen, üst kısmı dantel, etekleri tülden oluşan ve sırtını tamamen açıkta bırakan bir elbise giymiş, saçlarını geniş bukleler halinde omuzlarında serbest bırakarak aralara minik pembe çiçekler takmıştı. Kimsesiz Sena, kan bağına ihtiyaç duymadığı kardeşinin nedimesi olmak için tüm özellikleri taşıyordu. Ama biraz buruktu. Asya için çok mutluydu. Diliyle değil, bunu tüm kalbiyle söylüyordu. Ama... Ama... *Ama*'ları vardı işte. İki yıldır nişanlı olan Sena, kendi düğününü düşününce heyecanlanmıyordu. Asya'nın bugünü organize ederken ki duyduğu tarifsiz hevesin bir parçasını bile hissetmiyordu. Aksine korkuyordu. Hem o günden korkuyordu, hem de bu düşüncelerinin iyiye işaret olmadığını bildiği için korkuyordu.

"Tamam, anlaşıldı. Bugün, bu evde bir saniye bile yalnız kalmak mümkün değil."

Arkasından gelen sesi duyduğunda, önünde dikildiği balkon demirlerini daha sıkı tutup ayakta durabilmek için büyük çaba harcadı. Yalnızlıktan feragat edebilirdi ama yıllardır sevmekten vazgeçemediği gelinin ağabeyi Ahmet Sancaktar'la baş başa olmaya dayanamazdı.

"Özür dilerim, hemen çıkıyorum," derken adama hiç bakmadı. Kafasını önüne eğip hızla oradan uzaklaşmaya niyetlendiğinde Ahmet onu kolundan tutup durdurdu.

"Sen neden özür diliyorsun ki? Senin yalnızlığını bölen benim."

Evet, çok mantıklı bir tespitti bu aslında. Ama, zaten Sena da neden özür dilediğini bilmiyordu. Konuşmuş olmak adına bir bahanesi olsun diye söylemiş olabilirdi.

Kolunu tutmaya devam eden adamın sıcaklığı canını yakmaya başladığında hafifçe kendini geri çekti. Fakat

Aynanın karşısında son hazırlıklarını yapan Asya'yı seyrederken, Sena kendi kendine gülümsemeden edemedi. Genç kadının mutluluğu bulaşıcıydı. Ona bakan herkesi etkisi altına alıyordu.

Sancaktarlar'ın dillere destan villasındaki komşu evde büyüyen Sena, onların arasına katıldığında sadece beş yaşındaydı. Büyüdüğü evin kızı Yağmur, Asya ve Tanem Sancaktar'la beraber, en baştan itibaren iyi bir dörtlü olmuşlardı. Aradan geçen yirmi üç yılda, çok fazla şey yaşamış ama her şeye rağmen bir arada kalmayı başarmışlardı. Bazen düşünüyordu da tek dertlerinin *"Kimin eteği daha güzel?"* diye kavga ettikleri o yıllarda kalabilmenin keşke bir yolu olsaydı. Geçmişte kalan o günleri buruk bir mutlulukla hatırlayan Sena, kaç yaşında olursa olsun insanın kalbinde kalan hep o masum çocukluk anılarının olduğunu biliyordu.

Şimdi ise, içlerinde en çılgınları olan Asya'nın düğünü için bir araya gelmişlerdi. Yirmi bir Kasım'da, *-yani bugün-* biraz rötarlı da olsa sevdiği adamla, çocukları Yaren ve Yağız'ın babasıyla nihayet evleniyordu.

Hazırlıklarını bitiren Asya, oturduğu aynanın karşısından kalkıp, "Söylesene nasıl olmuşum?" diye sorunca, Sena da geçmişi anmaya ara verdi.

Aslında, Sena'nın bu soruya cevap vermesi için çok düşünmesine gerek yoktu. Yine de dikkatli gözlerle arkadaşını tepeden tırnağa süzdü. Asya'nın bembeyaz, dantelden oluşan, uzun kuyruklu ve hafif kabarık gelinliği, belinin tüm güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Şelale gibi omuzlarından dökülen sarı saçlarının arasına yerleştirilmiş inciler ışıkla dans ediyordu. Genç kadın, masallardaki perileri kıskançlıktan çatlatacak kadar güzel ve masum görünüyordu.

"Söylenecek söz yok, harikasın."

"Sence Doruk bana yeniden aşık olur mu?"

Asya'nın sorusunu çok yersiz bulan Sena gözlerini devirdi. "Adam sana daha ne kadar aşık olabilir ki?"

Tüm şımarıklığıyla kendi etrafında dönen gelin, duvağının omuzlarından aşağı sarkan kısmını uçuşturdu. "Her gün, beni gördüğü her an, yeniden aşık olmasını istiyorum."

"İstediğine sahipsin zaten, biraz da bize ayır," diyen Sena, yeni gelinin yanına yaklaşıp ona sarıldı. "Çok bencilsin ama ben zaten seni böyle seviyorum."

Arkadaşına aynı içtenlikle karşılık veren Asya, "Düğün gününde beni ağlattığın için kendinden utanmalısın," dedi ve bir adım uzaklaştı.

"Ağlamaya bahane arıyorsun. Eğer pişmansan hâlâ vazgeçebilirsin, ne de olsa Doruk'u kapmak için sırada bekleyen onlarca kız var."

"Kimmiş o pişman olan?" diye aniden odanın içinde yankılanan sesle birlikte, ikisi de yüzlerini kapıya döndürdüler.

Sırnsiyah damatlığını, yakasına taktığı beyaz gülle tamamlayan Doruk'u gördüğünde, Asya'nın kalbi ritim değiştirdi. Adamın özenle şekillendirilmiş siyah saçları, aşkla bakan kara gözleri, onun karşı konulmaz bir savaşçı gibi görünmesini sağlıyordu. Ve o savaşçı Asya'ya aitti. Sonsuza dek de öyle kalacaktı!

Geniş, *-ama dağınık-* odada kenara çekilerek, Doruk'a geçmesi için yer açan tıknaz kuaför kız, büyük bir hayranlıkla adamı seyrederken, Sena onun açık kalan ağzını kapamasını diledi. Asya bu manzarayı görecek olursa zavallı kızı onun elinden kimse alamazdı.

Kasım ayının aşıklara hediye ettiği sıcak ve güneşli bu günde herkesin yüzü gülüyor, havadaki aşk kokusu kalplere dokunuyordu. Dudaklardaki tebessüm, neşeli koşuşturmalar ve ortalığa yayılan kahkahalar günün anlamını en güzel şekilde ifade ediyordu.

Orada toplanmış herkes figüran, gelin ve damat ise mutlu sonla noktalanan büyük bir aşkın kahramanlarıydı. Mutlu olabilmek için birden çok sınav vermiş gelinin gözlerinde, affetmenin kalbi nasıl özgür bıraktığı okunabiliyordu. Dünyaya sevmek için gelen damadın yüzünde ise, sahip olduklarından dolayı duyduğu gururun izleri vardı.

Ülkenin gözde zenginlerinden Asya Sancaktar ve ailesinin gücü sadece aşk karşısında yenik düşmüş ama kazanan aşk olunca mutluluğu yakalayan Asya ve Doruk olmuştu. Kendi içinde çelişen bu durum, çok bilinmeyenli bir denklem gibiydi. İnsanı acıya boğan da, mutluluktan ayaklarını yerden kesen de tek bir şeydi: *Aşk!*

Çünkü bilir ki aşk vazgeçenlerin değil aşkı uğruna yanmayı, ölmeyi ve savaşmayı göze alanların işidir.

Ne yazık ki her ne yaptıysa ağayı ikna edemeyen çoban, artık sevdiğini de göremez olur. Günler boyunca ağanın kapısında bekler, kulu kölesi olur, yalvarır ama hiçbiri işe yaramaz.

Pencereden dahi bakması yasak olan genç kız ise yarinin haykıran sesini her duyduğunda duvarları yıkıp çobanın karşısına çıkmak ve onu sevmediğini söylemek ister ki artık vazgeçip gitsin ve böylece babası canını bağışlasın.

Yine o gecelerin birinde, başı ellerinin arasında çaresizce ağlarken karanlığı yaran çığlıkları duyan genç kız da dayanacak gücü kalmayana kadar feryat eder.

Ve nihayet saatler sonra uğursuz, lanetli bir sessizlik evin duvarlarına çöker. O zaman anlar ki babası sevdiğinin canını bağışlamamış, onları sonsuza kadar ayırmıştır.

Ölmekle yaşamak arasında sıkışıp kalan kız, çaresiz ve üzgündür. Haftalar sonra kapısı açılıp özgürlüğü ona geri verildiğinde hiç beklemeden çobanla buluştuğu ırmak kıyısına gider. "Allahım, bu acıya dayanamıyorum, ya beni taş eyle burada oturt, ya da kuş eyle uçurt!" diye dua eder.

Çok geçmez ki kız, kuş olur ve kanat çırpmaya başlar. Ruhu ve kalbi değilse bile artık bedeni özgürdür.

Sevdiği kızın aniden kuşa dönüştüğünü gören çoban ne kadar hızlı koşsa da ona yetişemez. Oysaki ağa gittiğini sanan, kızı serbest bıraksın diye ırmak kenarındaki kayanın içinde günlerdir sevdiğini bekleyip kavuşacakları anın hayali ile yaşıyordu.

Kuş olup gökyüzüne doğru uçan kıza bağırsa da sesini bir türlü duyuramaz ama yine de vazgeçmez. Günler, aylar hatta yıllar boyunca onu takip eder durur.

Bembeyaz kuş da sanki bilirmiş gibi hep alçaktan uçarak yol alır, çoban dağ demeden, kış demeden, yorulmadan, ayakları yerde ama kalbi kuşla birlikte gökyüzünde gezinip durur.

Gittiği her yere bir isim verir, bir anı bırakır ve gözyaşıyla ıslatır.

Ne yollar biter ne de aşkları...

Geçtiği yollarda; kendi gibi kara sevdaya düşenlerle karşılaşır, onlarla dertleşir, birkaç nefes alır. Ama asla yolundan dönmez, son nefesine kadar beyaz kuşun peşinden gider.

İnanışa göre her toprağın, her şehrin böylece bir adı olur. Ve adı olan her şehrin bir de aşk efsanesi olur.

Yolu Aşka Düşenlerin Efsanesi

Efsane bu ya: fakir bir çoban, zengin bir ağanın kızına aşık olur.

Tek bakışla bir yürek olan iki aşık: gözlerden, kötülüklerden uzak, günler boyunca hep aynı yerde aynı saatte buluşurlar.

Birbirlerinin kollarında bedenlerini, aşkla yanan gözlerinde kalplerini doyuran iki sevdalı, günlerden bir gün artık kavuşma vakitlerinin geldiğine inanırlar. Sonunda oğlan dayanamaz ve yüreğindeki aşktan aldığı güçle ağanın karşısına çıkıp kızı istetir.

Hiçbir aşk kolay olmamıştır ki bizim yiğit çobanımızınki kolay olsun, olmadı da zaten!

Kızını isteyen oğlanı hor gören baba, çok sinirlenir ve kızını asla bir çobana vermeyeceğini söyler. Hatta bununla da yetinmez, kara yağız delikanlıya köyü derhal terk etmesini buyurur ve eğer gitmezse, onu köy meydanında ibrete alem için asmakla tehdit eder.

Sevdalı kız, sevdiğine, yarine gitmesi için yalvarır, ancak çoban onsuz yaşayamayacağını bu yüzden gitmeyeceğini, gidemeyeceğini söyler.

- **Sena Tekin**, bir daha dünyaya gelirse aşık olacağı adamı insan ırkından seçmeye karar veren şaşkın akademisyen.

- **Ahmet Sancaktar**, önce Sena'yı öpüp sonra, "Pardon ya ben senin ağabeyin sayılırım," diyen hödüğün ta kendisi.

MERAL KIR

"BİR İNSANA YAPILACAK EN ACIMASIZ DUAYDI:
NEFRETİN VE AŞKIN AYNI KALBE AİT OLSUN DEMEK"

YOLUM AŞKA DÜŞTÜ

1. BASKI
10.000
ADET

aspendos